ORSON SCOTT CARD

OBRŮV STÍN

Pokračování románu STÍNOVÉ LOUTKY

ENDERŮV CYKLUS patří k nejpopulárnějším ságám žánru SF. Jednotlivé tituly získaly ceny Hugo a Nebula a vycházejí v mnoha jazycích.

Ale Ender nebyl jediným dítětem v Bitevní škole. Proto na naléhání fanoušků začal O. S. Card v roce 1999 publikovat další, tzv. STÍNOVÝ CYKLUS, v němž rozvíjí příběh Fazolka, Enderovy pravé ruky, jeho stratéga a přítele.

A tak jsme v ENDEROVĚ STÍNU poznali život malého Juliana, jeho výcvik v Bitevní škole a po Enderově boku boj s termiťany. V HEGEMONOVĚ STÍNU jeho životní osudy pokračovaly poté, co byla válka s termiťany vyhrána a geniální děti se vrátily na Zemi. A Země se pro ně stala novým bitevním polem, protože většina států chtěla využít jejich válečnický potenciál. Ve STÍNOVÝCH LOUTKÁCH vyvrcholí konflikt mezi Achillem a Petrem, který vyřeší až příslušníci Enderova oddílu z Bitevní školy, a na Zemi je opět nastolena relativní rovnováha. Je ale jasné, že přijde rozhodující střet. A nyní přichází čtvrtý díl:

OBRŮV STÍN

Navazuje bezprostředně na Stínové loutky.

Fazolek sloužil Hegemonovi jako stratég i vojevůdce ve válkách, která vypukly po Enderově vítězství. Teď založil rodinu a chce v klidu vychovávat děti. Ale jeho geneticky upravené tělo je tikající bombou - Fazolek neustále roste. Z malého skvělého stratéga se stává obr jak tělem, tak myslí. Už brzy nebude moci přežít v gravitaci rodného světa.

Už brzy bude muset přijmout hrozné rozhodnutí.

ISBN 978-80-7193-265-9

Prodejní cena: 269 Kč

V nakladatelství Laser-books vyšlo:

Enderův cyklus:

Enderova hra
Mluvčí za mrtvé
Xenocida
Děti ducha
Enderův stín
Hegemonův stín
Stínové loutky
První setkání
(povídky z Enderova vesmíru)

cyklus Alvin tvůrce:

Sedmý syn
Rudý prorok

mimo cykly:

Corvi
Mapy v zrcadle 1
Mistrovské kusy
(sbírka povídek, editor O. S. Card)

Připravujeme:

Učedník Alvin
A War of Gifts
Ender in Exile

Pokud nemůžete ve svém knihkupectví sehnat nějaký z výše uvedených dílů, obraťte se na nás, rádi Vám ho zašleme. A pozor, neplatíte poštovné!

LASER-books
Úslavská 2
326 00 Plzeň
e-mail: laserbooks@seznam.cz

ORSON SCOTT CARD

OBRŮV STÍN

Laser

Název originálu: **SHADOW OF THE GIANT**

Obálka: **Bob Warner**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

Překlad: **Petr Kotrle**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©2005 by Orson Scott Card
All Rights Reserved
Copyright ©2008 for the Czech translation by Petr Kotrle
Copyright ©2008 for Cover by Bob Warner
Copyright ©2008 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 978-80-7193-265-9

Edovi a Kay McVeyovým,
kteří svými laskavostmi
zachraňují svět

OBSAH:

KAPITOLA 1 – MANDÁT NEBES....8
KAPITOLA 2 – MATKA....20
KAPITOLA 3 – PŘEVRAT....27
KAPITOLA 4 – DOHODA....43
KAPITOLA 5 – ŠIVA....57
KAPITOLA 6 – EVOLUCE....68
KAPITOLA 7 – NABÍDKA....80
KAPITOLA 8 – ENDER....89
KAPITOLA 9 – PENZE....99
KAPITOLA 10 – HOŘE....115
KAPITOLA 11 – AFRICKÝ BŮH....122
KAPITOLA 12 – ALLÁH AKBAR....128
KAPITOLA 13 – NALEZENÍ....144
KAPITOLA 14 – NÁVŠTĚVY U VIRLOMI....155
KAPITOLA 15 – RATIFIKACE....171
KAPITOLA 16 – DRUŽINA....180
KAPITOLA 17 – LODĚ....194
KAPITOLA 18 – JEREVAN....208
KAPITOLA 19 – NEPŘÁTELÉ....224
KAPITOLA 20 – PLÁNY....239
KAPITOLA 21 – LISTINY....254
KAPITOLA 22 – POVĚSTI O VÁLCE....275
KAPITOLA 23 – KOLONISTKA....291
KAPITOLA 24 – OBĚŤ....298
KAPITOLA 25 – DOPISY....309
KAPITOLA 26 – MLUV ZA MĚ....324

KAPITOLA 1

MANDÁT NEBES

Od: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Komu: Soup%klucizbitevni@strategieplanovani.han.gov
Předmět: Dovolená zdarma

Můžeš si vybrat kterýkoli cíl ve známém vesmíru. A… my tě jen vyzvedneme!

~ ~ ~

Han Tzu počkal, až obrněné auto úplně zmizí z dohledu, než se odvážil vyjít na ulici plnou kol a chodců. Davy mohly člověku zajistit neviditelnost, ale jen když se pohyboval stejným směrem, a to bylo něco, co Han Tzu nikdy moc nedokázal, alespoň po návratu z Bitevní školy do Číny.

Jako by se vždycky pohyboval nikoli proti proudu, ale napříč. Jako by měl úplně jinou mapu světa, než byla ta, kterou používali všichni kolem něho.

A tak teď uskakoval před bicykly a přetlačoval se s lidmi, kteří měli deset tisíc různých cílů, aby se dostal od dveří domu, v němž byl jeho byt, ke dveřím malé restaurace na druhé straně ulice.

Ale nebylo to tak obtížné, jak by to bylo pro většinu jiných lidí. Han Tzu ovládal umění využívat jen periferní vidění, takže se očima díval přímo před sebe. Bez očního kontaktu ho ostatní lidé na ulici nemohli zastrašit pohledem, nemohli trvat na tom, aby jim postoupil právo cesty. Mohli se mu jenom vyhýbat, jako by byl balvan v proudu.

Položil ruku na dveře a zaváhal. Nevěděl, proč ho ještě nezatkli, nezabili nebo neposlali na převýchovu, ale pokud by ho na této schůzce někdo vyfotografoval, bylo by snadné dokázat, že je zrádce.

Jenže jeho nepřátelé nepotřebovali usvědčující důkaz – úplně jim stačila náchylnost. Otevřel tedy dveře, poslechl si cinknutí zvonku a zamířil do zadní části úzké uličky mezi boxy.

Věděl, že by neměl očekávat samotného Graffa. Kdyby ministr pro kolonizaci přijel na Zemi, bylo by to ve zprávách, a Graff se médiím vyhýbal, pokud to pro něho nebylo užitečné, což v tomto případě určitě nebylo. Koho by tedy poslal místo sebe? Nepochybně někoho z Bitevní školy. Učitele? Jiného studenta? Někoho z Enderovy družiny? Bude to setkání po letech?

K jeho překvapení seděl muž v posledním boxu zády ke dveřím, takže Han Tzu neviděl víc než jeho kudrnaté, ocelově šedé vlasy. Číňan to nebyl. A podle barvy uší to nebyl Evropan. Důležité ovšem bylo, že nesedí čelem ke dveřím a nevidí, jak se k němu Han Tzu blíží. Zato Han Tzu by čelem ke dveřím byl, až by se posadil, a měl by tak přehled o celé místnosti.

To bylo chytré – ostatně, Han Tzu by byl ten, kdo by poznal, kdyby se ve dveřích objevil problém, ne tento cizinec. Ale jen málo agentů by mělo při takto nebezpečné akci dost drzosti, aby se otočili zády ke dveřím jen proto, že osoba, s níž se mají setkat, je lepší pozorovatel.

Muž se neotočil, ani když Han Tzu přišel blíž. Byl nepozorný, nebo si tolik věřil?

„Buď zdráv," řekl muž tiše, jakmile Han Tzu došel na jeho úroveň. „Sedni si, prosím."

Han Tzu vklouzl do boxu naproti němu. Uvědomil si, že toho starého muže zná, ale nedokáže k němu přiřadit jméno.

„Prosím, nevyslovuj mé jméno," požádal muž stále tiše.

„V klidu," odvětil Han Tzu. „Nepamatuju si je."

„Ale ano, pamatuješ," nesouhlasil muž. „Jenom si nepamatuješ můj obličej. Neviděl jsi mě moc často. Ale vůdce družiny se mnou trávil mnoho času."

Han Tzu si vzpomněl. Ty poslední týdny ve Velitelské škole – na Erósu, když si mysleli, že pokračuje výcvik, ale ve skutečnosti vedli

vzdálené flotily v závěrečné fázi války s Královnami úlu. Ender, jejich velitel, byl držen zvlášť, ale oni se později dozvěděli, že s ním těsně spolupracuje nějaký starý kapitán nákladní lodi, napůl Maor. Cvičí ho. Popohání ho. Dělá, že je v simulovaných hrách jeho soupeř.

Mazer Rackham. Hrdina, který zachránil lidstvo před jistou záhubou při Druhé invazi. Všichni si mysleli, že ve válce padl, jenže ve skutečnosti ho vyslali téměř rychlostí světla na nesmyslnou cestu, aby díky relativitě zůstal naživu a mohl se účastnit posledních bitev války.

Byl nadvakrát dávná historie. Ty dny na Erósu, kdy Han Tzu patřil do Enderovy družiny, jako by byly z jiného života. A Mazer Rackham byl nejslavnější muž na světě už několik desítek let předtím.

Byl nejslavnější muž na světě, ale skoro nikdo neznal jeho tvář.

„Každý ví, že jste pilotoval první kolonizační loď," řekl Han Tzu.

„Lhali jsme," odpověděl Rackham.

Han Tzu to akceptoval a mlčky čekal, co bude dál.

„Mohl bys dělat velitele kolonie," navrhl Rackham. „Je to bývalá úlová planeta s osídlením tvořeným převážně chanskými Číňany a mnoha zajímavými výzvami pro toho, kdo ji povede. Loď může odletět, jakmile na ni nastoupíš."

To byla ta nabídka. Ten sen. Uniknout chaosu Země, devastaci Číny. Místo aby čekal, až ho vzteklá, slabá čínská vláda popraví, místo aby se díval, jak Číňané trpí pod nadvládou muslimských dobyvatelů, mohl nasednout do krásné, čisté kosmické lodi a nechat se vystřelit do vesmíru, na planetu, kam lidská noha nikdy nevkročila, a stát se zakládajícím vůdcem kolonie, která by navěky ctila jeho jméno. Oženil by se, měl by děti a s největší pravděpodobností by byl šťastný.

„Kolik času mám na rozhodování?" zeptal se.

Rackham se podíval na hodinky a pak se pohledem vrátil k němu, aniž odpověděl.

„To není zrovna dlouhé okno příležitosti," konstatoval Han Tzu. Rackham zavrtěl hlavou.

„Je to velice atraktivní nabídka," pokračoval Han Tzu.

Rackham přikývl.

„Jenže já jsem se pro tolik štěstí nenarodil,“ dodal Han Tzu. „Současná čínská vláda ztratila mandát nebes. Pokud přežiju změnu, mohl bych se nové vládě hodit.“

„A pro to ses narodil?“ zeptal se Rackham.

„Testovali mě,“ řekl Han Tzu. „Jsem dítě války.“

Rackham pokýval hlavou. Pak sáhl do saka, vytáhl plnicí pero a položil je na stůl.

„Co to je?“ zeptal se Han Tzu.

„Mandát nebes,“ odvětil Rackham.

Han Tzu pochopil, že ta propiska je zbraň. Protože mandát nebes se vždycky propůjčoval krví a válkou.

„Součástky ve vršku jsou velice jemné,“ uzavřel Rackham. „Cvič s kulatými párátky.“

Nato vstal a zadními dveřmi opustil restauraci.

Určitě tam měl připravený odvoz.

Han Tzu by nejraději vyskočil a rozběhl se za ním, aby se nechal poslat do vesmíru a osvobodil se od všeho, co měl před sebou.

Místo toho položil ruku na pero a přisunul si je přes stůl. Pak si je zastrčil do kapsy kalhot. Byla to zbraň. To znamenalo, že Graff a Rackham předpokládají, že brzy bude osobní zbraň potřebovat. Jak brzy?

Vytáhl ze zásobníčku, který stál na stole u zdi vedle sójové omáčky, šest párátek. Pak vstal a odešel na toaletu.

Velice opatrně sundal z pera vršek, aby se čtyři otrávené šipky s péry na koncích, které byly nacpané uvnitř, nevysypaly. Potom odšrouboval horní část pera. Po stranách středového otvoru pro inkoustovou náplň byly čtyři dírky. Mechanismus byl tak chytře zkonstruovaný, aby po každém výstřelu došlo k automatickému otočení. Foukačkový revolver.

Založil do čtyř otvorů čtyři párátka. Byla tam volná. Pak pero znovu sešrouboval.

Otvor, ze kterého měly šipky vylétnout, zakrýval psací hrot plnicího pera. Když držel horní konec pera v ústech, špička psacího hrotu sloužila jako zaměřovací zařízení. Namiř a vystřel.

Namiř a *foukni*.

Foukl.

Párátko narazilo do zadní stěny toalety víceméně ve směru, kterým mířil, jen o třicet centimetrů níž. Rozhodně to byla zbraň pro použití zblízka.

Využil zbytek párátek k tomu, aby se naučil, jak vysoko mířit, kdyby chtěl zasáhnout cíl vzdálený dva metry. Místnost nebyla dost velká, aby si mohl nacvičit míření na něco vzdálenějšího. Pak párátka posbíral, vyhodil je a opatrně pero nabil opravdovými šipkami. Dával si záležet, aby je bral jen za tu část, která byla opatřená peřím.

Pak spláchl záchod a vrátil se do restaurace. Nikdo na něho nečekal. Sedl si tedy, objednal si a metodicky se najedl. Neexistoval důvod, proč by měl čelit nejtěžší situaci svého života s prázdným žaludkem, a tady navíc nevařili špatně.

Zaplatil a vyšel na ulici. Nehodlal jít domů. Pokud by na své uvěznění čekal tam, musel by si poradit s bezvýznamnými zabijáky, na které nestálo za to plýtvat šipkami.

Místo toho si zastavil rikšu a nechal se odvézt k ministerstvu obrany.

Lidí tam bylo plno jako vždycky. Až žalostně, pomyslel si Han Tzu. Před několika lety, když Čína dobývala Indočínu a Indii a miliony jejích vojáků bylo nutné rozmístit tak, aby vládli více než miliardě podrobených lidí, mělo takové množství vojenských byrokratů smysl.

Ale teď měla vláda přímou kontrolu pouze nad Mandžuskem a severní částí chanské Číny. Ve velkých přístavních městech na jihu uplatňovali stanné právo Peršané, Arabové a Indonésané a početné armády Turků vyčkávaly ve Vnitřním Mongolsku, připravené prakticky okamžitě přejít přes čínskou obranu. Další velká čínská armáda byla izolovaná v Sečuánu. Vlada zakázala jakékoli části svých jednotek se vzdát, a nutila obyvatele živit mnohamilionovou armádu z produkce jediné provincie. Fakticky byli v obležení a neustále slábli – a civilní obyvatelstvo je čím dál víc nenávidělo.

Dokonce došlo k převratu, hned po uzavření příměří – ale byl to podvod, škatule hejbejte se mezi politiky. Nic než záminka k odmítnutí podmínek příměří.

Nikdo z vojenských byrokratů nepřišel o práci. Armáda to byla, kdo rozpoutal nový čínský expanzionismus. Armáda to byla, kdo selhal.

Pouze Han Tzua zprostili povinností a poslali domů.

Nemohli mu odpustit, že neskrývaně pojmenoval jejich hloupost. Varoval je na každém kroku. Oni všechna varování ignorovali. Pokaždé, když jim ukázal únikovou cestu z dilemat, do kterých se sami uvrhli, pomíjeli plány, které jim nabídl, a dál přijímali rozhodnutí založená na chvástání, záchraně tváře a iluzích o čínské neporazitelnosti.

Při poslední schůzce už jim žádnou tvář nenechal. Stál tam, velice mladý muž mezi starci s obrovskou autoritou, a po zásluze jim řekl, že jsou hlupáci. Přesně popsal, proč tak strašně chybovali. Dokonce jim řekl, že ztratili mandát nebes, což byla tradiční záminka k výměně dynastie. Byl to neodpustitelný hřích, protože současná dynastie o sobě tvrdila, že žádnou dynastií není, že není císařstvím, ale dokonalým vyjádřením vůle lidu.

Zapomněli, že Číňané na mandát nebes stále věřili – a poznají, když jej vláda již nemá.

Když teď u brány komplexu ukázal svůj prošlý průkaz totožnosti a přesto byl bez zaváhání vpuštěn, uvědomil si, že existuje jen jeden myslitelný důvod, proč ho zatím neuvěznili nebo ho nenechali zabít.

Neměli odvahu.

Potvrzovalo to, že Rackham udělal dobře, když mu dal zbraň schopnou čtyřikrát vystřelit, a označil to za mandát nebes. Tady na ministerstvu obrany pracovaly síly, které Han Tzu neviděl, čekaly v jeho bytě, až někdo rozhodne, co s ním udělat. Dokonce mu ani nevzali plat. V armádě vládla panika a strach a Han Tzu teď poznal, že on je v jeho středu. Že jeho mlčení a jeho čekání byl ve skutečnosti tlouk, který soustavně bušil do třecí misky jejich vojenského selhání.

Měl vědět, že jeho obžalovací řeč bude mít za následek víc než jen to, že poníží a rozzuří jeho „nadřízené“: u stěn stáli pobočníci, kteří poslouchali. A *oni* věděli, že všechno, co Han Tzu říká, je pravda.

Klidně se mohlo stát, že rozkaz k jeho zabití nebo uvěznění byl vydán již tucetkrát. A pobočníci, kteří tyto rozkazy přijali, nepochybně mohli dokázat, že je postoupili dál. Ale jistě také rozšířili historku o Han Tzuovi, bývalém studentovi Bitevní školy, který patřil do Enderovy družiny. Vojáci, kteří dostali rozkaz ho uvěznit, se dozvěděli také to, že kdyby se dalo na Han Tzuovy rady, muslimové se svým koktavým malým kalifem by Čínu neporazili.

Muslimové zvítězili, protože byli dost chytří, aby velení svých vojsk svěřili *svému* členovi Enderovy družiny, kalifu Alajovi. A nejen vojska, ale i celou vládu, své náboženství.

Jenže čínská vláda svého enderovce odvrhla a teď nařizovala jeho zatčení.

V těchto rozhovorech určitě padal výraz „mandát nebes“.

A vojáci, pokud vůbec opustili kasárna, zřejmě nedokázali zjistit, kde Han Tzu bydlí.

Za celé ty týdny od konce války si velitelé jistě už museli uvědomit svou bezmocnost. Pokud je vojáci nechtěli poslouchat v tak jednoduché věci, jako je zatčení politického nepřítele, který je zostudil, byli ve velkém nebezpečí.

Proto u brány přijali Han Tzuův průkaz. Proto mohl bez doprovodu chodit mezi budovami komplexu ministerstva obrany.

Ne *úplně* bez doprovodu. Periferním viděním totiž zahlédl, že čím dál větší počet vojáků a funkcionářů kopíruje jeho pohyb, postupuje mezi budovami souběžně s ním. Stráže na bráně tu zprávu jistě hned pustily do oběhu: *On* je tady.

Tak se stalo, že když došel ke vstupu do nejvyššího velení, zastavil se na horním schodu a otočil se. V prostoru mezi budovami bylo již několik tisíc mužů a žen a další stále přicházeli. Mnozí z nich byli ozbrojení vojáci.

Han Tzu je přelétl pohledem. Díval se, jak jich přibývá. Nikdo nepromluvil.

Uklonil se jim.

Oni se uklonili jemu.

Han Tzu se otočil a vešel do budovy. Stráže za dveřmi se mu také uklonily. Pozdravil úklonou každého z nich a pokračoval ke

schodům do kanceláří v prvním patře, kde na něho jistě čekali nejvyšší armádní důstojníci.

V patře ho opravdu čekala mladá žena v uniformě, která se uklonila a řekla: „Ve vší úctě, pane, půjdete do kanceláře toho, jenž se jmenuje Sněžný Tygr?“

V jejím hlase nebyl žádný sarkasmus, ale jméno „Sněžný Tygr“ bylo v těchto dnech ironické samo o sobě. Han Tzu se na ni vážně podíval. „Jak se jmenujete, vojáku?“

„Poručík Bílý Lotos,“ odpověděla.

„Poručíku,“ řekl Han Tzu, „kdyby dnes nebesa propůjčila svůj mandát pravému císaři, sloužila byste mu?“

„Můj život by mu patřil,“ odvětila.

„A vaše pistole?“

Hluboce se uklonila.

On se jí také uklonil a pak ji následoval do kanceláře Sněžného Tygra.

V prostorném předpokoji byli shromážděni všichni – lidé, kteří před týdny byli u toho, když jim Han Tzu vyjádřil opovržení, protože ztratili mandát nebes. Dívali se teď chladnýma očima, ale on mezi těmito vysokými důstojníky neměl žádné přátele.

Sněžný Tygr stál ve dveřích své vnitřní kanceláře. V jeho případě bylo neslýchané, že by vyšel ven někoho přivítat, s výjimkou členů Politbyra, z nichž nebyl přítomen žádný.

„Han Tzu,“ řekl.

Han Tzu se lehce uklonil. Sněžný Tygr mu odpověděl úklonou téměř neznatelnou.

„Jsem šťastný, že vidím, jak se po zasloužené dovolené vracíš do služby,“ řekl Sněžný Tygr.

Han Tzu pouze stál uprostřed místnosti a klidně si ho prohlížel.

„Pojď do mé kanceláře, prosím.“

Han Tzu pomalu došel k otevřeným dveřím. Věděl, že poručík Bílý Lotos stojí u dveří a dává pozor, jestli nikdo nezvedá ruku, aby mu ublížil.

Han Tzu uviděl přes otevřené dveře, že po stranách stolu Sněžného Tygra stojí dva ozbrojení vojáci. Zastavil se a postupně se na každého vojáka zadíval. V jejich tvářích nebylo vidět nic;

dokonce jeho pohled ani neopětovali. On však věděl, že chápou, kdo je. Sněžný Tygr si je vybral, protože jim důvěřoval. Ale to neměl.

Sněžný Tygr si vyložil Han Tzuovo zaváhání jako pobídku, aby vešel do kanceláře jako první. Han Tzu nevykročil za ním, dokud se Sněžný Tygr neposadil ke svému stolu.

Teprve pak vešel do kanceláře.

„Zavři dveře, prosím," řekl Sněžný Tygr.

Han Tzu se otočil a otevřel dveře tak, aby byly dokořán.

Sněžný Tygr tuto neposlušnost přešel bez mrknutí. Mohl vůbec udělat nebo říct něco, aniž by vypadal trapně?

Přistrčil k Han Tzuovi papír. Byl to rozkaz, který mu předával velení nad armádou, jež hladověla v provincii Sečuán. „Mnohokrát jsi dokázal svou moudrost," prohlásil Sněžný Tygr. „Žádáme tě teď, abys zachránil Čínu a vedl tuto velkou armádu proti našemu nepříteli."

Han Tzu se ani neobtěžoval odpovědět. Hladová, nevybavená, demoralizovaná, obklíčená armáda nemohla dokázat zázraky. A sám neměl v úmyslu přijmout od Sněžného Tygra tento ani žádný jiný úkol.

„Pane, to jsou skvělé rozkazy," pronesl Han Tzu nahlas a podíval se na každého z vojáků stojících vedle stolu. „Vidíte, jak skvělé jsou to rozkazy?"

Vojáci nebyli zvyklí, aby na ně při setkání na tak vysoké úrovni někdo mluvil přímo; jeden z nich přikývl, druhý jen rozpačitě, nejistě přešlápl.

„Vidím jen jednu chybu," pokračoval Han Tzu. Jeho hlas byl dost silný, aby jej bylo slyšet i v předpokoji.

Sněžný Tygr se ušklíbl. „Žádná chyba tam není."

„Když dovolíte, vezmu si pero a ukážu vám ji." Han Tzu vytáhl z kapsy své košile pero a sundal z něj vršek. Potom přeškrtl své jméno v horní části papíru.

Otočil se k otevřeným dveřím a řekl: „V této budově není nikdo, kdo by měl pravomoc mi poroučet."

Vyhlašoval tím, že přebírá moc, a všichni to věděli.

„Zastřelte ho," řekl Sněžný Tygr za ním.

Han Tzu se otočil a vložil si při tom pero do úst.

Ale ještě než stačil vyfouknout šipku, voják, který předtím odmítl přikývnout, ustřelil Sněžnému Tygrovi hlavu. Po druhém vojákovi se rozstříkla krev, mozek a úlomky kostí.

Oba vojáci se Han Tzuovi hluboce uklonili.

Han Tzu se znovu otočil a vyšel do předpokoje. Několik starých generálů mířilo ke dveřím. Ale poručík Bílý Lotos vytáhla pistoli a všichni znehybněli.

„Císař Han Tzu ctěným pánům nedovolil, aby odešli," řekla.

Han Tzu promluvil na vojáky za sebou. „Prosím, pomozte poručíkovi a zajistěte tuto místnost. Soudím, že důstojníci, kteří jsou zde shromážděni, potřebují čas, aby se zamysleli nad otázkou, jak se Čína dostala do současné obtížné situace. Chtěl bych, aby tady zůstali, dokud každý z nich nesepíše úplné vysvětlení toho, jak mohlo dojít k tolika chybám, a jak by se podle nich mělo dál postupovat."

Jak očekával, patolízalové se ihned dali do práce a odtáhli své druhy zpátky ke zdi, kde stáli předtím. „Vy jste neslyšel císařovu žádost?"

„Uděláme, co si přejete, služebníku nebes." Bude jim to málo platné. Han Tzu již velice dobře věděl, kterým důstojníkům svěří velení nad čínskou armádou.

Ironií bylo, že „velikáni", kteří teď ponížen sepisovali hlášení o svých chybách, nebyli původci těchto chyb. Jen věřili, že jimi jsou. A podúředníci, u kterých problém ve skutečnosti vznikl, se viděli jen jako nástroje vůle svých velitelů. Ale pro podúředníky bylo normální, že používali moc neuváženě, protože vina se vždycky dala přenést nahoru nebo dolů.

Na rozdíl od uznání, které šlo vždycky nahoru, jako horký vzduch.

A od tohoto okamžiku to bude dělat.

Han Tzu opustil kanceláře Sněžného Tygra. Na chodbě stáli u každých dveří vojáci. Zaslechli jediný výstřel a Han Tzu s uspokojením pozoroval, jak se všem ulevilo, když zjistili, že tím postřeleným není on.

Otočil se k jednomu vojákovi a požádal: „Jděte do nejbližší kanceláře, prosím, a zatelefonujte, aby se ctěnému Sněžnému

Tygrovi dostalo lékařské péče.“ Třem dalším uložil: „Prosím, pomozte poručíkovi Bílému Lotosu zajistit spolupráci bývalých generálů v této místnosti, kteří byli požádáni, aby mi sepsali hlášení.“

Když spěšně odešli vyplnit jeho rozkazy, Han Tzu zadal úkoly dalším vojákům a úředníkům. Někteří budou později muset odejít; jiní budou povýšeni. Ale v tuto chvíli nikoho ani nenapadlo, že by ho neposlechl. Během několika minut vydal rozkazy k uzavření a zajištění obvodu obranného komplexu. Nechtěl, aby na Politbyro uniklo nějaké varování dřív, než bude připravený.

Jeho opatření však bylo marné. Když totiž sešel po schodech a opustil budovu, uvítal ho řev tisíců a tisíců vojáků, kteří budovu velení obklopili ze všech stran.

„Han Tzu!“ provolávali. „Vyvolený nebes!“

Bylo beznadějné doufat, že by ten hluk nebylo slyšet mimo komplex. Takže místo aby Politbyro vyřídil hezky najednou, bude muset ztrácet čas tím, že bude dohledávat jednotlivé jeho členy, kteří se rozprchnou na venkov nebo se pokusí dostat se na letiště nebo k řece. O jedné věci však nemohlo být pochyb: v situaci, kdy nového císaře nadšeně podporují ozbrojené síly, nebudou žádní Číňané v žádné části země klást jeho vládě odpor.

Tak to chápali Mazer Rackham a Hyrum Graff, když mu dali na vybranou. Jediné, co odhadli špatně, bylo to, jak důkladně se armádou rozšířila zvěst o Han Tzuově moudrosti. Nakonec foukačku nepotřeboval.

Ale kdyby ji neměl, našel by odvahu vystupovat tak směle, jak vystupoval?

O jedné věci nepochyboval. Kdyby ten voják nezabil Sněžného Tygra jako první, udělal by to vzápětí on – a zabil by také oba vojáky, pokud by se okamžitě nepodřídili jeho vládě.

Mám čisté ruce, ale ne proto, že bych nebyl připravený umazat si je od krve.

Cestou do sekce plánování a strategie, kde chtěl zřídit svůj dočasný štáb, si nutně musel položit otázku: Co kdybych přijal jejich původní nabídku a uprchl do vesmíru? Co by bylo s Čínou pak?

Následovala otázka, která měla k realitě blíž: Co bude s Čínou *teď*?

KAPITOLA 2

MATKA

Od: HMebane%GenovaTerapie@MayoFlorida.org.us
Komu: JulianDelphiki%Carlotta@DelphikiConsultations.com
Předmět: Prognóza

Milý Juliane,

rád bych měl lepší zprávy. Ale včerejší testy hovoří přesvědčivě. Estrogenová terapie nemá na epifýzy žádný účinek. Zůstávají aktivní, přestože v estrogenových receptorech na růstových ploténkách tvých kostí rozhodně není žádná vada.

Pokud jde o tvou druhou prosbu, samozřejmě budeme pokračovat ve zkoumání tvé DNA, příteli, bez ohledu na to, jestli se některá z vašich chybějících embryí podaří najít nebo ne. To, co se podařilo jednou, je možné udělat znovu, a Voleskovy chyby je možné zopakovat s nějakou jinou genetickou úpravou v budoucnosti. Dějiny genetického výzkumu jsou ale dosti konzistentní. Zmapovat a izolovat neobvyklou sekvenci a pak provést pokusy na zvířatech, aby se stanovilo, co která její část dělá a jak její účinky neutralizovat, nějakou dobu trvá.

Neexistuje způsob, jak takový výzkum urychlit. Kdybychom na ten problém nasadili deset tisíc lidí, prováděli by stejné experimenty ve stejném pořadí a zabralo by to stejný čas. Jednou pochopíme, proč je tvůj úžasný intelekt tak nevyléčitelně propojený s nekontrolovatelným růstem. Momentálně, abych byl upřímný, to od přírody vypadá skoro jako zlomyslnost, jako by existoval nějaký zákon, že za osvobození lidského intelektu se platí buďautismem nebo gigantismem.

Škoda, že ses místo vojenského výcviku neučil biochemii, abys byl ve svém současném věku v tomto oboru na výši. Nepochybuji

o tom, že bys k poznatkům, které potřebujeme, dospěl spíš než my, vybavení spoutaným rozumem. To je trpká ironie tvého stavu a tvé osobní historie. Ani Volescu nemohl předpovídat, jaké důsledky bude změna tvých genů mít.

Cítím se jako zbabělec, když ti tu informaci předávám e-mailem a ne osobně, ale požadoval jsi, abys dostal písemnou zprávu neprodleně. Technické informace ti samozřejmě přepošleme, jakmile budou k dispozici závěrečné zprávy.

Kéž by to bylo jinak a kryogenika se neukázala být tak jalovým polem.

Srdečně tvůj
Howard

~ ~ ~

Jakmile Bob odjel na svou směnu jako noční vedoucí v prodejně potravin, Randi si sedla před obrazovku a pustila si speciál o Achillu Flandersovi znovu od začátku.

Rozčilovalo ji poslouchat, jak ho pomlouvají, ale už to dokázala velice dobře odrušit. Megaloman. Šílenec. Vrah.

Proč ho nebyli schopni vidět takového, jaký byl doopravdy? Génius jako Alexandr Veliký, kterému chybělo *tak* málo, aby sjednotil svět a navždycky skoncoval s válkami.

Teď se budou o zbytky Achillových úspěchů rvát psi, zatímco jeho tělo leží v nenápadném hrobě v nějaké mizerné tropické vesnici v Brazílii.

A vraha, který ukončil Achillův život, který zmařil jeho velikost, *toho* uctívali, jako by bylo nějaké hrdinství střelit neozbrojeného muže do oka. Julian Delphiki. Fazolek. Nástroj proradného Hegemona Petra Wiggina.

Delphiki a Wiggin. Nehodní toho být na jedné planetě s Achillem. Přesto se vydávali za jeho dědice, za právoplatné vládce světa.

Vy ubožáci, vy nejste žádní dědici. Já totiž vím, kde je Achillův pravý dědic.

Lehce si poklepala na břicho, i když to bylo nebezpečné, protože od chvíle, co se její těhotenství doopravdy začalo projevovat, stačilo

málo a hned zvracela. Zatím to na ní nebylo vidět, a až bude, měla padesátiprocentní naději, že ji Bob vyhodí z domu, nebo ji tam nechá a přijme dítě za vlastní. Bob věděl, že nemůže mít děti – absolvovali dost testů – a hrát to na něho nemělo smysl, protože by požádal o zkoušku DNA a pak by se to stejně dozvěděl.

A ona přece přísahala, že nikdy nikomu neřekne, že přijala implantát. Bude muset předstírat, že se s někým zapletla a chce si dítě nechat. Bobovi se to *vůbec* nebude líbit. Ona však věděla, že život jejího dítěte závisí na utajení.

Muž, který s ní mluvil na klinice asistované reprodukce, v tom byl neoblomný. „Je úplně jedno, komu to řekneš, Randi. Nepřátelé toho slavného muže vědí, že toto embryo existuje. Budou po něm pátrat. Budou sledovat všechny ženy na světě, které porodí v určitém časovém období. A každá zvěst, že dítě nebylo počaté přirozenou cestou, ale implantované, je přiláká jako ohaře. Jejich zdroje jsou neomezené. Při pátrání jim nebude nic zatěžko. A když najdou ženu, o níž si budou jen myslet, že by *mohla* být matkou jeho dítěte, pro všechny případy ji zabijí.“

„Ale takových musejí být stovky. Tisíce žen, které mají implantované děti,“ zaprotestovala Randi.

„Jsi křesťanka?“ zeptal se ten muž. „Slyšela jsi o povraždění neviňátek? Bez ohledu na to, kolik žen je třeba zabít, těmhle stvůrám to za tu námahu stojí, když to znamená, že mohou narození právě tohoto dítěte zabránit.“

Randi sledovala Achillovy fotografie z doby v Bitevní škole a krátce poté, když byl v ústavu, kam ho jeho nepřátelé zavřeli, když se ukázalo, že je lepší velitel než jejich drahocenný Ender Wiggin. Četla o tom na netu na mnoha místech, že Ender Wiggin ve skutečnosti využil plány vypracované Achillem, aby termiťany porazil. Jen ať si toho svého vymyšleného hrdinu oslavují, jak chtějí – všichni stejně vědí, že Enderovi připadla všechna sláva jen proto, že je to bratříček Petra Wiggina.

Svět zachránil Achilles. A Achilles byl otcem dítěte, k jehož donošení byla vybrána.

Jediné, co Randi mrzelo, bylo to, že nemůže být také biologickou matkou a že dítě není možno počít přirozenou cestou. Věděla však,

že nevěsta pro Achilla musela být vybírána velice pečlivě – žena, která mohla přispět těmi správnými geny, aby nerozředila jeho genialitu, dobrotu, kreativitu a energičnost.

Jenže *oni* věděli, kterou ženu Achilles miloval, a kdyby byla těhotná, když zemřel, vytrhli by jí dělohu z těla a nechali by ji v mukách ležet a dívat se, jak jí plod spalují před očima.

Proto, aby ochránil matku a dítě, to Achilles zařídil tak, že jejich embryo potají odebrali a implantovali je do dělohy ženy, jíž se dalo věřit, že dítě donosí, poskytne mu dobrý domov a vychová je s plným vědomím jeho obrovského potenciálu. Že mu potají vysvětlí, kdo ve skutečnosti je a čí věci slouží, aby mohlo vyrůst a naplnit krutě přervaný osud svého otce. Byla to posvátná důvěra a Randi si ji zasloužila.

Bob ne. Nic složitějšího v tom nebylo. Randi od začátku věděla, že si vzala muže, který jí není hoden. Byl dobrý živitel, ale neměl dost fantazie, aby pochopil něco důležitějšího než vydělávání na živobytí a plánování dalšího výletu na ryby. Dovedla si představit, jak by zareagoval, kdyby mu řekla, že je nejenom těhotná, ale že to dítě dokonce ani není její.

Našla již na webu několik míst, kde lidé pátrali po „ztracených“ nebo „unesených“ embryích. Věděla – muž, který s ní mluvil, ji na to upozornil – že za nimi s největší pravděpodobností stojí Achillovi nepřátelé slídící po informacích, které by je dovedly k… k ní.

Napadlo ji, jestli se nemůže stát, že jejich pozornost vzbudí už jen pátrání po lidech, kteří pátrají po embryích. Firmy provozující vyhledávače tvrdily, že do jejich databází nemá přístup žádná vláda, ale bylo možné, že Mezinárodní flotila všechny zprávy zachycuje a všechna vyhledávání monitoruje. Lidé říkali, že MF je ve skutečnosti pod kontrolou vlády Spojených států, že americký izolacionismus je jenom zástěrka a že Amerika dělá všechno prostřednictvím MF. Pak byli lidé, kteří říkali, že je to naopak – Spojené státy jsou izolacionistické proto, že to tak MF chce, protože většina vesmírných technologií, na nichž je závislá, byla vyvinuta a zkonstruována ve Spojených státech.

Určitě nebyla náhoda, že právě Hegemon Petr byl Američan.

Přestane pátrat po informacích o unesených embryích. Byly to všechno jenom lži, pasti a triky. Věděla, že by všem ostatním připadala paranoidní, ale bylo to jen tím, že nevěděli, co věděla ona. Ve světě skutečně byly zrůdy a ti, kteří před nimi skrývali tajemství, museli žít neustále ve střehu.

Na obrazovce byl ten strašlivý výjev. Ukazovali to znovu a znovu: Achillovo ubohé, zhroucené tělo, jak leží na podlaze v Hegemonově paláci a vypadá tak poklidně, není na něm žádná rána. Na síti někteří říkali, že mu Delphiki vůbec neprostřelil oko; že by v takovém případě byla Achillova tvář spálená střelným prachem, měl by ránu, kterou kulka vyšla, a všude by byla krev.

Ne, Delphiki a Wiggin Achilla uvěznili a s policií zinscenovali nějakou vymyšlenou akci, kdy předstírali, že Achilles vzal rukojmí nebo něco takového, aby měli záminku ho zabít. Ale ve skutečnosti mu píchli smrtící injekci. Nebo mu otrávili jídlo. Nebo ho nakazili nějakou ošklivou nemocí, aby zemřel v křečích a bolestech na podlaze, před zraky Delphikiho a Wiggina.

Jako když Richard III. zavraždil ty ubohé prince ve věži.

Ale až můj syn přijde na svět, říkala si Randi, všechny tyhle falešné historie splasknou. Lháři budou zničeni, stejně jako jejich lži.

Pak budou tyto záběry použity v *pravdivém* příběhu. Můj syn se o to postará. Lži, které vyprávějí dnes, už nebude nikdo ani poslouchat. A Achilles vejde do historie jako ten slavný, ještě slavnější než syn, který jeho životní dílo dokončí.

A mne si budou pamatovat a uctívat jako ženu, která ho ochránila, porodila ho a vychovala, aby vládl světu.

Jediné, co musím udělat, abych toho dosáhla, je: nic.

Nic, čím bych na sebe přilákala pozornost. Nic, co by ze mě udělalo neobvyklou nebo zvláštní.

Jenže jediné, co nesnesla, bylo nedělat *nic*. Jen sedět, dívat se na televizi, dělat si starosti, užírat se – dítěti to určitě škodilo, když jí organismem kolovalo příliš mnoho adrenalinu.

Právě z toho čekání šílela nejvíc. Ne z čekání na dítě – to bylo přirozené a ona milovala každý den svého těhotenství.

Bylo to čekání, až se její život změní. Cekání… na Boba.

Proč by vlastně měla čekat na Boba?

Vstala z pohovky, vypnula televizi, odešla do ložnice a začala si balit oblečení a další věci do lepenkových krabic. Aby získala prázdné krabice, vysypala finanční záznamy, jejichž shromažďováním byl Bob posedlý – později se může pobavit tím, že si je roztřídí.

Teprve když sbalila a přelepila páskou čtvrtou krabici, došlo jí, že *normální* by bylo říci mu o dítěti a pak ho přimět, aby se vystěhoval *on.*

Jenže ona s ním nechtěla mít žádný kontakt. Nechtěla žádné diskuse o otcovství. Chtěla prostě odejít. Pryč z jeho obyčejného nanicovatého života, pryč z tohoto bezvýznamného města.

Samozřejmě nemohla jen tak zmizet. Pak by z ní byla pohřešovaná osoba. Přidali by ji do databází. Někdo by zbystřil pozornost.

Pobrala krabice s oblečením a několik svých oblíbených hrnců, pánviček a kuchařek a všechno to naložila do auta, které si pořídila, ještě než se za Boba vdala a které bylo stále jen na její jméno. Pak strávila půl hodiny sepisováním různých verzí dopisu, v němž Bobovi vysvětlovala, že už ho nemiluje, odchází od něho a nechce, aby ji hledal.

Ne. Písemně ne. Nic, co by se dalo někomu nahlásit.

Nasedla do auta a odjela do obchodu s potravinami. Cestou z parkoviště vzala vozíček, který někdo nechal stát tak, že blokoval parkovací místo, a odtlačila ho do obchodu. To, že pomáhala uklízet parkoviště od opuštěných vozíků, dokazovalo, že není mstivá. Byla civilizovaná osoba, která chtěla Bobovi pomoci, aby se mu v jeho podnikání a v jeho obyčejném, běžném, monotónním životě dařilo dobře. *Pomůže* mu, když v tom životě nebude mít takovou zvláštní ženu a dítě.

Byl někde venku. Místo aby na něho čekala v kanceláři, vydala se ho hledat. Našla ho, jak dohlíží na vykládku náklaďáku, který přijel pozdě kvůli havárii na dálnici, a kontroluje, zda zmrazené potraviny mají dost nízkou teplotu, aby mohly být bezpečně vyloženy a zařazeny.

„Nemůžeš minutu počkat?“ řekl. „Vím, že je to důležité, protože jinak bys sem nepřišla, ale…“

„Bude to jenom chvilička, Bobe.“ Naklonila se k němu. „Jsem těhotná a není to tvoje.“

Jelikož to sdělení mělo dvě části, jeho úplné pochopení nebylo okamžité. Chvíli Bob dokonce vypadal šťastně. Pak mu obličej začal rudnout.

Znovu se k němu naklonila. „Ale nedělej si starosti. Odcházím od tebe. Dám ti vědět, kam mi máš poslat rozvodové papíry. A teď se vrať k práci.“

Začala odcházet. „Randi,“ zavolal za ní.

„Tvoje chyba to není, Bobe!“ zavolala přes rameno. „Nic nebyla tvoje chyba. Jsi skvělej chlap.“

Připadala si osvobozená, když procházela obchodem. Měla tak velkorysou a přátelskou náladu, že si koupila lahvičku balzámu na rty a láhev s vodou. Maličký zisk z prodeje bude jejím posledním příspěvkem do Bobova života.

Pak nastoupila do auta a rozjela se na jih, protože tím směrem se z parkoviště vyjíždělo doprava a provoz byl natolik hustý, že nechtěla čekat na příležitost odbočit doleva. Chtěla jet tam, kam ji zavedou proudy aut. Nebude se snažit před nikým skrývat. Bobovi oznámí, kde je, až dojde k závěru, že tam je, a rozvede se s ním naprosto normálně. Ale nenarazí na nikoho, koho by znala nebo kdo by znal ji. Bude fakticky neviditelná, ne jako někdo, kdo se *snaží* ukrýt, ale jako někdo, kdo vůbec nemá co skrývat, jenže nikdy nebyl pro nikoho důležitý.

Kromě jejího milovaného syna.

KAPITOLA 3

PŘEVRAT

Od: JulianDelphiki%milcom@hegemon.gov
Komu: Volescu%levers@plasticgenome.edu
Předmět: Proč se stále skrýváte, když nemusíte?

Podívejte, kdybychom Vás chtěli zlikvidovat nebo potrestat, nemyslíte si, že bychom to už udělali? Po Vašem ochránci je veta a na Zemi neexistuje stát, který by vás ochránil, pokud zveřejníme fakta o vašich „úspěších".

To, co jste udělal, se stalo. Teď nám pomozte najít naše děti, ať jsou kdekoli.

~ ~ ~

Petr Wiggin s sebou vzal Petru Arkanianovou proto, že kalifa Alaje znala. Byli společně v Enderově družině. A právě Alaj jí a Fazolkovi poskytl útočiště před muslimským vpádem do Číny – nebo před osvobozením Asie, podle toho, kterému propagandistickému stroji člověk nastavil ucho.

Teď to ale vypadalo, že mít s sebou Petru neznamená vůbec nic. V Damašku jako by nikomu sebeméně nezáleželo na tom, že Hegemon přijel kalifa navštívit jako prosebník. Ne že by Petr dorazil s nějakou publicitou – byla to soukromá návštěva, při níž se s Petrou maskovali jako pár turistů.

Včetně hašteření. Protože Petra s ním neměla trpělivost. Všechno, co udělal a řekl, dokonce i všechno, na co *pomyslel*, bylo špatně. A minulý večer, kdy ji konečně požádal: „Řekni mi po pravdě, proč mě tak nenávidíš, Petro, a přestaň dělat, že jde jenom o tyhle hlouposti," dostal zničující odpověď: „Protože jediný rozdíl, který jsem kdy

našla mezi tebou a Achillem, byl ten, že ty jsi nechal jiné, aby zabíjeli za tebe.“

Bylo to tak očividně nespravedlivé! Petr přece zasvětil život tomu, aby předešel válce.

Teď aspoň věděl, proč má na něho Petra takový vztek. Když Fazolek šel do obklíčeného komplexu Hegemonie, aby se sám postavil Achillovi, Petr chápal, že Fazolek riskuje život a že je velice nepravděpodobné, aby mu Achilles dal to, co mu slíbil – embrya Fazolkových a Petřiných dětí, která byla krátce po oplodnění ve zkumavce ukradena z nemocnice.

Tak se stalo, že když Fazolek prostřelil Achillovi oko kulkou ráže 0,22 a nechal ji, aby se dvacetkrát, třicetkrát odrazila v jeho lebce, jediný člověk, který získal naprosto všechno, co potřeboval, byl právě Petr.

Získal zpět komplex Hegemonie; dosáhl bezpečného návratu všech rukojmí; dokonce získal zpět svou malou armádu vycvičenou Fazolkem a vedenou Surajawongem, který, jak se nakonec ukázalo, zůstal loajální.

Naproti tomu Fazolek s Petrou své děti nezískali a Fazolek umíral. Petr nemohl udělat nic, čím by jednomu nebo druhému pomohl, nanejvýš poskytnout kancelářské prostory a počítače, aby mohli rozběhnout pátrání. Využil také všechny své kontakty, aby jim zajistil spolupráci v zemích, kde potřebovali přístup k záznamům.

Bezprostředně po Achillově smrti Petra jednoduše cítila úlevu. Její podrážděnost vůči Petrovi se vyvinula – nebo jen znovu vynořila – v následujících týdnech, když viděla, jak se snaží obnovit prestiž úřadu Hegemona a usiluje o vytvoření koalice. Začala trousit povýšenecké poznámky o tom, jak si Petr hraje na svém „geopolitickém písečku“ a „naparuje se víc než hlavy států“.

Měl s tím počítat, že když bude cestovat přímo s ním, bude to jedině horší. Obzvlášť proto, že se v ničem neřídil podle jejích rad.

„Nemůžeš tam jen tak přijít,“ řekla mu.

„Nemám jinou možnost.“

„Je to neuctivé. Jako by sis myslel, že můžeš ke kalifovi zaskočit na návštěvu. Chováš se k němu jako ke sluhovi.“

„Proto jsem s sebou vzal *tebe*,“ vysvětlil trpělivě Petr. „Abys ho mohla navštívit a vysvětlit mu, že to může proběhnout jedině jako tajná schůzka.“

„Ale on už mně a Fazolkovi vysvětlil, že k němu nemůžeme mít takový přístup jako kdysi. Jsme nevěřící. On je kalif.“

„Papež přijímá nekatolíky pořád. Přijímá *mě*.“

„Papež není muslim,“ namítla Petra.

„Buď trpělivá,“ nabádal ji Petr. „Alaj ví, že tady jsme. Dřív nebo později dojde k závěru, že se se mnou setká.“

„Dřív nebo později? Já jsem těhotná, pane Hegemone, můj manžel velkolepým způsobem umírá, ha ha ha, a vy marníte kousek času, který nám spolu zbývá, a to mě štve.“

„Nabídl jsem ti, abys se mnou jela. Nenutil jsem tě.“

„Dobře jsi udělal, že ses nepokusil.“

Jenže teď to bylo venku. Konečně jasné. Samozřejmě byla pravda, že ji rozčilují všechny věci, na které si stěžovala. Ale pod tím vším byl odpor k tomu, jak Petr nechával Fazolka, aby ty, kterých se potřeboval zbavit, zabíjel za něho.

„Petro,“ řekl, „já nejsem voják.“

„Fazolek taky ne.“

„Fazolek je nejgeniálnější žijící vojenský mozek.“

„Tak proč není Hegemon?“

„Protože jím nechce být.“

„Zatímco ty chceš. A *proto* tě nenávidím, protože sis o to řekl.“

„Ty víš, proč jsem chtěl tenhle úřad a o co se s ním snažím. Četla jsi mé lockovské eseje.“

„Četla jsem taky tvé démosthénovské eseje.“

„Ty bylo třeba napsat také. Ale vládnout chci jako Locke.“

„Ty nevládneš ničemu. I tu svou armádičku máš jenom proto, že ji vytvořili Fazolek a Surajawong a rozhodli, že ti ji dají k dispozici. Svůj drahocenný komplex a všechen svůj personál máš jenom proto, že Fazolek zabil Achilla a vrátil ti to. A ty teď znovu začínáš hrát divadlo, jak jsi důležitý, jenže víš co? Nikoho neoblbneš. Nemáš ani takovou moc jako papež. Ten má Vatikán a miliardu katolíků. Ty máš jenom to, co ti dal můj manžel, jinak nic.“

Petr se nedomníval, že je to úplně přesné – roky pracoval, aby vybudoval svou síť kontaktů a zabránil zrušení úřadu Hegemona. V průběhu let mu dokázal dát určitou váhu. Zachránil před chaosem Haiti. Několik malých zemí vděčilo za svou nezávislost či svobodu jeho diplomatickému a, jistě, vojenskému zásahu.

Ale určitě nechybělo mnoho, aby mu to Achilles všechno vzal – díky jeho vlastní hloupé chybě. Chybě, před níž ho Fazolek a Petra varovali, než ji udělal. Chybě, kterou Fazolek napravil jen za cenu velkého rizika.

„Petro, máš pravdu. Za všechno vděčím tobě a Fazolkovi. Ale to nemění skutečnost, že bez ohledu na to, co si myslíš o mně a co si myslíš o úřadu Hegemona, já ten úřad zastávám a snažím se jej využít k tomu, abych zabránil další krvavé válce.“

„Snažíš se využít svůj úřad k tomu, abys z něj udělal ‚světového diktátora.‘ Pokud nepřijdeš na to, jak svůj vliv rozšířit do kolonií a stát se ‚diktátorem známého vesmíru.‘“

„Ve skutečnosti zatím žádné kolonie nemáme,“ připomněl jí Petr. „Lodě jsou stále na cestě a k cíli dorazí, až budeme všichni mrtví. Ale já bych chtěl, aby v době, kdy k cíli dorazí, poslaly hláskou zprávu domů na Zemi, která bude sjednocená pod jednou demokratickou vládou.“

„Právě to ‚demokratické‘ mi nějak uniklo,“ ušklíbla se Petra. „Kdo tě zvolil?“

„Jelikož fakticky nemám nad nikým žádnou pravomoc, Petro, jak by mohlo záležet na tom, jestli mám legitimitu?“

„Argumentuješ jako debatér. Ve skutečnosti nemusíš mít myšlenku, musíš mít jenom zdánlivě rafinované popření.“

„A ty argumentuješ jako devítileté dítě,“ odvětil. „Strkáš si prsty do uší a děláš: ‚La la la‘ a ‚Nápodobně.‘“

Petra vypadala, jako by ho chtěla uhodit. Místo toho si strčila prsty do uší a řekla: „Nápodobně“ a „La la la.“

Nezasmál se. Zato zvedl ruku, aby jí dlaň z ucha stáhl. Jenže ona se prudce otočila a kopla ho do předloktí tak tvrdě, až mu blesklo hlavou, že bude mít zlomené zápěstí. Dopadlo to tak, že zavrávoral, klopýtl o roh postele v hotelovém pokoji a skončil na zadku na podlaze.

„To je Hegemon planety Země,“ řekla Petra.

„Kdepak máš kameru? Nebo to snad nechceš předvést veřejnosti?“

„Kdybych tě chtěla zničit, byl bys už zničený.“

„Petro, já jsem Fazolka do toho komplexu neposlal. On se poslal sám.“

„Ty jsi ho nechal jít.“

„Ano, nechal, a každopádně se ukázalo, že jsem udělal dobře.“

„Jenže ty jsi nevěděl, že přežije. Já jsem nosila jeho dítě a ty jsi ho poslal dovnitř *na smrt*.“

„Fazolka nikdo nikam poslat nemůže,“ řekl jemně Petr, „a ty to víš.“

Odvrátila se od něho a hrdě odkráčela z pokoje. Byla by narazila do dveří, ale pneumatické ovládání tomu zabránilo.

Ale on si toho všiml. Slz v jejích očích.

Necítila k Petrovi nenávist. Chtěla ho nenávidět. Ale ve skutečnosti zuřila kvůli tomu, že její manžel umíral, a na tuto misi přistoupila proto, že si uvědomovala, jak je důležitá. Kdyby se podařila, byla by důležitá. Jenže ona se nedařila. Bylo pravděpodobné, že se nezdaří.

Petr to věděl. Ale věděl také to, že si s kalifem Alajem musí promluvit a musí to udělat teď, pokud ten rozhovor má mít přínosný efekt. Kdyby to bylo možné, chtěl by si s ním pohovořit, aniž by ohrozil prestiž úřadu Hegemona. Ale čím déle to odkládali, tím bylo pravděpodobnější, že zpráva o jeho cestě do Damašku unikne ven. A pak, kdyby ho Alaj odmítl, ponížení by bylo veřejné a úřad Hegemona by značně utrpěl.

Proto byl soud, který nad ním Petra vynesla, zjevně nespravedlivý. Kdyby mu nezáleželo na ničem jiném než na vlastní moci, nebyl by tady.

A ona byla dost chytrá, aby to věděla. Vzali ji přece do Bitevní školy, ne? Byla jediná dívka v Enderově družině. To potvrzovalo, že je lepší než on – alespoň v oblasti strategie a vedení. Určitě musela vidět, že cíl zabránit krvavé válce staví nad vlastní kariéru.

Jakmile ho to napadlo, uslyšel uvnitř hlavy její hlas, jak říká: „Jak je to od tebe krásné a ušlechtilé, stavět životy statisíců vojáků před

tvoje nepopiratelné místo v dějinách. Myslíš si, že za to dostaneš cenu?“ Nebo by řekla: „Jediný důvod, proč se toho účastním, je speciálně ten, abys nemusel nic riskovat.“ Anebo: „Vždycky jsi byl kurážný jako hazardní hráč – když jsou sázky dost vysoké a tvůj život není přímo ohrožen.“

To je skvělé, Petře, pomyslel si. Nepotřebuješ ani, aby byla s tebou v jedné místnosti, a stejně se s ní dokážeš hádat.

Jak ji Fazolek mohl snést? Určitě se k němu takhle nechovala.

Ne. Nešlo si představit, že být protivný je něco, co by mohla vypínat a zapínat. Fazolek tuto její stránku *musel* znát. Přesto s ní zůstával.

A miloval ji. Petr uvažoval, jaké by to bylo, kdyby se na něho Petra dívala tak, jak se dívala na Fazolka.

Potom se ihned opravil. Bylo by báječné mít *ženu*, která by se na něho dívala tak, jak se Petra dívala na Fazolka. Zhrzenou Petru, která na něho vrhá zamilované pohledy, potřeboval ze všeho nejmíň.

Telefon zazvonil.

Hlas se ujistil, že je „Petr Jones“, a pak řekl: „V pět hodin ráno buďte dole před severními dveřmi vstupní haly.“ Cvak.

Copak to asi způsobilo? Něco v jejich vzájemné hádce? Petr místnost prohledal, jestli v ní nejsou štěnice, ale to neznamenalo, že nemohli mít nějaké jednoduché odposlouchávací zařízení, třeba v sousedním pokoji někoho s uchem přitisknutým na stěnu.

Co jsme řekli, že jsme je přesvědčili, aby mě za kalifem pustili?

Možná to bylo tím, co řekl o zabránění další krvavé válce.

Nebo to možná bylo proto, že slyšeli, jak před Petrou připustil, že nemá žádnou legitimitu.

Co když si to nahráli? Co kdyby se to znenadání objevilo na webu?

Tak by se to stalo a on by udělal, co by bylo v jeho silách, aby se z té rány vzpamatoval, a buď by se mu to podařilo nebo ne. Teď nemělo smysl se tím užírat. Zítra ráno, než začne svítat, na něho někdo bude čekat u severních dveří vstupní haly. Třeba ho dovedou k Alajovi a třeba dosáhne toho, čeho dosáhnout potřeboval, zachrání všechno, co potřeboval zachránit.

Pohrával si s myšlenkou, že by Petře o schůzce neřekl. Neměla koneckonců vůbec žádnou funkci, která by s tím souvisela. Neměla žádné zvláštní právo, aby se toho setkání účastnila, obzvlášť po jejich hádce z dnešní noci.

Nebuď škodolibý a malicherný, pokáral se. Jeden škodolibý skutek je až příliš příjemný – člověk pak chce dělat další a další. A pokaždé v kratším intervalu.

Proto vzal do ruky telefon.

Vzala to po sedmém zazvonění.

„Omluvit se nehodlám," řekla úsečně.

„To je dobře," odvětil. „Protože já o nějakou falešnou, podlézavou omluvu, jak moc tě mrzí, že ses nechala tak unést, nestojím. Ale stojím o to, abys za mnou přišla v pět ráno k severním dveřím vstupní haly."

„Proč?"

„Nevím. Jenom vyřizuju, co jsem se právě dozvěděl z telefonu."

„On nás přijme?"

„Nebo pošle gorily, aby nás odvezly zpátky na letiště. Jak to mám vědět? Ty ses s ním kamarádila. Ty řekni *mně,* co má za lubem."

„Nemám nejmenší tušení," přiznala. „Nedá se říct, že bychom si my dva s Alajem někdy byli *blízcí.* A víš jistě, že chtějí, abych se zúčastnila vlastní schůzky? Je spousta muslimů, kteří by se zhrozili při představě, jak mluví nezahalená vdaná žena tváří v tvář s mužem – dokonce s kalifem."

„Nevím, co chtějí oni," řekl Petr. „*Já* tě chci na té schůzce."

~ ~ ~

Posadili je do uzavřené dodávky a odvezli je trasou, o níž Petr soudil, že byla klikatá a dlouhá, aby je zmátla. Kalifův hlavní stan totiž mohl klidně být hned vedle jejich hotelu. Jenže Alajovi lidé věděli, že bez kalifa není jednota, a bez jednoty islám nemá sílu, takže nehodlali riskovat, že se cizáci dozvědí, kde kalif žije.

Jeli dost daleko, aby mohli být mimo Damašek.

Když vystoupili z dodávky, kolem nebylo denní světlo, byli uvnitř… nebo v podzemí. Dokonce i zahrada se sloupy, do níž je uvedli, byla uměle osvětlená a zvuk tekoucí, crčící a padající vody

maskoval všechny slabé zvuky, které mohly proniknout zvenčí a naznačit, kde se nacházejí.

Alaj spíš vzal jejich přítomnost na vědomí, než že by je přivítal, když vešel do zahrady. Dokonce se k nim ani neotočil, sedl si několik metrů od nich, čelem k fontáně, a začal mluvit:

„Nijak netoužím tě ponížit, Petře Wiggine. Neměl jsi sem jezdit.“

„Vážím si toho, že jsi mi vůbec umožnil s tebou mluvit,“ odpověděl Petr.

„Moudrost řekla, abych oznámil světu, že Hegemon přijel navštívit kalifa a kalif ho odmítl přijmout. Ale já jsem řekl Moudrosti, aby byla trpělivá, a nechal jsem Nerozum, aby mě dnes dovedl do této zahrady.“

„Petra a já jsme tady proto –“

„Petra je tady,“ přerušil ho Alaj, „protože jsi usoudil, že bys její přítomností mohl dosáhnout přijetí, a potřeboval jsi svědka, abych tě nechtěl zabít. A taky proto, že chceš, aby byla tvým spojencem, až její manžel zemře.“

Petr se udržel a nepodíval se na Petru, aby viděl, jak tuto Alajovu poznámku přijala. Ona ho znala; Petr ne. Ona si jeho slova vyloží, jak uzná za vhodné, a on momentálně nemohl v její tváři zahlédnout nic, co by mu pomohlo něco pochopit. Pouze by ho oslabilo, kdyby dal najevo, že ho to zajímá.

„Jsem tady proto, abych nabídl pomoc,“ řekl.

„Velím armádám, které ovládají více než polovinu světového obyvatelstva,“ odvětil Alaj. „Sjednotil jsem muslimské státy od Maroka po Indonésii a osvobodil jsem utlačované národy mezi nimi.“

„Chtěl jsem mluvit právě o rozdílu mezi ‚dobytím‘ a ‚osvobozením.‘“

„Ty jsi mě nakonec přišel kárat, ne mi pomáhat.“

„Vidím, že marním čas,“ prohlásil Petr. „Jestli spolu nemůžeme mluvit bez malicherných sporů, pak se ti pomoct nedá.“

„Pomoct?“ zopakoval Alaj. „Jeden z mých poradců se mě zeptal, když jsem mu řekl, že se s tebou chci setkat: ‚Kolik má tenhle Hegemon vojáků?‘“

„Kolik divizí má papež?“ zacitoval Petr.

„Víc než Hegemon,“ odpověděl Alaj, „pokud by o ně požádal.

Jak dávno zjistila stará mrtvá OSN, náboženství má vždycky víc bojovníků než nějaká mlhavá mezinárodní vize.“

Petr si uvědomil, že Alaj nemluví na něho. Mluvil mimo něho. Přece jenom to nebyl soukromý rozhovor.

„Nechci být vůči kalifovi nezdvořilý,“ couvl Petr. „Viděl jsem velkolepost tvých úspěchů a velkorysost, s jakou jsi naložil se svými nepřáteli.“

Alaj se viditelně uvolnil. Hráli teď stejnou hru. Petr konečně pochopil pravidla.

„Co se dá získat ponížením těch, kteří se domnívají, že stojí mimo moc Boha?“ zeptal se Alaj. „Bůh jim svou moc v pravý čas ukáže a od nás bude do té doby moudré, když budeme laskaví.“

Alaj mluvil tak, jak si to žádali praví věřící kolem něho – neustále prosazoval převahu kalifátu nad všemi nemuslimskými mocnostmi.

„Nebezpečí, o nichž jsem přišel hovořit,“ řekl Petr, „nikdy nevzejdou ode mě ani z malého vlivu, který ve světě mám. Nebyl jsem sice vyvolen bohem a těch, kteří mě poslouchají, je málo, ale stejně jako ty usiluji o mír a štěstí pro boží děti na Zemi.“

Jestli byl Alaj úplným zajatcem svých stoupenců, přišla ta pravá chvíle, aby spustil, jak je rouhačské, když se nevěřící jako Petr dovolává jména boha, nebo předstírá, že mír může nastat dřív, než bude celý svět pod vládou kalifátu.

Místo toho Alaj řekl: „Popřávám sluch všem lidem, ale poslouchám jenom Boha.“

„Byla doba, kdy islám nenáviděli a báli se ho po celém světě,“ navázal Petr. „Ta éra skončila již dávno předtím, než jsme se narodili, ale tvoji nepřátelé tyto staré historky oživují.“

„Myslíš ty staré lži,“ namítl Alaj.

„Skutečnost, že žádný člověk nemůže vykonat hadždž ve své kůži a přežít,“ připomněl Petr, „napovídá, že ne všechny tyto historky jsou lži. Ve jménu islámu byly získány strašlivé zbraně a ve jménu islámu byly použity ke zničení nejsvatějšího místa na Zemi.“

„Není zničené,“ namítl Alaj. „Je chráněné.“

„Je tak radioaktivní, že v okruhu sta kilometrů nemůže nic žít,“ řekl Petr. „A ty víš, co exploze udělala s al-Hadžar al-Aswadem.“

„Kámen sám o sobě nebyl posvátný," odvětil Alaj, „a muslimové jej nikdy neuctívali. Používali jsme jej jen jako připomínku svaté úmluvy mezi Bohem a jeho pravými stoupenci. Teď jsou jeho molekuly rozprášeny a rozneseny po celé Zemi, jako požehnání pro spravedlivé a prokletí pro bezbožné, zatímco my, kteří se řídíme islámem, si stále pamatujeme, kde byl a co označoval, a klaníme se k tomu místu, když se modlíme."

Byla to řeč, kterou opakoval jistě již mnohokrát předtím.

„Muslimové v těch černých dnech trpěli víc než kdokoli jiný," řekl Petr. „Ale většina lidí si to tak nepamatuje. Pamatují si bomby, které zabily nevinné ženy a děti, fanatické sebevrahy, kteří nenáviděli veškerou svobodu kromě svobody řídit se tím úplně nejužším výkladem šarií."

Všiml si, že Alaj ztuhl. „Já sám nevynáším žádný soud," pospíšil si Petr. „Nebyl jsem tenkrát naživu. Ale v Indii, Číně, Thajsku a Vietnamu jsou lidé, kteří se bojí, že islámští vojáci nepřišli jako osvoboditelé, ale jako dobyvatelé. Že jim vítězství dodá aroganci. Že kalifát nikdy nedopřeje svobodu lidem, kteří jej vítali a pomáhali mu přemoci čínské dobyvatele."

„My žádnému národu islám nevnucujeme," ohradil se Alaj, „a ti, kteří tvrdí něco jiného, jsou lháři. Pouze je žádáme, aby otevřeli dveře učitelům islámu a dali lidem možnost výběru."

„V tom případě mi odpusť můj zmatek," řekl Petr. „Lidé ve světě vidí otevřené dveře a všímají si, že se jimi chodí pouze jedním směrem. Jakmile si některá země zvolí islám, obyvatelé si už nikdy nemohou zvolit nic jiného."

„Doufám, že v tvém hlase neslyším ozvěnu křižáckých válek."

Křižácké války, pomyslel si Petr, ten starý strašák. Alaj se tedy skutečně připojil k rétorice fanatismu. „Jenom ti oznamuji, co se říká mezi těmi, kteří se chtějí spojit ve válce proti vám," řekl Petr. „A já doufám, že té válce zabráním. To, čeho se ti dávní teroristé snažili neúspěšně dosáhnout – celosvětová válka mezi islámem a všemi ostatními – je teď možná na spadnutí."

„Lidé Boha se výsledku takové války nebojí," prohlásil Alaj.

„Já právě doufám, že se mi podaří zabránit průběhu takové války,“ namítl Petr. „Kalifovi také jistě jde o to, aby se předešlo zbytečnému krveprolití.“

„Všichni, kteří zemřou, jsou vydáni na milost Bohu,“ řekl Alaj. „Smrt není něco, čeho bychom se měli bát v životě nejvíc, protože potká každého.“

„Jestli máš takový pohled na válečná jatka, pak jsem marnil tvůj čas,“ odvětil Petr. Naklonil se, jako by se chystal vstát.

Petra mu položila ruku na stehno a přitlačila dolů, aby zůstal sedět. Ale Petr neměl v úmyslu odejít.

„Jenže,“ řekl Alaj.

Petr čekal.

„Jenže Bůh si od svých dětí žádá dobrovolnou poslušnost, ne hrůzu.“

V takové prohlášení Petr doufal.

„Ty vraždy v Indii, ty masakry –“

„Žádné masakry nebyly.“

„*Pověsti* o masakrech,“ zdůraznil Petr, „které se zdají být podporovány propašovanými videi, výpověďmi svědků a leteckými snímky údajných jatek – ulevilo se mi, že takové věci by nebyly taktikou kalifátu.“

„Jestli někdo zabil nevinné jen za ten zločin, že věřili modlám hinduismu a buddhismu, takový vrah není muslim.“

„Obyvatele Indie by zajímalo –“

„Ty nemluvíš za obyvatele žádného místa kromě malého komplexu v Ribeirão Preto,“ přerušil ho Alaj.

„Mí informátoři v Indii mi říkají, že obyvatele Indie by zajímalo, zda kalif hodlá takové vrahy zavrhnout a potrestat, nebo chce jen předstírat, že k masakrům nedošlo. Protože jestli nemohou kalifovi věřit, že dostane pod kontrolu, co se děje v Alláhově jménu, budou se bránit.“

„Tím, že na cestách navrší hromady kamenů?“ zeptal se Alaj. „My nejsme Číňané, abychom se nechali zastrašit báchorkami o Velké indické zdi.“

„Kalif teď ovládá populaci, ve které je víc nemuslimů než muslimů,“ připomněl Petr.

„Zatím.“

„Otázka zní, jestli poměr muslimů naroste učením, nebo zabíjením a útlakem nevěřících.“

Alaj poprvé otočil hlavu a pak i tělo k nim. Ale nepodíval se na Petra. Měl oči jen pro Petru.

„Ty mě neznáš?“ optal se jí.

Petr moudře neodpověděl. Jeho slova odváděla svou práci a teď přišla chvíle pro Petru, aby udělala to, kvůli čemu ji sem přivezl.

„Znám,“ odpověděla.

„Tak mu to řekni.“

„Ne,“ odvětila.

Alaj seděl v uraženém tichu.

„Protože nevím, jestli hlas, který v této zahradě slyším, je hlas Alaje, nebo hlas mužů, kteří ho dosadili do úřadu a mají moc nad tím, kdo s ním může nebo nesmí mluvit.“

„Je to hlas kalifa.“

„Četla jsem historii,“ pokračovala Petra, „a ty taky. Sultáni a kalifové byli málokdy něco víc než svaté loutky, když dovolili svým sluhům, aby je drželi za zdmi. Vyjdi do světa, Alaji, a sám se podívej, jaké krvavé dílo se vykonává tvým jménem.“

Zaslechli kroky, hlasité a početné, a z úkrytů se vyhrnuli vojáci. V několika okamžicích Petru držely hrubé ruce a táhly ji pryč. Petr nezvedl ruku, aby zasáhl. Pouze se otočil k Alajovi, upřeně se na něho podíval a mlčky ho požádal, aby ukázal, kdo je v jeho domě pánem.

„Přestaňte,“ řekl Alaj. Hlasitě ne, ale zřetelně.

„Žádná žena nemluví s kalifem takovým způsobem!“ vykřikl muž, který stál za Petrem. Petr se neotočil. Stačilo vědět, že ten muž promluvil obecnou řečí, ne arabštinou, a že jeho přízvuk nesl stopy skvělého vzdělání.

„Pusťte ji,“ řekl Alaj vojákům, aniž věnoval pozornost muži, který vykřikl.

Proběhlo to bez váhání. Vojáci Petru pustili. Ihned se vrátila k Petrovi a sedla si. Petr se také posadil. Byli teď diváci.

Muž, který vykřikl, oblečený do splývavých rób napodobujících šejka, došel k Alajovi. „Ta žena vyslovila *příkaz* kalifovi! To je urážka! Je třeba jí vyříznout jazyk.“

Alaj dál seděl. Neřekl nic.

Muž se otočil k vojákům. „Chopte se jí!“ přikázal.

Vojáci se dali do pohybu.

„Přestaňte,“ řekl Alaj. Tiše, ale zřetelně.

Vojáci se zastavili. Tvářili se nešťastně a zmateně.

„On neví, co říká,“ promluvil muž na vojáky. „Odveďte tu dívku a probereme to později.“

„Pohněte se pouze na můj rozkaz,“ řekl Alaj.

Vojáci se nepohnuli.

Muž se znovu otočil k Alajovi. „Děláš chybu.“

„Kalifovi vojáci jsou svědci,“ pronesl Alaj. „Kalifovi bylo vyhrožováno. Kalifovy rozkazy byly mařeny. V této zahradě je muž, který si myslí, že má v islámu větší moc než kalif. Slova této nevěřící dívky jsou tedy pravdivá. Kalif je svatá loutka, která dovoluje svým sluhům, aby ji drželi za zdmi. Kalif je vězeň a jiní vládnou islámu jeho jménem.“

Petr postřehl v mužově tváři poznání, že kalif není jenom chlapec, který se dá zmanipulovat.

„Nechoď touto cestou,“ řekl.

„Kalifovi vojáci jsou svědci,“ pokračoval Alaj, „že tento muž dal příkaz kalifovi. To je urážka. Ale na rozdíl od ní tento muž nařídil ozbrojeným vojákům v přítomnosti kalifa, aby kalifa neposlouchali. Kalif může vyslechnout *jakákoli* slova, aniž by mu to ublížilo, ale když se nařizuje vojákům, aby ho neposlouchali, není třeba imáma, aby vysvětlil, že dochází ke zradě a rouhání.“

„Jestli proti mně něco podnikneš,“ řekl muž, „ostatní –“

„Kalifovi vojáci jsou svědci,“ řekl Alaj, „že tento muž je součástí spiknutí proti kalifovi. Jsou ‚ostatní.‘“

Jeden voják přistoupil a uchopil muže za ruku.

Muž ji setřásl.

Alaj se na vojáka usmál.

Voják znovu vzal muže za ruku, ale tentokrát ne jemně. Další vojáci přikročili. Jeden uchopil muže za druhou ruku. Ostatní se otočili k Alajovi a očekávali rozkazy.

„Viděli jsme dnes, jak si jeden člověk z mé rady myslí, že vládne kalifovi. Proto každý voják islámu, který si opravdu přeje sloužit kalifovi, vezme všechny členy rady do vazby a zajistí jejich mlčenlivost, dokud kalif nerozhodne, kterým z nich je možno důvěřovat a kteří musejí být ze služby Bohu vyřazeni. Jednejte rychle, přátelé, než dostanou ti, kteří tento rozhovor odposlouchávají, čas k útěku.“

Muž si vyprostil jednu ruku a vmžiku v ní držel nebezpečně vyhlížející nůž.

Jenže Alajova ruka mu už pevně svírala zápěstí.

„Starý příteli,“ řekl Alaj, „vím, že jsi nezvedal zbraň proti kalifovi. Ale sebevražda je velký a strašlivý hřích. Odmítám ti dovolit, aby ses setkal s Bohem s vlastní krví na rukou.“ Alaj zakroutil rukou, až muž zaúpěl bolestí. Nůž zařinčel na dláždění.

„Vojáci,“ řekl Alaj. „Postarejte se o moje bezpečí. Já budu zatím pokračovat v rozhovoru s těmito návštěvníky, kteří jsou pod ochranou mé pohostinnosti.“

Dva vojáci odvlekli vězně. Ostatní opustili zahradu poklusem.

„Máš práci,“ poznamenal Petr.

„Právě jsem ji udělal,“ odpověděl Alaj. Otočil se k Petře. „Díky, že sis všimla toho, co jsem potřeboval.“

„Být provokatérka je pro mě přirozenost,“ řekla.

„Doufám, že jsme pomohli.“

„Všechno, co jste řekli, bylo vyslechnuto,“ navázal Alaj. „A já vás ujišťuji, že až bude vláda nad armádami islámu skutečně v mé moci, budou se chovat jako skuteční muslimové a ne jako barbarští dobyvatelé. Obávám se však, že do té doby bude pravděpodobně docházet ke krveprolití, a mám za to, že v další zhruba půlhodině bude pro vás nejbezpečnější zůstat se mnou v této zahradě.“

„Horká Polévka se právě chopil vlády v Číně,“ upozornila Petra.

„Slyšel jsem.“

„A přijal titul císaře,“ dodala.

„Zpátky do starých dobrých časů.“

„Nová pekingská dynastie teď proti sobě má obnovený kalifát v Damašku," řekla. „Bylo by strašné, kdyby se členové družiny museli rozhodnout, na čí stranu se přidají, a válčit proti sobě. To určitě nikdy nebylo cílem Bitevní školy."

„Bitevní škola?" řekl Alaj. „Oni nás možná identifikovali, ale tím, kým jsme byli, jsme byli dřív, než si nás vzali do parády. Myslíš si, že bez Bitevní školy bych se já nemohl dostat tam, kde jsem, anebo Han Tzu tam, kde je on? Podívej se na Petra Wiggina – *on* v Bitevní škole nebyl, ale nechal se ustanovit Hegemonem."

„Je to prázdný titul," řekl Petr.

„Byl, když jsi ho převzal," odvětil Alaj. „Tak jako byl ještě před dvěma minutami můj titul. Ale když sedíš v křesle a na hlavě máš klobouk, někteří lidé nechápou, že je to jenom hra a začnou tě poslouchat, jako bys měl opravdovou moc. A pak *máš* opravdovou moc. Nebo ne?"

„Jo," řekla Petra.

Petr se usmál. „Alaji, já nejsem tvůj nepřítel."

„Nejsi ani můj přítel." Pak se ale Alaj usmál. „Otázka zní, jestli se z tebe stane přítel lidskosti. Nebo ze mě." Otočil se zpátky k Petře. „A mnoho záleží na tom, co se rozhodne udělat tvůj manžel, než zemře."

Petra vážně pokývala hlavou. „Nejraději by nedělal nic, jenom si užíval měsíce nebo možná roky, které mu se mnou a naším dítětem zbývají."

„Když dá Bůh, nebude muset nic víc," řekl Alaj.

Po dláždění přidusal voják. „Pane, budovy jsou zajištěné a žádný z členů rady neunikl."

„To rád slyším."

„Tři jsou mrtví, pane," pokračoval voják. „Nedalo se tomu zabránit."

„Věřím, že je to pravda," odpověděl Alaj. „Jsou teď v rukou Boha. Ostatní jsou v mých rukou a já se teď musím pokusit udělat to, co by ode mě chtěl Bůh. Byl bys tak laskav, synu, a dopravil tyto dva kalifovy přátele bezpečně zpátky do hotelu? Náš rozhovor skončil a já bych chtěl, aby mohli opustit Damašek, aniž by jim někdo

zbraňoval či je někdo poznal. Nikdo nebude mluvit o tom, že byli dnes v této zahradě.“

„Ano, kalife.“ Voják se uklonil a pak se otočil k Petrovi a Petře. „Můžete jít se mnou, kalifovi přátelé?“

„Díky,“ řekla Petra. „Kalif má štěstí, že má v tomto domě opravdové služebníky.“

Muž na její pochvalu nijak nezareagoval. „Tudy,“ vybídl Petra.

Když se za ním vraceli do uzavřené dodávky, Petr uvažoval, jestli je možné, aby události, k nimž tady dnes došlo, nějak nevědomě naplánoval, nebo jestli to bylo jen štěstí.

Nebo zda to naplánovali Petra s Alajem a Petr nebyl nic víc než jejich pěšák, který se bláhově domnívá, že to byl on, kdo dělal rozhodnutí a prosazoval svou strategii.

Nebo jen hrajeme to, co nám předepsal scénář Boha, jak věří muslimové?

Nebylo to pravděpodobné. Každý Bůh, v něhož stálo za to věřit, by dokázal vymyslet lepší plán, než byl ten chaos, v němž se teď svět nacházel.

V dětství jsem se pustil do vylepšování světa a nějakou dobu se mi dařilo. Slovy, která jsem psal na sítě, jsem zabránil válce, když lidé nevěděli, kdo jsem. Ale teď mám prázdný titul Hegemona. Války se točí po tváři Země, jako když smrtka máchá kosou, obrovské populace úpí pod bičem nových utlačovatelů a já nemám moc nic změnit.

KAPITOLA 4

DOHODA

Od: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Komu: SvataVec%JedenClovek@FreeThai.org
Předmět: Surajawongovo jednání v souvislosti s Achillem Flandresem

Milý Ambule!

Po celou dobu, kdy Achilles Flandres infiltroval Hegemonii, jednal Surajawong jako můj agent v řadách Flandresovy rozrůstající se organizace. Já jsem mu dal instrukce, aby předstíral, že je Flandresův věrný spojenec, a proto v klíčovém okamžiku, když se Julian Delphiki netvorovi postavil, Surajawong a jeho elitní vojáci jednali pro dobro lidstva – k němuž patří i Thajsko – a umožnili likvidaci člověka, který byl více než kdo jiný odpovědný za porážku a okupaci Thajska.

Toto je „verze pro veřejnost“, jak jsi poukázal. Já teď tvrdím, že v tomto případě se verze pro veřejnost naprosto shoduje s pravdou.

Surajawong je, stejně jako ty, absolvent Bitevní školy. Nový čínský císař a muslimský kalif jsou oba absolventi Bitevní školy. Ale jsou dvěma z těch, kteří byli vybráni do slavné družiny mého bratra Endera. I kdybys nevzal v úvahu, že jsou jako vojenští velitelé skutečně geniální, veřejnost vidí jejich schopnosti na úrovni magie. Na morálku vašich vojáků to jistě bude mít stejný účinek jako na jejich.

Jak myslíš, že udržíš Thajsko svobodné, když Surajawonga odmítneš? Pro tvoje klíčové postavení nepředstavuje žádnou hrozbu; bude tvým nejcennějším nástrojem v boji s vašimi nepřáteli.

Se srdečným pozdravem
Petr, Hegemon

~ ~ ~

Fazolek se zastavil, než prošel dveřmi. Ve skutečnosti nebyl dost vysoký, aby se udeřil do hlavy. Ale v jiných dveřích, ve kterých by mu kdysi zbývalo dost místa, se to stávalo dostatečně často, aby začal být přehnaně opatrný. Ani s rukama si nevěděl rady. Měl pocit, jako by byly pro všechny úkony, ke kterým je potřebuje, příliš velké. Pera byla jako párátka; jeho prst vyplňoval lučík spouště mnoha pistolí. Zanedlouho si bude muset prst namazat, aby ho pak vytáhl ven, jako by pistole byla příliš těsný prsten.

A bolely ho klouby. A v srdci občas cítil bolest, jako by se chtělo roztrhnout. Protože ve skutečnosti se přesně o to snažilo. Měkké místo na temeni jeho hlavy jako by se nedokázalo roztahovat dost rychle, aby vytvořilo místo pro rostoucí mozek.

Právě to doktoři zbožňovali. Zjišťovat, co provádí s duševním fungováním dospělého, když mu roste mozek. Narušovalo to paměť? Nebo to pouze zvyšovalo kapacitu? Fazolek se jejich otázkám, měřením, snímkování a odebírání krevních vzorků podroboval, protože se mohlo stát, že všechny své děti nenajde, než zemře, a všechno, co se lékaři z jeho zkoumání dozvěděli, jim mohlo pomoci.

Ale necítil v podobných okamžicích nic než zoufalství. Jemu ani jim nebylo pomoci. Nedokázal je najít. A kdyby je našel, nedokázal by jim pomoci.

Co můj život změnil? Zabil jsem jednoho člověka. Byl zrůda, ale já ho mohl zabít přinejmenším jednou předtím a neudělal jsem to. Nenesu tedy spoluodpovědnost za to, co v letech mezi tím napáchal? Za ty mrtvé, za ty útrapy?

Včetně Petřina utrpení, když ji držel v zajetí. Včetně jeho utrpení kvůli dětem, které jim ukradl.

A přesto pátral dál, využíval všechny kontakty, které ho napadly, všechny vyhledávače na sítích, všechny programy, které byl schopen vytvořit pro manipulaci s veřejnými záznamy, aby byl připraven identifikovat, které z porodů byly porody jeho dětí, implantovaných náhradním matkám.

Tím si totiž byl jistý. Achilles a Volescu nikdy neměli v úmyslu vrátit embrya jemu a Petře. Ten slib byl pouze návnada. Někdo, kdo by byl méně zlomyslný než Achilles, by embrya možná zničil – jak to Achilles předstíral, když při jejich poslední konfrontaci v Ribeirão Preto rozbil zkumavky. Jenže Achilla nikdy netěšilo samotné zabíjení. Zabíjel, když to považoval za nutné. Pokud chtěl, aby někdo doopravdy trpěl, dal si záležet, aby to utrpení trvalo co nejdéle.

Děti Fazolka a Petry se měly narodit matkám, které neznali, Voleskovou zásluhou pravděpodobně rozptýleným po celém světě.

Ale Achilles svou práci udělal dobře. Voleskovy cesty byly z veřejných databází dokonale vymazány. A na Voleskovi jako takovém nebylo nic, čím by lidem nějak zvlášť utkvěl v paměti. Mohli ukázat jeho fotografii milionu zaměstnanců aerolinií a dalšímu milionu taxikářů po celém světě a polovina z nich by si možná vzpomněla, že viděli muže, který vypadal „podobně“, ale nikdo z nich by si nebyl ničím jistý a Voleskova stopa by se nedala zpětně vyhledat.

A když se Fazolek pokusil apelovat na Voleskovy přetrvávající zbytky slušnosti – v jejichž existenci si navzdory všem důkazům dělal naděje – ten muž zmizel v podzemí, a tak teď mohli jen doufat, že ho někdo, nějaká síla, vypátrá, uvězní a udrží pod zámkem dost dlouho, aby Fazolek mohl…

Co? Podrobit ho mučení? Zasypat ho hrozbami? Nabídnout mu úplatek? Co mohlo Voleska přimět, aby mu řekl, co se potřeboval dozvědět?

Mezinárodní flotila za ním teď poslala nějakého důstojníka, aby mu sdělil „důležitou informaci“. Co mohli vědět? MF měla zakázáno vyvíjet činnost na povrchu Země. I kdyby měla agenty, kteří zjistili, kde se Volescu nachází, proč by riskovali odhalení svých nezákonných aktivit jen proto, aby Fazolkovi pomohli najít jeho děti? Vedli řeči o tom, jak jsou absolventům Bitevní školy oddaní, obzvlášť členům Enderovy družiny, ale on pochyboval, že jejich oddanost zachází až *tak* daleko. Peníze, to nabídli. Všichni absolventi Bitevní školy dostávali slušnou penzi. Mohli odejít domů jako Cincinnatus a do konce života farmařit, aniž by si museli dělat

starosti o počasí, roční doby nebo úrodu. Mohli pěstovat plevel, a stejně by se měli dobře.

Já jsem místo toho jako idiot dovolil vytvořit *in vitro* děti z mých deformovaných a sebedestruktivních genů. Volescu je nasadil do cizích děloh a já je teď musím najít, než je lidé jako on budou moci zneužít, vypotřebovat a pak se dívat, jak ještě před dvacátými narozeninami zemřou na gigantismus.

Volescu to ví. Nikdy by to neponechal náhodě. Protože si o sobě pořád ještě myslel, že je vědec. Chtěl by o těch dětech shromažďovat data. Pro něho to všechno byl velký experiment, v němž byly ilegálnost a ukradená embrya jen nepříjemnosti navíc. Volescu se domníval, že mu ta embrya právem patří. Pro něho nebyl Fazolek nic než experiment, který unikl.

Všechno, co vytvořil, bylo součástí Voleskova dlouhodobého studia.

V konferenční místnosti seděl u stolu starý muž. Fazolkovi chvíli trvalo, než si udělal závěr, jestli je jeho pleť tmavá přirozeně, nebo jí dodaly barvu a texturu starého dřeva pouze povětrnostní vlivy. Pravděpodobně obojí.

Já ho znám, blesklo mu hlavou. Mazer Rackham. Muž, který zachránil lidstvo při druhé invazi termiťanů. Měl být už mnoho desítek let mrtvý, ale vynořil se na dost dlouho, aby pro poslední tažení vycvičil samotného Endera.

„*Vás* poslali na Zemi?“

„Jsem ve výslužbě,“ odpověděl Rackham.

„Já taky,“ řekl Fazolek. „I Ender. Kdy se vrátí na Zemi *on?*“

Rackham zavrtěl hlavou. „Na to, aby byl člověk kvůli tomu zatrpklý, je příliš pozdě,“ prohlásil. „Kdyby tady Ender byl, myslíš, že by mohl být živý a zároveň svobodný?“

Rackham měl pravdu. V době, kdy Achilles organizoval únos všech členů Enderovy družiny, by největším úlovkem ze všech byl samotný Ender. A i kdyby se mu podařilo vyhnout se zajetí – jak se to podařilo Fazolkovi – jak dlouho by trvalo, než by se někdo jiný pokusil ho ovládnout nebo zneužít v zájmu nějakých velmocenských ambicí? S Enderem, který byl Američan, by se možná Spojené státy probraly ze strnulosti a místo aby hlavními hráči ve velké partii byly

Čína a muslimský svět, Amerika by znovu předváděla svaly, a pak by byl ve světě doopravdy zmatek.

Enderovi by se to příčilo. Nenáviděl by se za to, že se na tom podílí. Bylo skutečně lepší, že to Graff zařídil tak, aby ho poslali první kolonizační lodí na bývalou planetu termiťanů. Momentálně byla každá sekunda Enderova života na palubě kosmické lodi pro Fazolka týden. Než si Ender přečetl odstavec v knize, na Zemi se narodil milion dětí, milion starých lidí, vojáků, nemocných, chodců a řidičů zemřel a lidstvo udělalo další malý krok na svém vývoji ke kosmickému druhu.

Kosmický druh. To byl Graffův program.

„Vy tady nejste za Flotilu," dovodil Fazolek. „Jste tady za plukovníka Graffa."

„Za ministra pro kolonizaci?" Rackham vážně pokýval hlavou. „Neformálně a neoficiálně ano. Abych tě informoval o jisté nabídce."

„Graff nemá nic, co by mě zajímalo. Dřív, než by nějaká kolonizační loď doletěla na kolonizovanou planetu, byl bych mrtvý."

„Nepochybně bys byl… zajímavá volba pro hlavu kolonie," řekl Rackham. „Ale, jak jsi sám řekl, byl bys v úřadu příliš krátce, než aby to mělo efekt. Ne, jde o jinou nabídku."

„Jediné, co chci, stejně nemáte."

„Myslím, že byla doba, kdy jsi nechtěl nic víc než přežít."

„Předložit mi takovou nabídku není ve vaší moci."

„Ano, je," odvětil Rackham.

„Copak, z obrovských zařízení, jež má Mezinárodní flotila pro medicínský výzkum, přichází lék na stav, kterým trpí pouze jeden člověk na Zemi?"

„Vůbec ne," zavrtěl hlavou Rackham. „Ten lék budou muset dodat jiní. My ti nabízíme možnost počkat, až bude hotový. Nabízíme ti kosmickou loď, rychlost světla a hlásku, aby ses dozvěděl, kdy se máš vrátit domů."

Přesně stejný „dar", jaký dali samotnému Rackhamovi, když si mysleli, že by ho mohli potřebovat pro velení flotilám, až lodě doletí k různým termiťanským planetám. Šance přežít! Dunělo to v něm jako vyzvánění nějakého obrovského zvonu. Nemohl za to. Jestli měl

někdy nějakou hnací sílu, byla to touha přežít. Jenže jak jim mohl důvěřovat?

„A co chcete na oplátku ode mne?“

„Copak by to nemohla být součást tvého penzijního balíčku od Flotily?“

Rackham uměl zachovávat nehybnou tvář, ale Fazolek věděl, že to nemůže myslet vážně. „Až se vrátím, bude na mě čekat nějaký nebohý mladý voják, abych ho vycvičil?“

„Nejsi učitel.“

„Vy jste taky nebyl.“

Rackham pokrčil rameny. „Stáváme se tím, co je třeba. My ti nabízíme život. Budeme nadále financovat výzkum tvého stavu.“

„A jako pokusné králíky budete používat moje děti?“

„Samozřejmě se je pokusíme najít. Zkusíme je vyléčit.“

„Ale vlastní kosmické lodě nedostanou?“

„Fazolku,“ řekl Rackham, „na kolik bilionů dolarů bys ocenil své geny?“

„Pro mě mají vyšší cenu než všechny peníze na světě.“

„Myslím, že z takové půjčky bys nesplatil ani úrok.“

„V tom případě nemám tak vysoký úvěrový rating, jak jsem doufal.“

„Fazolku, ber tuto nabídku vážně. Dokud je ještě čas. Zrychlení je obrovská zátěž na srdce. Musíš odletět, dokud jsi ještě dost zdravý, abys tu cestu přežil. I tak to bude docela těsné, nemyslíš? Několik let zrychlování a na konci několik dalších na zpomalení. Kdo ti dává čtyři roky?“

„Nikdo,“ řekl Fazolek. „A na něco zapomínáte. Musím se vrátit domů. To jsou další čtyři roky. Je už příliš pozdě.“

Rackham se usmál. „Myslíš, že jsme to nevzali v úvahu?“

„Copak, našli jste způsob, jak při cestování rychlostí světla zatočit?“

„I světlo zahýbá.“

„Světlo je vlna.“

„To jsi ty taky, když se pohybuješ takovou rychlostí.“

„Ani jeden z nás není fyzik.“

„Ale lidé, kteří naplánovali novou generaci kurýrních lodí, jsou.“

„Jak si může MF dovolit stavět nové lodě?“ zeptal se Fazolek. „Jste financovaní ze Země a válka skončila. Jediný důvod, proč vám státy Země vůbec ještě vyplácejí mzdu a dodávají materiál, je ten, že si kupují vaši neutralitu.“

Rackham se znovu usmál.

„Někdo vám za vývoj nových lodí platí,“ pochopil Fazolek.

„Spekulace nemají smysl.“

„Je jenom jedna země, která by si to mohla dovolit, ale ta země by to nikdy nedokázala udržet v tajnosti.“

„Takže to není možné.“

„A vy mi přesto slibujete loď, která nemůže existovat.“

„Zrychlení absolvuješ v kompenzačním gravitačním poli, takže pro tvé srdce to nebude žádná další zátěž. To nám dovolí zrychlit během týdne místo dvou let.“

„A když gravitace vypadne?“

„Tak tě to v okamžiku roztrhá na prach. Ale ona nevypadne. Testovali jsme to.“

„Kurýři budou tedy moci létat z jedné planety na druhou, aniž by ztratili víc než několik týdnů života.“

„*Svého* života,“ zdůraznil Rackham. „Jenže když někoho na takovou cestu pošleme, přes třicet nebo čtyřicet světelných let, všichni, které znal, budou dávno mrtví, než se vrátí. Dobrovolníků není moc.“

Všichni, které znal. Kdyby do této kosmické lodi nastoupil, nechal by tady Petru a už by ji nikdy nespatřil.

Je na to dost bezcitný?

Vůbec nebyl bezcitný. Stále cítil bolest ze ztráty sestry Carlotty, ženy, která ho zachránila před rotterdamskými ulicemi a roky na něho dávala pozor, dokud ji Achilles nakonec nezavraždil.

„Můžu vzít s sebou Petru?“

„Chtěla by?“

„Bez našich dětí ne.“

„Pak bych doporučil, abyste hledali dál,“ odvětil Rackham. „Protože nová technika ti sice dá trochu víc času, ale není to žádná věčnost. Tvoje tělo stanoví mez, kterou nejsme schopni oddálit.“

„A vy mi dovolíte, abych s sebou vzal Petru, pokud své děti najdeme.“

„Pokud ovšem pojede.“

„Pojede,“ prohlásil Fazolek. „Kromě našich dětí nás na této planetě nic nedrží.“

„Ve tvé fantazii už jsou to děti,“ podotkl Rackham.

Fazolek se jen usmál. Věděl, že vypadá jako katolík, když tak mluví, ale prostě to tak s Petrou oba cítili.

„Máme jen jeden požadavek,“ řekl Rackham.

Fazolek se zasmál. „Já jsem to věděl.“

„Když už tady stejně budeš čekat a pátrat po svých dětech, byli bychom rádi, kdybys pomohl Petrovi sjednotit svět pod úřad Hegemona.“

Fazolka to tak ohromilo, že se přestal smát. „Flotila se chce plést do pozemských záležitostí.“

„My se do ničeho nepleteme,“ prohlásil Rackham. „To ty.“

„Petr neposlouchá, co říkám. Kdyby mě poslouchal, nechal by mě zabít Achilla už v Číně, když jsme dostali první šanci. Petr se místo toho rozhodl ho ‚zachránit.‘“

„Třeba se ze své chyby poučil.“

„On si myslí, že se z ní poučil,“ zdůraznil Fazolek, „ale Petr je Petr. Nebyla to chyba, on je prostě takový. Když si myslí, že má lepší plán, nedokáže naslouchat nikomu jinému. A on si vždycky myslí, že má lepší plán.“

„Přesto.“

„Nemůžu Petrovi pomoct, protože Petr si pomoct nenechá.“

„Na návštěvu k Alajovi s sebou vzal Petru.“

„Přísně tajnou návštěvu, o které se MF neměla šanci dozvědět.“

„My své absolventy sledujeme.“

„Tak tedy stavíte nové modely lodí? Z příspěvků od absolventů?“

„Naši nejlepší absolventi jsou zatím moc mladí na to, aby měli opravdu vysoké příjmy.“

„Já nevím. Máte dvě hlavy států.“

„Fazolku, tebe nefascinuje představa, jak by asi vypadaly dějiny světa, kdyby se ve stejnou dobu vyskytli dva Alexandrové?“

„Alaj a Horká Polévka?“ zeptal se Fazolek. „Nakonec se to všechno scvrkne na to, kdo z nich má k dispozici víc zdrojů. Momentálně má většinu Alaj, ale Čína má větší výdrž.“

„Ale pak přidej ke dvěma Alexandrům tu a tam nějakou Johanku z Arku, pár Juliů Caesarů a možná Attilu a…“

„Vy vidíte Petru jako Johanku z Arku?“

„Mohla by jí být.“

„A co jsem já?“

„Samozřejmě Čingischán, pokud bys chtěl.“

„Ten má strašně špatnou pověst.“

„Nezaslouží si ji. Jeho současníci věděli, že je to mocný muž, který svou moc používá mírně vůči těm, kdo ho poslouchají.“

„Já nestojím o moc. Nejsem váš Čingischán.“

„Ne,“ přiznal Rackham. „To je problém. Všechno visí na tom, kdo je nemocný ambicemi. Když tě Graff vzal do Bitevní školy, udělal to proto, že se zdálo, že tvá vůle přežít funguje stejně jako ambice. Jenže teď to neplatí.“

„Petr je váš Čingischán,“ určil Fazolek. „Proto chcete, abych mu pomohl.“

„Mohl by jím být,“ odvětil Rackham. „A ty jsi jediný, kdo mu *může* pomoci. U všech ostatních by měl pocit, že ho ohrožují. Ale v tvém případě…“

„Protože zemřu.“

„Nebo odletíš. Tak či tak tě může využít, jak předpokládá, a pak se tě zbavit.“

„Nejde o to, jestli něco předpokládá. Jde o to, co chcete vy. Já jsem kniha v knihovně. Na čas mě půjčíte Petrovi. Až mě vrátí, pošlete mě pryč, abych se zase štval za nějakým snem či co. Vy a Graff si pořád myslíte, že máte lidstvo na starosti, že?“

Rackham se zahleděl do dálky. „Je to práce, které je těžké nechat, jakmile ji člověk jednou přijme. Jednou jsem ve vesmíru uviděl něco, co nikdo jiný neviděl, vystřelil jsem po tom raketu, zabil jsem Královnu úlu a vyhrál jsem tu válku. Od toho okamžiku jsem nesl za lidstvo zodpovědnost.“

„Přestože už nemáte nejlepší kvalifikaci na to, abyste je vedl?“

„Neřekl jsem, že jsem vůdce. Jen to, že nesu zodpovědnost. Dělat, co je třeba. Co můžu. A můžu tohle: můžu se pokusit přesvědčit nejgeniálnější vojenský mozek na Zemi, aby pomohl sjednotit státy pod vedení jediného člověka, který má dost vůle a inteligence, aby je pohromadě udržel.“

„Za jakou cenu? Petr není velký fanoušek demokracie.“

„My nežádáme demokracii,“ odpověděl Rackham. „Zpočátku ne. Dokud se nepodaří zlomit moc států. Koně musíš nejdřív zkrotit, než mu dovolíš, aby bylo po jeho.“

„A to tvrdíte, že jste jenom služebníci lidstva,“ odfrkl si Fazolek. „Přitom chcete lidstvu nasadit uzdu a sedlo a Petra nechat jet.“

„Ano,“ prohlásil Rackham. „Protože lidstvo není kůň. Lidstvo je živná půda ambicí, územních konkurentů, států, které bojují, a když státy nefungují, platí totéž pro kmeny, klany a rodiny. Narodili jsme se pro válku, máme ji v genech, a můžeme to prolévání krve zastavit jedině tak, že jednomu člověku dáme moc k podrobení všech ostatních. Můžeme nanejvýš doufat, že to bude dost slušný člověk, aby byl mír lepší než války a déle vydržel.“

„A vy si myslíte, že Petr je ten pravý.“

„Má ctižádost, která tobě chybí.“

„A lidskost?“

Rackham zavrtěl hlavou. „Copak ty už nevíš, nakolik jsi člověk?“

Fazolek se nechtěl nechat svést touto cestou. „Proč vy a Graff jednoduše nenecháte lidstvo na pokoji? Ať si dál buduje říše a rozvrací je.“

„Protože Královny úlu nejsou jediní mimozemšťané ve vesmíru.“ Fazolek se napřímil.

„Ne, ne, žádné jsme nenašli, nemáme žádný důkaz. Ale zamysli se nad tím. Dokud to vypadalo, že lidé jsou jedineční, mohli jsme žít historii svého druhu jako vždycky předtím. Ale teď víme, že je možné, aby se inteligentní život vyvinul dvakrát, a velice odlišně. Když dvakrát, tak proč ne třikrát? Nebo čtyřikrát. Náš kout Galaxie není nijak výjimečný. Královny úlu byly pozoruhodně blízko. Jen v naší Galaxii mohou být tisíce inteligentních druhů. A všechny nemusejí být tak milé jako my.“

„Proto nás chcete rozptýlit.“

„Tak široko, jak to půjde. Zasazujeme naše sémě do každé půdy.“

„A k tomu chcete mít Zemi sjednocenou.“

„Chceme, aby Země přestala plýtvat svými zdroji na války a využívala je k tomu, aby kolonizovala jednu planetu za druhou a pak mezi nimi rozběhla obchod, tak aby celé plemeno mohlo těžit z toho, co se jeden dozví, čeho dosáhne, čím se stane. Je to jednoduchá ekonomika. A historie. A evoluce. A věda. Rozšířit se. Odlišovat se. Objevovat. Publikovat. Zkoumat.“

„Jistě, jistě, rozumím,“ kývl Fazolek. „Jste tak ušlechtilí. Kdo to všechno momentálně platí?“

„Fazolku,“ odvětil Rackham. „Ty nečekáš, že ti to povím, a já nečekám, že se budeš muset ptát.“

Fazolek to věděl. Byla to Amerika. Velká, ospalá, apatická Amerika. Vyhořelá úsilím, jak se v jednadvacátém století snažila hlídat celý svět, znechucená tím, jak si svou snahou nevysloužila nic než nenávist a odpor, vyhlásila vítězství a vrátila se domů. Udržovala si nejsilnější armádu na světě a zavřela dveře přistěhovalcům.

A když přišli termiťané, americká vojenská moc byla tím, kdo nakonec sestřelil první průzkumné lodě, které sežehly povrch některých nejúrodnějších zemědělských oblastí v Číně a zabily miliony. Amerika to byla, kdo z větší části financoval a řídil stavbu meziplanetárních bitevních lodí, které odolaly Druhé invazi dost dlouho, aby Novozélanďan Mazer Rackham odhalil zranitelnost Královny úlu a nepřítele zničil.

Amerika to byla, kdo teď potají financoval MF a vyvíjel nové lodě. Budovala si postavení v mezihvězdném obchodu v době, kdy se žádný jiný stát na Zemi nemohl o konkurenceschopnost ani pokusit.

„A jaký má *ona* zájem na tom, aby byl svět jednotný, když to nemá být pod jejím vedením?“

Rackham se usmál. „Tak teď už víš, jak obratná musí naše hra být.“

Fazolek mu úsměv oplatil. Graff tedy prodal svůj kolonizační program Američanům – pravděpodobně na bázi budoucího obchodu a pravděpodobného amerického monopolu. A zatím podporoval Petra, neboť doufal, že se mu podaří sjednotit svět pod jednu vládu.

Což by v konečném důsledku znamenalo rozhodující boj mezi Amerikou a Hegemonem.

„A až přijde ten den," uvažoval Fazolek, „kdy Amerika bude čekat, že MF, kterou platila a pro kterou dělala výzkum, jí přijde na pomoc proti mocnému Hegemonovi, co Mezinárodní flotila udělá?"

„Co udělal Surajawong, když mu Achilles poručil, aby tě zabil?"

„Dal mu nůž a řekl mu, aby se bránil." Fazolek pokýval hlavou. „Ale bude vás MF poslouchat? Jestli spoléháte na reputaci Mazera Rackhama, nezapomeňte, že skoro nikdo neví, že jste naživu."

„Spoléhám na to, že MF se zachová podle zásad cti, které každému vojákovi od začátku vtlučou do hlavy: žádné zasahování na Zemi."

„Přestože vy sami tu zásadu porušujete."

„My nezasahujeme," zdůraznil Rackham. „Alespoň ne vojáky nebo loděmi. Jen tu a tam nějakou tou informací. Hromádkou peněz. A malým, maličkým náborem. Pomoz nám, Fazolku. Dokud jsi ještě na Zemi. Jakmile budeš připravený odletět, pošleme tě, bez jakýchkoli prodlev. Ale dokud jsi tady…"

„Co když nevěřím, že je Petr tak slušný člověk, jak si o něm myslíte vy?"

„Je lepší než Achilles."

„To byl Augustus taky," prohlásil Fazolek. „Ale položil základy pro Nera a Caligulu."

„Položil základy, které přežily Nera a Caligulu a v té či oné formě přetrvaly půldruhého tisíciletí."

„A vy si myslíte, že takový je Petr?"

„Myslíme," odvětil Rackham. „Já si to myslím."

„Pokud si uvědomujete, že Petr neudělá nic z toho, co mu řeknu, nebude poslouchat mě ani nikoho jiného a dál bude dělat idiotské chyby, kterým nebudu schopen zabránit, tak… ano. Pomůžu mu, jestli mi to dovolí."

„O nic víc nežádáme."

„Ale stejně pro mě bude hlavní prioritou nalezení mých dětí."

„Co třeba tohle," navrhl Rackham. „Co kdybychom ti řekli, kde je Volescu."

„Vy to víte?"

„Je v jednom z našich bezpečných úkrytů.“

„On přijal ochranu od MF?“

„Myslí si, že je to součást Achillovy staré sítě.“

„A *je*?“

„Někdo jeho majetky převzít musel.“

„Někdo to mohl udělat jen v případě, že věděl, kde se jeho majetky nacházejí.“

„Kdo podle tebe spravuje všechny komunikační satelity?“

„MF Zemi špehuje.“

„Tak jako matka špehuje své děti, když si hrají na dvoře.“

„Je dobré vědět, že na nás dáváš pozor, mami.“

Rackham se lehce předklonil. „Fazolku, děláme plány, ale víme, že nám to nemusí vyjít. V konečném důsledku jde o tohle: byli jsme svědky toho, co lidé dokáží v tom dobrém smyslu, a myslíme si, že náš druh stojí za to zachránit.“

„Přestože k tomu potřebujete pomoc nelidí, jako jsem já.“

„Fazolku, když jsem mluvil o lidech v tom dobrém smyslu, koho jsem podle tebe měl na mysli?“

„Endera Wiggina,“ odvětil Fazolek.

„A Juliana Delphikiho,“ dodal Rackham. „Druhého hošíka, kterému jsme věřili, že zachrání svět.“

Fazolek zavrtěl hlavou a vstal. „Teď už to takový hošík není,“ řekl. „A umírá. Vaši nabídku ale přijmu, protože dává mé malé rodině naději. A kromě ní žádnou jinou naději nemám. Povězte mi, kde je Volescu, a já ho pojedu navštívit.“

„Budeš ho muset zajistit sám,“ připomněl Rackham. „Nesmíme do toho zatáhnout agenty MF.“

„Dejte mi adresu a já se postarám o zbytek.“

Fazolek se znovu sklonil, aby mohl opustit místnost. A chvěl se, když pak procházel parkem zpět ke své kanceláři v komplexu Hegemonie. Obrovské armády připravené utkat se v boji o nadvládu. A stranou, dokonce mimo povrch Země, hrstka lidí, kteří mají v úmyslu využít ty armády pro své cíle.

Byli jako Archimédes, připravovali se pohnout Zemí, protože konečně měli dost velkou páku.

Ta páka jsem já.

A nejsem tak velký, jak si oni myslí. Nejsem tak velký, jak vypadám. Nedá se to udělat.

Přesto to mohlo stát za to.

Dovolím jim tedy, aby mě využili k pokusu vymanit svět lidí z věkovité cesty konkurence a války.

A já je využiju k tomu, abych se pokusil zachránit život sobě a svým dětem, které mají mou nemoc.

A šance, že oba projekty skončí úspěchem, je tak malá, že spíš do Země dřív narazí meteor katastrofálních rozměrů.

Jenže plán, co dělat proti srážce s meteorem, pravděpodobně už mají. Pravděpodobně mají plán pro všechno. Dokonce i takový, na který budou moci přejít, jestli… když… se mi to nepodaří.

KAPITOLA 5

ŠIVA

Od: Loutka%rodic@hegemon.gov
Komu: PeterWiggin%soukrome@hegemon.gov
Heslo: *******
Předmět: Mluvím jako matka

Po všech těch letech, kdy jsem pózovala jako Panna Marie v tvé malé Pietě, mě napadá, že bych ti mohla něco pošeptat do tvého tolik zaneprázdněného ucha.

Od doby, kdy Achilles uskutečnil svou malou únosovou akci, mají všichni ve svém arzenálu jako nepříliš tajnou zbraň takový šik absolventů Bitevní školy, jaký jsou schopni získat, udržet si a postavit. Teď je to ještě horší. Alaj je kalif nejenom jménem, ale i fakticky. Han Tzu je čínský císař. Virlomi je… co vlastně, bohyně? Tak to alespoň slyším z Indie.

Teď začnou válčit proti sobě.

Co děláš TY? Sázíš si na vítěze a rozhoduješ se, na kterou stranu se přidat?

Kromě skutečnosti, že mnohé tyto děti byly Enderovi kamarádi a spolubojovníci, jim celé lidstvo vděčí za přežití. Vzali jsme jim dětství. Kdy dostanou život, o kterém by mohli říct, že je jejich?

Petře, četla jsem dějiny. Muži jako Čingischán a Alexandr Veliký přišli o normální dětství a soustředili se výhradně na válku. A víš, co se stalo? Zdeformovalo je to. Po celý svůj život byli nešťastní. Alexandr nevěděl, kdo je, když přestal dobývat národy. Jakmile přestal postupovat a celou cestu vraždit, zemřel.

Tak co kdyby se těmto dětem dala svoboda? Nepřemýšlel jsi o tom? Promluv si s Graffem. Vyslechne tě. Dejte těm dětem pauzu. Šanci. Život.

Když ne z jiného důvodu, tak aspoň proto, že jsou to Andrewovi kamarádi. Jsou *jako* Andrew. Oni sami se do Bitevní školy nevybrali.

Naproti tomu ty jsi do Bitevní školy nechodil. Přihlásil ses dobrovolně, že zachráníš svět. Proto musíš zůstat a zasadit se o to.

Vždycky tě budu milovat a podporovat.
Tvá matka

~ ~ ~

Na obrazovce se objevila tvář ženy. Na sobě měla jednoduchý, prací ušpiněný oděv indické venkovanky. Ale držení těla měla jako dáma z nejvyšší kasty – což byl pojem, který stále něco znamenal, přestože vnější projevy kastovní příslušnosti byly již dávno zakázány.

Petr ji neznal. Ale Petra ano. „To je Virlomi."

„Za celou dobu neukázala obličej," poznamenal Fazolek. „Až teď."

„Zajímalo by mě, kolik lidí v Indii už její obličej zná," řekla Petra.

„Tak si ji poslechněme," vybídl Petr. Myší klikl na tlačítko PŘEHRÁT.

„Ten, kdo nemá volbu, nemá pravou víru v Boha. Proto jsou Indové doopravdy věřící: mohou si totiž vybrat, že nebudou hinduisté, a nic zlého se jim nestane.

A proto nejsou na světě žádní opravdoví muslimové: nemohou se totiž rozhodnout, že muslimy přestanou být. Pokud se muslim zkusí stát hinduistou, křesťanem nebo dokonce obyčejným ateistou, nějaký fanatický muslim ho zabije."

Na obrazovce se mihly záběry bezhlavých těl. Byly to dobře známé záběry, ale jako propaganda měly pořád sílu.

„Islám je náboženství, které nemá věřící,“ prohlásila. „Pouze lidi, kteří si pod hrozbou smrti musejí říkat muslimové a jako muslimové žít.“

Standardní pohled na shromážděné muslimy, jak se uklánějí při modlitbě – přesně tyto záběry se často používaly jako ukázka zbožnosti muslimského obyvatelstva.

Ale teď, kdy se zasadily do takového kontextu, jak to udělala Virlomi, působily jako záběry loutek, které ze strachu jednají všechny stejně.

Na obrazovce se znovu objevila její tvář. „Kalife Alaji: přivítali jsme tvé vojáky jako osvoboditele. Sabotovali jsme čínské zásobovací trasy, blokovali jsme je a prováděli jsme výzvědnou činnost, abychom vám pomohli porazit našeho nepřítele. Ale zdá se, jako by si tvoji stoupenci spíš mysleli, že Indii dobyli, než že nás osvobodili. Indii jste nedobyli. Indii nikdy nedobudete.“

Objevil se další záběr: otrhaní indičtí rolníci s moderními čínskými zbraněmi, jak pochodují jako vojáci ze starých časů.

„Nepotřebujeme falešné muslimské vojáky. Nepotřebujeme falešné muslimské učitele. Nikdy se nesmíříme s žádnou muslimskou přítomností na indické půdě, dokud se islám nestane opravdovým náboženstvím a neumožní lidem svobodu volby *nebýt* muslimem bez jakéhokoli trestu.“

Znovu Virlomina tvář. „Myslíte si, že vaše mocná vojska mohou Indii dobýt? Pak neznáte moc Boha, protože Bůh bude vždycky pomáhat těm, kteří brání svou vlast. Každý muslim, kterého na indické půdě zabijeme, půjde rovnou do pekla, protože neslouží Bohu, ale Šajtánovi. Každý imám, který vám tvrdí něco jiného, je lhář a sám je šajtán. Jestli ho poslechnete, budete zatraceni. Buďte praví muslimové, vraťte se domů ke svým rodinám, žijte v míru a nás nechte žít v míru s našimi rodinami, v naší zemi.“

Tvářila se klidně a mile, když ze sebe tyto hrozby a zatracení sypala. Teď se usmála. Petra napadlo, že si ten úsměv určitě nacvičovala hodiny nebo dny před zrcadlem, protože mu v tu chvíli absolutně připadala jako bůh, přestože on sám nikdy žádného boha neviděl a ani netušil, jak by měl vypadat. Celá zářila. Byl to nějaký světelný klam?

„Žehnám Indii. Žehnám velké indické zdi. Žehnám vojákům, kteří za Indii bojují. Žehnám rolníkům, kteří Indii živí. Žehnám ženám, které Indii rodí a vychovávají muže a ženy. Žehnám mocnostem na Zemi, které se sjednocují, aby nám pomohly získat zpět ukradenou svobodu. Žehnám pákistánským Indům, kteří přijali falešné náboženství islámu: napravte své náboženství tím, že se vrátíte domů a umožníte nám, abychom si vybrali nebýt muslimy. Potom s vámi budeme žít v míru a Bůh vám požehná.

Ze všeho nejvíc žehnám kalifu Alajovi. Ty, jenž máš ušlechtilé srdce, dokaž, že se mýlím. Udělej z islámu opravdové náboženství tím, že dáš svobodu všem muslimům. Teprve když si muslimové budou moci zvolit *nebýt* muslimy, budou na Zemi nějací muslimové. Osvoboď své lidi, aby sloužili Bohu a nebyli zajatci strachu a nenávisti. Jestli nejsi dobyvatel Indie, budeš jejím přítelem.

Ale jestli chceš být dobyvatel Indie, uděláš ze sebe v očích Boha nic.“

Z očí se jí vyhrnuly velké slzy a kutálely se jí po tvářích. Všechno to bylo natočeno v jediném záběru, takže ty slzy působily dosti opravdově. Tomu říkám herečka, pomyslel si Petr.

„Ach, kalife Alaji, tolik tě toužím obejmout jako bratra a přítele. Proč se mnou tví služebníci válčí?“

Udělala rukama několik zvláštních pohybů, a potom, když ruku dávala zpátky, přejela si třemi prsty po čele.

„Jsem Matka Indie,“ prohlásila. „Bojujte za mě, mé děti.“

Veškerý pohyb se zastavil a na obrazovce zůstala její tvář.

Petr přejel pohledem od Fazolka k Petře a zase zpátky. „Moje otázka je tedy poměrně jednoduchá. Je šílená? Skutečně věří, že je bůh? A bude to fungovat?“

„Co měl znamenat ten konec, ty tři prsty na čele?“ otázal se Fazolek.

„Kreslila si na čelo znamení Šivy Ničitele,“ odvětil Petr. „Byla to výzva k válce.“ Povzdechl si. „Čeká je zkáza.“

„Koho?“ zeptala se Petra.

„Její stoupence,“ objasnil Petr.

„Alaj jim to nedovolí,“ prohlásil Fazolek.

„Když se je pokusí zadržet, nepodaří se mu to,“ nesouhlasil Petr. „Což může být přesně to, co Virlomi chce.“

„Ne,“ ozvala se Petra. „Ty to nechápeš? Muslimská okupace Indie bezvýhradně spoléhá na zásobování armád z indické produkce a z indických financí. Jenže Šiva přijde dřív. Indové své plodiny raději zničí, než by je přenechali muslimům.“

„Pak pomřou na hladomor,“ dodal Petr.

„A pojmou mnoho kulek,“ podotkla Petra, „a zem bude posetá bezhlavými indickými těly. Pak ale muslimům kulky dojdou a oni zjistí, že další nedostanou, protože cesty jsou zablokované. A za každého Inda, kterého zabili, tam bude deset dalších, aby je přemohli holýma rukama. Virlomi svému národu rozumí. Svému lidu.“

„A ty tomu všemu rozumíš proto, že jsi byla několik týdnů v Indii jako vězeň?“ zeptal se Petr.

„Indii nikdy nevedl do války bůh,“ odpověděla Petra. „Indie nikdy nešla do války dokonale jednotná.“

„Gerilová válka,“ nedal se Petr.

„Uvidíš,“ trvala na svém Petra. „Virlomi ví, co dělá.“

„Vždyť ani nebyla v Enderově družině,“ připomněl Petr. „Alaj byl chytřejší, ne?“

Petra a Fazolek se na sebe podívali. „Petře, tady nejde o chytrost,“ ozval se Fazolek. „Jde o to, co se dá dělat s kartami, které dostaneš.“

„A Virlomi má lepší list,“ řekla Petra.

„Ani bych neřekl,“ namítl Petr. „Co mi uniká?“

„Han Tzu nebude jen tak sedět a přihlížet, jak se muslimské armády snaží podrobit si Indii. Muslimské zásobovací trasy vedou buď přes rozlehlou asijskou poušť, nebo přes Indii či po moři z Indonésie. Pokud se indické zásobovací trasy přeruší, jak dlouho tam Alaj udrží svá vojska v dostatečném počtu, aby Han Tzu zůstal mimo hru?“

Petr pokýval hlavou. „Podle tebe dřív dojde Alajovi jídlo a kulky, než Virlomi Indové.“

„Myslím si,“ řekl Fazolek, „že to, co jsme právě viděli, byla nabídka k sňatku.“

Petr se rozesmál. Ale jelikož Fazolek a Petra se nesmáli… „O čem to mluvíš?“

„Virlomi *je* Indie,“ vysvětlil Fazolek. „Právě to řekla. A Han Tzu *je* Čína. A Alaj *je* islám. Tak jak to bude, Indie a Čína proti zbytku světa, nebo islám a Indie proti zbytku světa? Kdo dokáže tu svatbu prodat svému lidu? Který trůn bude stát vedle indického? Ať to bude kterýkoli, znamená to sjednocení více než poloviny planety.“

Petr zavřel oči. „Ale my nechceme, aby se stalo jedno nebo druhé.“

„Nedělej si starosti,“ uklidňoval ho Fazolek. „Ať se stane cokoli, dlouho to nevydrží.“

„Nemáš pokaždé pravdu,“ řekl Petr. „Tak daleko dopředu nevidíš.“

Fazolek pokrčil rameny. „To mi nevadí. Stejně budu mrtvý dřív, než se to všechno vyvine.“

Petra něco zabručela, vstala a začala přecházet sem a tam.

„Nevím, co mám dělat,“ řekl Petr. „Zkusil jsem si promluvit s Alajem, ale jediný výsledek byl ten, že jsem vyprovokoval převrat. Nebo spíš Petra.“ Nedokázal skrýt svou rozladěnost. „Chtěl jsem, aby nad svými lidmi získal kontrolu, ale jsou nekontrolovatelní. Opékají krávy v ulicích Madrásu a Bombaje a pak zabíjejí Indy, kteří se bouří. Připraví o hlavu každého Inda, kterého někdo obviní, že je odpadlý muslim – anebo třeba jen *vnuk* odpadlých muslimů. To tady mám jenom sedět a dívat se, jak se svět řítí do války?“

„Myslela jsem, že to patřilo k tvému plánu,“ obořila se na něho Petra. „Vzbudit zdání, že jsi nepostradatelný.“

„Nemám žádný velký plán,“ odvětil Petr. „Jenom… reaguji. A raději se ptám vás, než abych se na to snažil přijít sám, protože když jsem naposledy ignoroval vaši radu, skončilo to katastrofálně. Teď ale zjišťuji, že ve skutečnosti žádnou radu nemáte. Jenom předpovědi a hypotézy.“

„Omlouvám se,“ řekl Fazolek. „Vůbec mě nenapadlo, že žádáš o radu.“

„Žádám.“

„Tak tady je má rada,“ pokračoval Fazolek. „Tvým cílem není zabránit válce.“

„Je," bránil se Petr.

Fazolek obrátil oči v sloup. „Pak že tady někdo poslouchá."

„Já poslouchám," řekl Petr.

„Tvým cílem je zavést nový řád, ve kterém bude válka mezi státy *nemožná*. Ale abys k tomu utopickému stavu dospěl, bude třeba hodně válek, aby lidé *poznali*, čemu se tak zoufale snaží předejít."

„Nehodlám podněcovat válku," prohlásil Petr. „To by mě jako mírotvůrce úplně zdiskreditovalo. Tuto práci jsem dostal proto, že jsem Locke!"

„Když přestaneš protestovat a začneš poslouchat, nakonec se Fazolkovy rady dočkáš," řekla Petra.

„Jsem koneckonců velký stratég," řekl s ironickým úsměvem Fazolek. „A nejvyšší člověk v komplexu Hegemonie."

„Poslouchám."

„Máš pravdu, nemůžeš podněcovat válku. Ale taky si nemůžeš dovolit snažit se zastavovat války, které se zastavit nedají. Jestli někdo uvidí, že jsi to zkusil a *neuspěl*, budeš slabý. Locke dokázal zprostředkovat mír mezi Varšavskou smlouvou a Západem proto, že ani jedna strana nechtěla válku. Amerika chtěla zůstat doma a vydělávat peníze a Rusko nechtělo riskovat, že vyprovokuje zásah ze strany MF. Mír můžeš vyjednat jen tehdy, když o něj obě strany stojí – dost, aby se výměnou za něj dokázaly něčeho vzdát. Momentálně nikdo jednat nechce. Indové nemohou – jsou okupovaní a jejich okupanti nevěří, že Indové představují hrozbu. Číňané nemohou – je politicky nemožné, aby se některý čínský vládce spokojil s jinými hranicemi, než jsou hranice chanské Číny. A Alaj nemůže proto, že jeho lidé jsou tak opilí vítězstvím, že nevidí důvod, proč by se měli něčeho vzdát."

„Tak nemám dělat nic."

„Zorganizuj záchrannou akci pro trpící hladomorem v Indii," navrhla Petra.

„Hladomorem, který vyvolá Virlomi."

Petra pokrčila rameny.

„Mám tedy počkat, až budou mít všichni války plné zuby," pokračoval Petr.

„Ne,“ řekl Fazolek. „Počkej přesně do toho okamžiku, kdy bude možné dosáhnout míru. Jakmile ho promeškáš, hořkost zasáhne příliš hluboko, než aby mohl být mír nastolen.“

„A jak mám poznat, kdy ten pravý okamžik nastal?“

„To je mi hádankou,“ odvětil Fazolek.

„Vy jste géniové,“ prohlásil Petr. „Každý to říká.“

„Přestaň s tou skromností,“ usekla Petra. „Chápeš velice dobře, co říkáme. Proč máš takový vztek? Každý plán, který teď vymyslíme, se zhroutí, jakmile někdo udělá tah, který v našem scénáři není.“

Petr si uvědomil, že nemá zlost na ně. To matka a ty její absurdní dopisy. Jako by bylo v jeho moci „zachránit“ kalifa, čínského císaře a tu novou indickou bohyni a „osvobodit je“, když se do situace, ve které byli, všichni zjevně vmanévrovali sami.

„Prostě nechápu, jak bych mohl cokoli z toho obrátit ve svou výhodu,“ namítl.

„Musíš dávat pozor a tak dlouho to zkoušet,“ řekl Fazolek, „až najdeš místo, kde by ses mohl uchytit.“

„Přesně *to* dělám už roky.“

„A děláš to výborně,“ dodala Petra. „Už můžeme jít?“

„Běžte si!“ řekl Petr. „Chyťte si toho svého zločinného vědce. Já zatím zachráním svět, co tu nebudete.“

„Nic menšího ani nečekáme,“ odvětil Fazolek. „Jen nezapomínej, že ty sis o tu práci řekl. My ne.“

Vstali a zamířili ke dveřím.

„Počkejte chvilku,“ zadržel je Petr.

Čekali.

„Právě jsem si něco uvědomil.“

Zase chvíli čekali.

„Vám je to jedno.“

Fazolek pohlédl na Petru. Petra pohlédla na Fazolka. „Jak to myslíš, že je nám to jedno?“ zeptal se Fazolek.

„Jak to můžeš říct?“ ozvala se Petra. „Jde tu o válku. Jde tu o smrt. Jde tu o osud světa.“

„Chováte se, jako… jako bych žádal o radu ohledně výletní plavby. Kterou společnost si vybrat. Nebo… ohledně básně, jestli jsou verše dobré.“

Znovu se na sebe podívali.

„A když se na sebe tak podíváte,“ pokračoval, „je to, jako byste se smáli, jenom jste moc zdvořilí, než abyste to dali najevo.“

„My nejsme zdvořilí lidé,“ opravila ho Petra. „Obzvlášť Julian ne.“

„Ne, to je pravda, není to tím, že jste moc zdvořilí. Je to tím, že jste jeden do druhého tak ponoření, že se *nemusíte* smát, jako byste se už smáli a věděli o tom jenom vy dva.“

„To je všechno hrozně zajímavé,“ promluvil Fazolek. „Můžeme už jít?“

„Má pravdu,“ potvrdila Petra. „Nejsme v tom zaangažovaní. Myslím stejně jako on. Ale není to tím, že by nám to bylo jedno. Záleží nám na tom možná ještě víc než tobě. Jenom se nechceme angažovat, abychom v tom něco *dělali,* protože…“

Znovu se na sebe podívali a pak, bez jediného dalšího slova, začali odcházet.

„Protože jste manželé,“ řekl Petr. „Protože jsi těhotná. Protože budete mít dítě.“

„Děti,“ opravil ho Fazolek. „A rádi bychom se dál snažili zjistit, co se s nimi stalo.“

„Vystoupili jste z řad lidstva, to jste udělali,“ prohlásil Petr. „Proto, že jste objevili manželství a děti, najednou nemusíte k ničemu patřit.“

„Naopak,“ řekla Petra. „*Připojili* jsme se k lidstvu. Jsme jako většina lidí. Náš společný život je všechno. Naše děti jsou všechno. Pokud jde o zbytek – děláme to, co je nutné. Cokoli, abychom ochránili své děti. A jinak to, co musíme. Ale mnoho to pro nás neznamená. Mrzí mě, že tě to trápí.“

„Mě to netrápí,“ odvětil Petr. „Trápilo mě to, než jsem pochopil, na co se dívám. Teď si říkám… jasně, je to normální. Myslím, že moji rodiče jsou taky takoví. Myslím, že proto jsem je měl za hloupé. Protože to vypadalo, jako by se o svět kolem nestarali. Jediné, na čem jim záleželo, byli oni navzájem a děti.“

„Myslím, že terapie pokračuje dobře," usoudil Fazolek. „Teď si můžeš odříkat třikrát Zdrávas Maria. My zatím vyřešíme své domácí starosti, což obnáší útočné helikoptéry a to, jak se dostat k Voleskovi, než znovu změní adresu a totožnost."

A byli pryč.

Petr vřel. Ti dva si mysleli, že vědí něco, co neví nikdo jiný. Mysleli si, že vědí, co je život. Jenže takový život mohli *mít* jen díky tomu, že lidé jako Petr – a Han Tzu, Alaj a ta bláznivá Virlomi, která považuje sebe samu za božstvo – se skutečně soustředili na důležité věci a snažili se udělat svět lepším.

Pak si Petr vzpomněl, že Fazolek řekl téměř přesně totéž, co jeho matka. Že si Petr sám vybral, že bude Hegemonem, a teď se s tím musí sám poprat.

Jako dítě, které zkouší na školní představení, ale nelíbí se mu přidělená role. Jenže kdyby teď vycouval, show by nemohla pokračovat, protože neměl žádný záskok. Takže v tom musel vytrvat.

Musel vymyslet, jak zachránit svět, když teď ze sebe nechal udělat Hegemona.

Už vím, jak to chci, pomyslel si Petr. Chci, aby všichni ti pitomí absolventi Bitevní školy zmizeli ze Země. To *oni* to v každé zemi jenom komplikují. Matka chce, aby měli svůj život? Já taky – krásný dlouhý život na nějaké jiné planetě.

Jenže na to, aby je dostal pryč, potřeboval Graffovu spolupráci. A do Petra se vkrádalo podezření, že Graff ve skutečnosti nechce, aby Petr byl úspěšným, mocným Hegemonem. Proč by měl Graff brát děti z Bitevní školy do kolonizačních lodí? V každé kolonii, kam by se dostali, by představovali rušivou sílu.

Co třeba tohle? Kolonie, kde by byli *jenom* absolventi Bitevní školy. Pokud by si své vlastnosti udrželi do další generace, měli by nejgeniálnější vojenské mozky v Galaxii.

Pak by přiletěli domů a ovládli Zemi.

Dobrá, to ne.

Přesto to byl zárodek dobré myšlenky. V očích lidí vyhrála válku s termiťany Bitevní škola. Všichni chtěli, aby jejich armády vedli absolventi Bitevní školy. Proto z nich byli fakticky otroci armád svých zemí.

Udělám tedy to, co matka navrhla. Dám jim svobodu.

Pak se budou moci všichni oženit a vdát jako Fazolek s Petrou a žít šťastně až do smrti, zatímco jiní lidé – zodpovědní lidé – se ujmou té těžké práce s řízením světa.

~ ~ ~

V Indii byla reakce na Virlomino poselství okamžitá a prudká. Ještě tu noc se muslimští vojáci při desítce incidentů rozptýlených po celé Indii dopustili provokací – nebo, jak to viděli oni, projevů msty nebo odporu vůči Virlominým rouhačským, pobuřujícím obviněním. Tím samozřejmě v očích mnohých dokázali, že tato obvinění jsou pravdivá.

Ale tentokrát proti sobě neměli demonstranty. Byl to nesmiřitelný dav odhodlaný zničit je za každou cenu. Byl to Šiva. Ano, ulice byly poseté těly indických civilistů. Ale těla muslimských vojáků se nedala najít. Nebo se alespoň nedala znovu poskládat.

Do Virlomina mobilního hlavního stanu proudily zprávy o krveprolitích. Byly mezi nimi i spousty videonahrávek. O několik hodin později už měla na webu vybranou verzi. Spousty záběrů na muslimy, jak provokují a pak střílejí do demonstrantů. Žádné lidské vlny, jak se valí přes muslimské vojáky pálící z kulometů a trhají je na kusy. Svět uvidí *to*, jak muslimové urážejí indické náboženství a pak masakrují civilisty. Dozví se jen skutečnost, že mezi muslimskými vojáky nebyl nikdo, kdo přežil.

~ ~ ~

Fazolek a Petra nasedli do útočných helikoptér a zamířili přes oceán k Africe. Fazolek dostal tip od Rackhama a věděl, kde Volescu je.

KAPITOLA 6

EVOLUCE

Od: CrazyTom%WackoMack@sandhurst.england.gov
Komu: Kouzelna%lustenina@Anonym.com
Přeposlal Anonym
Zašifrováno pomocí kódu ********
Dešifrováno pomocí kódu **********
Věc: Anglie a Evropa

Doufám, že tuhle adresu používáš pořád, když máš teď funkci a už se neschováváš před panem Šlachou. Myslím, že tohle by kanály jít nemělo.

Těmihle pokusnými balonky mě zásobuje Wiggin. Připadá mi, jako by si myslel, že má k členům družiny nějaký zvláštní úzký vztah, když je Enderův bratr. Má ho? Vím, že má prsty ve všem – občas jsou to dosti úžasné věci, které jako by Hegemonie věděla dřív než my – ale má skutečně prsty v nás?

Požádal mě o zhodnocení, jak jsou Evropané ochotni podřídit svou suverenitu světové vládě. Vzhledem k tomu, že celé dějiny uplynulých dvou set let tvoří flirt Evropy s opravdovou evropskou vládou – a nakonec vždycky vycouvá, přemýšlím, jestli tu otázku vzneslo hloupé dítě nebo myslitel, který ví víc než já.

Ale jestli si myslíš, že jeho otázka je legitimní, pak mi dovol říct, že postoupit suverenitu nějakému existujícímu světovému nebo regionálnímu společenstvu je směšné. Připojit se chtějí pouze zemičky jako Benelux, Dánsko nebo Slovinsko. Je to jako komuny – lidé, kteří nic nemají, jsou vždycky ochotní se dělit. I když teď Evropa používá jako mateřštinu verzi angličtiny (s výjimkou několika zatvrzelých enkláv), k jednotě máme stejně daleko jako kdykoli jindy.

Tím nechci říct, že pod správným tlakem a ve správný čas by nemohl každý hrdý evropský stát vyměnit suverenitu za bezpečí.

Tom

~ ~ ~

Samozřejmě to musela být Pevnost Rwanda. Někdy se jí říkalo Africké Švýcarsko – ale nezávislost a neutralitu si udržovala jen díky tomu, že to byl, metr po metru, patrně nejlépe opevněný stát na Zemi.

Do rwandského vzdušného prostoru by se nikdy neprobojovali. Ale upovídaný telefonní hovor Petra s Felixem Hvězdoplavcem, ministerským předsedou, zajistil dvěma tryskovým helikoptérám Hegemonie a dvaceti vojákům – spolu s nahranými daty obsahujícími podrobné mapy medicínského centra, kde Volescu působil – bezpečný průlet.

Pochopitelně tam vystupoval pod jiným jménem. Rwanda totiž byla jedním z míst, kde měl Achilles konspirační byty a vyzvědačské buňky. Volescu však nemohl vědět, že Petrovým počítačovým odborníkům se podařilo přes Surajawongův počítač do Achillovy tajné sítě proniknout a Achillova organizace byla buňku po buňce buď kooptována, rozvrácena nebo zničena.

Volescu byl závislý na rwandské buňce, která byla rwandské vládě nahlášena. Felix Hvězdoplavec se rozhodl udržovat buňku v chodu přes prostředníky, takže jejím členům nedošlo, že ve skutečnosti pracují pro rwandskou vládu.

Pro Hvězdoplavce – který trval na tom, aby se jméno, které si pro sebe vybral, překládalo, a všichni tak mohli vnímat poněkud zvláštní obraz, který chtěl sdělit – tedy nebyla maličkost vzdát se tohoto aktiva. Ve stejné době, kdy Fazolek a Petra zajistí Voleska, měla armáda zatknout všechny ostatní členy Achillovy organizace. Dokonce přislíbili, že odborníci z Hegemonie budou moci dohlížet na likvidaci achillovských počítačů.

Hlasitý svist vrtulí by jejich přílet oznámil stejně spolehlivě jako policejní siréna, proto dosedli od medicínského centra kilometr daleko, čtyři vojáci z každé helikoptéry, vybavení štíhlými motocykly, vyrazili zajistit všechny výjezdy. Zbytek postupoval přes

zahrady a parkoviště rodinných domů, nájemních domů a malých firem.

Jelikož veškeré obyvatelstvo Rwandy mělo vojenský výcvik, lidé poznali, že mají zůstat uvnitř, když viděli, jak vojáci Hegemonie v tmavě zelených uniformách přebíhají od úkrytu k úkrytu. Mohli zkusit zatelefonovat vládě, aby zjistili, co se děje, ale z mobilních telefonů se ozývalo: „vylepšujeme pro vás služby, mějte strpení, prosím," a pozemní linky hlásily „všechny linky jsou obsazené."

Petra byla už příliš těhotná, než aby klusala s vojáky. A Fazolek byl tak nápadně obrovský, že raději také zůstal u helikoptér s piloty. Ale sám tyto muže vycvičil a o jejich schopnostech nepochyboval. Kromě toho, Surajawong, který se stále snažil rehabilitovat se, i když ho Fazolek ujistil, že má jeho plnou důvěru, mu toužil dokázat, že je schopen misi splnit dokonale i bez Fazolkova přímého dohledu.

Trvalo proto jen patnáct minut, než jim Surajawong poslal textovou zprávu „fa", která znamenala buď *fait accompli* nebo čtvrtý tón hudební stupnice – podle toho, v jakém se Fazolek nacházel rozpoložení. Tentokrát zprávu přezpíval, když ji uviděl, a helikoptéry se vznesly do vzduchu.

Přistáli na parkovišti medicínského komplexu. Jak se slušelo na bohatou zemi jako Rwanda, byl moderní; architektura však byla navržena tak, aby se tam pacienti cítili jako doma. Proto se navenek tvářil jako vesnice a každá místnost, která nepotřebovala regulované prostředí, byla otevřená okolí a právě vanoucím větrům.

Voleska drželi v laboratoři s řízenou cirkulací, v níž byl zatčen. Když vešli Fazolek a Petra, vážně pokýval hlavou. „Moc rád vás zase vidím," prohlásil.

„Byla pravda aspoň něco z toho, co jste nám řekl?" zeptala se Petra. Hlas měla klidný, ale nehodlala předstírat, že na řadě jsou společenské zdvořilosti.

Volescu se pousmál a pokrčil rameny. „V té době vypadalo jako dobrý nápad dělat, co ten chlapec chtěl. Slíbil mi… tohle."

„Místo, kde budete moci provádět ilegální výzkum?" zeptal se Fazolek.

„Je to zvláštní," řekl Volescu, „ale v době naší nově nabyté svobody, když je teď Hegemonie bezmocná, tady můj výzkum

ilegální není. Proto nemusím být připravený, abych své subjekty co nejrychleji odstranil.“

Fazolek se podíval na Petru. „Pořád říká ‚odstranil‘ místo ‚zavraždil.‘“

Voleskův úsměv posmutněl. „Moc bych si přál, abych měl všechny tvé bratry,“ řekl. „Ale proto tady nejste. Svůj trest jsem si už odseděl a byl jsem podle zákona propuštěn.“

„Chceme zpátky své děti,“ promluvila Petra. „Všech osm. Pokud jich není víc.“

„Nikdy jich nebylo víc než osm,“ odvětil Volescu. „Sami jste zařídili, abych byl celou dobu pod dohledem, a neexistuje způsob, jak bych mohl počet zfalšovat. Stejně tak jsem nemohl zfalšovat likvidaci tří vyřazených.“

„Mě už napadlo takových způsobů několik,“ řekl Fazolek. „Nejvíc se nabízí ten, že tři embrya, u nichž jste předstíral zjištění, že mají otočený Antonův klíč, byla již v tu chvíli odebrána. To, co jste zničil, byla embrya někoho jiného. Nebo vůbec nic.“

„Když toho tolik víte, proč mě potřebujete?“ zeptal se Volescu.

„Osm jmen a adres,“ řekl Fazolek. „Patřících ženám, které nosí naše děti.“

„I kdybych je znal,“ řekl Volescu, „čemu by posloužilo, kdybych je řekl? Žádné z nich nemá Antonův klíč. Nestojí za to je studovat.“

„*Neexistuje* nedestruktivní test,“ ozvala se Petra. „Nevíte, které z nich mělo otočený Antonův klíč. Nechal byste si je všechny. A všechny byste je implantoval.“

„Opakuji: jelikož víte mnohem víc než já, určitě mi dejte vědět, až je najdete. Moc by mě zajímalo, co Achilles udělal s těmi pěti, které přežily.“

Fazolek došel ke svému nevlastnímu biologickému strýci. Vztyčil se nad ním.

„Propána,“ řekl Volescu. „Ty máš ale velké zuby.“

Fazolek ho popadl za ramena. Voleskovy paže se zdály být v sevření Fazolkových obrovských rukou hrozně malé a křehké. Volescu sebou škubl bolestí.

Fazolkovy ruce chvilku bloudily po Voleskových ramenou, až se mu pravačkou usadil vzadu za krkem a palcem si začal pohrávat s Voleskovým ohryzkem. „Ještě jednou mi zkus lhát," zašeptal.

„Člověk by čekal," odvětil Volescu, „že někdo, kdo býval tak malý, bude vědět, že nemá tyranizovat ostatní."

„Všichni jsme kdysi byli malí," řekla Petra. „Pusť mu ten krk, Fazolku."

„Nech mě, abych mu jenom trošku rozdrtil hrtan."

„Je příliš sebevědomý," řekla Petra. „Je si hodně jistý, že je nikdy nenajdeme."

„Tolik dětí," zahlaholil bodře Volescu. „A tak málo času."

„Spoléhá na to, že ho nebudeme mučit," řekl Fazolek.

„Anebo možná chce, abychom to udělali," namítla Petra. „Kdo ví, jak mu funguje mozek? Jediný rozdíl mezi Voleskem a Achillem je ve velikosti jejich ambicí. Voleskovy sny jsou tak malé, až to hezké není."

Voleskovy oči se zalévaly slzami. „Pořád se na tebe dívám jako na svého jediného syna," řekl Fazolkovi. „Rmoutí mě, že spolu nedokážeme komunikovat lépe než takto."

Fazolkův palec krouživými pohyby masíroval kůži Voleskova hrdla kolem jeho ohryzku.

„Překvapuje mě, že vždycky najdeš místo, kde můžeš to své nechutné odvětvíčko vědy praktikovat," řekla Petra. „Ale tahle laboratoř je teď zavřená. Rwandská vláda ji nechá prohledat svými vědci, aby zjistili, co jste dělali."

„Práci vždycky udělám já a uznání připadne jiným," postěžoval si Volescu.

„Vidíš, jak mi stačí jedna ruka, abych mu obemkl skoro celý krk?" zeptal se Fazolek.

„Odvezme ho zpátky do Ribeirão Preto, Juliane."

„To by bylo milé," prohlásil Volescu. „Jak se daří mému bratrovi a jeho ženě? A vídáš se s nimi vůbec, když jsi teď tak důležitý?"

„Vyjadřuje se o mé rodině," začal Fazolek, „jako by nebyl netvorem, který ilegálně naklonoval mého bratra a pak všechny klony kromě jednoho zavraždil."

„Odjeli zpátky do Řecka,“ dodala Petra. „Prosím, nezabíjej ho, Fazolku. Prosím.“

„Připomeň mi proč.“

„Protože jsme dobří lidé,“ řekla.

Volescu se rozesmál. „Vy se vražděním živíte. Kolik lidí jste oba zavraždili? A když k tomu přidáme všechny termiťany, které jste pozabíjeli ve vesmíru…“

„Dobře,“ kývla Petra. „Tak ho zabij.“

Fazolek sevřel prsty. Ani ne moc. Ale Volescu vyrazil z hrdla přiškrcený zvuk a chvíli nato mu oči začaly vylézat z důlků.

V tom okamžiku vstoupil do laboratoře Surajawong. „Generále Delphiki.“

„Okamžik,“ zadržela ho Petra. „Právě někoho zabíjí.“

„Pane,“ řekl Surajawong, „v této laboratoři se pracuje s vojenskými materiály.“

Fazolek povolil stisk. „Pořád genetický výzkum?“

„Několik dalších vědců, kteří tady pracují, mělo o Voleskově práci a o zdrojích jeho grantů pochybnosti. Shromažďovali důkazy. Moc toho ke shromažďování nebylo. Ale vše ukazuje na to, že Volescu pěstoval lidský rhinovirus, který by nesl genetické změny.“

„To by na dospělé nepůsobilo,“ namítl Fazolek.

„Neměl jsem to nazvat vojenskými materiály,“ odvětil Surajawong, „ale napadlo mě, že tím rychleji ukončím tvé škrticí hrátky.“

„Co to tedy je?“ zeptal se Fazolek.

„Projekt na změnu lidského genomu,“ odpověděl Surajawong.

„Víme, že se tím zabýval,“ připomněla Petra.

„Ale nepoužíval jako nosiče viry,“ upřesnil Fazolek. „Co jsi tady prováděl, Volescu?“

Volescu ze sebe přiškrceně vypravil několik slov. „Plnil podmínky svých grantů.“

„Grantů od koho?“

„Od poskytovatelů grantů,“ odpověděl Volescu.

„Zamkněte to tady,“ řekl Fazolek Surajawongovi. „Zavolám Hegemonovi a požádám, aby Rwanďané zajistili ostrahu areálu.“

„Podle mě," ozvala se Petra, „si náš geniální vědecký přítel vzal nějakým bizarním způsobem do hlavy, že přetvoří lidstvo."

„Potřebujeme Antona, aby se podíval, co vlastně tenhle jeho zvrácený následovník prováděl," shrnul Fazolek.

„Suri," řekla Petra, „Fazolek by ho doopravdy nezabil."

„Zabil bych ho," odporoval Fazolek.

„Zastavila bych ho."

Suri vyrazil krátké zasmání. „Někdy lidé potřebují zabít. Jeden za jednoho je zatím Fazolkův rekord."

~ ~ ~

Petra přestala na rozhovory s Voleskem chodit. Jako výslech se to prakticky označit nedalo – přímé otázky nevedly nikam, hrozby jako by neměly žádný účinek. Bylo to rozčilující a stresující a jí bylo nepříjemné, jak se na ni Volescu dívá. Dívá se jí na břicho, na kterém bylo každým dnem patrnější těhotenství.

Nadále však zůstávala dobře informovaná o tom, čemu z nedostatku lepšího názvu říkali Voleskův projekt. Šéf elektronického zabezpečení, Ferreira, velice intenzivně pracoval na vysledování všeho, co Volescu se svým počítačem dělal, a vystopování jeho různých identit na síti. Petra však zajistila, aby pokračovalo i prohledávání databází a indexování, které již rozběhli. Ty děti někde byly, implantované náhradním matkám, a v určitém okamžiku se narodí. Volescu by neohrozil jejich životy tím, že by matkám zakázal využívat kvalitní lékařskou péči – reálně jí bude minimum. Děti se narodí v nemocnicích a jejich narození budou zaregistrována.

Jak tyto děti najdou mezi miliony, které se narodí v tomto časovém rozpětí, Petra netušila ani náhodou. Ale shromáždí data a zaindexují každou potenciálně využitelnou proměnnou, aby s ní mohli pracovat, až konečně přijdou na nějaký identifikační znak.

Fazolek zatím vedl rozhovory s Voleskem. Ukázalo se, že některé informace, které z nich vycházejí, jsou přesné, ale pro Fazolka bylo těžké rozhodnout, jestli Volescu nevědomky nechává uniknout užitečné informace, nebo si s nimi záměrně pohrává tím, že vypouští útržky, o nichž ví, že nakonec nebudou zásadně důležité.

Když nebyl s Voleskem, trávil Fazolek čas s Antonem, který vyšel z ústraní a bral silné dávky léků, které měly ztlumit jeho odmítavou reakci, aby mohl pracovat ve svém vědním oboru. „Každý den si říkám," svěřil se Fazolkovi, „že nedělám vědu, že jenom hodnotím studentské práce. Pomáhá to. Ale i tak zvracím. Není to pro mě dobré."

„Nepřepínej se."

„Pomáhá mi manželka," řekl Anton. „Má s tímhle starcem velkou trpělivost. A víš co? Je těhotná. Přirozenou cestou!"

„Blahopřeju!" řekl Fazolek, protože věděl, jak je to pro Antona, jehož sexuální tužby neměly stejnou orientaci jako jeho plány na reprodukci, obtížné.

„Moje tělo to dokáže i v tomto pokročilém věku." Zasmál se. „Dělat, co je pro ně nepřirozené."

Ale když se odhlédlo od jeho osobního štěstí, vypadal obraz, který začal Anton črtat, čím dál hůř. „Jeho plán byl vcelku jednoduchý," prohlásil. „Chystal se zničit lidstvo."

„Proč? To nedává smysl. Aby se pomstil?"

„Ne, ne. Zničit a *nahradit.* Viry, které si vybral, by si našly cestu přímo do reprodukčních buněk těla. Do každé spermie, do každého vajíčka. Napadají, ale nezabíjejí. Jenom stříhají a nahrazují. Nejrůznější změny. Síla a rychlost Východoafričana. Několik změn, kterým nerozumím, protože tu část genomu nikdo pořádně nezmapoval – pokud jde o funkci. A některé, o nichž ani nevím, kam v lidském genomu patří. Musel bych to vyzkoušet, jenže nemůžu. To by byla opravdová věda. Někdo jiný. Později."

„Té velké změně se vyhýbáš," řekl Fazolek.

„Mému klíčku," odvětil Anton. „Virus tím klíčkem otáčí."

„Volescu tedy nemá lék. Nic, čím by se dalo otočit klíčkem k intelektuálním schopnostem, aniž by to zároveň nastartovalo tenhle trvalý růst."

„Kdyby ho měl, použil by ho. Fakt, že se to neudělá, nepřináší žádnou výhodu."

„Dá se říct, že to *je* biologická zbraň."

„Zbraň? Něco, co postihuje jenom tvé děti? Působí to, že zemřou na gigantismus před dvacátými narozeninami? Och, před tím by se armády v panice obrátily na útěk.“

„Tak o co jde?“

„Volescu si myslí, že je Bůh. Nebo se aspoň přestrojuje do jeho šatů. Snaží se posunout celé lidstvo skokem do dalšího stádia evoluce. Rozšířit tuto nemoc, aby se už nikdy nemohly rodit *žádné* normální děti.“

„Ale to je šílené. Aby všichni zemřeli tak mladí –“

„Ne, ne, Juliane. Není to šílené. Proč lidé žijí tak dlouho? Matematikové a básníci stejně vyhoří mezi dvacátým a třicátým rokem. Žijeme tak dlouho kvůli vnukům. V obtížném světě mohou prarodiče pomoci se zajištěním toho, aby jejich vnukové přežili. Společnostem, které si ponechávají ve své blízkosti staré lidi, naslouchají jim a respektují je – které je *živí* – se vždycky daří lépe. Ale to se týká komunity na pokraji hladovění. V neustálém nebezpečí. Hrozí nám dnes tak velké nebezpečí?“

„Kdyby se tyto války zhoršily –“

„Ano, válka,“ řekl Anton. „Zlikviduje celou generaci mužů, dědům však jejich sexuální potence zůstane. Mohou zplodit novou generaci, i když jsou mladí mrtví. Ale Volescu se domnívá, že jsme připraveni posunout se za počítání se smrtí mladých mužů.“

„Nevadí mu mít generace, kterým není ani dvacet let.“

„Změň společenské struktury. Kdy jsi byl připravený vzít na sebe roli dospělého, Fazolku? Kdy byl tvůj mozek připravený dát se do práce a změnit svět?“

„V deseti letech. Dřív, kdybych měl dobré vzdělání.“

„Dostaneš dobré vzdělání. Všechny naše školy se změní, protože děti budou připravené učit se od tří let. Od dvou. V deseti, pokud dojde k Voleskově genetické změně, bude nová generace beze zbytku schopná vzít to za starou. Oženit se a vdát co nejdřív. Množit se jako králíci. Stát se obry. Neporazitelnými ve válce. Dokud je nesklátí infarkt. Ty to nechápeš? Místo abychom ztráceli násilnou smrtí mladé muže, pošleme starce – osmnáctileté. Všechnu práci – ve vědě, technice, stavebnictví, zemědělství – zastanou mladší muži. Desetiletí. Všichni takoví jako ty.“

„Už ne lidé.“

„Ano, jiný druh. Děti Homo sapiens. Možná Homo lumens. Stále schopní křížení, ale lidé starého typu – i když stárnou, nikdy nejsou tak velcí. A nejsou moc chytří. Jak by mohli konkurovat? Zmizí, Fazolku. Svět ovládnou tvoji lidé.“

„Nebyli by to moji lidé.“

„Je hezké, že jsi věrný starým lidem, jako jsem já. Ale jsi něco nového, Fazolku. A jestli budeš mít děti, u nichž bude mým klíčkem otočeno, sice nebudou tak rychlé jako ty, které navrhl Volescu, ale budou geniální. Něco nového na světě. Když spolu budou moci hovořit, místo aby byly samy jako ty, budeš jim stačit? *Ty* možná ano. Ale budu jim stačit *já*?“

Fazolek se smutně zasmál. „Bude jim stačit Petra? To chceš říct?“

„Ty jsi neměl žádné rodiče, kteří by se mohli cítit ponížení, když by zjistili, že se učíš rychleji, než jsou schopni tě učit.“

„Petra je bude mít ráda stejně.“

„Ano, bude. Ale veškerá její láska z nich neudělá lidi.“

„Přece jsi mi řekl, že rozhodně jsem člověk. Není to nakonec pravda.“

„Jsi člověk svými láskami, svými tužbami. Tím, co tě dělá dobrým a ne zlým. Ale tempem svého života a vysokými rozumovými schopnostmi – nejsi v tomto světě sám?“

„Dokud nebude vypuštěn ten virus.“

„Jak víš, že nebude vypuštěn?“ zeptal se Anton. „Jak víš, že už Volescu nedokončil jednu dávku a nerozšířil ji? Jak víš, že nenakazil sebe a neroznáší ji teď všude, kam přijde? Kolik lidí z komplexu Hegemonie dostalo rýmu za těch několik týdnů, co tady je? Popotahování nosem, svědění penisu, citlivé bradavky – ano, *ten* virus použil jako základ, protože má smysl pro humor, ohavný smyl pro humor.“

„Méně nápadné příznaky jsem neprověřoval, ale výskyt rýmy je na normálu.“

„Pravděpodobně to neudělal,“ pokračoval Anton. „Pravděpodobně ze sebe neudělal roznašeče. Jaký by to mělo smysl? On chce, aby to rozšířili jiní.“

„Podle toho, co říkáš, je to už venku.“

„Nebo má Volescu webovou stránku, na kterou se musí jednou za týden nebo jednou za měsíc podívat. A pak to jeden měsíc neudělá. Tím pádem odejde signál do nějaké části Achillovy staré sítě. Virus je uvolněn a použit. A pro jeho nastartování úplně stačilo, aby se Volescu… stal vězněm bez přístupu k počítačům.“

„Byl jeho výzkum v takové fázi před dokončením? Je *možné,* aby měl funkční virus?“

„Nevím. Všechny jeho záznamy se změnily, když se přestěhoval.

Když jsi mu poslal zprávu, řekl jsi mi o tom, že? Poslal jsi mu zprávu a on se přestěhoval do Rwandy. Možná měl už předtím starší verzi viru. Možná ne. Třeba teď vložil změněné lidské geny do viru poprvé. Jestli je to tak, pak jej zatím nevypustil. Ale mohl by to udělat. Virus je připravený. *Dosti* připravený. Možná jste ho zadrželi právě včas.“

„A jestli venku *je,* co potom?“

„Pak budu doufat, že dítě, které nosí moje žena, bude jako ty a ne jako já.“

„Proč?“

„Tvoje tragédie, Fazolku, je, že jsi jediný. Kdyby měl být celý svět zanedlouho jako ty, věděl bys, co to pro tebe znamená.“

„Že jsem pitomec.“

„Že jsi Adam.“

Anton byl nesnesitelně laskavý. Fazolek by nikomu nepřál to, co byl, co se s ním dělo. Svému dítěti ani Antonovu. Ale Antonovi se jeho hloupé přání dalo odpustit. Nebyl tak malý; nebyl takto velký. Nemohl vědět, jak… jak larvální je to první stádium.

Jako u bource morušového, larva mého druhu vykoná své celoživotní dílo v době, kdy je jedinec ještě mladý. Lidé pak vidí velkého motýla, jenže tomu už v životě nezbývá nic jiného než se spářit, naklást vajíčka a pak zemřít.

Fazolek si o tom promluvil s Petrou a pak společně zašli za Ferreirou a Petrem. S určitou naléhavostí nasměrovali pátrání v počítačích tak, aby odhalilo případné tlačítko mrtvého muže, kterému se Volescu každý den nebo každý týden hlásil. Považovali za jisté, že bylo nastaveno tak, aby se po odeslání své instrukce zničilo. Což

znamenalo, že jestli již instrukci odeslalo, nebude tam. Ale někde zůstaly stopy. Zálohy. Nějaké záznamy. Po sítích se nedalo pohybovat beze stopy.

Nedokázal to ani Fazolek. Svou nevystopovatelnost zajišťoval tím, že neustále všechno měnil. Ale Volescu zůstával co nejdéle fixovaný ve své laboratoři, tady nebo jinde. Bylo možné, že při svých manévrech na síti nebyl tak opatrný. Konec konců, Volescu si o sobě mohl myslet, že je geniální, ale nebyl Fazolek.

KAPITOLA 7

NABÍDKA

Od: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Komu: Vlad%Nabodnuty@gcu.ru.gov
Předmět: bratrovi kamarádi

Rád bych si s tebou promluvil. Mezi čtyřma očima. Kvůli bratrovi. Na neutrálním území.

~ ~ ~

Petr přijel do Petrohradu zdánlivě jako pozorovatel a konzultant při obchodních jednáních Varšavské smlouvy, jež byla součástí pokračující snahy Ruska o vytvoření ekonomické unie, která by mohla konkurovat té západoevropské. Skutečně několik jednání navštívil a v jeho apartmá se odehrával jeden rozhovor za druhým. Jeho agenda se od té oficiální samozřejmě velice lišila a podařilo se mu – podle očekávání – dosáhnout slušného pokroku se zástupci některých menších nebo prosperujících zemí. Lotyšsko. Estonsko. Slovensko. Bulharsko. Bosna. Albánie. Chorvatsko. Gruzie. Každý dílek ve skládačce byl důležitý.

Ne každý dílek představoval zemi. Někdy to byla osoba.

Proto se teď Petr procházel parkem – žádným z velkolepých parků v centru Petrohradu, ale docela malým parkem v Kohtla-Järve, městě v severovýchodním Estonsku, které si dělalo iluze o svém významu. Petr si nebyl jistý, proč Vlad vybral město, do něhož bylo nutné jet přes hranice – jejich setkání tak těžko mohlo být nápadnější. A být v Estonsku znamenalo, že je sledují dvě zpravodajské služby, estonská *a* ruská. Rusko nezapomnělo na

minulost: stále mělo Estonsko pod dohledem a spíš než cizí špionážní službu využívalo tu domácí.

Možná byl důvodem tento park. Bylo v něm jezero – vlastně ne, jezírko, v zimě určitě používané pro bruslení, protože bylo skoro dokonale kulaté a obehnané až nadbytečným počtem laviček. Teď v létě bylo nepochybně mezi komáry inzerované pod heslem „Můžete sát krev i klást vajíčka na jednom místě“, protože se vyskytovali v hojném počtu.

„Zavřete oči,“ uvítal ho Vlad.

Petr čekal nějaký špionský rituál a s povzdechem poslechl. Při povzdechu mu ale zůstala otevřená ústa, právě tak akorát, aby si mohl vychutnat repelent proti hmyzu, který mu Vlad nastříkal do obličeje.

„Ruce,“ řekl Vlad. „Chutná odporně, ale nezabíjí. Ruce.“

Petr napřáhl ruce před sebe. Také se dočkaly postřiku.

„Nerad bych, abyste během našeho rozhovoru ztratil víc než půllitr. Strašné místo. V létě sem nikdo nechodí. Proto tu nejsou předinstalované odposlechy. Spousta volných luk. Kdyby nás někdo chtěl sledovat, budeme ho mít jako na dlani.“

„To vás sledují tak důkladně?“

„Ruská vláda není tak chápavá jako Hegemon. Surajawong se dál těší vaší důvěře, protože jste přesvědčený, že byl celou dobu proti Achillovi. Ale já? Já důvěru nemám. Jestli si myslíte, že mám nějaký vliv, velice se mýlíte, příteli.“

„Proto tady nejsem.“

Vlad se ušklíbl. „Já vím, jste tady kvůli obchodním jednáním.“

„Obchodní jednání nemají valný smysl, když je výběr cla díky pašování a úplatkům tak jako tak pro smích.“

„Jsem rád, že chápete, jak to u nás chodí,“ prohlásil Vlad. „Nevěř nikomu, koho jsi v uplynulé půlhodině nepodplatil.“

„Mimochodem, nesnažte se mi namluvit, že máte doopravdy tak silný ruský přízvuk,“ řekl Petr. „Vyrostl jste v Bitevní škole. Měl byste mluvit obecnou řečí jako rodilý mluvčí.“

„Taky mluvím,“ odvětil Vlad – stále se silným ruským přízvukem. „Kromě případů, kdy moje budoucnost závisí na tom, že nebudu lidem předkládat důvody, aby si uvědomili, jak jsem jiný.

Přízvuky se učí těžko a je těžké si je udržet. Proto si ho teď nechám. Nejsem od přírody dobrý herec.“

„Můžu ti říkat Vlade?“

„Můžu ti říkat Petře?“

„Můžeš.“

„Tak ty můžeš taky. Obyčejný strategický plánovač si nesmí potrpět na oficiality víc než Hegemon celého světa.“

„Ty dobře víš, jak velké části světa jsem Hegemon,“ prohlásil Petr. „A jak jsem řekl, to není důvod, proč jsem tady. Alespoň ne přímo.“

„Tak co tedy? Chceš si mě najmout? Není možné. Sice mi tady možná nevěří, ale určitě nechtějí, abych odešel někam jinam. Jsem hrdina ruského lidu.“

„Vlade, kdyby ti důvěřovali, co myslíš, že bys teď dělal?“

Vlad se zasmál. „Velel bych armádám Matičky Rusi tak, jak to už dělají Alaj, Horká Polévka, Virlomi a spousta dalších. Tolik Alexandrů.“

„Ano, slyšel jsem to srovnání,“ odvětil Petr. „Ale já to vidím jinak. Vidím to jako závody ve zbrojení, které vedly k první světové válce.“

Vlad o tom chvíli přemýšlel. „A ten závod ve zbrojení jsme my, spratci z Bitevní školy. Když to má jedna země, musí mít druhá víc. Ano, o tom byla ta Achillova finta s únosy.“

„Chci říct tohle: přítomností absolventa Bitevní školy – obzvlášť někoho z Enderovy družiny – se pravděpodobnost války zvyšuje, nikoli snižuje.“

„Já si to nemyslím,“ namítl Vlad. „Jistě, Horká Polévka a Alaj jsou ve středu dění, ale Virlomi přece v družině nebyla. A pokud jde o zbytek – Fazolek a Petra jsou s tebou, ne? Usilují o světový mír. Jako soutěžící o královnu krásy? Dink je ve společném angloamerickém projektu, což znamená, že mu, vojensky řečeno, uřízli koule. Shen zabíjí čas v nějaké obřadné funkci v Tokiu. Dumper je mnich, myslím, nebo jak jim říkají. Šaman. Někde v Andách. Crazy Tom je zavřený v učebně v Sandhurstu. Carn Carby je v Austrálii, kde armádu možná mají, možná nemají, ale nikdo se

tím netrápí. A Fly Molo… ten se činí na Filipínách. Ale není prezident a dokonce ani významný generál.“

„To odpovídá mým záznamům, jenom Carn by s tebou nejspíš nesouhlasil, pokud jde o význam australské armády.“

Vlad námitku odbyl mávnutím ruky. „Chci říct, že většina zemí, jež vlastní tento ‚národní poklaď, se mnohem víc snaží udržet nás pod kontrolou a mimo mocenské struktury, než že by nás fakticky používali k válčení.“

Petr se usmál. „Ano. Buď vám namočili ruce po lokty do krve, nebo vás drží zamčené v truhle. Je někdo šťastně ženatý?“

„Žádnému z nás ještě není ani pětadvacet. Vlastně možná Dinkovi. Ten o svém věku vždycky lhal. Většině z nás je pod dvacet, nebo něco málo přes.“

„Oni se vás bojí. Teď ještě víc, protože státy, které své členy družiny skutečně *použily* ve válce, jsou teď pod jejich vládou.“

„Pokud ovšem můžeš nazvat ‚celosvětový islám‘ státem. Já osobně tomu říkám výtržnost zaštítěná písmem svatým.“

„Hlavně to neříkej v Bagdádu nebo v Teheránu,“ doporučil Petr.

„Jako bych tam někam mohl odjet.“

„Vlade,“ řekl Petr, „jak by se ti líbilo, kdyby ses celé téhle krásy zbavil?“

Vlad se rozřehtal. „Ty jsi tady jako *Graffův* člověk?“

Petr se zarazil. „Graff za tebou byl?“

„Dělej správce kolonie. Uteč tomu všemu. Dovolená se všemi výdaji zaplacenými… na zbytek života!“

„Žádná dovolená,“ řekl Petr. „Dřina. Ale aspoň bys *žil*.“

„Hegemon Petr chce tedy dostat členy Enderovy družiny z planety. Jednou provždy.“

„Chceš moje místo?“ zeptal se Petr. „Ještě dnes odstoupím, když si budu myslet, že to místo dostaneš ty. Ty nebo jiný příslušník Enderovy družiny. Chceš je? Myslíš, že si je dokážeš *udržet?* Pak je tvoje. Já je zastávám jen proto, že jsem napsal Lockovy eseje a ukončil jsem válku. Ale co jsem dokázal v poslední době? Já tě nevidím jako soupeře, Vlade. Jak bych mohl? Jaké máš možnosti postavit se proti mně?“

Vlad pokrčil rameny. „Dobře, tvé motivy jsou čisté.“

„Mé motivy jsou realistické,“ odvětil Petr. „V Rusku tě momentálně nevyužívají dobře, ale nezamkli tě, ani tě nezavřeli. Pokud by někdy dospěli k závěru, že válka je žádoucí, nutná nebo nevyhnutelná, jak dlouho potrvá, než tě povýší a postaví do středu dění, co myslíš? Obzvlášť, jestli se válka bude nějaký čas vyvíjet špatně. Jsi jejich jaderný arzenál.“

„To sotva,“ vrtěl hlavou Vlad. „Protože užitečným nákladem této rakety má být můj mozek a můj mozek byl dost vadný, aby *dělal*, že věří Achillovi, takže určitě nejsem tak dobrý jako ostatní členové Enderovy družiny.“

„Jak dlouho by trvalo ve válce proti Han Tzuovi, než bys velel armádě? Nebo by tě alespoň pověřili strategií?“

„Plus minus patnáct minut.“

„Tak. Je víc nebo míň pravděpodobné, že Rusko půjde do války, když ví, že tě má?“

Vlad se maličko usmál a sklonil hlavu. „No dobrá. Hegemon mě chce dostat z Ruska, aby Rusko nemělo tak dobrodružné spády.“

„Tak jednoduché to zase není,“ vrtěl hlavou Petr. „Přijde den, kdy většina světa spojí svou suverenitu –“

„Čímž chceš říct, že se jí vzdáme.“

„Pod jednu vládu. Velké státy to nebudou. Jenom hrstka maličkých. Ale na rozdíl od Organizace spojených národů, Společnosti národů a dokonce i Hegemonie v dřívější podobě *nebude* vytvořena tak, aby centrální vláda zůstala co nejvíc bezmocná. Státy zúčastněné na tomto společenství si nebudou udržovat žádnou samostatnou armádu, námořnictvo nebo letectvo. Nebudou mít samostatnou kontrolu nad svými hranicemi – a nebudou vybírat žádné clo. Nebudou mít ani vlastní obchodní loďstvo. Hegemonie bude určovat zahraniční politiku a tečka, bez jakéhokoli rivala. Proč by se Rusko k takové konfederaci mělo připojit…“

„Nikdy by to neudělalo.“

Petr přikývl. A čekal.

„Nikdy by to neudělalo, pokud by neusoudilo, že je to jediné bezpečné řešení.“

„Přidej do té věty slovo ‚přínosné‘ a budeš pravdě blíž.“

„Rusové nejsou Američané jako ty, Petře Wiggine. My nejdeme za vidinou zisku, když něco děláme.“

„Všechny ty úplatky jdou tedy na charitativní účely.“

„Brání tomu, aby ruští sázkaři a prostitutky měli hlad,“ odpověděl Vlad. „Altruismus v nejčistší podobě.“

„Vlade, neříkám nic jiného, než abys o tom přemýšlel. Ender Wiggin udělal pro lidstvo dvě velké věci. Zlikvidoval termiťany. A nikdy se nevrátil na Zemi.“

Vlad se k Petrovi otočil s opravdovým ohněm v očích. „Myslíš si, že nevím, kdo to zařídil?“

„Podporoval jsem to,“ uznal Petr. „Nebyl jsem tenkrát Hegemon. Ale ty máš odvahu mi říct, že jsem udělal špatně? Co by se stalo, kdyby byl tady na Zemi samotný Ender? Byl by rukojmí všech. A pokud by se jeho vlasti podařilo zajistit mu bezpečí, co by následovalo? Ender Wiggin, likvidátor termiťanů, nyní v čele ozbrojených sil obávaných Spojených států. Představ si ty manévry, spojenectví, preventivní útoky, to všechno proto, že tato mocná a strašlivá zbraň by byla v rukou země, která si stále myslí, že má právo soudit celý svět a vládnout mu.“

Vlad pokýval hlavou. „Je tedy jen šťastná náhoda, že ti nezůstal konkurent na místo Hegemona.“

„Já mám konkurenty, Vlade. Kalif má miliony stoupenců, kteří věří, že on je ten, koho Bůh vyvolil, aby vládl Zemi.“

„Copak ty nedáváš stejnou nabídku Alajovi?“

„Vlade, nečekám, že tě přesvědčím. Chci tě jen informovat. Kdyby nastal den, kdy usoudíš, že nejbezpečnější pro tebe je opustit Zemi, pošli mi zprávu na webovou stránku, na kterou ti dám kontakt v emailu. Nebo jestli dojdeš k závěru, že tvá země bude moci existovat v míru jen tehdy, když všichni absolventi Bitevní školy zmizí ze Země, dej mi vědět a já udělám všechno, co bude v mé moci, abych je bezpečně dostal pryč.“

„Pokud nepůjdu za svými nadřízenými a neřeknu jim všechno, co jsi právě řekl ty mně.“

„Řekni jim to,“ vybídl ho Petr. „Řekni jim to a ztratíš poslední zbytky svobody, které máš.“

„No tak jim to neřeknu.“

„A budeš o tom přemýšlet. Budeš to nosit hluboko v hlavě.“

„A až budou všichni absolventi Bitevní školy pryč,“ řekl Vlad, „zůstane tu Petr. Bratr Endera Wiggina. Přirozený vládce celého lidstva.“

„Ano, Vlade. Pokud chceme být jednotní, naše jediná šance je mít silného konsensuálního vůdce. Našeho George Washingtona.“

„A to jsi ty.“

„Mohl by to být kalif a naší budoucností by byl muslimský svět. Nebo by se z nás všech mohli stát vazalové Říše středu. Anebo – řekni sám, Vlade – měli bychom si raději nechat poroučet vládou, která se teď k tobě chová tak hezky?“

„Budu o tom přemýšlet,“ přislíbil Vlad. „A *ty* přemýšlej o něčem jiném. Součástí základních předpokladů, podle kterých nás vybírali do Bitevní školy, byla ctižádost. Co myslíš, jak moc se dokážeme obětovat? Podívej se na Virlomi. Nejostýchavější osoba, jakou mohli do Bitevní školy vzít. Ale aby dosáhla svého cíle, udělala ze sebe boha. A fakticky to vypadá, že tu roli hraje s nadšením, nebo ne?“

„Ctižádost v rovnováze s pudem sebezáchovy,“ řekl Petr. „Ctižádost tě vede do velkého rizika. Ale nikdy tě nevede k jisté zkáze.“

„Pokud nejsi blázen.“

„V tomhle parku dnes žádní blázni nejsou. Ledaže bys počítal špiony, kteří leží pod vodou a dýchají stébly, aby vyslechli náš rozhovor.“

„Estonci na nic lepšího nemají.“

„Rád slyším, že Rusové neztratili svůj smysl pro humor.“

„Každý zná několik desítek vtipů o Estoncích.“

„O kom vyprávějí vtipy Estonci?“ zeptal se Petr.

„Samozřejmě o Estoncích. Jenom nevědí, že jsou to vtipy.“

Se smíchem opustili park a zamířili zpátky, Petr ke svému autu s řidičem a Vlad na vlak, kterým se vracel do Petrohradu.

~ ~ ~

Někteří absolventi Bitevní školy přijeli do Ribeirão Preto, aby si vyslechli Petrovu nabídku. Další Petr kontaktoval přes společné přátele. S členy Enderovy družiny se setkal přímo. S Carnem

Carbym v Austrálii. A Dinkem Meekerem a Crazy Tomem v Anglii. Se Shenem v Tokiu. S Fly Molem v Manile. A s Dumperem na poradě Kečuů ve zříceninách Machu Picchu, jeho neoficiálním hlavním stanu, odkud se trpělivě snažil zorganizovat původní obyvatele Jižní Ameriky.

Žádný z nich jeho nabídku nepřijal. Všichni si ji vyslechli a uložili do paměti.

Gerilový boj v Indii mezitím nabral na krutosti. Z Číny se stahovaly další a další perské a pákistánské jednotky. Až přišel den, kdy hladovějící čínskou armádu v Sečuánu nikdo neobkličoval. Han Tzu ji uvedl do pohybu.

Turci se stáhli do provincie Sin-ťiang. Indonésané znovu nasedli do svých lodí a ustoupili na Tchaj-wan. Arabové se spojili k okupaci Indie. Chanská Čína se zbavila cizích okupantů, aniž císař jedinkrát vystřelil.

Američané, Evropané a Jihoameričané se okamžitě vrátili a začali nakupovat a prodávat, pomáhat Číně, aby se z jalových dobyvačných válek vzpamatovala. A muslimové pumpovali další zbraně, bohatství a muže do čím dál brutálnější války o ovládnutí Indie.

Na sítích se mezitím vynořila nová dvojice esejistů.

Jeden se stylizoval jako „Lincoln“ a mluvil o potřebě ukončit krvavou válku a útisk a zajistit všem společenstvům práva a svobody tím, že výhradní kontrolu nad všemi válečnými zbraněmi získá čestná, zákony dodržující světová vláda.

Druhý si říkal „Martel“, čímž se odkazoval ke Karlu Martelovi, který u Poiters zastavil muslimský vpád do Evropy. Martel neustále upozorňoval na vážné nebezpečí, kterému je svět vystaven existencí kalifa. Muslimové, kteří teď tvořili v některých evropských zemích více než třetinu obyvatelstva, údajně dostanou kuráž, chopí se moci a přinutí celou Evropu žít podle krutých muslimských zákonů.

Někteří komentátoři spatřovali v těchto dvou nových esejistech podobnost s obdobím, kdy spolu sváděli souboj Locke a Démosthénés a podobným způsobem se dělili na státnické hledání míru a strašení válkou. Ukázalo se, že je psali Petr a Valentina Wigginová. Petr odpověděl na otázku týkající se „Lincolna“ pouze jednou: „Způsobů, jak by se svět dal sjednotit, je několik. Jsem rád,

že nejsem jediný, kdo doufá, že to proběhne spíš cestou liberální demokracie než vítězstvím despotismu.“

A pouze jednou se vyjádřil, když byl dotázán na „Martela“: „Nevěřím, že míru ve světě pomáhá rozdmýchávání strachu a nenávisti, které vede k vyhnanství a genocidě.“

Obě odpovědi jedině zvýšily důvěryhodnost dvou nových esejistů.

KAPITOLA 8

ENDER

Od: Raketka%Armenska@hegemon.gov
Komu: Kebule%Lima@hegemon.gov
Předmět: Já se bavím, tak nevyrývej

Milovaný manželi,

co JINÉHO můžu dělat než ťukat do klávesnice, když musím vysedávat s břichem o velikosti stodoly. Vzhledem k tomu, že ke klávesnici musím natahovat ruku, je to docela těžká práce. A není to tak, že by psát protimuslimskou propagandu bylo těžší než dýchat. Jsem přece Arménka, otče balonu, který nosím v břiše. Ve škole se učíme o tom, jak muslimové – samozřejmě především Turci – zabíjejí arménské křesťany odnepaměti. Že se jim nikdy nedá věřit. A víš co? Když chci najít důkazy, ať už staré nebo současné, nemusím ani vstát ze židle.

Proto budu dál psát Martelovy eseje a budu se smát tomu, jak z jejich psaní obviňují Petra. Pochopitelně to DĚLÁM na jeho žádost, tak jako to pro něho, jak to chápu, dělala Valentina a psala Démosthénovy eseje, když jsme byli všichni ve škole. Ty ale víš, že jeho Lincolnovi nebude nikdo naslouchat, pokud se zároveň nebude bát. Buď muslimů, kteří se snaží ovládnout svět (tedy konkrétněji své sousedy), nebo strašlivého krveprolití, k němuž by došlo, kdyby země, které mají muslimskou menšinu, skutečně začaly muslimy omezovat nebo vyhánět.

Navíc si myslím, Fazolku, že to, co říkám, je pravda. Alaj to myslí dobře, ale je evidentní, že nemá své fanatické stoupence pod kontrolou. Oni skutečně vraždí lidi a říkají tomu „popravy“. Skutečně se snaží ovládnout Indii. Skutečně teď v Evropě vyvolávají neklid, dělají výtržnosti a páchají zvěrstva, tlačí na

evropské země, aby se vyslovily pro kalifa a přestaly obchodovat s Čínou, která fakticky zásobuje Virlomi.

A teď tato esej skončí, protože bolesti břicha, které mám, zjevně nejsou bolesti břicha. To dítě si myslí, že přišel jeho čas, o dva měsíce dřív. Prosím, hned se sem vrať.

~ ~ ~

Petr čekal před porodním sálem spolu s Antonem a Ferreirou.

„Znamená ten předčasný porod něco?“ zeptal se Antona.

„Nechtěli doktorům dovolit, aby odebrali plodovou vodu,“ odpověděl Anton, „takže nemám žádný spolehlivý genetický materiál, kterého bych se mohl chytit. Ale víme, že v počátečních fázích je dozrávání silně zrychlené. Považuji za možné, že předčasný porod souvisí s otočením klíče.“

„Myslím si,“ pokračoval Petr, „že by to mohla být šance, kterou potřebujeme, abychom našli ostatní děti a rozkryli Voleskovu síť.“

„Protože ostatní by se taky mohly narodit předčasně?“ zeptal se Ferreira.

„Myslím si, že Volescu měl tlačítko mrtvého muže, které po jeho uvěznění odeslalo výstrahu, takže všechny náhradní matky utekly. Dřív by nám to nepomohlo, protože jsme nevěděli, kdy signál odešel, a těhotné ženy sice možná patří ke stabilnějším demografickým skupinám, ale i tak se jich stěhují statisíce.“

Ferreira přikývl. „Ale teď se můžeme pokusit najít korelaci mezi předčasnými porody a nenadálými přesuny jiných žen s podobně předčasnými porody, k nimž došlo ve stejnou dobu.

A pak prověřit financování. Budou mít nejlepší možnou nemocniční péči, a někdo ji bude platit.“

„Pokud se toto dítě nenarodilo předčasně proto, že nějaký problém má samotná Petra,“ podotkl Anton.

„V její rodině se předčasné porody nevyskytovaly,“ řekl Petr. „A dítě se vyvíjelo rychle. Velikostí samozřejmě ne – ale všechny partie byly na místě dřív, než by podle harmonogramu měly být. Podle mě je tohle dítě jako Fazolek. Myslím si, že má otočený klíč. Použijme je tedy jako vodítko k odhalení toho, kam Volescu jel a kde by mohly čekat na vypuštění ty viry.“

„A k nalezení Fazolkových a Petřiných dětí,“ dodal Anton.

„Pochopitelně,“ řekl Petr. „To je hlavní cíl.“ Otočil se k vrchní sestře. „Ať mi někdo zavolá, až budeme o stavu matky a dítěte něco vědět.“

~ ~ ~

Fazolek si sedl k Petřině lůžku. „Jak je ti?“

„Ne tak hrozně, jak jsem čekala.“

„To je jedno z pozitiv předčasného porodu,“ řekl. „Menší dítě, jednodušší porod. Vede si dobře. Na ipce pro novorozence si ho nechávají jen kvůli velikosti. Všechny orgány mu fungují.“

„Má to… je jako ty.“

„Anton momentálně dohlíží na analýzu. Ale hádal bych, že ano.“ Vzal ji za ruku. „Přesně tomu jsme se chtěli vyhnout.“

„Jestli bude jako ty, tak mě to mrzet nebude,“ prohlásila.

„Jestli bude jako já,“ řekl Fazolek, „bude to znamenat, že Volescu skutečně neměl žádný test. Anebo měl a zbavil se dětí, které byly normální. Nebo jsou možná všechny jako já.“

„Přesně to, čemu ses chtěl vyhnout,“ zašeptala.

„Naše malé zázraky.“

„Doufám, že nejsi moc zklamaný. Doufám, že… Ber to jako šanci zjistit, jak mohl vypadat tvůj život, kdybys vyrostl s rodiči, měl domov. Ne si zachránil život o vlásek a pak bojoval o přežití v rotterdamských ulicích.“

„Ve věku jednoho roku.“

„Představ si, vychovávat toto dítě v kruhu lásky. Učit je tak rychle, jak se bude chtít učit. Všechny ty roky, které jsi ztratil, naše dítě najde.“

Fazolek zavrtěl hlavou. „Doufal jsem, že to dítě bude normální. Doufal jsem, že budou všechny normální. Abych si ušetřil úvahy o tom.“

„O čem?“

„Jestli to dítě vzít s sebou.“

„Kam s sebou?“ zeptala se Petra.

„MF má novou kosmickou loď. Velice tajnou. Kurýrní loď. Používá gravitační pole ke kompenzaci zrychlení. Až do rychlosti

světla za týden. Plán je takový, že až děti najdeme, vezmu si ty, které jsou jako já, odletíme a budeme na cestách, dokud na to nenajdou lék.“

„Proč myslíš, že se Flotila bude trápit hledáním léku, jakmile odletíš?“ zeptala se Petra.

„Protože chtějí vědět, jak Antonův klíč vyřadit bez vedlejších účinků,“ odvětil Fazolek. „Budou na tom pracovat dál.“

Petra přikývla. Nesla to lépe, než Fazolek čekal.

„Dobře,“ řekla. „Jen co najdeme děti. Pak odletíme.“

„My?“

„Počítám, že tě při tvém luštěninocentrickém pohledu na vesmír vůbec nenapadlo, že neexistuje důvod, proč bych neměla letět s tebou.“

„Petro, znamená to izolaci od lidstva. Pro mě je to něco jiného, protože já *nejsem* člověk.“

„A zase jsme u toho.“

„Co je to za život pro normální děti? Vyrůstat zavřené v kosmické lodi?“

„Byly by to přece jen týdny, Fazolku. O kolik by vyrostly?“

„Od všeho bys je odřízla. Od své rodiny. Od všech.“

„Ty jsi trdlo,“ řekla. „Všichni jsi teď *ty*. Ty a naše děti.“

„Mohla bys normální děti vychovávat… normálně. S prarodiči. Měly by normální život.“

„Život bez otce. A sourozence v kosmické lodi, takže by je nikdy nepotkaly. Já si to nemyslím, Fazolku. Myslíš, že tohohle chlapečka porodím a pak někomu dovolím, aby mi ho vzal?“

Fazolek ji pohladil po tváři a po vlasech. „Petro, proti tomu, co říkáš, existuje celá spousta argumentů, ale právě jsi mi porodila syna a já se teď s tebou nechci hádat.“

„Máš pravdu,“ uznala. „V každém případě bychom si tuhle diskusi měli odpustit, dokud dítě poprvé nenakojím. Pak bude ještě nemožnější, abych třeba jen uvažovala, že ti dovolím, abys mi ho vzal. Ale řeknu ti to hned teď. Nikdy si to nerozmyslím. A jestli to narafičíš tak, že se vytratíš, syna mi ukradneš a necháš mě jako vdovu, aniž bych mohla aspoň vychovávat své dítě, pak jsi horší než Volescu. Když nám ukradl děti, věděli jsme, že je amorální zrůda.

Jenže ty – ty jsi můj manžel. Jestli mi to uděláš, budu se modlit, aby tě Bůh poslal do nejhlubší části pekla.“

„Petro, ty víš, že já na peklo nevěřím.“

„Jenže pro tebe bude peklo vědomí, že se za něco *takového* modlím.“

„Petro, neudělal bych nic, s čím bys nesouhlasila.“

„V tom případě letím s tebou, protože s ničím jiným nikdy souhlasit nebudu. Je rozhodnuto. Žádná diskuse se neodkládá na později, až budu racionální. Racionálnější už nikdy nebudu. Dokonce neexistuje racionální důvod, proč bych neměla letět, když chci. Je to skvělý nápad. A být vychován v kosmické lodi je určitě lepší než být sirotek v ulicích Rotterdamu.“

„Už se nedivím, že ti dali jméno podle skály.“

„Nevzdám se a nepovolím. Já nejsem jenom skála, já jsem *diamant.*“

Víčka měla těžká.

„Teď se vyspi, Petro.“

„Jen když se tě budu moct držet.“

Uchopil ji za ruku; prudce ji stiskla. „Přesvědčila jsem tě, abys mi udělal dítě,“ řekla. „Ani na okamžik nepochybuj, že i v téhle věci si prosadím svou.“

„Už jsem ti to slíbil, Petro. To, co děláme, děláme proto, že souhlasíš, že je to správná věc.“

„Tak ty bys mě *chtěl* opustit. Odletět do… nikam. Nikde je pro tebe *lepší* než žít se mnou…“

„Je to tak, miláčku,“ řekl Fazolek, zatímco jí druhou rukou hladil paži. „Nikde je lepší než žít s tebou.“

~ ~ ~

Nechali dítě pokřtít knězem. Přišel na oddělení intenzivní péče pro novorozence; samozřejmě to nebylo poprvé, co to udělal, často křtil problémové novorozence předtím, než zemřeli. Zdálo se, že se mu ulevilo, když zjistil, že toto dítě je silné a zdravé a s největší pravděpodobností přežije, i když je maličké.

„Andrewe Arkaniane Delphiki, křtím tě ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého.“

Kolem novorozeneckého inkubátoru byla dost velká tlačenice přihlížejících. Fazolkova rodina, Petřina rodina a samozřejmě Anton, Ferreira, Petr Wiggin s rodiči, Surajawong a příslušníci Fazolkovy miniaturní armády, kteří zrovna neplnili nějaký úkol. Museli vozík s inkubátorem vyvézt do čekárny, aby měli pro všechny dost místa.

„Určitě mu budete říkat Ender, že?“ zeptal se Petr.

„Dokud nám v tom nezabrání,“ odvětila Petra.

„To je úleva,“ poznamenala Theresa Wigginová. „Teď nebudeš muset po bratrovi pojmenovávat vlastní dítě, Petře.“

Petr si jí nevšímal, což znamenalo, že ho její slova doopravdy zasáhla.

„Jmenuje se po svatém Ondřeji,“ ozvala se Petřina matka. „Děti se jmenují po svatých, ne po vojácích.“

„Samozřejmě, mami,“ řekla Petra. „Ender *i* náš syn dostali jméno podle svatého Ondřeje.“

~ ~ ~

Anton a jeho tým zjistili, že je to tak, dítě s určitostí má Fazolkův syndrom. Klíč byl otočený. A to, že mohli porovnat dvě sady genů, potvrdilo, že Fazolkova genetická úprava je dědičná.

„Ale není důvod se domnívat, že modifikaci budou mít všechny děti,“ oznámil Anton Fazolkovi, Petře a Petrovi. „Pravděpodobně se však jedná o dominantní vlastnost. Každé dítě, které ji má, by mělo být rychlé.“

„Předčasný porod.“

„A můžeme hádat, že statisticky by vlastnost měla mít polovina z osmi dětí. Mendelův zákon. Neotřesitelné to není, protože se počítá s nahodilostí. Mohou být jenom tři. Nebo pět. Nebo víc. Nebo může být tohle jediné. Ale nejpravděpodobnější –“

„My víme, jak funguje pravděpodobnost, pane profesore,“ zadržel ho Ferreira.

„Chtěl jsem zdůraznit nejistotu.“

„Věřte mi,“ řekl Ferreira, „nejistota je můj život. Momentálně jsme našli buď dva tucty nebo skoro stovku skupin žen, které porodily v rozmezí dvou týdnů od Petry a které se přestěhovaly současně s jinými ze své skupiny po Voleskově uvěznění.“

„Jak je možné, že nevíte ani to, kolik máte skupin?“ zeptal se Fazolek.

„Kriteria výběru,“ ozvala se Petra.

„Když je rozdělíme do skupin, které se daly do pohybu ve vzájemném rozmezí šesti hodin, dostaneme vyšší celkové číslo. Když je rozdělíme do skupin, které se daly do pohybu ve vzájemném rozmezí dvou dnů, celkové číslo bude nižší. Kromě toho můžeme časová období posouvat a s tím se nám budou skupiny také měnit.“

„Co nedonošenost?“

„To předpokládá, že doktoři vědí, že dítě je nedonošené,“ řekl Ferreira. „Zaměřili jsme se na nízkou porodní váhu. Vyloučili jsme všechny děti, které byly nad dolní hranicí normálu. Nedonošených bude většina. Ale ne všechny.“

„A tohle všechno je závislé na uvažovaném faktu, že všechny děti jdou podle stejných hodin,“ připomněla Petra.

„Je to jediné, čeho se můžeme chytit,“ prohlásil Petr. „Jestli se ukáže, že Antonův klíč nespouští u všech porod po přibližně stejné době těhotenství… ale vlastně to není větší problém než to, že nevíme, kdy byla ostatní embrya implantována.“

„Je možné, že některá embrya byla implantována mnohem později,“ souhlasil Ferreira. „Proto budeme do databáze dál zařazovat ženy, které porodí dítě s nízkou porodní vahou a zároveň se ukáže, že se přestěhovaly přibližně v době Voleskova uvěznění. Uvědomujete si, kolik existuje proměnných, které neznáme? Kolik embryí má Antonův klíč. Kdy byla implantována. *Jestli* byla implantována. *Jestli* Volescu vůbec měl tlačítko mrtvého muže.“

„Neříkal jsi, že je měl?“

„Měl,“ odpověděl Ferreira. „Jenom nevíme, k čemu bylo. Možná mělo vypustit virus. Možná vybídnout matky, aby se přestěhovaly. Možná obojí. Možná ani jedno z toho.“

„Nevíme hodně věcí,“ konstatoval Fazolek. „Je pozoruhodné, jak málo jsme toho dostali z Voleskova počítače.“

„Je opatrný,“ uznal Ferreira. „Velice dobře věděl, že ho dřív nebo později chytíme a počítač mu zabavíme. Dozvěděli jsme se víc, než si možná představoval – ale míň, než jsme doufali.“

„Hledejte dál,“ prosila Petra. „Já si zatím budu muset na jednu z nejcitlivějších tělesných partií připevnit přísavku ve tvaru dítěte. Slib mi, že mu nevyrostou brzo zuby.“

„Já nevím,“ odpověděl Fazolek. „Nevzpomínám si, že bych je neměl.“

„Díky za povzbuzení,“ řekla.

~ ~ ~

Fazolek v noci vstal jako obvykle, aby malého Endera přinesl Petře k nakrmení. Byl sice maličký, ale plíce měl dobré. Hlasem nijak malý nebyl.

A, jako obvykle, když dítě začalo pít, Fazolek se díval, dokud se Petra neotočila, aby dítě nakrmila z druhého prsu. Potom usnul.

Dokud se znovu neprobudil. Zpravidla se mu to nestávalo, takže to tak klidně mohlo být pokaždé. Petra totiž stále krmila dítě, ale kromě toho brečela.

Fazolek ji vzal za rameno. „Co se stalo, lásko?“

„Nic.“ Už neplakala.

„Nesnaž se mi lhát. Brečela jsi.“

„Jsem hrozně šťastná,“ odpověděla.

„Přemýšlela jsi o tom, kolik bude maličkému Enderovi, až zemře.“

„To je hloupost. Odletíme přece v kosmické lodi, dokud nenajdou lék. Dožije se stovky.“

„Petro,“ pokáral ji Fazolek.

„Co je? Já nelžu.“

„Brečíš, protože už v duchu vidíš smrt svého dítěte.“

Posadila se a zvedla si dítě, které teď spalo, na rameno. „Fazolku, ty na takové hádání vážně nejsi. Brečela jsem, protože jsem si tě představila jako miminko, a přišlo mi líto, že jsi neměl otce, který by přišel a pochoval tě, když jsi v noci plakal, a neměl jsi matku, která by tě držela a krmila z vlastního těla, a nezažil jsi lásku.“

„Ale když jsem konečně zjistil, co to je, dostal jsem jí víc, než může každý muž doufat.“

„To je pravda, kruci,“ řekla. „Ne abys na to zapomněl.“

Vstala a odnesla Endera zpátky do dětského koše.

A teď se slzy nahrnuly do očí Fazolkovi. Ne proto, že by se litoval jako malé dítě. Ale vzpomněl si na sestru Carlottu, která se mu stala matkou a byla s ním mnohem dřív, než zjistil, co je to láska a mohl jí nějakou vrátit. A některé jeho slzy byly taky za Poke, kamarádku, která se ho ujala, když byl v Rotterdamu v posledních stádiích smrti hladem.

Petro, copak ty nevíš, jak je život krátký, ani když nemáš nemoc, jako je Antonův klíč? Tolik lidí předčasně v hrobech, a některé jsem tam dostal já. Neplakej pro mě. Plakej pro mé bratry, kterých se Volescu zbavil, když likvidoval důkazy svých zločinů. Plakej pro všechny děti, které nikdy nikdo nemiloval.

Fazolek si myslel, že to udělal mazaně, když otočil hlavu tak, aby Petra jeho slzy nezahlédla, až se bude do postele vracet. Ať si jich všimla nebo ne, přitiskla se němu a objala ho.

Jak mohl říct této ženě, která na něho vždycky byla tak hodná a dávala mu lásky víc, než kolik jí uměl vrátit – jak jí mohl říct, že jí lhal? Nevěřil totiž, že se na Antonův klíč někdy najde lék.

Až s dětmi, které mají stejnou nemoc, nastoupí do té kosmické lodi, předpokládal, že odstartuje a zamíří ke hvězdám. Bude žít dost dlouho, aby je naučil, jak kosmickou loď řídit. Budou zkoumat. Budou hláskou posílat zprávy. Budou mapovat obyvatelné planety ve větších vzdálenostech, než kam by se jakýkoli jiný člověk chtěl vydat. V patnácti nebo dvaceti letech subjektivního času budou mít za sebou tisíc nebo víc let opravdového času a data, která nashromáždí, budou mít cenu pokladu. Budou průkopníky stovky nebo více kolonií.

A potom zemřou, bez vzpomínky na to, jak vkročily na planetu, a bez dětí, které by mohly jejich nemoc přenést do další generace.

A to všechno bude pro ně a pro Fazolka snesitelné, protože budou vědět, že na Zemi žije jejich matka a jejich zdraví sourozenci normálním životem, žení se, vdávají se a mají vlastní děti, takže až jejich tisíciletá pouť skončí, každý žijící člověk s nimi bude tak či onak příbuzný.

Tak budeme součástí všeho.

Neboť bez ohledu na to, co jsem slíbil, ty se mnou, Petro, nepoletíš a nepoletí ani naše zdravé děti. A jednou pochopíš a odpustíš mi, že jsem porušil slovo, které jsem ti dal.

KAPITOLA 9

PENZE

Od: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Komu: Champi%T'it'u@QuechualNation.Freenet.ne.com
Předmět: To nejlepší, v co mohou Kečuové a Ajmarové doufat

Milý Champi T'it'u!

Děkuji, že jsi dal souhlas s mou návštěvou. Když uvážím, že jsem měl snahu říkat ti „Dumper", jako bys byl pořád ještě dítě z Bitevní školy a kamarád mého bratra, překvapuje mě, že jsi mě na místě nevyhodil.

Jak jsem slíbil, posílám ti aktuální návrh Ústavy Svobodných lidí Země. Jsi první osoba mimo nejvnitřnější okruh činovníků Hegemonie, která ji uvidí, a uvědom si, prosím tě, že je to teprve návrh. Tvé připomínky uvítám.

Mým cílem je mít ústavu, která bude stejně přitažlivá pro národy, které jsou uznávané jako státy, i pro národy, které doposud státy nemají. Ústava se neprosadí, pokud jazyk nebude stejný pro obě skupiny. Proto by ses musel vzdát některých snah a upustit od některých nároků. Já si ale myslím, že pochopíš, že totéž bude platit pro státy, jež nyní zabírají území, které nárokuješ pro národy Kečuů a Ajmarů.

Principy většiny, životaschopnosti, blízkosti a kompaktnosti vám zaručí samosprávné území, byť mnohem menší než to, na jaké si teď děláte nárok.

Jenže váš současný nárok, jakkoli je historicky ospravedlnitelný, je zároveň nedosažitelný bez krvavé války. Máš dostatečné vojenské schopnosti, aby zaručily, že souboj by byl mnohem vyrovnanější,

než by vlády Ekvádoru, Peru, Bolívie a Kolumbie předpokládaly. Ale i kdybys dosáhl úplného vítězství, kdo přijde po tobě?

Mluvím upřímně, protože věřím, že nejdeš za iluzí, ale pouštíš se do specifického, dosažitelného podniku. Cesta války by mohla být nějaký čas úspěšná – a důraz je na slově „mohla“, protože ve válce není jisté nic – ale cena zaplacená krví, ekonomickými ztrátami a nepřátelstvím přežívajícím generace bude vysoká.

Naproti tomu ratifikace ústavy Hegemonie vám zaručí vlast, do níž budou moci svobodně, aniž by k tomu potřebovali něčí svolení, přesídlit ti, kteří trvají na tom, že jim mají vládnout pouze kečujští a ajmarští vůdci a že děti se mají vychovávat tak, aby mluvily kečujsky a ajmarsky.

Povšimni si však klauzule o neodvolatelnosti. Mohu ti slíbit, že bude brána velice vážně. Neratifikujte tuto ústavu, pokud se jí ty a tví lidé nemáte v úmyslu řídit.

Pokud jde o osobní otázku, kterou jsi mi položil:

Nevěřím, že je důležité, jestli jsem to já, kdo sjednotí svět pod jednu vládu. Žádný jednotlivec není nenahraditelný. Jsem si ale poměrně jistý, že to bude muset být člověk přesně jako já. A v současnosti jediný, kdo tyto požadavky splňuje, jsem právě já:

odhodlaný prosazovat liberální vládu s nejvyšším stupněm osobní svobody. Stejně odhodlaný netolerovat žádné narušení míru ani útlak jednoho národa jiným. A dost silný, abych tento stav uskutečnil a udržel.

Přidej se ke mně, Champi T’it’u, a nebudeš povstalec, který se schovává v Andách. Budeš hlava státu spadajícího pod ústavu Hegemonie. A když budeš trpělivý a počkáš si, až získám ratifikaci alespoň dvěma státy, které jsou ve sporu, uvidíte ty a celý svět, jak mírumilovně a spravedlivě je možné práva původních národů řešit.

Funguje to pouze tehdy, pokud je každá strana odhodlaná podstoupit oběti nutné pro zajištění míru a svobody všech ostatních stran. Pokud je třeba jen jedna strana rozhodnuta pro cestu války a útlaku, jednoho dne zjistí, že na ni plnou vahou doléhá tlak, jaký jsou Svobodní lidé schopni vyvinout. Momentálně není velký. Ale jak dlouho mi potrvá, než z něho udělám významnou sílu, co myslíš?

Jestli budeš se mnou, Champi T'it'u, žádného dalšího spojence potřebovat nebudeš.

S pozdravem
Petr

~ ~ ~

Fazolka něco trápilo, hryzalo ho to hluboko v hlavě. Nejdřív si myslel, že ten pocit způsobuje únava z toho, jak málo má v noci nepřerušovaného spánku. Pak to připisoval úzkosti z toho, že jeho přátelé – vlastně spíš přátelé Endera a Petry – jsou v Indii zapleteni do boje na život a na smrt, v němž nemohou všichni zvítězit.

A pak na to přišel, právě když měnil Enderovi plínku. Možná ho k tomu přivedlo jméno jeho dítěte. Možná to, v čem měl ruce, jak si trpce pomyslel.

Dokončil přebalování a nechal miminko v dětském koši, kde by je dřímající Petra uslyšela, kdyby začalo plakat. Potom se vydal hledat Petra.

Dostat se k němu přirozeně nebylo jednoduché. Ne že by v Ribeirão Preto vládla tak obrovská byrokracie. Ale Hegemonie byla už dost velká, aby si Petr mohl dovolit platit několik ochranných vrstev. Nepostávaly tam žádné stráže. Ale jeden tajemník tady, jeden úředník tam, a Fazolek tak musel třikrát vysvětlit, o co mu jde – v půl šesté ráno – než se vůbec dostal k Therese Wigginové.

A když se nad tím teď zamyslel, zjistil, že chce mluvit právě s ní.

„Telefonuje s nějakým evropským hlavounem," oznámila mu. „Buď leze do zadku, nebo si nechává lézt do zadku – podle toho, o jak velkou a mocnou zemi jde."

„Tak proto jsou všichni vzhůru tak brzo."

„Snaží se vstávat dost brzo, aby stihl podstatnou část pracovního dne v Evropě. Což je těžké, protože to obvykle je jenom několik hodin dopoledne. *Jejich* dopoledne."

„Promluvím si tedy s vámi."

„Tomu říkám hádanka," odvětila Theresa. „Co může být tak důležité, že vstaneš o půl šesté, abys šel za Petrem, a zároveň tak nedůležité, že ti vlastně stačí promluvit si o tom se mnou, když zjistíš, že Petr telefonuje."

Řekla to s takovým zápalem, že Fazolkovi málem uniklo trpké postesknutí, které se pod jejími slovy skrývalo. „Pořád se k vám chová jako k obřadní matce?“ zeptal se.

„Copak se motýl radí s kuklou?“

„A… jak se k vám chovají ostatní děti?“ zeptal se Fazolek.

Obličej jí zbrunátněl. „Tobě do toho něco je?“

Nebyl si jistý, jestli je to zjevná ironie – jako by říkala: do toho ti nic není – nebo je to obyčejná otázka – kvůli tomu jsi přišel? Rozhodl se pro první variantu.

„Ender je můj přítel,“ řekl. „Víc než kdokoli jiný kromě Petry. Chybí mi. Vím, že na jeho lodi je hláska. Jen mě to tak napadlo.“

„Je mi šestačtyřicet,“ prohlásila Theresa. „Až Val a Andrew doletí k cíli své cesty, budu… stará. Proč by mi měli psát?“

„Zřejmě to neudělali.“

„Pokud ano, MF se neuráčila mě o tom informovat.“

„Vzpomínám si, že doručování pošty není jejich silná stránka. Vypadá to, že podle nich je nejlepší metoda rodinné terapie ‚sejde z očí, sejde z mysli.‘“

„Nebo není možné Andrewa a Valentinu rušit.“ Theresa něco napsala na klávesnici. „Tak. Další dopis, který nikdy neodešlu.“

„Komu ho píšete, jestli se můžu zeptat?“

„Angličtina zná i slovo smím. Jenže vy cizinci angličtinu ničíte.“

„Já nemluvím anglicky. Mluvím obecnou řečí. A tam se takové slovo nepoužívá.“

„Píšu Virlomi, aby si uvědomila, že Surajawong je do ní pořád zamilovaný, a přestala se snažit hrát si v Indii na bohyni, když může být bohyně doopravdy tím, že se vdá a bude mít děti.“

„Ona přece Suriho nemiluje,“ podotkl Fazolek.

„Tak někoho jiného?“

„Indii. V jejím případě je patriotismus slabé slovo.“

„Tak matriotismus. Na Indii se nikdo nedívá jako na otčinu.“

„A vy jste matriarcha. Která rozdává absolventům Bitevní školy mateřské rady.“

„Jenom těm z Enderovy družiny, kteří jsou teď čirou náhodou hlavy států, vzbouřenečtí vůdci nebo, jako v tomto případě, čerstvě vylíhlí bohové.“

„Chci se vás zeptat jen na jednu věc.“

„Aha. Zpátky k tématu.“

„Dostává Ender penzi?“

„Penzi? Ano, myslím, že dostává. Ano. Samozřejmě.“

„A co jeho penze dělá, zatímco on uhání rychlostí světla?“

„Co já vím? Nejspíš hromadí úroky.“

„Vy ji nespravujete?“

„Já? Myslím, že ne.“

„A váš manžel?“

„O peníze se starám já,“ zamračila se Theresa. „O ty, které jsou. *My* penzi nedostáváme. Když se nad tím zamyslím, my vlastně nedostáváme ani plat. Jsme jenom přisluhovači. Markytáni. Oba máme na univerzitě neplacené volno, protože bylo příliš nebezpečné, aby potenciální rukojmí zůstávali někde, kde by nás nepřátelé mohli unést. Hlavní únosce je samozřejmě mrtvý, ale… my zůstáváme tady.“

„Enderovy peníze si tedy nechává MF?“

„Kam tím míříš?“

„Vlastně ani nevím,“ přiznal Fazolek. „Utíral jsem zadek malému Enderovi a najednou mě napadlo: těch hoven je tady hrozně moc.“

„To je tím, jak pořád pijí. Prsa jako by se ani nezmenšila, a přitom vykadí tolik, že kdyby toho z prsů měli tolik vycucat, musely by se scvrknout na velikost rozinky.“

„A pak mě napadlo: vím, jakou penzi dostávám já, a je to celkem dost. Fakticky nemusím do konce života sáhnout na práci. Petra taky. Většinu jednoduše investujeme. A to, co vyděláme, vrazíme znovu do investic. Přibývá to rychle. Brzy už bude náš příjem z investovaných penzí vyšší než penze, kterou jsme původně investovali. Samozřejmě je to částečně tím, že máme tolik interních informací. Které války se chystají propuknout, které vyšumí a podobně.“

„Chceš říct, že na Enderovy peníze by měl někdo dohlížet.“

„Řeknu vám, co udělám,“ odvětil Fazolek. „Zjistím od Graffa, kdo se o to stará.“

„Ty bys je chtěl investovat? Dát se na burzovní makléřství a finanční řízení, až Petr konečně dosáhne světového míru?“

„To už tady nebudu, až Petr –“

„Ale no tak, Fazolku, neber mě *vážně*, proboha, a nenuť mě, abych se cítila provinile, když dělám, jako bys neměl zemřít. Raději nemyslím na to, že umíráš.“

„Chtěl jsem jenom říct, že nejsem vhodná osoba pro správu Enderova… portfolia.“

„Tak… kdo by mohl?“

„Nemělo by tam být ‚kdo by *směl?*“,

Ušklíbla se na něho. „Ne, nemělo. Dokonce ani kdybys mluvil anglicky.“

„Nevím. Nemám žádného kandidáta.“

„A tak ses chtěl poradit s Petrem.“

Fazolek pokrčil rameny.

„Ale to by už vůbec nedávalo smysl. Petr neví o investování nic a… ne, ne ne. Už chápu, kam míříš.“

„Jak to, když si sám nejsem jistý?“

„Kdepak, jsi. Myslíš si, že Petr financuje část provozu organizace z Andrewovy penze. Myslíš si, že defrauduje prostředky svého bratra.“

„Pochybuji, že by to Petr nazval defraudací.“

„Jak by to tedy nazval?“

„Petr si to nejspíš představuje tak, že si Ender kupuje státní dluhopisy vydávané Hegemonií. Až tedy bude Hegemonie vládnout světu, Ender dostane čtyři procenta ročně, bez zdanění.“

„To i já poznám, že by to byla mizerná investice.“

„Z finančního pohledu ano. Paní Wigginová, Petr hospodaří s většími penězi, než jsou skromné příspěvky, kterými Hegemonii ještě přispívá těch několik platících zemí.“

„Příspěvků je jednou víc, jednou míň.“

„On s vámi o tom mluví?“

„K těmto věcem má blíž John Paul. Když se svět bojí války, do Hegemonie tečou peníze. Žádné závratné sumy, jen trochu víc.“

„Když jsem sem přijel poprvé, byl tady Petr, vy dva a vojáci, které jsem s sebou přivezl. Několik sekretářek. A spousta dluhů. Přesto měl Petr vždycky dost peněz, aby nás mohl někam poslat v

helikoptérách, se kterými jsme přiletěli. Peníze na palivo, peníze na munici.“

„Fazolku, co tím získáš, když Petra obviníš z defraudace Enderovy penze? Ty víš, že Petr se z ní neobohacuje.“

„Ne, ale *dělá* ze sebe Hegemona. Ender by ty peníze jednou mohl potřebovat.“

„Ender se na Zemi nikdy nevrátí, Fazolku. Jakou hodnotu budou mít peníze na nové planetě, kterou bude kolonizovat? Kde se děje nějaká škoda?“

„Podle vás je v pořádku, že Petr šidí svého bratra.“

„*Jestli* to dělá. O čemž pochybuji.“ Theresa měla stažený úsměv a v očích se jí maličko blýskalo. Medvědice, která chrání medvídě.

„Chráníte syna, který tady je, přestože okrádá syna, který je pryč.“

„Nechceš se vrátit domů a postarat se raději o své dítě, místo aby ses pletl do mých?“

„A průkopníci obstupují vozy, aby je chránili před šípy původních Američanů.“

„Mám tě ráda, Fazolku. Taky si o tebe dělám starosti. Budeš mi chybět, až zemřeš. Vynasnažím se Petře pomoci s překonáváním těžkých období, která má před sebou. Ale dej své ruce hroší velikosti pryč od mého syna. Jestli sis toho nevšiml, má na ramenou tíhu světa.“

„Tak si říkám, že si nakonec pro dnešní ráno ten rozhovor s Petrem odpustím.“

„Ráda jsem pomohla.“

„Rozhodně mu neříkejte, že jsem se tady zastavil, buďte tak hodná.“

„S potěšením. Vlastně jsem už zapomněla, že tady jsi.“ Otočila se k počítači a začala znovu psát. Fazolek doufal, že to, co píše, jsou nesmyslná slova nebo řetězce písmen, protože byla příliš rozčilená, než aby mohla psát něco srozumitelného. Dokonce ho napadlo nakouknout, jen aby to viděl. Ale Theresa byla dobrá přítelkyně, která náhodou jen chránila svého syna. Nebyl důvod dělat si z ní nepřítele.

Loudavě odešel. Dlouhé nohy ho nesly mnohem dál a mnohem rychleji než normálního člověka, který by šel tak pomalu. A i když se nepohyboval rychle, stejně cítil, jak mu srdce buší divočeji. Stačilo jít po chodbě a bylo to, jako by lehce klusal.

Kolik času zbývá? Ne tolik, kolik jsem ho měl včera.

~ ~ ~

Theresa se dívala, jak odchází, a uvažovala: Mám toho chlapce ráda, že je tak loajální Enderovi. A má naprostou pravdu, když Petra podezřívá. Přesně takovou věc by on udělal. Klidně je možné, že Petr zařídil i to, aby nám znovu šel plný plat na univerzitě, jenom nám o tom neřekl a naše šeky vybírá on.

Na druhou stranu, třeba ho potají platí Čína, Amerika nebo nějaká jiná země, která si cení jeho služeb jako Hegemona.

Pokud si necení jeho služeb jako Lincolna. Nebo… jako Martela. Pokud Martelovy eseje skutečně psal on. Byly z toho cítit Petrovy propagandistické metody, ale styl psaní se mu vůbec nepodobal, a tentokrát to těžko mohla být Valentina. Že by si našel dalšího autora v zastoupení?

Třeba někdo ve velkém přispíval na „Martelovu“ věc a Petr bral peníze, aby pomohl vlastní.

Ale no. Kdyby nějaké takové příspěvky byly, rozneslo by se to.

Petr by nebyl tak hloupý aby přijímal peníze, které by ho mohly kompromitovat, kdyby se to provalilo.

Spojím se s Graffem a zjistím, jestli MF vyplácí Enderovu penzi Petrovi. A jestli ano, budu ho muset zabít. Nebo alespoň udělat obličej, jak jsem se v něm zklamala, a pak si na něho postěžovat Johnu Paulovi, až budeme sami.

~ ~ ~

Fazolek řekl Petře, že půjde cvičit se Surim a chlapci. A nelhal – opravdu šel tam, kde cvičili. Čas ale trávil v jedné z helikoptér, odkud se přes zakódovanou a zašifrovanou linku dovolal do staré orbitální stanice Bitevní školy, kde Graff shromažďoval svou flotilu kolonizačních lodí.

„Copak, chceš přijet na návštěvu?“ zeptal se Graff. „Proletět se po vesmíru?“

„Zatím ne,“ odpověděl Fazolek. „Dokud nenajdu své ztracené děti.“

„Chceš tedy mluvit o něčem jiném?“

„Ano. Jenže vy hned odhalíte, že mi do věci, o které chci mluvit, vůbec nic není.“

„Tak to se nemůžu dočkat. Vlastně ne, musím počkat. Hovor, který nemohu odmítnout. Počkej chvilku, prosím.“

Sykot atmosféry, magnetických polí a radiace mezi povrchem Země a orbitální stanicí. Fazolka napadlo, že by spojení přerušil a počkal na jindy. Nebo možná od celého toho hloupého dotazování upustil.

Právě když se chystal hovor ukončit, Graff se mu znovu ozval. „Omlouvám se, vedu právě choulostivá jednání s Čínou, aby dovolila vystěhování párům schopným mít děti. Chtějí nám poslat něco ze svých přebytečných mužů. Řekl jsem jim, že budujeme kolonii, nevedeme válku. Ale… jednání s Číňany. Myslíš si, že slyšíš ano, jenže další den zjistíš, že *velice* jemně řekli ne a potom se hihňali do dlaní.“

„Tolik let regulují velikost své populace, a teď nechtějí pustit mizerných pár tisíc,“ poznamenal Fazolek.

„Zavolal jsi mi. Co je ta věc, do které ti nic není?“

„Já dostávám svou penzi. Petra svou taky. Kdo dostává Enderovu?“

„Páni, ty ale jdeš hned k věci.“

„Dostává ji Petr?“

„To je znamenitá otázka.“

„Mohl bych něco navrhnout?“

„Prosím. Jestli si dobře vzpomínám, tvoje návrhy bývají zajímavé.“

„Přestaňte tu penzi posílat. Komukoli.“

„Jsem teď ministr kolonizace,“ odpověděl Graff. „Přijímám rozkazy od Hegemona.“

„Jste s Mezinárodní flotilou v posteli tak hluboko, že vás Čamrajnagar má za hemoroid a škrábe vás, když se probouzí.“

„Máš obrovský nevyužitý potenciál jako básník.“

„Můj návrh zní,“ pokračoval Fazolek, „aby MF předala Enderovy peníze neutrální straně.“

„Pokud jde o peníze, neutrální strany *neexistují.* MF i kolonizační program utrácejí peníze tak rychle, jak přicházejí. Nemáme ponětí, kde začít nějaký investiční program. A jestli si myslíš, že svěřím nějakému pozemskému společnému fondu veškeré úspory válečného hrdiny, který se na ty peníze nebude moci dalších třicet let ani přeptat, jsi blázen.“

„Napadlo mě, že byste je mohli předat počítačovému programu.“

„Myslíš si, že nás to nenapadlo? Nejlepší investiční programy mají jen o dvě procenta vyšší úspěšnost v odhadování vývoje trhu a zhodnocování investic než to, když zavřeš oči a zapíchneš do burzovního výpisu špendlík.“

„Chcete říct, že ani s veškerými počítačovými odborníky a se všemi výpočetními kapacitami Flotily nejste schopni vyvinout neutrální program, který by spravoval Enderovy peníze?“

„Proč ses tak upnul na to, že to má dělat software?“

„Protože software nezačne být hrabivý a nebude se snažit krást. Ani pro ušlechtilé účely.“

„A co když Petr doopravdy *využívá* Enderovy peníze – to tě trápí, ne? – když je zničehonic utneme, nevšimne si toho? Nepřekazí to jeho snahu?“

„Ender zachránil svět. Má nárok dostat plnou svou penzi, až ji jednou bude chtít, jestli to někdy nastane. Dětští herci mají na svou ochranu zákony. Proč ne váleční hrdinové, kteří cestují rychlostí světla?“

„Aha,“ řekl Graff. „Tobě vrtá hlavou, co se bude dít, když odletíš tou průzkumnou lodí, kterou jsme ti nabídli.“

„Já nepotřebuju, abyste mi spravovali peníze. Petra to zvládne dost dobře sama. Chci, aby ty peníze mohla využívat.“

„Tím chceš říct, že si myslíš, že se nikdy nevrátíš.“

„Odbíháte od tématu. Software. Který by spravoval Enderovy investice.“

„Poloautonomní program, který –“

„Ne polo. Autonomní.“

„Žádné autonomní programy *nejsou.* Kromě toho, akciový trh se nedá vymodelovat. Nic, co je závislé na chování davu, nemůže být v průběhu času přesné. Který počítač by to mohl zvládnout?“

„Nevím. Ta psychohra, kterou jsme museli hrát, snad nepředvídala lidské chování?“

„Je to velice specializovaný vzdělávací software.“

„Nechte toho,“ zavrčel Fazolek. „Byl to váš psychiatr. Analyzovali jste chování dětí a –“

„To je pravda. Poslouchej sám sebe. *My* jsme analyzovali.“

„Ale hra analyzovala také. Předvídala naše tahy. Když hrál Ender, zavedla ho na místa, která jsme my ostatní nikdy neviděli. Ale hra před ním vždycky měla náskok. Byl to vymakaný software. Nemůžete ho naučit, aby hrál Investičního manažera?“

Graff se zatvářil netrpělivě. „Nevím. Co má nějaký prastarý software společného s… Fazolku, uvědomuješ si, jak moc toho ode mě žádáš kvůli ochraně Enderovy penze? Já přitom ani nevím, jestli ochranu potřebuje.“

„Ale *měl* byste vědět, že ne.“

„Tak pocity viny. Ty, zázrak bez svědomí, na mě vytahuješ pocity viny.“

„Strávil jsem hodně času se sestrou Carlottou. A Petra taky není žádné tele.“

„Na ten program se podívám. Podívám se na Enderovy peníze.“

„Jen tak pro zajímavost, k čemu se ten program používá teď, když tam nahoře nemáte žádné děti?“

Graff zafuněl. „Teď tady máme *jenom* děti. Hrají ji dospělí. Psychohru. Jenom jsem jim musel slíbit, že nikdy nedovolím, aby program jejich hraní analyzoval.“

„Ten program tedy *analyzuje*.“

„Dělá předanalýzu. Vyhledává anomálie. Překvapení.“

„Počkejte chvilku,“ žádal Fazolek.

„Ty *nechceš,* abych ho nechal spravovat Enderovy finance?“

„V tom jsem názor nezměnil. Jenom mě napadlo – možná by se mohl podívat na rozsáhlou databázi, kterou tady máme, a udělat analýzu… prostě najít nějaké spojitosti, které nám unikají.“

„Ta hra byla vytvořena pro velice specifický účel. Vyhledávání spojitostí v databázích nebylo –“

„Ale no tak,“ zarazil Graffa Fazolek. „Ten program nedělal nic *jiného.* Souvislosti v našem chování. To, že databázi našich skutků pořizoval za pochodu, nemění povahu toho, co dělal. Porovnával naše chování s chováním dřívějších dětí. S naším normálním chováním. Zjišťoval, jaké magory z nás váš vzdělávací program dělá.“

Graff si povzdechl. „Ať se tvoji lidé od počítačů zkontaktují s mými lidmi od počítačů.“

„S vaším požehnáním. Hlavně ať to není nějaká úhybná, podvržená vějička, která úmyslně nikam nevede.“

„Tobě vážně záleží na tom, co děláme s Enderovými penězi?“

„Záleží mi na Enderovi. Jednou ty peníze možná bude potřebovat. Kdysi jsem slíbil, že zabráním, aby Petr Enderovi ublížil. Místo toho jsem neudělal nic, když ho Petr poslal pryč.“

„Pro Enderovo vlastní dobro.“

„Ender měl mít právo se k tomu vyjádřit.“

„Vyjádřil se,“ odpověděl Graff. „Kdyby trval na tom, že se vrátí domů, dovolil bych mu to. Ale jakmile za ním nahoru přiletěla Valentina, byl spokojený.“

„Dobře,“ kývl Fazolek. „Dal souhlas k tomu, aby mu penzi někdo drancoval?“

„Zařídím, aby se psychohra předělala na finančního manažera. Je to složitý program. Provádí spoustu samoprogramování a úprav sebe sama. Když ho o to požádáme, možná dokáže svůj kód přepsat, aby se stal tím, co z něj chceš mít. Je to koneckonců magie. Tyhle počítače.“

„Já jsem si to myslel vždycky,“ řekl Fazolek. „Jako Santa Claus. Vy dospělí děláte, že není, ale *my* víme, že ve skutečnosti je.“

Když Fazolek ukončil rozhovor s Graffem, okamžitě zavolal Ferreirovi. Byl už den, takže Ferreira byl dokonce vzhůru. Fazolek mu řekl o plánu nechat program psychohry, aby provedl analýzu neskutečně objemné databáze neurčitých a z větší části neužitečných informací o přesunech těhotných žen, kterým se narodily děti s nízkou porodní váhou, a Ferreira řekl, že se do toho dá hned. Řekl to

bez nadšení, ale Fazolek věděl, že Ferreira není ten typ, který by řekl, že něco udělá, a pak to neudělal jedině proto, že tomu nevěřil. Své slovo dodrží.

Jak to vím? napadlo Fazolka. Jak vím, že můžu Ferreirovi věřit, že se pustí do ztřeštěného počínání, když dá slovo, že to udělá? Když já vím, aniž bych věděl, že to vím, že Petr své operace financuje částečně z okrádání Endera. Trápilo mě to celé dny, než jsem to pochopil.

Kruci, jsem to ale chytrý. Chytřejší než všechny počítačové programy, dokonce i než psychohra.

Kéž bych to tak dokázal ovládnout.

Možná nemám tu schopnost, abych vědomě zpracoval obrovskou databázi a našel v ní souvislosti. Ale dokázal jsem zpracovat databázi věcí, které pozoruji v Hegemonii a které o Petrovi vím. Aniž bych vůbec *položil otázku*, vypadne odpověď.

Dokázal jsem to vždycky? Nebo je to tím, že mi můj neustále rostoucí mozek poskytuje čím dál větší duševní schopnosti?

Vážně bych se měl podívat na nějaké matematické hádanky, jestli nenajdu důkazy… toho, co nejsou schopní dokázat, co ale chtějí.

Třeba se Volescu nakonec nemýlí. Třeba by celý svět plný hlav, jako mám já…

Nešťastných, osamělých, nedůvěřivých hlav, jako mám já. Hlav, které neustále vidí hrozbu smrti. Hlav, které vědí, že nikdy neuvidí dospět své děti. Hlav, které se nechají odvést problémy, jako je starost o kamarádovu penzi, kterou dotyčný nejspíš nebude nikdy potřebovat.

Petr bude hrozně zuřit, až zjistí, že už mu ty šeky s penzí nechodí. Měl bych mu říct, že to byl můj zásah? Nebo ho mám nechat, aby si myslel, že to MF udělala sama?

A co vypovídá o mé povaze, když mu určitě řeknu, že jsem to udělal já?

~ ~ ~

Theresa se s Petrem viděla fakticky až v poledne, když s Johnem Paulem a jejich slavným synem zasedla k obědu, který se skládal z papáji, sýra a plátkového kabanosu.

„Proč pořád piješ to svinstvo?“ zeptal se John Paul.

Petr se zatvářil překvapeně. „Guaranu? Jako Američan mám povinnost nikdy se nenapít Coca Coly nebo Pepsi v zemi, která má původní nealkoholický nápoj. A navíc mi chutná.“

„Je to stimulant,“ řekla Theresa. „Zamlžuje ti mozek.“

„Taky po něm prdíš,“ ozval se John Paul. „Pořád.“

„*Často* by byl přesnější termín,“ upřesnil Petr. „A je od vás milé, že se tak staráte.“

„My jenom dáváme pozor na tvůj imidž,“ odvětila Theresa.

„Prdím jenom, když jsem sám.“

John Paul se obrátil k Therese: „Jelikož to dělá před námi, co přesně si z toho máme vzít?“

„Myslel jsem ‚v soukromí,‘“ opravil se Petr. „A plynatost z perlivých nápojů je bezzápachová.“

„On si myslí, že to nesmrdí,“ řekl John Paul.

Petr vzal sklenici a dopil ji. „Potom se divíte, proč se na tahle rodinná setkání netěším.“

„Jistě,“ kývla Theresa. „Rodina je ti na obtíž. Leda když můžeš utrácet šeky s penzí jejích členů.“

Petr přejel pohledem od ní k Johnu Paulovi a zase zpátky. „Vždyť ty ani na penzi nejsi. Ani jeden z vás. Není vám ještě ani padesát.“

Theresa se na něho jenom podívala, jako by byl idiot. Věděla, že ho ten pohled dohání k šílenství.

Ale Petr se toho odmítl chytit. Jednoduše se vrátil ke konzumaci oběda.

A právě jeho nedostatek zvědavosti byl pro Theresu dostatečným důkazem, že Petr dobře ví, o čem ona mluví.

„Nechceš mi vysvětlit, o co tady jde?“ zeptal se John Paul.

„Přece o Andrewovu penzi,“ řekla. „Fazolek si myslí, že ji Petr krade.“

„A máma mu přirozeně věří,“ dostal ze sebe s plnými ústy Petr.

„Ty ji nekradeš?“ otázala se.

„Mezi investováním a krádeží je rozdíl.“

„Není, když investuješ do obligací Hegemonie. Obzvlášť když skupina chatrčí ve státě Amazonas má lepší rating cenných papírů než ty.“

„Investice do budoucnosti světového míru je zdravá investice.“

„Investice do *tvé* budoucnosti,“ upřesnila Theresa. „Andrewovi jsi takovou šanci nedal. Ale teď, když to Fazolek ví, si můžeš být jistý, že ten zdroj financí velice rychle vyschne.“

„Tak to má Fazolek smůlu,“ prohlásil Petr. „Platilo se z něj totiž jeho a Petřino pátrání.“

„Nebylo to tak, dokud jsi o tom nerozhodl,“ řekl John Paul. „Opravdu jsi tak malicherný?“

„Jestli se Fazolek jednostranně rozhodne odříznout mi zdroj financí, budu muset nějak zredukovat výdaje. Jelikož utrácení za jeho soukromé pátrání nemá nic společného s cíli Hegemonie, připadá mi jedině spravedlivé, aby hýčkaný projekt toho šťourala přišel na řadu jako první. Stejně je to všechno akademická záležitost. Fazolek nemá na Enderovu penzi žádný nárok. Nemůže na ni sáhnout.“

„On sám na ni nesáhne,“ vysvětlila Theresa. „Jemu nejde o peníze.“

„Snad ji předá tobě? Co s ní budeš dělat, necháš ji na úrokovaném debetním účtu, jako to děláš se svými penězi?“ Petr se zasmál.

„On snad neví, co je stud,“ řekl John Paul.

„To je Petrův problém,“ dodala Theresa.

„Jediný?“ zeptal se Petr.

„Buď je to nedůležité, nebo je to konec světa. Nic mezi tím. Absolutní sebedůvěra nebo naprosté zoufalství.“

„Zoufalý jsem nebyl už roky. Tak dobře, týdny.“

„Pověz mi jenom jednu věc, Petře,“ navázala Theresa. „Je někdo, koho bys nezneužil, abys dosáhl svých cílů?“

„Vzhledem k tomu, že mým cílem je zachránit lidstvo před sebou samotným, odpověď zní ne,“ řekl Petr. Otřel si ústa a pohodil ubrousek na talíř. „Díky za velice příjemný oběd. Naše společné chvilky se mi opravdu moc líbí.“

Odešel.

John Paul se na židli opřel. „Tak. Myslím, že řeknu Fazolkovi, že pokud by k tomu, co s Andrewovou penzí udělá, potřeboval podpisy nejbližších příbuzných, velice rád mu pomůžu.“

„Jestli Juliana Delphikiho znám, žádnou pomoc potřebovat nebude.“

„Tím, že za cenu velkého osobního rizika zabil Achilla, zachránil Petrovi celý jeho podnik, a náš syn má tak krátkou paměť, že přestane platit za snahu zachránit Fazolkovy a Petřiny děti. Který gen Petrovi chybí?“

„Vděčnost má v srdcích většiny lidí velice krátký poločas rozpadu,“ řekla Theresa. „Petr si už ani nepamatuje, že ji vůči Fazolkovi někdy cítil.“

„Můžeme s tím něco udělat?“

„Opět se domnívám, drahý, že se můžeme spolehnout na samotného Fazolka. Bude od Petra čekat odvetu a bude už mít plán.“

„Doufám, že jeho plán nevyžaduje apel na Petrovo svědomí.“

Theresa se zasmála. John Paul taky. V té prázdné místnosti to byl velice smutný smích.

KAPITOLA 10

HOŘE

Od: FelixHvezdoplavec%zadnidvere@Rwanda.gov.rw
Komu: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Předmět: Zbývá jen jedna otázka

Milý Petře,

tvoje argumenty mě přesvědčily. V principu jsem připravený ratifikovat ústavu Svobodných lidí Země. Ale v praxi zůstává jeden klíčový problém. Vytvořil jsem ve Rwandě nejimpozantnější armádu a letectvo na sever od Pretorie a na jih od Káhiry. Přesně to je důvod, proč považuješ Rwandu za klíč ke sjednocení Afriky. Jenže hlavní motivací mých jednotek je patriotismus, který musí být nutně podbarvený tutsijským tribalismem. Řekněme, že princip civilního řízení armády v jejich étosu není tak silný.

Kdybych předal svá vojska Hegemonovi, který je čirou náhodou nejenom běloch, ale původem Američan, přivodil bych velké riziko převratu, který by vedl ke krveprolití v ulicích a k destabilizaci celého regionu.

Proto je velice důležité, abys předem rozhodl, kdo bude velitelem mých vojsk. Možný kandidát je jen jeden. Mnoho mých mužů se dívá na Juliana Delphikiho dobře. Pověst se rozkřikla. Vidí v něm něco jako boha. Moji důstojníci respektují jeho minulost vojenského génia; obrovská postava mu dodává vzezření hrdiny; a částečně africký původ, který se naštěstí viditelně projevuje v jeho rysech a zbarvení, z něj dělá muže, kterého by rwandští patrioti mohli následovat.

Jestli mi pošleš Fazolka, aby stál vedle mne jako ten, kdo převezme velení nad rwandskými silami, až se stanou součástí armády

Svobodných lidí, budu smlouvu ratifikovat a bezodkladně věc postoupím svému lidu v referendu. Lidé, kteří by jinak nehlasovali pro ústavu, v jejímž čele bys stál ty, budou hlasovat pro ústavu, jejíž tváří bude obr Julian.

S pozdravem Felix

~ ~ ~

Virlomi mluvila mobilem se svou spojkou. „Vzduch je čistý?“ zeptala se.

„Není to past. Jsou pryč.“

„Je to hodně zlé?“

„Moc mě to mrzí.“

Hodně zlé.

Virlomi odložila telefon, opustila kryt stromů a vešla do vesnice.

Ve dveřích každého domu, který míjeli, ležela těla. Ale Virlomi se neohlížela napravo ani nalevo. Museli zajistit, aby nejdřív pořídili klíčovou reportáž.

Uprostřed vesnice muslimští vojáci nabodli na rožeň krávu a opekli ji nad ohněm. Opékací jámu obklopovala těla nějakých dvaceti dospělých Indů.

„Deset sekund,“ řekla Virlomi.

Kameraman poslušně zvolil záběr a na deset sekund pustil kameru. Během natáčení přistála vrána, ale nic nesežrala. Pouze udělala několik kroků a pak znovu odletěla. Virlomi si v duchu napsala scénář: Bohové seslali své posly, aby se rozhlédli, a oni v žalu znovu odlétají.

Došla až k mrtvým a spatřila, že každá mrtvola má v ústech velký kus napůl upečeného, krvavého masa. Nevyplývtvali na ně žádné kulky. Hrdla měli rozříznutá, rozšklebená.

„Zblízka. Tyhle tři, jednoho po druhém. Pět sekund na každého z nich.“

Kameraman dělal svou práci. Virlomi se žádného z těl nedotkla. „Kolik nám zbývá minut?“

„Spousta,“ odpověděl kameraman.

„Tak zaber každého z nich. Každého.“

Kameraman postupoval od jednoho těla k druhému a pořizoval digitální záběry, které se zanedlouho rozletí po síti. Virlomi zatím chodila od domu k domu. Doufala, že najde alespoň jednoho živého člověka. Někoho, koho by mohli zachránit. Ale nikdo tam nebyl.

Ve dveřích největšího stavení ve vesnici na ni čekal jeden z jejích mužů. „Prosím, nechoďte dovnitř, paní," prosil.

„Musím."

„Něco takového nechcete nosit v paměti."

„Pak je to přesně to, co nesmím nikdy zapomenout."

Muž sklonil hlavu a ustoupil stranou.

Čtyři hřebíky v příčném trámu sloužily rodině jako háčky na pověšení oděvu. Promočená hromada šatstva teď ležela na podlaze. Kromě košil, které byly uvázány kolem krku čtyřem dětem, z nichž nejmladší bylo teprve batole a nejstaršímu mohlo být kolem devíti. Pověsili je na háčky, aby se pomalu udusili.

Na druhé straně místnosti ležela těla mladého páru, páru ve středních letech a staré ženy. Přinutili dospělé členy rodiny, aby se dívali, jak děti umírají.

„Až skončí u toho ohniště, přiveďte ho sem," nařídila Virlomi.

„Je uvnitř dost světla, paní?"

„Strhněte jednu zeď."

Zeď byla v minutě pryč a tmavou místnost zaplavilo světlo. „Začni tady," řekla kameramanovi a ukázala na těla dospělých. „Přejížděj velice pomalu. A pak, jen o maličko rychleji, přejeď k tomu, na co se museli dívat. Zaber všechny čtyři děti. Pak, až vstoupím do záběru, sleduj mě. Ale ne úplně zblízka, aby nebylo vidět všechno, co s dítětem dělám."

„Nesmíte se dotknout mrtvého těla," řekl jeden z jejích mužů.

„Mrtví obyvatelé Indie jsou moje děti," odvětila. „Nemohou mě znečistit. Znečištění jsou pouze ti, kteří je zavraždili. Vysvětlím to lidem, kteří se na to video budou dívat."

Kameraman začal, ale Virlomi si všimla stínů přihlížejících vojáků v záběru a donutila ho začít znovu. „Musí to být nepřetržitý záběr," řekla. „Když to nebude plynulé a nepřetržité, nikdo tomu neuvěří."

Kameraman začal znovu. Pomalu přejížděl kamerou po místnosti. Poté, co na dobrých dvacet sekund zaostřil na děti, vstoupila do záběru Virlomi a klekla si před tělo nejstaršího dítěte. Zvedla ruce a přejela mu prsty po rtech.

Muži se neubránili. Zalapali po dechu.

Jen ať lapají po dechu, pomyslela si Virlomi. Totéž budou dělat obyvatelé Indie. Totéž budou dělat lidé na celém světě.

Vstala, vzala dítě do náruče a zvedla je. Když košili nic nenapínalo, snadno se z hřebíku sesmekla. Odnesla chlapce přes místnost a položila ho do náruče mladého otce.

„Ach, otče Indie," řekla dost hlasitě, aby to kamera vzala, „kladu ti do náruče tvé dítě, naději tvého srdce."

Vstala a pomalu se vrátila k dětem. Věděla, že se nemá dívat, jestli ji kamera sleduje. Musela se chovat, jako by nevěděla, že tam kamera je. Ne že by se všichni nechali oklamat. Ale pohled do kamery lidem připomínal, že jsou i jiní přihlížející. Dokud si kamery nebude všímat, diváci zapomenou, že tam musí být kameraman a budou mít pocit, jako by tam byli přítomni jen oni, ona a mrtví.

Postupně si klekla před každé dítě, sundala je z barbarského hřebíku, na který se kdysi věšely šátky nebo školní brašny. Když položila druhé dítě, děvče, vedle mladé matky, řekla: „Ach, matko indického domu, tady máš dceru, která vedle tebe vařila a uklízela. Teď je tvůj dům natrvalo omytý čistou krví nevinných."

Když položila třetí dítě, holčičku, na těla páru ve středním věku, poznamenala: „Ach, dějiny Indie, máte v paměti místo ještě pro jedno tělíčko? Nebo jste konečně plné žalu? Je toto jedno tělo konečně tolik, že už víc neunesete?"

Když stáhla z háčku dvouletého chlapečka, nedokázala s ním jít. Klopýtla, padla na kolena, rozplakala se a políbila zkřivený, zčernalý obličej. Když byla znovu schopná promluvit, řekla: „Ach, dítě, moje dítě, proč se mé lůno tak dřelo, aby tě přivedlo na svět, když teď místo tvého smíchu slyší jen ticho?"

Už nevstala. Bylo by to příliš těžkopádné a mechanické. Místo toho překonala nerovnou podlahu po kolenou, pomalu, důstojně, tak, že se každé poklesnutí nebo zakymácení staly součástí tance. Opřela tělíčko o mrtvolu staré ženy.

„Prabábi!“ vykřikla Virlomi. „Prabábi, zachráníš mě? Pomůžeš mi? Prabábi, díváš se na mě, ale neděláš nic! Nemůžu dýchat, prabábi! Stará jsi ty! Ty máš umřít přede mnou, prabábi! Já mám chodit kolem tvého těla a pomazat tě ghí a vodou z posvátné Gangy. V rukou bych měla mít hrst slámy, abych mohla vzdát poctu tobě, svým prarodičům, své matce a svému otci!“

Propůjčila tak hlas dítěti.

Potom objala stařenu kolem ramen a částečně její tělo zvedla, aby jí kamera viděla do obličeje.

„Malička, teď jsi v náruči boha stejně jako já. Slunce zalije tvou tvář, aby ji zahřálo. Ganga omyje tvé tělo. Oheň očistí a popel odplyne do moře. A tvoje duše se vrátí domů, aby čekala na další otočení kola.“

Virlomi se obrátila obličejem ke kameře a gestem obsáhla všechny mrtvé.

„Já se očišťuji takto. Omývám se krví mučedníků. Svůj parfém nacházím v puchu smrti. Miluji je za hrob a oni milují mne, naplňují mne.“

Pak natáhla ruce ke kameře.

„Kalife Alaji, znali jsme tě mezi hvězdami a planetami. Tenkrát jsi byl jeden z ušlechtilých. Byl jsi jeden ze slavných hrdinů, kteří konali pro dobro veškerého lidstva. Museli tě zabít, Alaji! Musíš být mrtvý, než bys dovolil, aby se tvým jménem děly takové věci!“

Dala znamení a kameraman najel blíž. Ze zkušenosti s tímto kameramanem věděla, že bude vidět pouze její tvář. Zůstávala téměř bez výrazu, protože na tuto vzdálenost by každý výraz vypadal teatrálně.

„Jednou jsi mě oslovil v chodbách toho sterilního místa. Řekl jsi jen jedno slovo. Salaam, řekl jsi. Mír, řekl jsi. Mé srdce se zaradovalo.“

Pomalu zavrtěla hlavou, jen jednou.

„Vyjdi ze svého úkrytu, kalife Alaji, a přihlas se ke svému dílu. Nebo, jestli to není tvé dílo, zřekni se ho. Připoj se ke mně při oplakávání nevinných.“

Protože jí ruku nebylo vidět, švihla prsty, aby kameramanovi řekla, že má odjet a znovu zabrat celou scénu.

Teď popustila uzdu svým emocím. Jak klečela, rozplakala se a spustila nářek, potom se s kvílením a vzlyky vrhla na mrtvá těla. Pokračovala v tom celou minutu. Verze pro západní diváky bude mít přes tuto část titulky, ale pro Indy zůstane celá ta šokující scéna až do konce, bez přerušení. Virlomi, jak se znečišťuje na tělech neomytých mrtvých; ale ne, ne, Virlomi očištěná jejich mučednictvím. Lidé nebudou schopni odvrátit zrak.

Stejně tak muslimové, kteří to uvidí. Někteří budou mít škodolibou radost. Ale jiní budou zděšeni. Matky se uvidí ve svém žalu. Otcové se uvidí v mrtvolách mužů, kteří nedokázali zachránit své děti.

Žádný z nich neuslyší to, co neřekla: jedinou hrozbu, jedinou kletbu. Pouze žal a prosbu adresovanou kalifu Alajovi.

Ve světě jako takovém to video vyvolá lítost a zděšení.

Muslimský svět se rozdělí, ale ta část, která se u tohoto videa bude radovat, bude po každém jeho uvedení menší.

A pro Alaje to bude osobní výzva. Kladla odpovědnost za tento skutek k jeho dveřím. Bude muset opustit Damašek a ujmout se osobně velení. Už žádné schovávání. Přinutila ho jednat. Teď se uvidí, co udělá.

~ ~ ~

Video oblétlo celý svět, nejdřív na sítích, pak je převzala vysílaná média – soubory s vysokým rozlišením byly poskytnuty k pohodlnému stažení. Samozřejmě se vynořila obvinění, že je to všechno zfalšované, nebo že se krutostí dopustili sami Indové. Ale ve skutečnosti tomu nikdo nevěřil. Příliš dobře to zapadalo do obrazu, který o sobě muslimové vytvořili v průběhu islámských válek, jež zuřily v období půldruhého století před příchodem termiťanů. A bylo neuvěřitelné představit si Indy, jak zneucťují mrtvé takovým způsobem, jakým byli zneuctěni tito.

Účelem takových zvěrstev bylo zasít hrůzu do srdcí nepřátel. Jenže Virlomi tuto ukrutnost vzala a udělala z ní něco jiného. Žal. Lásku. Odhodlání. A nakonec prosbu o mír.

Co na tom, že mohla míru dosáhnout, kdykoli chtěla, stačilo se pouze podrobit muslimské vládě? Svět pochopí, že úplné podrobení

se islámu by nebyl mír, ale zánik Indie a její nahrazení zemí loutek. Vyjádřila to v dřívějších videích tak jasně, že to nebylo třeba opakovat.

Snažili se, aby se to video nedostalo k Alajovi, ale on se odmítl nechat odstavit od toho, co viděl na vlastním počítači. Pouštěl si je znovu a znovu.

„Počkej, až to vyšetříme a zjistíme, jestli je to pravda," řekl Ivan Lankowski, poloviční Kazach a pobočník, kterému věřil natolik, že ho k sobě pouštěl nejblíž a dovoloval mu, aby ho viděl, když nehrál roli kalifa.

„Já vím, že to je pravda," řekl Alaj.

„Protože tu Virlomi znáš?"

„Protože znám vojáky, kteří tvrdí, že vyznávají islám." Když se na Ivana podíval, po tvářích se mu řinuly slzy. „V Damašku jsem skončil. Jsem kalif. Povedu vojska v poli. A muže, kteří jednají takto, ztrestám vlastní rukou."

„To je chvályhodný cíl," odvětil Ivan. „Ale muži jako ti, kteří zmasakrovali tu vesnici a v poslední válce zničili jadernou bombou Mekku, se vyskytují pořád. Proto nejsou tvé rozkazy plněny. Proč si myslíš, že se ke svým vojskům dostaneš živý?"

„Protože jsem doopravdy kalif, a jestli Bůh chce, abych jeho lid vedl ke spravedlnosti, ochrání mě," řekl Alaj.

KAPITOLA 11

AFRICKÝ BŮH

Komu: H95Tqw0qdy9@FreeNet.net
Vloženo na stránce: SivovaDcera.org
Předmět: Trpící Šivova dcero, Drak oplakává rány, které ti způsobil.

Což není možné, aby Drak a Tygřice byli milenci a zplodili mír? Anebo, pokud mír není, nemohli by Tygřice a Drak bojovat pospolu?

~ ~ ~

Fazolka a Petru překvapilo, když je Petr přišel navštívit do jejich domečku v areálu Hegemonie. „Prokazuješ našemu skromnému příbytku čest," řekl Fazolek.

„Nejspíš ano," odvětil s úsměvem Petr. „Malý už spí?"

„Je mi líto, ale neuvidíš, jak ho kojím," řekla Petra.

„Mám jednu dobrou zprávu a jednu špatnou," pokračoval Petr.

Čekali, až jim je řekne.

„Potřebuji, aby ses vrátil do Rwandy, Juliane."

„Já myslela, že rwandská vláda je s námi," ozvala se Petra.

„Není to přepad," řekl Petr. „Potřebuji, abys převzal velení nad rwandskou armádou a začlenil ji do sil Hegemonie."

Petra se zasmála. „Děláš si legraci. Felix Hvězdoplavec chce ratifikovat tvou ústavu?"

„Nechce se tomu věřit, ale ano, Felix je ambiciózní stejně jako já – chce vytvořit něco, co ho přežije. Ví, že pokud má být Rwanda bezpečná a svobodná, bude nejlepší, když na světě nebudou žádné armády. A to se může stát jedině tak, že vznikne světová vláda, jež

bude hájit liberální hodnoty, které ve své Rwandě vytvořil – volby, práva jednotlivce, vláda zákona, všeobecné vzdělání a žádná korupce.“

„My jsme tvou ústavu četli, Petře,“ řekl Fazolek.

„Vyžádal si konkrétně tebe,“ pokračoval Petr. „Jeho muži tě viděli, když jsi přijel pro Voleska. Říkají ti teď Africký obr.“

„Miláčku,“ obrátila se k Fazolkovi Petra. „Jsi teď bůh jako Virlomi.“

„Otázka zní, jestli jsi ty dost dobrá žena, abys byla provdaná za boha,“ řekl Fazolek.

„Cloním si oči, díky tomu neoslepnu.“

Fazolek se usmál a otočil se k Petrovi. „Ví Felix Hvězdoplavec, jak dlouho bych měl podle očekávání žít?“

„Neví,“ odvětil Petr. „Považuji to za státní tajemství.“

„Ale ne,“ povzdechla si Petra. „Teď si to nebudeme moci říct.“

„Jak dlouho bych tam měl podle tvých předpokladů zůstat?“

„Dostatečně, aby rwandská armáda přenesla svou loajalitu na Svobodné lidi.“

„Na tebe?“

„Na Svobodné lidi,“ zopakoval Petr. „Já tady nevytvářím kult osobnosti. Musejí být oddaní ústavě. A obraně Svobodných lidí, kteří ji přijmou.“

„Z praktického hlediska, mohu znát datum, prosím?“ otázal se Fazolek.

„Přinejmenším do doby, až bude po referendu,“ odpověděl Petr. „A můžu jet s ním?“ zeptala se Petra.

„To záleží na tobě,“ řekl Petr. „Pravděpodobně je tam bezpečněji než tady, ale let trvá dlouho. Martelovy eseje můžeš psát odkudkoli.“

„Juliane, on to nechává na nás. Jsme teď taky Svobodní lidé!“

„Dobře, tak já to udělám,“ odpověděl Fazolek. „A co je ta dobrá zpráva?“

„*To* byla ta dobrá zpráva,“ prohlásil Petr. „Spatná zpráva je, že se nám náhle a nečekaně snížily příjmy. Potrvá přinejmenším měsíce, než nahradíme to, co nám nenadále přestalo přicházet. Proto omezujeme projekty, které nemají přímý přínos pro cíle Hegemonie.“

Petra se rozesmála. „Ty máš tu drzost žádat nás o pomoc, když odstřihuješ od financování naše pátrání?“

„Vidíte? Okamžitě jste poznali, že vaše pátrání není přínosné.“

„Ty přece taky pátráš,“ ozval se Fazolek. „Po tom viru.“

„Pokud existuje,“ pokrčil rameny Petr. „Volescu nás pravděpodobně zkouší. Ve skutečnosti virus nefunguje a nebyl rozšířen.“

„A na to chceš vsadit budoucnost lidstva?“

„Ne, nechci,“ odvětil Petr. „Ale v situaci, kdy na to nemáme rozpočet, je to nad naše síly. Ale *není* to nad síly Mezinárodní flotily.“

„Ty jim to předáváš?“

„Předávám jim Voleska. A oni budou pokračovat ve výzkumu viru, který vyvinul, a poznatků, kde ho mohl rozšířit, pokud to udělal.“

„MF nemůže operovat na Zemi.“

„Může, pokud jedná proti mimozemské hrozbě. Pokud by Voleskův virus fungoval a byl by na Zemi vypuštěn, vytvořil by nový druh navržený tak, aby v jediné generaci úplně nahradil lidstvo. Hegemon vydal tajný nález, že Voleskův virus představuje mimozemskou invazi, a MF laskavě přistoupila na to, že ji vystopuje a zbaví nás jí.“

Fazolek se zasmál. „Vypadá to, že máme stejné uvažování.“

„Skutečně?“ podivil se Petr. „Ale ne, ty mi jen tak lichotíš.“

„Já už jsem naše pátrání ministerstvu pro kolonizaci předal. A my oba víme, že Graff funguje jako pobočka MF.“

Petr se na něho klidně zadíval. „Vy jste věděli, že budu muset omezit rozpočet na vaše pátrání.“

„Věděl jsem, že nemáš dostatečné prostředky, ani kdybys měl jakýkoli rozpočet. Ferreira dělal, co mohl, ale KolMin má lepší software.“

„V tom případě všechno funguje ke spokojenosti nás všech,“ prohlásil Petr a vstal, aby odešel.

„I Enderově,“ dodal Fazolek.

„Váš chlapeček má vážně štěstí,“ uzavřel Petr, „že má tak pozorné rodiče.“ A byl ze dveří.

~ ~ ~

Volesku vypadal unaveně, když ho Fazolek přišel navštívit. Staře. Izolace na něho nepůsobila dobře. Fyzicky netrpěl, ale vypadalo to, že vadne jako rostlina ponechaná v komůrce bez slunce.

„Slib mi něco," žádal.

„Co?"

„Něco. Cokoli. Udělej se mnou obchod."

„To, co chcete, už nikdy mít nebudete," prohlásil Fazolek.

„Jenom proto, že jsi mstivý. Nevděčný – existuješ jedině proto, že jsem tě stvořil, a ty mě držíš zavřeného v téhle krabici."

„Je to místnost slušných rozměrů. A je klimatizovaná. V porovnání s tím, jak jste se zachoval k mým bratrům…"

„Nebyli po právní stránce –"

„A teď jste někam schoval moje děti. A virus s potenciálem zničit lidstvo –"

„Zdokonalit je –"

„Zlikvidovat je. Jak byste mohl znovu dostat svobodu? Velkolepost se ve vás spojuje s amorálností."

„Podobně jako v Petru Wigginovi, kterému tak věrně sloužíš. Jeho malý přískok."

„Říká se ‚poskok'."

„A přece jsi mě přišel navštívit. Je možné, že Julian Delphiki, můj drahý nevlastní synovec, má nějaký problém, se kterým bych mu mohl pomoci?"

„Otázka je stejná jako předtím."

„Odpověď taky. Nemám ponětí, co se stalo s tvými chybějícími embryi."

Fazolek si povzdechl. „Říkal jsem si, že třeba uvítáte šanci vyrovnat se mnou a Petrou účty, než opustíte tuto Zemi."

„Ale no tak. Chtěl bys mi hrozit trestem smrti?"

„Ne. Prostě… opouštíte Zemi. Petr vás předává Mezinárodní flotile. Na základě teorie, že váš virus je mimozemská invaze."

„Leda že bys *ty* byl mimozemská invaze."

„Ale já jsem," přiznal Fazolek. „Jsem první z plemene krátkověkých obřích géniů. Představte si, o kolik větší populaci bude

Země schopná uživit, když se bude průměrně umírat v osmnácti letech?“

„Ty víš, Fazolku, že není důvod, abys zemřel mladý.“

„Opravdu? Vy máte protilátku?“

„Nikdo nepotřebuje protilátku proti osudu. Úmrtí na gigantismus je způsobeno zátěží tvého srdce, které se snaží pumpovat tolik krve tolika kilometry tepen a žil. Když se vymaníš z gravitace, tvoje srdce nebude přetížené a ty nezemřeš.“

„Myslíte, že mě to nenapadlo? Jenže *růst* budu pořád.“

„No tak budeš velký. MF ti může postavit pořádnou loď. Kolonizační loď. Můžeš ji postupně zaplnit svou protoplazmou a kostmi. Žil bys *roky*, svázaný se stěnami lodě jako balon. Obrovský Gulliver. Tvoje žena by tě mohla navštěvovat. A kdybys narostl příliš, vždycky se dá něco amputovat. Mohl by ses stát čistě intelektuální bytostí. Kdyby tě krmili nitrožilně, na co bys potřeboval břicho a střeva? Nakonec vlastně nepotřebuješ nic víc než mozek a páteř, a ty nemusejí nikdy zemřít. Věčně mohutnící mysl.“

Fazolek vstal. „Pro to jste mě stvořil, Volescu? Aby ze mě byla zmrzačená zrůda bez rukou a bez nohou někde ve vesmíru?“

„Troubo,“ usekl Volescu, „pro obyčejné lidi už zrůda *jsi*. Jejich nejhorší noční můra. Druh, který je nahradí. Ale pro mě jsi nádherný. I připoutaný k umělému habitatu, i bez rukou a nohou, bez hlasu, byl bys tím nejkrásnějším živým tvorem.“

„A přesto byste mě zabil a mé tělo spálil, nebýt jednoho krytu od splachovací nádržky.“

„Nechtěl jsem jít do vězení.“

„A přesto jste tady. A vaše další vězení bude ve vesmíru.“

„Můžu žít jako Prospero a o samotě kultivovat své umění.“

„Prospero měl Ariela a Kalibána,“ poznamenal Fazolek.

„Ty to nechápeš?“ optal se Volescu. „*Ty* jsi můj Kalibán. A všechny tvoje dětičky – to jsou moji Arielové. Rozmístil jsem je po celé Zemi. Nikdy je nenajdeš. Jejich matky dostaly dobré školení. Najdou si partnery, rozmnoží se dřív, než začne být jejich gigantismus nápadný. Bez ohledu na to, jestli můj virus bude nebo nebude fungovat, tvoje děti budou můj virus.“

„Tak to Achilles zosnoval?“

„Achilles?“ Volescu se rozesmál. „Ten blbeček s rukama od krve? Řekl jsem mu, že tvoje děti jsou mrtvé. Nic víc nechtěl. Idiot.“

„Nejsou mrtvé.“

„Všechny žijí. Všechny jsou implantované. Ale teď už se možná některé narodily, protože ty, které mají tvé schopnosti, se narodí dva měsíce před termínem.“

„Vy jste to věděl a nic jste nám neřekl?“

„Proč bych měl? Porod byl bezpečný, nebo ne? Bylo dítě dost vyspělé, aby dýchalo a fungovalo samo?“

„Co dalšího víte?“

„Vím, že všechno dopadne dobře. Juliane, podívej se na sebe, člověče! Zachránil ses, když ti byl *rok.* To znamená, že sedmnáct měsíců po početí jsi dokázal přežít bez rodičů. Nemám nejmenší obavy o zdraví tvých dětí a neměl bys je mít ani ty. Nepotřebují tě, protože ani ty jsi nikoho nepotřeboval. Nech je jít. Nech je, ať kousek po kousku nahradí v budoucích generacích starý druh.“

„Ne,“ řekl Fazolek. „Já mám starý druh rád. A hnusí se mi, co jste mi udělal.“

„Bez ‚toho, co jsem ti udělal,‘ bys byl jenom Nikolaj.“

„Můj bratr je úžasný člověk. Laskavý. A velice chytrý.“

„Velice chytrý, ale ne tolik jako ty. Ty by sis to s ním *vážně* vyměnil? Opravdu bys chtěl být tak zabedněný, jak je v porovnání s tebou on?“

Fazolek odešel, aniž Voleskovi na poslední otázku odpověděl.

KAPITOLA 12

ALLÁH AKBAR

Od: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Komu: Borommakot%pinto@Anonym.com
Přeposláno přes Anonym
Šifrovací klíč ********
Dešifrovací klíč **********
Předmět: Investiční poradce

Tvůj nápad přepracovat software fantasy hry na investičního poradce se vyvíjí překvapivě dobře. Nestihli jsme víc než krátkodobé testování, ale prozatím překonal všechny odborníky. Vyplácíme mu Enderovu penzi. Jak jsi navrhl, dáváme si záležet, aby všechny investice měly falešné identity; pozornost věnujeme také tomu, aby byl software na sítích široce zakotven v samočinně se měnících podobách. Bude prakticky nevystopovatelný a nezničitelný. Pokud někdo nevyvine pro jeho zničení systematické mezinárodní úsilí, což není pravděpodobné, protože nikdo netuší, že tady je.

Ender tyto peníze ve své kolonii nebude potřebovat a bude pro něho lepší, když o jejich existenci nebude vědět. Až se poprvé po svých subjektivních jednadvacátých narozeninách připojí k sítím, software se mu odhalí a ukáže mu rozsah jeho investic. Vzhledem k délce samotné cesty bude mít Ender na prahu dospělosti značné jmění. Mnohem větší, mohl bych dodat, než bude i podle těch nejoptimističtějších předpokladů hodnota cenných papírů Hegemonie.

Ale Enderovy finance nejsou na rozdíl od tvých dětí naléhavý problém.

Jiný tým ždímá databázi, kterou nám poslal tvůj Ferreira, aby vydala víc užitečných informací. Zahrnuje to mnoho dodatečných

průzkumů, které neprovádějí hrubé vyhledávače dat, ale jednotliví operátoři pročesávající různé zdravotní, volební, daňové, nemovitostní, stěhovácké, přepravní a jiné databáze, z nichž některé nejsou legálně dostupné. Místo toho, abychom získávali tisíce výsledků, z nichž pravděpodobně žádný nepřinese užitek, získáme teď stovky výsledků, z nichž některé by skutečně mohly někam vést.

Je mi líto, že to trvá, ale jakmile získáme slušný výsledek, musíme jej prověřit, často s využitím pozemního personálu. A z evidentních důvodů není těch, s nimiž můžeme spolupracovat, mnoho.

Prozatím bych chtěl doporučit tvé pozornosti, že naše dohoda závisí na tom, zda se ti podaří z Petra udělat Hegemona nejen titulem, ale i fakticky, než odletíš. Ptal ses, co by pro mne bylo měřítko úspěchu. Můžeš odletět, když: Petr bude mít pevnou kontrolu nad více než 50% světové populace, nebo bude mít dostatečnou vojenskou sílu, aby bylo jeho vítězství jisté bez ohledu na to, zda potenciálního protivníka povedou nebo nepovedou absolventi Bitevní školy.

Takže: Ano, Fazolku, očekáváme, že odjedeš do Rwandy. Ty máš v nás největší naději pro přežití sebe a svých dětí a my máme v tobě největší naději na zajištění toho, že Petr zvítězí a dosáhne jednoty a všeobecného míru. Tvůj úkol začíná tím, že Petrovi opatříš neporazitelnou vojenskou sílu, a náš úkol začíná tím, že najdeme tvoje děti.

Stejně jako ty doufám, že oba naše úkoly nakonec budou dosažitelné.

~ ~ ~

Alaj si myslel, že jakmile získá kontrolu nad komplexem v Damašku, bude moci vládnout jako kalif.

Netrvalo dlouho a zjistil, že to tak není.

Všichni muži v jeho palácovém komplexu, včetně jeho bodyguardů, ho poslouchali bezvýhradně. Ale jakmile se pokusil komplex opustit, třeba jen proto, aby se projel po Damašku, ti, jimž nejvíc důvě řoval, ho začali prosit. „Není to bezpečné," tvrdil Ivan Lankowski.

„Když ses zbavil lidí, kteří tě tady ovládali, jejich přátelé zpanikařili. A mezi jejich přáteli jsou i ti, kteří velí našim armádám po celém světě.“

„Ve válce se řídili mým plánem,“ namítl Alaj. „Myslel jsem, že jsou oddaní kalifovi.“

„Byli oddaní vítězství,“ opravil ho Ivan. „Tvůj plán byl skvělý. A byl jsi… v Enderově družině. Byl jsi jeho nejlepší přítel. Samozřejmě že se řídili tvým plánem.“

„Věřili tedy ve mně jako v absolventa Bitevní školy, ne jako v kalifa.“

„Věří v tebe jako v kalifa,“ opravil ho Ivan. „Ale spíš jako loutkového kalifa, který vydává neurčitá náboženská prohlášení a pronáší povzbudivé proslovy, ale na všechnu nepříjemnou, úmornou práci, jako je rozhodování a vydávání rozkazů, má vezíry a válečné náčelníky.“

„Jak daleko sahá jejich moc?“ zeptal se Alaj.

„To se nedá zjistit,“ odvětil Ivan. „Tady v Damašku tví věrní služebníci chytili a zlikvidovali několik desítek agentů. Ale nastoupit v Damašku do letadla – vojenského ani komerčního – bych ti nedovolil.“

„Když tedy nemohu důvěřovat muslimům, odvez mě přes Golanské výšiny do Izraele a nech mě odletět izraelským tryskáčem.“

„Stejná skupina, která tě odmítá poslouchat v Indii, také tvrdí, že tvoje urovnání vztahů se sionisty byla urážka Boha.“

„To chtějí, aby celé to *šílenství* začalo znova?“

„Touží po starých zlatých časech.“

„Ano, kdy muslimské armády byly ponižovány zprava i zleva, kdy měl svět z muslimů strach, protože bylo ve jménu Boha zavražděno tolik nevinných.“

„Se *mnou* se hádat nemusíš,“ řekl vlídně Ivan.

„To je tak, Ivane,“ prohlásil Alaj. „Když zůstanu tady, moji nepřátelé jednoho dne v Indii skončí – buď zvítězí nebo prohrají. Tak či tak přijdou sem, pobláznění vítězstvím nebo porážkou, na tom nezáleží. V obou případech to bude moje smrt, nemyslíš?“

„To jistě ano. Skutečně musíme najít nějaký způsob, jak tě odsud dostat.“

„Neexistuje žádný plán?“

„Jsou nejrůznější plány. Ale všechny počítají se záchranou tvého života. Ne kalifátu.“

„Když uteču, znamená to, že kalifát je ztracený.“

„A když zůstaneš, bude kalifát tvůj až do dne tvé smrti.“

Alaj se zasmál. „Předložil jsi dobrou analýzu, Ivane. Nemám na vybranou. Musím jít za svými nepřáteli a zničit je.“

„Navrhuji, abys použil létající koberec, jakožto nejspolehlivější dopravní prostředek.“

„Myslíš, že jedině džin by mě mohl dostat do Indie, abych se postavil generálu Radžámovi?“

„Pokud máš být živý, tak ano.“

„V tom případě se musím spojit se svým džinem.“

„Je vhodná chvíle? Když je teď na všech sítích a ve všech médiích poslední video té bláznivé ženské, Radžám bude šílet.“

„A to je nejlepší chvíle,“ prohlásil Alaj. „Mimochodem, Ivane, mohl bys mi říct, proč má Radžám přezdívku ‚Andarijj‘?“

„Pomohlo by, kdybych ti řekl, že si přezdívku ‚tlustý provaz‘ vybral sám?“

„Ach tak. Takže to nesouvisí s jeho výdrží nebo silou.“

„On by řekl, že ano. Nebo alespoň s výdrží určité části jeho těla.“

„Přesto… provaz je zplihlý.“

„Tlustý provaz ne.“

„Tlustý provaz je stejně zplihlý jako každý jiný,“ trval na svém Alaj, „pokud není velice krátký.“

Ivan se zasmál. „Tenhle vtip určitě zopakuji na Radžámově pohřbu.“

„Hlavně ho neopakuj na mém.“

„Na tvém pohřbu nebudu, leda že by to byl masový hrob.“

Alaj došel k počítači a začal tvořit několik e-mailů. Za půl hodiny po jejich odeslání mu zavolal Felix Hvězdoplavec ze Rwandy.

„Je mi to líto, ale musím ti říct, že ve Rwandě nemohu přijmout muslimské učitele.“

„Naštěstí to není důvod, proč jsem se ozval,“ řekl Alaj.

„Výborně.“

„Volám v zájmu světového míru. A chápu, že ses již rozhodl, kdo dává lidstvu největší šance, aby toho cíle dosáhlo – ne, žádná jména neříkej.“

„Jelikož nemám ponětí, o čem mluvíš –“

„Výborně, správný muslim vždycky předpokládá, že nevěřící nic netuší.“ Oba se zasmáli. „Žádám tě jenom o to, abys rozhlásil, že přes Rub al-Chálí jde muž pěšky, protože jeho velbloud mu nechce dovolit, aby nasedl a jel.“

„A ty bys chtěl, aby tomu ubohému poutníkovi někdo pomohl?“

„Bůh bdí nad všemi svými stvořeními, ale kalif nemůže vždycky natáhnout ruku, aby konal boží vůli.“

„Doufám, že se ten ubohý nešťastník dočká pomoci co nejdřív,“ řekl Felix.

„Kéž je to brzy. Jsem kdykoli připraven vyslechnout o něm dobrou zprávu.“

Rozloučili se. Pak Alaj vstal a vydal se hledat Ivana. „Začni balit,“ řekl.

Ivan povytáhl obočí. „Co budeš potřebovat?“

„Čisté prádlo. Nejokázalejší kalifovský kostým. Tři muže, kteří zabijí, když jim poručím, a neotočí zbraně proti mně. A loajálního muže s videokamerou, který bude mít nabitou baterku a dostatek filmu.“

„Má být tím kameramanem jeden z loajálních vojáků? Nebo samostatná osoba?“

„Ať jsou všichni loajální vojáci součástí kameramanova týmu.“

„A mám já být jedním z těch tří?“

„To si musíš rozhodnout sám. Když mi to nevyjde, tak muži, kteří budou se mnou, určitě zemřou.“

„Raději zemřít rychle před tváří božího služebníka než pomalu rukama nepřátel Boha,“ odpověděl Ivan.

„Můj oblíbený Rus,“ řekl Alaj.

„Já jsem kazašský Turek,“ připomněl mu Ivan.

„Bůh byl hodný, když mi tě poslal.“

„A byl hodný, když dal tebe všem věřícím.“

„Budeš to říkat i potom, až udělám všechno, co chci udělat?“

„Vždycky," prohlásil Ivan. „Vždycky jsem tvůj věrný služebník."

„Služebník jsi jenom vůči Bohu. Pro mě jsi přítel."

O hodinu později přišel Alajovi e-mail, o němž navzdory nevinnému podpisu věděl, že je od Petry. Byla to žádost, aby se modlil za dítě, které další den ráno v sedm hodin podstoupí operaci v největší bejrútské nemocnici. „Sami zahájíme obřady v pět hodin ráno," stálo v dopise, „aby nás svítání zastihlo při modlitbách."

Alaj odpověděl pouze: „Budu se modlit za vašeho synovce a za všechny, kteří ho mají rádi, aby žil. Kéž se stane, jak si Bůh přeje, a my se budeme radovat z jeho moudrosti."

Bude tedy muset jet do Bejrútu. Nevadí, byla to poměrně snadná cesta. Problém byl, jak to udělat, a nepoplašit při tom někoho, koho k němu nepřátelé poslali, aby ho špicloval.

Když opouštěl palácový komplex, vezl se v popelářském voze. Ivan sice protestoval, ale Alaj mu vysvětlil: „Kalif, který se bojí, že se ušpiní, když plní úkol Boha, si nezaslouží vládnout." Byl si jistý, že to bude zapsáno a pokud přežije, dostane se to do knihy moudrosti kalifa Alaje. Doufal, že to bude dlouhá kniha, kterou bude stát za to si přečíst, ne krátká a hloupá.

V převleku za zbožnou stařenu odjel Alaj na zadním sedadle starého malého sedanu, který řídil voják v civilním oděvu a s falešnými vousy, jež byly o mnoho delší než jeho opravdové. Pokud by Alaj prohrál, pokud by byl zabit, byla by skutečnost, že byl takto oblečen, použita jako důkaz, že nebyl nikdy hoden být kalifem. Ale pokud by zvítězil, stalo by se to součástí legendy o jeho vychytralosti.

Stařena se nechala do nemocnice odvézt na pojízdném křesle. Tlačil ji vousatý muž, který ji do Bejrútu dovezl.

Na střeše čekali tři muži s obyčejnými ošoupanými kufry. Bylo za deset minut pět.

Kdyby si v nemocnici někdo všiml, že stařena zmizela, nebo se začal shánět po tom pojízdném křesle, případně mu začali vrtat hlavou ti tři muži, kteří dorazili jednotlivě, každý s oblečením, do něhož se měl ustrojit člen rodiny na cestu domů, Alajovi nepřátelé již mohli být informováni. Pokud by někdo přišel zjistit, co se děje, a

oni by ho museli zabít, vyšlo by to nastejno, jako by spustili alarm vedle Radžámovy postele.

Tři minuty před pátou vyšli na střechu dva mladí lékaři, muž a žena, na první pohled proto, aby si zakouřili. Brzy však zmizeli mužům čekajícím s kufry z dohledu.

Ivan se tázavě podíval na Alaje. Alaj zavrtěl hlavou. „Přišli se sem líbat," řekl. „Bojí se, že je nahlásíme, to je všechno."

Ivan byl opatrný, a tak vstal a došel k místu, odkud na ně viděl. Vrátil se a posadil se. „Nejenom líbat," zašeptal.

„Neměli by to dělat, jestli nejsou manželé," řekl Alaj. „Proč si lidé vždycky myslí, že jediné dvě možnosti jsou buď držet se nejpřísnějšího výkladu šaríe, nebo hodit všechny boží zákony za hlavu?"

„Tys nebyl nikdy zamilovaný," řekl mu Ivan.

„Myslíš, že ne? To, že se nemůžu s žádnou ženou setkat, ještě neznamená, že jsem nemiloval."

„V duchu," odvětil Ivan, „jenže já náhodou vím, že tělem jsi zůstal čistý."

„Samozřejmě že jsem čistý," přikývl Alaj. „Nejsem ženatý."

Pak se objevila zdravotnická helikoptéra. Bylo přesně pět hodin.

Když přilétla dost blízko, Alaj si všiml, že je z izraelské nemocnice.

„Izraelští doktoři posílají pacienty do Bejrútu?" zeptal se.

„Libanonští doktoři posílají pacienty do Izraele," zněla odpověď.

„Musíme tedy předpokládat, že naši přátelé počkají, až tato helikoptéra odletí? Nebo jsou to naši přátelé?"

„Byl jsi schovaný ve smetí a převlečený za ženu," prohlásil Ivan. „Co je v porovnání s tím letět sionistickou helikoptérou?"

Helikoptéra přistála. Dveře se otevřely. Nikdo nevystoupil.

Alaj vzal kufr, o němž věděl, že je jeho, protože byl lehký – bylo v něm pouze oblečení, žádné zbraně – a odvážně vykročil ke dveřím.

„Jsem pasažér, pro kterého jste přiletěl?"

Pilot přikývl.

Alaj se ohlédl k místu, kam se šel líbat mladý pár. Zahlédl kvapný pohyb. Viděli. Nenechají si to pro sebe.

Otočil se zpátky k pilotovi. „Uveze nás tato helikoptéra všech pět?“

„Snadno.“

„A co sedm?“

Pilot pokrčil rameny. „Poletíme níž, pomaleji. Ale děláme to často.“

Alaj se obrátil k Ivanovi. „Prosím, pozvi naše mladé milence, aby letěli s námi.“ Pak Alaj vylezl do helikoptéry. V několika okamžicích byly ženské šaty dole. Pod nimi měl obyčejný západní společenský oblek.

Krátce nato nastoupil do helikoptéry pod hrozbou namířené zbraně pár vyděšených lékařů v různém stupni neustrojenosti. Zřejmě je někdo varoval, aby zachovali naprosté ticho, protože když uviděli Alaje a poznali ho, muž zbělel, zatímco žena se rozplakala a snažila se znovu se zapnout.

Alaj k ní přišel a klekl si před ni. „Dcero Boha,“ řekl. „Tvá necudnost mě netrápí. Trápí mě, že muž, kterému jsi svou nahotu nabídla, není tvůj manžel.“

„My se *vezmeme*,“ řekla.

„Až ten šťastný den přijde,“ pokračoval Alaj, „obdaříš svou nahotou svého manžela a jeho nahota bude patřit tobě. Do té doby mám pro tebe tento šat.“ Podal jí kostým, který měl předtím na sobě. „Nežádám, aby ses takto oblékala pořád. Ale dnes, kdy Bůh viděl, jak tvé srdce chce hřešit, by ses snad mohla pokorně zahalit.“

„Může s tím oblékáním počkat, až budeme ve vzduchu?“ zeptal se pilot.

„Samozřejmě,“ odpověděl Alaj.

„Všichni se připoutejte,“ řekl pilot.

Po stranách nebylo dost míst k sezení; uprostřed mělo být místo pro lůžko. Alajův řidič se ale vesele zašklebil a trval na tom, že bude stát. „Létal jsem v helikoptérách do boje. Jestli se neudržím na nohou ve zdravotnické helikoptéře, pár modřin si zasloužím.“

Helikoptéra se při stoupání naklonila, ale zanedlouho nalezla přijatelnou rovnováhu. Žena se odpoutala a neobratně se převlékla. Všichni muži odvrátili zrak, až na jejího přítele, který jí pomohl.

Alaj a pilot spolu zatím hovořili a nijak se nesnažili tlumit hlas.

„Nechci, aby ti dva byli s námi při hlavní akci,“ prohlásil Alaj. „Ale nechci je ani zabít. Potřebují čas, aby našli svou cestu zpět k Bohu.“

„Je možné zadržet je v Haifě,“ odpověděl pilot. „Nebo je můžu odvézt na Maltu. Řekněte, co vám vyhovuje víc.“

„Haifa bude stačit.“

Cesta netrvala dlouho, ani když letěli nízko a pomalu. Když dorazili na místo, oba lékaři mlčeli a tvářili se kajícně. Drželi se za ruce a snažili se moc nedívat na Alaje. Přistáli na střeše nemocnice v Haifě. Pilot vypnul motor, vystoupil a krátce pohovořil s mužem oblečeným jako doktor. Pak otevřel dveře. „Musím znovu vzlétnout,“ řekl, „abych udělal místo vašemu transportu. Musíte vystoupit. Kromě těch dvou.“

Lékaři se na sebe vystrašeně podívali.

„Nestane se jim nic?“ zeptal se Alaj.

„Bude lepší, když neuvidí, jak váš dopravní prostředek přiletí a odletí,“ vysvětlil pilot. „Brzy bude svítat, už je trochu světla. Ale nestane se jim nic.“

Alaj se při vystupování z helikoptéry obou dotkl.

Potom se on a jeho muži dívali, jak se zdravotnická helikoptéra vznesla do vzduchu. Okamžitě přilétla další, ale tentokrát to byl bitevník s proudovými motory a dlouhým doletem, dost velký, aby mohl odvézt do boje velký počet vojáků, a dost silně pancéřovaný, aby s ním pronikli přes mnoho překážek.

Dveře se otevřely a vystoupil Petr Wiggin.

Alaj k němu došel. „Salam,“ pozdravil ho.

„A v tobě ať je taky mír,“ popřál Petr.

„Pořád jsi Enderovi podobný víc, než je na veřejně dostupných fotografiích vidět.“

„Nechal jsem je vyretušovat počítačem, abych vypadal starší a chytřejší.“

Alaj se vesele zašklebil. „Díky za svezení.“

„Když mi Felix odvyprávěl smutný příběh o tom osamělém chodci v Prázdné čtvrti, nedokázal jsem se vzdát možnosti, abych pomohl.“

„Myslel jsem, že to bude Fazolek.“

„Je to celá tlupa mužů, které Fazolek vycvičil,“ odpověděl Petr. „Ale samotný Fazolek plní jiný úkol. Momentálně ve Rwandě.“

„Takže to se momentálně děje?“

„Ale kdepak. Nepodnikneme nic, dokud neuvidíme, jak dopadlo tvé dobrodružství.“

„Tak tedy pojďme,“ vybídl Alaj.

Petr dal Alajovi přednost, pak ale sám nastoupil před Alajovými vojáky. Ivan dělal, jako by chtěl protestovat, ale Alaj mu dal znamení, aby si dal pohov. Vsadil všechno na to, že Petr bude spolupracovat a dá se mu věřit. Teď nebyl čas strachovat se o atentát nebo o únos. Přestože uvnitř už bylo dvacet vojáků Hegemonie, jakož i značné množství výstroje, Alaj poznal ve veliteli s thajskými rysy někoho, s kým se setkal v Bitevní škole. Určitě to byl Surajawong. Kývl na pozdrav. Surajawong mu pozdrav oplatil.

Jakmile vzlétli do vzduchu a zapnuli proudové motory – tentokrát už bez stydící se ženy, kterou bylo nutno oficiálně pokárat, odpustit jí a přiodít ji – Petr ukázal na muže, kteří ho doprovázeli.

„Měl jsem za to, že ten osamělý stopař, o kterém mi vyprávěl náš společný přítel, nepotřebuje početný doprovod,“ řekl.

„Jen takový, aby se dostal tam, kde je jistý tlustý provaz stočený jako had.“

Petr pokýval hlavou. „Přátelé se momentálně snaží zjistit, kde přesně se nachází.“

Alaj se usmál. „Předpokládám, že je to daleko od fronty.“

„Jestli je v Hajdarabádu,“ řekl Petr, „bude mít mimořádně silnou ostrahu. Ale pokud je za hranicí v Pákistánu, zabezpečení nebude neobvykle velké.“

„Tak nebo tak nenechám vaše muže, aby šli do nebezpečí,“ prohlásil Alaj.

„Anebo byli zpozorováni. Nebylo by dobré, aby příliš mnoho lidí vědělo, že jsi opravdovou moc získal s pomocí Hegemona.“

„Skutečně to vypadá, že jsi nablízku pokaždé, když hraju o moc.“

„Dnes je to naposledy, jestli vyhraješ.“

„Toto je naposledy v každém případě,“ odpověděl Alaj a pak vykouzlil široký úsměv. „Vojáci za mnou buď půjdou, nebo nepůjdou.“

„Půjdou. Pokud dostanou možnost.“

Alaj ukázal na svůj nepočetný doprovod. „To by měl zajistit můj kamerový štáb.“

Ivan se usmál a nadzvedl svou košili dostatečně, aby ukázal, že pod ní má neprůstřelnou vestu a je vybaven granáty, zásobníky a automatickou pistolí.

„Och,“ řekl Petr. „A já jsem myslel, že jste přibral.“

„My z Bitevní školy máme vždycky plán,“ řekl Alaj.

„Ale vy si nechcete cestu dovnitř prostřílet.“

„Vejdeme dovnitř, jako bychom očekávali poslušnost,“ odpověděl Alaj. „Se zapnutými kamerami. Je to jednoduchý plán. Ale nemusí fungovat moc dlouho. Ten tlustý provaz měl kamery vždycky rád.“

„Mé zdroje říkají, že je to ješitný a krutý muž,“ poznamenal Petr. „A není hloupý.“

„Uvidíme,“ řekl Alaj.

„Já myslím, že se ti to podaří,“ prohlásil Petr.

„Já taky.“

„A až to dokážeš,“ pokračoval Petr, „myslím, že něco uděláš s těmi věcmi, na které si stěžovala Virlomi.“

„Právě kvůli těm věcem jsem nemohl čekat na příhodnější čas. Musím islám očistit od této krvavé skvrny.“

„Věřím, že když budeš kalif, mohou Svobodní lidé Země existovat vedle sjednoceného islámu.“

„Já tomu taky věřím. I když to nemůžu říct jistě.“

„Jenže já chci pojistku, kterou bych mohl použít v případě, že nepřežiješ,“ řekl Petr. „Buď dnes nebo někdy v budoucnu chci zajistit, že se nebudu muset potýkat s kalifem, se kterým nebudeme schopni existovat vedle sebe.“

Petr podal Alajovi několik listů papíru. Byl to text proslovu. Alaj začal číst.

„Pokud zemřeš přirozenou smrtí a předáš svůj trůn někomu, koho vybereš, nebudu to potřebovat,“ objasnil Petr. „Ale pokud by tě zavraždili, unesli, vyhnali do exilu nebo jinak zbavili trůnu silou, chci to mít.“

„A co když *tebe* zabijí nebo jinak násilně odstraní z úřadu?“ zeptal se Alaj. „Co bude s tímto videem potom – za předpokladu, že tyhle věci řeknu na kameru?“

„Ty se snaž svým stoupencům vštípit, aby si nemysleli, že by moje smrt byla dobrá pro islám,“ řekl Petr, „a moji vojáci a lékaři ohlídají všechny ostatní možné příčiny mé předčasné smrti.“

„Jinými slovy to prostě musím risknout,“ konstatoval Alaj.

„No tak,“ řekl Petr, „tohle video bude mít smysl jen tehdy, když nebudeš naživu, abys je mohl popřít. A jestli budu mrtvý já, nebude mít pro mého ne dost schopného nástupce žádnou cenu.“

Alaj pokýval hlavou. „To je pravda.“

Vstal, otevřel svůj kufr a oblékl si okázalý kostým kalifa, v němž muslimové čekali, že ho uvidí. Petrův kameraman si zatím nachystal techniku – a kulisu do pozadí, aby nebylo na první pohled vidět, že nahrávka byla pořízena v bitevníku a kolem byli vojáci.

~ ~ ~

K bráně silně střeženého vojenského komplexu v Hajdarabádu – kdysi velení indické armády, potom čínských okupantů a teď pákistánských „osvoboditelů“ – přijely tři motocykly, z nichž dva vezly po dvou mužích a třetí, samotný jezdec měl na sedadle za sebou brašnu.

Zastavili v dostatečné vzdálenosti od brány, aby si nikdo nemyslel, že je to pokus o sebevražedný bombový útok. Všichni dali ruce nahoru, aby po nich nějaký nervózní strážný nevystřelil, a jeden muž vytáhl z brašny videokameru, na kterou shora namontoval satelitní anténu.

To upoutalo pozornost stráží, které okamžitě začaly telefonovat někomu, kdo měl pravomoc, a žádat o radu.

Teprve když kamera byla připravená, sundal si muž, který jel na motocyklu sám, cestovní oděv, do kterého byl zahalený. Bělost jeho roucha stráže téměř oslepila. Vzápětí si na hlavu nasadil kaffiu převázanou agalem.

Dokonce i stráže, které nebyly dost blízko, aby poznaly jeho obličej, vytušily podle oděvu a toho, že se jedná o mladého černocha, že je přijel navštívit jejich kalif. Nikoho z obyčejných vojáků a

několika důstojníků nenapadalo, že generál Radžám nebude mít radost, když ho kalif poctí návštěvou. Začali tedy jásat – někteří jekotem, který měl připomínat výkřiky arabských bojovníků jedoucích do boje, přestože všichni zdejší vojáci byli Pákistánci.

Kamera natáčela, jak Alaj zvedl ruce, aby obdiv svého lidu přijal.

Prošel kontrolním stanovištěm neobtěžován.

Kdosi k němu přijel s džípem, ale odmítl a šel dál pěšky. Kameraman a jeho štáb však do džípu nasedli a jeli nejdřív vedle kalifa, pak před ním. Kalifův pobočník Ivan Lankowski, oblečený do civilních šatů jako kamerový tým, zatím vysvětlil důstojníkům, kteří klusali vedle něho, že kalif přijel proto, aby generála Radžáma po zásluze odměnil. Očekával, že generál Radžám a muži, které by chtěl touto poctou rovněž zahrnout, přivítají kalifa na otevřeném prostranství před všemi kalifovými vojáky.

Tato zpráva se rychle rozkřikla a nedlouho nato doprovázely Alajův postup tisíce uniformovaných vojáků, kteří jásali a vyvolávali jeho jméno. Nechávali natáčecímu štábu volnou cestu a ti, kteří si mysleli, že by mohli být v záběru, vyjadřovali svou lásku ke kalifovi obzvlášť horlivě pro případ, že by se někdo z domova díval a mohl je poznat.

Alaj si celkem věřil, že Radžám své plány, ať už byly jakékoli, neuskuteční v živém satelitním vysílání a před zraky tisíců vojáků. Spíš by nechal Alaje zemřít při leteckém neštěstí cestou, nebo ho nechal zavraždit někde daleko od místa, kde se zrovna nacházel on. Teď, když byl Alaj tady, zvolí Radžám vyčkávací taktiku, aby zjistil, o co mu jde, a zároveň bude hledat nějaký nevinně vyhlížející způsob, jak se Alaje zbavit – zabít ho, nebo ho odvézt zpátky do Damašku a lépe ho hlídat.

V souladu s Alajovými očekáváními, Radžám na něho čekal na horním konci velkolepého schodiště, které stoupalo k nejlépe vypadající budově komplexu. Avšak Alaj vyšel jen několik schodů, načež se zastavil, otočil se ke generálovi zády a postavil se čelem k vojákům… a kameře. Světlo tady bylo dobré.

Kamerový tým zaujal místo na dolním konci schodiště.

Alaj zvedl ruce, aby si vyžádal ticho, a čekal. Křik utichl.

„Vojáci Boha!“ zvolal.

Obrovský řev, který však ihned ustal.

„Kde je generál, který vás vedl?“

Další jásot… tentokrát ovšem o poznání méně nadšený. Alaj doufal, že Radžáma rozdíl v jejich popularitě příliš nepopudí.

Nepodíval se za sebe – počítal s tím, že Ivan mu dá znamení, až bude Radžám blízko. Viděl, že Ivan ukazuje Radžámovi, aby se postavil nalevo od Alaje, přímo před kameru.

Ivan dal znamení. Alaj se otočil, objal Radžáma a políbil ho.

Ubodej mě přímo teď a tady, chtěl říct. Protože tohle je tvoje poslední šance, ty zrádný, zabijácký pse.

Místo toho tiše promluvil Radžámovi do ucha. „Jak říkával můj starý přítel Ender Wiggin, nepřátelská brána je dole, Radžáme.“

Pak objetí povolil. Aniž si všímal nechápavého výrazu v Radžámově tváři, vzal ho za ruku a vybídl vojáky k jásotu.

Alaj zvedl ruce, aby si vyžádal klid, a dostalo se mu jej.

„Bůh viděl všechny skutky, které byly jeho jménem spáchány v Indii!“

Jásot. Ale na některých tvářích také nejistota. Viděli Virlomina videa, včetně toho posledního. Někteří z nich, ti nejinteligentnější, věděli, že si nemohou být jisti, co tím Alaj myslí.

„A Bůh ví, stejně jako vy všichni, že v Indii se nedělo nic jinak než z vůle generála Radžáma!“

Jásot byl teď určitě jen vlažný.

„Teď přišel den, který Bůh stanovil ke splacení vzniklého dluhu na cti!“

Jásot prakticky ani nezačal, když natáčecí štáb vytáhl automatické pistole a naplnil Radžámovo tělo kulkami.

Zpočátku si mnozí vojáci mysleli, že je to pokus o atentát na kalifa, a strhl se křik. Alaj s potěšením viděl, že to nejsou muslimští vojáci jako dřív – jen málo jich před kulkami prchalo a mnozí se začali hrnout dopředu. Avšak Alaj zvedl ruce a vystoupal výš, nad Radžámovo tělo. Ve stejném okamžiku Ivan a dva muži, kteří nedrželi kameru, v souladu s Alajovými instrukcemi vyskákali po schodech nahoru, postavili se do řady s Alajem a zvedli zbraně nad hlavu.

„Alláh Akbar!“ zvolali jednohlasně. „Mohamed je jeho prorok. A Alaj je kalif!“

Alaj znovu zvedl ruce a počkal, až zavládne relativní ticho a tlačenice ke schodům opadne. Teď byli vojáci všude kolem něho.

„Zločiny Andarijje Radžáma zanechaly puch po celém světě! Islámští vojáci přišli do Indie jako osvoboditelé! Přišli ve jménu Boha, jako přátelé, za našimi bratry a sestrami v Indii! Ale Andarijj Radžám zradil Boha a svého kalifa tím, že některé naše lidi vyzýval k páchání strašlivých zločinů!

Bůh již vyhlásil trest za takové zločiny! Já jsem teď přišel očistit islám od takového zla. Již nikdy nebude mít žádný muž, žena nebo dítě důvod bát se boží armády! Nařizuji všem božím vojákům, aby uvěznili každého, kdo se dopustil krutostí na lidech, které jsme přišli osvobodit! Nařizuji státům světa, aby těmto zločincům neposkytovaly útočiště. Nařizuji svým vojákům, aby uvěznili každého, kdo taková zvěrstva páchal, a každého, kdo o nich věděl, ale neudělal nic, aby viníky potrestal. Uvězněte je, vydejte proti nim svědectví, a já je ve jménu Boha budu soudit.

Pokud se odmítnou podrobit mé autoritě, bouří se proti Bohu. Přiveďte mi je, abych je mohl soudit; pokud vám nebudou klást odpor a budou nevinní, nemají se čeho bát. V každém městě a pevnosti, na každé základně a na každém letišti ať moji vojáci uvězní provinilce a přivedou je k důstojníkům, kteří jsou oddaní Bohu a kalifovi!“

Alaj deset dlouhých sekund zůstal ve svém postoji, za jásotu vojáků. Potom si všiml, jak se kamera sklonila, neboť někteří vojáci již k němu vlekli různé muže a jiní běželi do nedalekých budov pátrat po dalších.

To, co se teď odehrávalo, když se muslimská armáda štěpila, byla velice hrubá spravedlnost. A bylo zajímavé sledovat, na kterou stranu se přidají lidé jako Ghaffar Wahábí, pákistánský ministerský předseda. Byla by ostuda, kdyby bylo nutné tuto armádu použít k potlačení muslimské vlády.

Alaj však musel jednat rychle, i když to nebylo čisté. Nemohl si dovolit, aby některý z důstojníků unikl a začal proti němu intrikovat.

Díval se, jak pod vedením Ivana a jeho mužů, které dnes nakonec s největší pravděpodobností nečekala smrt, seřazují obviněné a v duchu si řekl: Tak, Horká Polévko! Podívej se, jak Alaj upravil tvou fintu pro své účely.

Pořád se od sebe učíme, my vojáci z Enderovy družiny.

A pokud jde o tebe, Petře, klidně si to své video nech. Nikdy ho nebude třeba. Protože všichni lidé jsou jen nástroje v rukou Boha a já, ne ty, jsem nástroj, který si Bůh zvolil ke sjednocení světa.

KAPITOLA 13

NALEZENÍ

Od: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Komu: PADelphikiova@TutsiNet.rw.net
Předmět: Můžeš cestovat?

Jelikož tvůj manžel je momentálně zaneprázdněn ve Rwandě, chtěl jsem se zeptat, jestli můžeš cestovat. Nepředpokládáme žádné fyzické ohrožení kromě normálních nepříjemností letecké přepravy. Ale když je mladý Ender ještě tak maličký, nejspíš ho budeš chtít někde nechat. Anebo ne – jestli ho budeš chtít vzít s sebou, uděláme, co bude v našich silách, aby měl maximální pohodlí.

Potvrdili jsme identitu jednoho z vašich dětí. Je to dcera. Přirozeně hledáme nejdřív děti, které mají stejné genetické předpoklady jako Fazolek. Dostali jsme se již ke krevním vzorkům dítěte, které byly odebrány v nemocnici, protože porod byl předčasný. Genetická shoda je absolutní: je to vaše holčička. S největší pravděpodobností to bude pro náhradní rodiče těžké, obzvlášť pro matku, která, jako oběť příslovečné kukačky, porodila dítě jiné ženy. Úplně pochopím, když u toho raději nebudeš asistovat. Na druhou stranu by jim tvá přítomnost mohla pomoci, aby uvěřili v opravdovost pravé matky „jejich“ dítěte. Záleží na tobě.

~ ~ ~

Petra měla na Petra pořádný vztek – a na Graffa. Zatracení intrikám, tak přesvědčení o tom, že vědí, co je pro všechny nejlepší. Pokud odkládali vyhlášení ratifikace, až pomine vřava – ne, krveprolití – v muslimském světě, proč nemohl Fazolek jet s ní vyzvednout první z jejich chybějících dětí, které se podařilo najít?

Ne, to nešlo, potřeboval upevnit loajalitu rwandské armády, a tak dál a dál, jako by na tom ve skutečnosti záleželo. A co ji rozčilovalo nejvíc, proč na to Fazolek přistoupil? Odkdy byl Fazolek *poslušný?* „Musím zůstat," opakoval pořád dokola, bez dalšího vysvětlení, přestože nějaké ospravedlnění vyžadovala.

Byl i Fazolek intrikán? Ale proti *ní* určitě neintrikoval. Proč by před ní tajil své úvahy? Jaká tajemství mohl mít?

Když ale bylo jasné, že s ní Fazolek nepojede, Petra sbalila do jednoho zavazadla oblečky pro dítě, plínky a náhradní oblečení pro sebe, popadla malého Enderka a zamířila na letiště Kayibanda.

Tam na ni čekal Mazer Rackham. „Vy jste přijel do Kigali?" řekla místo pozdravu. „Myslela jsem, že se setkáme až tam."

„Taky jsem rád, že tě vidím," odvětil Rackham. „V téhle věci nemáme ke komerčním letům důvěru. Věříme, že Achillova síť byla rozprášena, ale nemůžeme riskovat, že vaše dítě cestou někdo unese, nebo vám ublíží."

Achilles nás tedy stále pronásleduje a stojí nás čas a peníze. Nebo vám slouží jen jako záminka, abyste si zajistili nad vším přímý dohled. Proč jsou pro vás Fazolkovy a moje děti tak důležité? Jak mám poznat, že taky nemáte vlastní plán, jak naše děti zapřáhnout do nějakého ušlechtilého projektu na záchranu světa?

Nahlas ale řekla: „Děkuji."

Odletěli soukromým tryskáčem, který se maskoval jako majetek jedné z velkých firem na solární odsolovací zařízení, jež se podílely na rozvoji Sahary.

Je dobré vědět, které společnosti MF využívá jako krytí pro planetární operace.

Přeletěli Saharu a Petra se chtíc nechtíc musela zaradovat, když uviděla obnovené Cadské jezero a obrovský zavlažovací projekt kolem něj. Četla, že odsolování na libyjském pobřeží teď probíhá rychleji než vypařování, a že Čadské jezero již ovlivňuje klima v okolní oblasti. Nebyla však připravená na to, že uvidí tolik kilometrů pastvin a na nich stáda dobytka. Traviny a popínavé rostliny znovu měnily písek a sahel v úrodnou půdu. A třpytivá hladina Čadského jezera byla potečkovaná plachtami rybářských člunů.

Přistáli v Lisabonu a Rackham ji nejdřív odvezl do hotelu, kde nakojila Endera, očistila se a pak si miminko vložila do závěsu před sebe. Takto se s ním vrátila dolů do haly, kde se s ní setkal Rackham a odvedl ji k limuzíně, která čekala venku.

K jejímu údivu se jí nenadále zmocnil strach. Nesouviselo to s tímto autem ani s jejich dnešním cílem. Vzpomněla si na ten den v Rotterdamu, kdy jí do dělohy implantovali Endera. Fazolek s ní vyšel z nemocnice a řidiči prvních dvou taxíků kouřili. Fazolek ji tedy přesvědčil, aby nastoupila do třetího. Sám jel tím prvním.

První dva taxíky byly součástí spiknutí, které chystalo únos a vraždu, a Fazolek unikl smrti jen o vlásek. Taxík, do něhož nastoupila ona, patřil k úplně jinému spiknutí – spiknutí, které jí chtělo zachránit život.

„Znáte toho řidiče?“ zeptala se Petra.

Mazer s vážným výrazem pokýval hlavou. „Neponecháváme nic náhodě. Ten řidič je voják. Jeden z našich.“

MF tedy má na Zemi vycvičený vojenský personál, který chodí v civilním oblečení a řídí limuzíny. Takový skandál.

Odjeli nahoru do kopců, k velkému a krásnému domu, od něhož byl úžasný výhled na město a zátoku a za jasného dne i na Atlantik za ním. Byli tady Římané, vládli kdysi tomuto městu. Pak je zabrali Vandalové a po nich Vizigóti. Jako další je ovládli Maurové, než si je křesťané vzali zpátky. Z tohoto města se na cestu vydávaly lodě, které obeplouvaly Afriku a budovaly kolonie v Indii, Číně a Africe a nakonec v Brazílii.

Přitom to nebylo nic víc než lidské město s krásnou polohou. Zemětřesení a požáry přicházely a odcházely, ale lidé dál stavěli na kopcích i na rovině. Jedna loď za druhou padala za oběť bouřím, bezvětří, pirátům a válkám, přesto lidé dál vyplouvali se sítěmi, zbožím nebo děly na moře. Lidé se milovali a vychovávali děti, v palácích stejně jako v domečcích chudiny.

Petra sem přišla z Rwandy, tak jako před padesáti tisíci lety lidé vyšli z Afriky. Ne jako příslušník kmene, který slézal do jeskyní, aby maloval své příběhy a klaněl se svým bohům. Ne jako součást vlny nájezdníků. Ale… nepřijela snad proto, aby jiné ženě vzala z náručí dítě? Aby prohlásila, že to, co vyšlo z lůna této cizí ženy, bude od

nynějška patřit *jí?* Tak jako tolik lidí stanulo na kopcích s výhledem na zátoku a řeklo: To je teď moje a vždycky to bylo moje, bez ohledu na lidi, kteří si myslí, že to patří jim a drželi toto místo celý život.

Moje, moje, moje. V tom bylo prokletí a síla lidí – že to, co viděli a co se jim líbilo, museli mít. Mohli se o to dělit s jinými lidmi, ale pouze tehdy, když se na tyto lidi dívali jako na někoho, kdo k nim nějakým způsobem patří. To, co nám patří, je naše. To, co patří vám, by mělo být naše taky. Ve skutečnosti vám nepatří nic, když se nám toho zachce. Protože nejste nic. My jsme opravdoví lidé a vy se za lidi jenom vydáváte, abyste se nám pokusili vzít co, co Bůh chtěl dát nám.

V tu chvíli poprvé pochopila velikost toho, co se Graff, Mazer Rackham a ano, dokonce i Petr, snaží udělat.

Snažili se přimět lidi, aby se definovali tak, že všichni patří do jednoho kmene.

Nakrátko se to stalo, když je ohrožovali tvorové, kteří byli doopravdy cizí; tenkrát se lidstvo cítilo jako jeden národ a sjednotilo se, aby nepřítele odrazilo.

A v okamžiku, kdy bylo dosaženo vítězství, se to všechno rozpadlo a dlouho potlačované zášti propukly ve válku. Nejdřív stará rivalita mezi Ruskem a Západem. A když to Mezinárodní flotila potlačila a starého polemarcha, který padl, vystřídal Čamrajnagar, války se přesunuly na jiná bojiště.

Dokonce se podívali na absolventy Bitevní školy a řekli: naši. Ne svobodní lidé, ale majetek toho či onoho státu.

A teď byly tytéž děti, kdysi majetek, v čele několika nejmocnějších států. Alaj omítal cihly své roztříštěné říše krví svých nepřátel. Han Tzu co nejrychleji obnovoval prosperitu Číny, aby z porážky vyšla jako světová mocnost. A Virlomi, teď již mimo úkryt, se odmítala přidat na kteroukoli stranu, stála nad politikou, ale Petra věděla, že otěže moci ze svých rukou nepustí.

Neseděla snad Petra vedle Han Tzua a Alaje, když řídili flotily a eskadry ve vzdálených válkách? Mysleli si, že hrají hru – všichni si to mysleli kromě Fazolka, tajnůstkáře – ale zachraňovali společně svět. Byli rádi, že jsou jeden, pod vedením Endera Wiggina.

Virlomi s nimi tenkrát nebyla, ale Petra si ji také pamatovala, jako dívku, na niž se obrátila, když byla zajatec v Hajdarabádu. Předala jí zprávu a Virlomi na sebe vzala břemeno, jako by Petra byla reálná osobnost; doručila zprávu Fazolkovi a pomohla mu přijet a zachránit ji. Teď Virlomi vytvořila na troskách staré Indie novou; dala jejím obyvatelům něco mocnějšího, než byla jakákoli volená vláda. Dala jim božskou královnu, sen a vizi, a Indie byla připravená stát se poprvé takovou mocností, jak to odpovídalo její početné populaci a starodávné kultuře.

Všichni tři budují svým zemím velikost v době, kdy je velikost zemí noční můrou lidstva.

Jak by je Petr někdy mohl ovládnout? Jak jim řekne: Ne, toto město, ta hora, tato pole, to jezero nepatří vám ani žádné jiné skupině jednotlivců, jsou součástí Země a Země patří nám všem, jedinému kmeni. Přerostlé tlupě paviánů, kteří se ukryli ve stínu její noci a život sají z tepla jejího dne.

Graff a jemu podobní udělali svou práci až příliš dobře. Našli všechny děti, které měly nejlepší předpoklady vládnout; ale částí té směsi, na kterou se zaměřovali, byla ctižádost. A nejenom touha dohnat nebo dokonce předehnat ostatní – byla to agresivita, touha vládnout a ovládat.

Potřeba prosadit svou.

Já ji mám určitě. Kdybych se nezamilovala do Fazolka a nesoustředila se na naše děti, nebyla bych jednou z nich? Jenže mě by omezovala slabost mé země. Arménie nemá prostředky ani vůli vládnout velké říši. Ale Han Tzu a Alaj zdědili staleté říše a pocit nároku na vládnutí. Zatímco Virlomi vytváří vlastní mýtus a káže svým lidem, že nastal jejich osudový den.

Pouze dvě z těchto slavných dětí vypadly z obrazu, z velké hry zabíjení a dominance.

Fazolka nevybrali kvůli agresivitě. Vybrali ho pouze na základě geniality. Svým intelektem vysoce překonával všechny ostatní. Ale nebyl jeden z *nás.* Dokázal řešit strategické a taktické problémy snadněji než všichni ostatní – snadněji než Ender. Ale bylo mu jedno, jestli vládne; bylo mu jedno, jestli zvítězil. Když měl vlastní armádu,

nevyhrál s ní jedinou bitvu – veškeré své úsilí soustředil na výcvik svých vojáků a vyzkoušení nových myšlenek.

Proto dokázal být dokonalým stínem Endera Wiggina. Nepotřeboval Endera překonat. Chtěl jenom přežít. A, aniž to věděl, někam patřit. Milovat a být milován. Ender mu to poskytl. A sestra Carlotta. A já. Ale nikdy nepotřeboval vládnout.

Petr je ten druhý typ. On *potřebuje* vládnout, překonávat všechny ostatní. Obzvlášť proto, že ho do Bitevní školy nevybrali. Co tedy krotí jeho?

Ender Wiggin? To je ono? Petr musí být slavnější než jeho bratr Ender. Dobýváním toho dosáhnout nemůže, protože na absolventy Bitevní školy nestačí. Nemůže vytáhnout do pole proti Han Tzuovi nebo Alajovi – nebo Fazolkovi nebo mně, když na to přijde! Přesto musí být nějakým způsobem slavnější než Ender Wiggin, a Ender Wiggin zachránil lidstvo.

Petra stála na hraně svahu, přes ulici proti domu, kde na ni čekalo její druhé dítě – dcera, již chtěla vzít ženě, která ji porodila. Rozhlédla se po městě a uviděla sebe.

Jsem stejně ambiciózní jako Horká Polévka, Alaj nebo kterýkoli z nich. Přesto jsem se zamilovala a rozhodla se, že se vdám – proti jeho vůli – za jediného absolventa Bitevní školy, který neměl vlastní ambice. Proč? Protože jsem chtěla mít další generaci. Chtěla jsem nejgeniálnější děti. Přestože jsem mu tvrdila, že nechci, aby žádné z nich mělo jeho postižení, ve skutečnosti jsem chtěla, aby je měly. Aby byly jako on. Chtěla jsem být Eva nového druhu. Chtěla jsem, aby moje geny byly součástí budoucnosti lidstva. A ony budou.

Jenže Fazolek také zemře. Věděla jsem to celou dobu. Věděla jsem, že budu mladá vdova. Celou dobu jsem to měla vzadu v hlavě. Je strašné uvědomit si o sobě něco takového.

Proto nechci, aby mi odvezl naše děti. Musím je mít všechny, tak jako dobyvatelé potřebovali toto město. Musím je mít *já.* To je moje říše.

Jaký život je čeká, když budou mít jako matku mě?

„Nemůžeme to odkládat věčně," řekl Mazer Rackham.

„Jen jsem přemýšlela."

„Jsi ještě dost mladá, abys věřila, že ti to nějak pomůže," prohlásil.

„Ne. Ne, jsem starší, než si myslíte. Vím, že kdybych přemýšlela sebevíc, nezbavím se toho, kým jsem."

„A proč bys to chtěla?" zeptal se. „Copak ty nevíš, že jsi z nich vždycky byla nejlepší?"

Otočila se k němu. Potlačila vlnu pýchy, odmítla tomu uvěřit. „To je nesmysl. Jsem ta poslední. Nejhorší. Ta, která nevydržela."

„Ta, kterou Ender zatěžoval nejvíc, na kterou nejvíc spoléhal. *On* to věděl. Kromě toho jsem nemyslel nejlepší ve válce. Myslel jsem nejlepší, tečka. Nejlepší jako člověk."

Bylo tak ironické slyšet ho, jak to řekl právě poté, co si uvědomila, jak je sobecká, ambiciózní a *nebezpečná* – že se skoro rozesmála. Místo toho zvedla ruku a vzala ho za rameno. „Chudáčku," řekla. „Vy nás berete jako své děti."

„Ne," odvětil, „tak by vás bral Hyrum Graff."

„Měl jste děti? Než jste odletěl?"

Rackham zavrtěl hlavou. Ale ona nedokázala poznat, jestli říká: Ne, neměl jsem děti, nebo: Ne, nebudu o tom s tebou mluvit. „Pojďme dovnitř."

Petra se otočila, přešla úzkou ulici a následovala ho bránou zahrady nahoru k domovním dveřím. Byly na slunci začínajícího podzimu otevřené. Včely bzučely kolem zahradních květin, ale do domu nevlétla žádná; co by tam dělaly, když všechno, co potřebovaly, bylo venku?

Muž a žena čekali v jídelně svého domu. Za nimi stála žena v civilních šatech – která nicméně Petře připadala jako voják. Možná hlídala, aby se nepokusili utéct.

Manželka seděla v křesle a držela jejich novorozenou dceru. Manžel se opíral o stůl. Jeho obličej byl maskou zoufalství. Na ženě bylo vidět, že plakala. Už to věděli.

Rackham promluvil hned: „Nechtěl jsem, abyste své dítě předávali cizím lidem," řekl manželům. „Chtěl jsem, abyste viděli, že dítě pojede domů ke své matce."

„Ale ona už dítě má," namítla žena. „Neřekl jste mi, že už –"

„Ano, řekl," skočil jí do řeči muž.

Petra si sedla na židli naproti muži, šikmo vůči ženě. Ender se maličko zavrtěl, ale spal dál. „Chtěli jsme si ostatní schovat, neměly se narodit všechny najednou," vysvětlila. „Chtěla jsem je všechny porodit sama. Můj manžel umírá. Chtěla jsem dál mít jeho děti, až tady nebude."

„Ale copak jich nemáte víc? Nemůžete se bez tohoto obejít?" Ženin hlas byl tak úpěnlivý, až se Petra nenáviděla za to, že musí říci ne.

Rackham promluvil dřív než ona. „Tato holčička již nyní umírá na totéž, co zabíjí jejího otce. A jejího bratra. Proto se narodili předčasně."

Jeho slova způsobila, že matka si přivinula dítě ještě těsněji.

„Budete mít vlastní děti," řekl Rackham. „Pořád máte čtyři oplodněná embrya, která jste již vytvořili."

Muž, který chtěl být otcem, k němu klidně vzhlédl. „Příště zvolíme adopci," prohlásil.

„Všechny nás velice mrzí," pokračoval Rackham, „že tito zločinci zneužili vaši dělohu k donošení dítěte jiné ženy. Ale to dítě je opravdu její. Pokud se rozhodnete pro adopci, měli byste mít děti, jichž se jejich rodiče dobrovolně zřekli."

Muž pokýval hlavou. Rozuměl.

Ale žena držela dítě v náručí.

Petra promluvila: „Nechtěla byste si podržet jejího bratříčka?"

Sáhla do závěsu a vytáhla Endera. „Jmenuje se Andrew. Je mu měsíc."

Žena přikývla.

Rackham jí vzal dceru z náruče. Petra jí podala Endera.

„Moje… ta holčička je… říkám jí Bella. Má malá Lourinha." Rozplakala se.

Lourinha? Dítě mělo hnědé vlasy. Ale zřejmě nemusely být příliš světlé, aby si vysloužily označení „plavé".

Petra si holčičku od Rackhama vzala. Byla ještě menší než Ender, ale oči měla stejně inteligentní a pátravé. Ender měl stejně černé vlasy jako Fazolek. Bellyiny vlasy se podobaly spíš Petřiným. Překvapilo ji, jak je šťastná, že je dítě po ní.

„Děkuji, že jste mi dcerku porodila," řekla Petra. „Sdílím váš žal, ale doufám, že se dokážete také radovat z mé radosti."

Žena s pláčem přikyvovala a tiskla teď k sobě Endera. Otočila se k němu obličejem a promluvila tichým hlasem, jakým se mluví na děti: „Es tu feliz em ter irminha? Es tu felizinho?" Potom propukla v pláč a podala Endera Rackhamovi.

Petra vstala a uložila Bellu do závěsu, kde byl předtím Ender. Potom si vzala od Rackhama Endera a položila si ho na rameno.

„Moc mě to mrzí," omluvila se. „Odpusťte mi, prosím, že jsem vám nedovolila, abyste si moje dítě nechali."

Muž zavrtěl hlavou „Não ha de que desculpar," řekl.

„Není co odpouštět," zašeptala přísně vyhlížející žena, která tady zřejmě byla nejenom jako stráž, ale také jako tlumočnice.

Žena začala kvílivě naříkat a prudce vstala, takže převrhla křeslo. Vzlykala, žvatlala, tiskla k sobě Bellu a pokrývala ji polibky. Ale nesnažila se dítě si vzít.

Zatímco jeden strážný a manžel odtáhli matku a podrželi ji, Rackham odvedl Petru. Když opouštěli dům, žena dál naříkala a vzlykala.

Ve voze si Rackham sedl dozadu k Petře a na zpáteční cestě do hotelu jí vzal z náruče Endera. „Opravdu jsou drobní," poznamenal.

„Fazolek říká Enderovi panáček na hraní," řekla Petra.

„To chápu," uznal Rackham.

„Připadám si jako velice zdvořilý únosce," řekla.

„To je hloupost. Přestože to byla embrya, když vám je ukradli, byl to únos a vy teď dostáváte svou dceru zpět."

„Ale tito lidé neudělali nic špatného."

„Zkus se ještě jednou zamyslet," vybídl ji. „Vzpomeň si, podle čeho jsme je našli."

Vzpomněla si, že se přestěhovali. Když Voleskovo tlačítko mrtvého muže rozeslalo poplašnou zprávu, přestěhovali se. „Proč by vědomě –"

„Manželka nic neví. Dohodli jsme se s manželem, že jí nic neřekneme. On je totiž úplně neplodný. *Jejich* pokus o oplodnění ze zkumavky se neujal. Proto využil Voleskovu nabídku a před

manželkou se tvářil, že je dítě doopravdy jejich. To on dostal tu zprávu a vymyslel si důvod, proč se přestěhovat do tohoto domu.“

„Nezeptal se, odkud to dítě je?“

„Je to bohatý člověk. Bohatí lidé mají sklon považovat za samozřejmé, že když něco chtějí, prostě to dostanou.“

„Ale manželka nechtěla udělat nic špatného.“

„Fazolek taky ne, a přesto umírá. Já taky ne, a přesto mě poslali na cestu, která mě katapultovala několik desetiletí do budoucnosti a připravila mě o všechny a o všechno. A ty Fazolka ztratíš, přestože jsi neudělala nic špatného. Život je plný žalu, a je ho přesně tolik, nakolik si dovolíme milovat jiné lidi.“

„Rozumím. Zastáváte na ministerstvu pro kolonizaci funkci filozofa na stálý úvazek.“

Rackham se zazubil. „Filozofie přináší mnoho útěchy, ale nikdy ne dost.“

„Myslím si, že vy a Graff jste naplánovali celé dějiny světa. Myslím si, že jste vybrali Fazolka a Petra pro role, které teď hrají.“

„Tak to jsi vedle. Úplně vedle. Já a Graff jsme neudělali nic víc než to, že jsme vybrali děti, o kterých jsme si mysleli, že by mohly vyhrát válku, a pokusili jsme se je vycvičit, aby vyhrály. Nedařilo se nám, dokud jsme nenašli Endera. A Fazolka, aby mu dělal zálohu. A zbytek družiny, aby mu pomohl. A když skončila poslední bitva a vyhráli jsme, Graff a já jsme stáli před skutečností, že řešení jednoho problému se stalo příčinou druhého.“

„Vojenští géniové, které jste identifikovali, si teď svými ambicemi začnou porcovat svět.“

„Nebo budou použiti jako pěšáci k uspokojení ambic jiných.“

„A tak jste se rozhodli, že je znovu použijete jako pěšáky ve vlastní hře.“

„Ne,“ popřel to tiše Rackham. „Rozhodli jsme se najít způsob, jak většinu z nich osvobodit, aby mohli žít lidským životem. Stále na tom pracujeme.“

„*Většinu* z nás?“

„Pro Fazolka jsme nic udělat nemohli.“

„Asi ne.“

„Ale pak se stalo něco, s čím jsme nepočítali,“ pokračoval Rackham. „Něco, v co jsme nedoufali. Našel lásku. Stal se otcem. Tomu, pro kterého jsme nemohli nic udělat, jsi ty dala štěstí. Proto musím přiznat, že jsme ti hodně vděční, Petro. Mohla jsi někde hrát tu hru s ostatními.“ Tiše se zasmál. „To by nás nikdy nenapadlo. Pokud jde o ambice, jsi mimo tabulky. Ne tolik jako Petr, ale velký rozdíl to není. Přesto se ti nějakým způsobem podařilo odsunout to všechno stranou.“

Vykouzlila ten nejblaženější úsměv.

Kdybys tak znal pravdu, pomyslela si.

Anebo ji možná zná, ale když jí říká, jak ji obdivuje, svým způsobem jí manipuluje…

Lidé nikdy nemyslí úplně vážně, co říkají. I když si myslí, že mluví pravdu, za jejich slovy se vždycky něco skrývá.

Když se vrátila do svého domu v areálu vrchního velení u Kigali, byla už tma. Mazer Rackham s ní nešel dovnitř. Nesla tedy obě děti, Endera znovu v závěsu a Bellu na rameni.

Fazolek tam byl, čekal na ni. Doběhl k ní, vzal si od ní nové dítě a přitiskl mu tvář na tvářičku.

„Neudus ji, ty nemehlo,“ řekla Petra.

Zasmál se a políbil ji. Sedli si spolu na kraj postele a nejdřív obě děti drželi, pak si je začali vyměňovat.

„Zbývá sedm,“ řekla.

„Bylo to těžké?“ zeptal se.

„Jsem ráda, že jsi u toho nebyl. Nejsem si jistá, jestli bys byl dost tvrdý, abys to dotáhl do konce.“

KAPITOLA 14

NÁVŠTĚVY U VIRLOMI

Od: CisarskeJa%HotSoup@ZakazaneMesto.ch.gov
Komu: Surajawong@hegemon.gov
Předmět: Našli jsme Paribatru

Surajawongu, s úlevou ti oznamuji, že se podařilo najít Paribatru, bývalého thajského premiéra. Není v nejlepším zdravotním stavu, ale pokud bude mít náležitou péči, dá se čekat, že se zotaví, jak jen je to u člověka jeho věku možné.

Bývalý režim dotáhl umění, jak nechat lidi zmizet a přitom je nezabít, téměř k dokonalosti, ale stále se nám daří nacházet další thajské vyhnance. Dělám si velké naděje, že nalezneme a vydáme členy tvé rodiny.

Ty víš, že jsem byl odpůrcem všech těchto nezákonných kroků proti Thajsku, jeho občanům a jeho vládě. Při první příležitosti jsem teď podnikl opatření, abych co nejvíc škody odčinil.

Z vnitřních politických důvodů nemohu zatím vydat Paribatru přímo Ambulově organizaci Svobodné Thajsko, i když čekám, že se jeho skupina stane jádrem nové thajské vlády a těším se na brzký smír.

Až vydáme Paribatru do péče Hegemona, jeví se jako vhodné, abys ho přijal ty, který ses tolik zasadil o záchranu Thajska.

~ ~ ~

Virlomi přijela do Hajdarabádu a před bránou vojenského komplexu, kde kdysi pracovala ve faktickém zajetí a připravovala

plány pro války a invaze, kterým nevěřila, si vlastníma rukama postavila chatrč.

Každý den chodila ke studni a tahala z ní vodu, přestože v Indii bylo jen málo vesnic, které ještě neměly čistou tekoucí vodu. Každé ráno zakopávala své noční výkaly, přestože většina vesnic měla fungující kanalizaci.

Indové za ní chodili po stovkách, aby se jí ptali. Když byla unavená, vyšla ven, rozplakala se před nimi a poprosila je, aby šli domů. Šli, ale další den dorazili jiní.

Nepřiblížili se k ní žádní vojáci. Nedošlo na žádnou otevřenou provokaci muslimů za zdmi vojenského komplexu. Virlomi samozřejmě indickou armádu, která každým dnem sílila, řídila prostřednictvím zašifrovaných mobilních telefonů, které s pomocníky převlečenými za obyčejné prosebníky každý den vyměňovala za nově nabité.

Čas od času za ní přišli návštěvníci z jiných zemí. Její pobočníci jim šeptali, že nebude mluvit s nikým, kdo není bosý, a jestli na sobě mají západní společenský oblek, poskytne jim náležitý šat, který se jim nebude líbit, takže udělají líp, když už na sobě budou mít indický oděv, který si sami vyberou.

V jednom týdnu za ní přišly tři návštěvy.

~ ~ ~

První byl Tikal Čapekar. Císař Han ho propustil na svobodu spolu s mnoha dalšími indickými zajatci. Jestli čekal bývalý premiér při svém návratu do Indie nějakou slavnost, byl zklamán.

Nejdřív si myslel, že mlčení médií je způsobeno tím, že muslimští okupanti nechtějí dovolit žádnou zmínku o návratu uvězněného ministerského předsedy do Indie.

Jel tedy do Hajdarabádu, aby si postěžoval osobně kalifovi, který teď vládl své obrovské muslimské říši zpoza zdí tamní vojenské základny. Vpustili ho do prostoru základny, ale jak čekal ve frontě u kontrolního stanoviště, jeho zvědavost upoutala chýše vzdálená několik desítek metrů, kde čekalo v řadě mnohem víc Indů, než kolik jich chtělo navštívit vládce své země.

„Co je v té chatrči?“ zeptal se. „Musejí jít běžní občané nejdřív tam, než se dostanou k této bráně?“

Stráže u brány se jeho otázce zasmály. „Vy jste Ind, a nevíte, kde bydlí Virlomi?“

„Kdo je Virlomi?“

Ve strážných začalo hlodat podezření. „Tak by se žádný Ind nezeptal. Kdo vlastně jste?“

Vysvětlil jim, že byl až do doby před několika dny v zajetí a neví, co je ve zprávách.

„Ve zprávách?“ podivil se jeden ze strážců. „O Virlomi se nemluví *ve zprávách.* Ta si dělá vlastní zprávy.“

„Kéž by nám ji dovolili prostě zastřelit,“ zamumlal další.

„A kdo by tě pak ochránil, až by nám trhali jednu končetinu za druhou?“ zeptal se vcelku vesele další.

„Tak… kdo to tedy je?“ otázal se Čapekar.

„Duše Indie je *žena*,“ prohlásil ten, který ji chtěl zastřelit. Do slova „žena“ vložil veškeré pohrdání, jež byl schopen dát do jediného slova. Potom si odplivl.

„Jaký úřad zastává?“ zeptal se Čapekar.

„Indové už nezastávají žádné úřady,“ řekl jiný strážný. „Dokonce ani vy, bývalý pane premiére.“

Čapekar pocítil vlnu úlevy. Někdo věděl, jak se jmenuje.

„Protože Indům zakazujete, aby si zvolili svůj parlament?“

„My to dovolujeme,“ odvětil strážný. „Kalif vyhlásil volby, ale nikdo nepřišel.“

„Nikdo nehlasoval?“

„Nikdo nekandidoval.“

Čapekar se rozesmál. „Indie je demokracie stovky let. Lidé kandidují. Lidé volí.“

„Když je Virlomi požádá, aby v žádném úřadě nesloužili, dokud z Indie neodejdou muslimští okupanti, tak ne.“

Teď Čapekar pochopil všechno. Ta žena měla charisma; jako před stoletími Gándhí. Poněkud smutné, protože napodobovala životní styl primitivních Indů, který se ve většině Indie neuplatňoval již mnoho generací. Staré ikony přesto měly své kouzlo a v situaci,

kdy na Indii dolehlo tolik neštěstí, nebylo divu, že lidé hledají někoho, kdo upoutá jejich představivost.

Jenže Gándhí se vládcem Indie nikdy nestal. Byla to práce pro praktičtější lidi. Kdyby tak Čapekar mohl jenom rozhlásit, že se vrátil. Kalif by určitě chtěl, aby se zákonná indická vláda obnovila a pomohla udržet pořádek.

Po přiměřeném čekání ho uvedli do budovy. Po dalším čekání ho dovedli do předpokoje kalifova úřadu. A nakonec před něho předstoupil.

Až na to, že osobou, s níž se setkal, nebyl kalif, ale jeho starý protivník, Ghaffar Wahábí, který byl ministerským předsedou Pákistánu.

„Řekl jsem si, že navštívím kalifa," promluvil Čapekar, „ale jsem rád, že vidím nejdřív vás, starý příteli."

Wahábí se usmál a pokýval hlavou, ale nevstal, a když Čapekar udělal pohyb, jako by se k němu chtěl přiblížit, zadržely ho čísi ruce. Ale posadit se do křesla bez opěrek mu nezabránily, což bylo dobré, protože Čapekarovi v těchto dnech stačilo málo, aby se unavil.

„Rád vidím, že Číňané dostali rozum a propustili vězně. Nový císař, kterého mají, je slabý, je to jen chlapec, ale slabá Čína je pro nás všechny lepší, nemyslíte?"

Čapekar zavrtěl hlavou. „Číňané ho milují."

„Islám zaryl tvář Číny do prachu," prohlásil Wahábí.

„Zaryl islám do prachu také tvář Indie?" zeptal se Čapekar.

„Za minulého vojenského vedení docházelo k výstřelkům. Ale kalif Alaj, kéž ho Bůh ochraňuje, tomu před nějakým časem udělal přítrž. Teď nám sedí vůdkyně indických povstalců před branou a nám to nevadí, jí ani jejím stoupencům se nic špatného neděje."

„Muslimská vláda je tedy teď mírná," řekl Čapekar. „A přesto, když se vrátí indický ministerský předseda, v televizi o tom nepadne ani slovo, nikdo neudělá interview. Nečeká na něho žádné auto. Žádná kancelář."

Wahábí zavrtěl hlavou. „Starý příteli," řekl. „Vy si nevzpomínáte? Když Číňané obklíčili a pohltili vaše vojska, když se přehnali přes Indii, vystoupil jste s velkým veřejným prohlášením.

Řekl jste, jestli si dobře vzpomínám, že nebude žádná exilová vláda. Že napříště budu vládcem Indie… a říkám to se vší skromností… já.“

„Samozřejmě jsem myslel jen do doby, než se vrátím.“

„Ne, vyjádřil jste se velice jasně. Určitě najdeme někoho, kdo nám to video přehraje. Můžu pro někoho poslat, jestli –“

„Chcete držet Indii bez vlády, protože –“

„Indie má vládu. Od ústí Indu po ústí Gangy, od Himalájí po vlny, které omývají břehy Srí Lanky, vlaje nad sjednocenou Indií pákistánská vlajka. Pod Bohem inspirovaným vedením kalifa Alaje, díky za něj Alláhovi.“

Čapekar vstal. „Už chápu, proč potlačujete zprávy o mém návratu,“ řekl. „Bojíte se, že ztratíte, co máte.“

„Co máme?“ Wahábí se zasmál. „Oficiální vláda jsme my. Ale Indii vládne Virlomi. Myslíte si, že *my* jsme zcenzurovali informace o vás? *Virlomi* požádala obyvatele Indie, aby se nedívali na televizi, dokud budou muslimští okupanti nadále nevítanými hosty Matky Indie.“

„A oni ji poslouchají?“

„Pokles celostátní spotřeby energie je znatelný. Nikdo s vámi neudělal interview, starý příteli, protože *nejsou* reportéři. A i kdyby byli, proč by se o vás měli zajímat? Vy Indii nevládnete, já Indii nevládnu, a jestli chcete mít s Indií něco společného, zujte si boty a postavte se do té fronty u chatrče před bránou.“

„Ano,“ prohlásil Čapekar. „Udělám to.“

„Pak se vraťte a řekněte mi, co jste se dozvěděl,“ dodal Wahábí. „Sám jsem uvažoval, že bych to udělal.“

A tak Čapekar znovu opustil vojenský komplex a postavil se do fronty. Když slunce zapadlo a obloha začala tmavnout, Virlomi vyšla z chatrče a rozplakala se zármutkem nad tím, že nemůže každého osobně vyslechnout a s každým pohovořit.

„Běžte domů,“ vyzvala je. „Budu se za vás modlit, za všechny. Ať je touha vašeho srdce jakákoli, kéž vám ji bohové vyplní, pokud to neuškodí jinému. Jestli potřebujete jídlo, práci nebo přístřeší, vraťte se do svého města nebo vesnice a řekněte, že Virlomi se za to město a vesnici modlí. Řekněte, že moje modlitba zní: Kéž bohové požehnají lidem přesně do takové míry, do jaké oni pomáhají

hladovým, nezaměstnaným a bez střechy nad hlavou. Pak jim pomozte, aby tato modlitba byla požehnáním a ne kletbou. *Sami* se pokuste najít někoho nešťastnějšího, než jste vy, a pomozte mu. Tím, že mu pomůžete, získáte i vy.“

Pak se vrátila do chatrče.

Dav se rozešel. Čapekar si sedl, aby počkal do rána.

Jeden z ostatních, kteří byli ve frontě, ho varoval: „To ani nezkoušejte. Nepřijímá ty, kteří zůstanou přes noc. Tvrdí, že kdyby lidem dovolila získat výhodu tím, že to udělají, zanedlouho by okolí bylo plné chrápajících Indů a ona by se vůbec nevyspala!“

On a několik dalších se zasmáli, ale Čapekar se k nim nepřidal. Když teď svou sokyni spatřil, začal si dělat starosti. Byla krásná, vypadala dobrotivě a pohybovala se s nevýslovnou grácií. Všechno to ovládala – pro Indii nemohlo být lepšího demagoga. Politici vždy křičeli, aby posluchače přivedli do varu. Tato žena však mluvila tiše a působila tak, že lidé prahli po jejích slovech, takže skoro nemusela nic říkat a oni se cítili požehnáni, když ji slyšeli.

Přesto to byla jenom samotná žena. Čapekar uměl velet armádám. Co bylo důležitější, věděl, jak v kongresu prosadit schválení zákonů a držet členy strany v řadě. Stačilo mu nalepit se na tuto dívku a zanedlouho bude skutečným vládcem její strany on.

Potřeboval jen najít místo, kde by přespal, aby se ráno vrátil a setkal se s ní.

Byl už na odchodu, když ho vzal za rameno jeden z Virlominých asistentů. „Pane,“ řekl mladík, „paní požádala, abyste ji navštívil.“

„Já?“

„Nejste snad Tikal Čapekar?“

„Jsem.“

„Pak jste ten, pro koho poslala.“ Mladík si ho prohlédl od hlavy k patě, potom si klekl, nabral na ruku trochu bláta, hodil je na Čapekarův oblek a začal je po něm roztírat.

„Co to děláte! Jak se opovažujete!“

„Když to nebude vypadat, že váš oblek je starý a že jste hodně vytrpěl –“

„Ty pitomče! Můj oblek *je* starý a v exilu jsem trpěl!“

„Paní to nebude zajímat. Ale dělejte, jak myslíte. Buď půjdete takto, nebo si vezměte bederní zástěrku. Má jich v chatrči několik, aby mohla ponižovat hrdé muže.“

Čapekar mladíka zpražil zlostným pohledem, ale potom si dřepl, nabral bláto a začal si je roztírat po oděvu.

O několik minut později už byl v chatrči. Osvětlovaly ji tři mihotavé petrolej ky. Po stěnách ze zaschlého bláta tančily stíny.

Přivítala ho s úsměvem, který se zdál vřelý a přátelský. Třeba to půjde snadněji, než se obával.

„Tikal Čapekar,“ pronesla. „Jsem ráda, že se naši lidé vracejí ze zajetí.“

„Nový císař je slabý,“ odvětil Čapekar. „Myslí si, že si usmíří světové mínění, když nechá vězně jít.“

Neřekla nic.

„Podařilo se vám znamenitým způsobem potrápit muslimy.“

Neřekla nic.

„Chci vám pomoci.“

„Výborně,“ promluvila. „V používání jakých zbraní jste vycvičen?“

Zasmál se. „Žádných.“

„Takže… jako voják ne. Umíte psát na klávesnici? Vím, že číst umíte, tak předpokládám, že byste zvládl vedení záznamů na našich vojenských počítačích.“

„Vojenských?“ zeptal se.

„Naše země je ve válce,“ odvětila jednoduše.

„Ale já nejsem žádný voják,“ ohradil se Čapekar.

„Škoda.“

„Jsem vládce.“

„Indové momentálně znamenitě zvládají vládnout si sami. Potřebujeme vojáky, abychom vyhnali naše okupanty.“

„Ale vy přece máte vládu přímo tady. Svoje asistenty, kteří říkají lidem, co mají dělat. Jako ten, který mě umazal blátem.“

„Pomáhají lidem. Oni nevládnou. Radí.“

„A takovým způsobem vládnete celé Indii?“

„Občas vznesu návrhy a moji asistenti rozšíří video po sítích," odpověděla Virlomi. „Lidé se pak rozhodnou, jestli mne poslechnou nebo ne."

„Teď vládu můžete odmítat. Ale jednou ji budete potřebovat."

Virlomi zavrtěla hlavou. „Nikdy nebudu potřebovat vládu. Indie si možná jednou zvolí, že chce mít vládu, ale *já* ji nikdy potřebovat nebudu."

„Tak mi nebudete bránit, když k tomuto postupu vyzvu. Na sítích."

Usmála se. „Ten, kdo vaše stránky navštíví, ať s vámi může vyslovit souhlas nebo nesouhlas, jak uzná za vhodné."

„Myslím, že děláte chybu."

„Ach," odpověděla. „A vy jste tím rozčarovaný?"

„Indie potřebuje něco víc než osamocenou ženu v chatrči."

„A přesto tato osamocená žena v chatrči zadržela čínskou armádu v průsmycích na východě na dost dlouho, aby muslimové zvítězili. A tato osamocená žena vedla gerilovou válku a vzpoury proti muslimským okupantům. A tato osamocená žena přivedla kalifa z Damašku do Hajdarabádu, aby převzal kontrolu nad svou armádou, která se dopouštěla krutostí proti Indii."

„A jste na své úspěchy velice pyšná."

„Mám radost, že mě bohové shledali hodnou toho, aby mi dali něco užitečného na práci. I vám jsem nabídla něco užitečného, ale vy odmítáte."

„Nabídla jste ponížení a marnost." Vstal, aby odešel.

„Přesně tytéž dary, jaké jsem z vaší ruky kdysi dostala já."

Znovu se k ní otočil. „My jsme se někde setkali?"

„Vy jste zapomněl? Kdysi jste přijel navštívit absolventy Bitevní školy, kteří vám připravovali strategii. Jenže vy jste všechny naše plány hodil do koše. Měl jste pro ně pohrdání a místo nich jste se zařídil podle plánů zrádce Achilla."

„Viděl jsem všechny vaše plány."

„Ne, viděl jste pouze plány, které vám Achilles chtěl ukázat."

„Byla to moje chyba? Já jsem *myslel*, že jsou od vás."

„Předpověděla jsem pád Indie, neboť Achillovy plány příliš rozptylovaly naše armády a vystavovaly naše zásobovací trasy

útokům z Číny. Předpověděla jsem, že kromě prázdné rétoriky – jako bylo to zrůdné jmenování Wahábího vládcem Indie – se od vás ničeho nedočkáme; jako by vám vláda nad Indií patřila, abyste ji ve své závěti mohl odkázat jinému. Viděla jsem – všichni jsme to viděli – jak bezúspěšné, naduté a hloupé jsou vaše ambice a jak snadno vás Achilles lichotkami dostal, kam chtěl.“

„Tohle nemusím poslouchat.“

„Tak běžte,“ vybídla ho Virlomi. „Neříkám nic, co by se znovu a znovu neozývalo z tajných míst vašeho srdce.“

Neodešel.

„Když jsem utekla, abych informovala Hegemona o tom, co se děje, a dala svým přátelům z Bitevní školy naději na záchranu před Achillovým plánem, podle něhož měli být všichni zavražděni – když jsem to vyřídila, rozpoutala jsem v horách na východě odpor proti čínské vládě. Ale v Bitevní škole zatím její absolventi, vedení talentovaným, statečným a krásným mladým mužem jménem Sajagi, připravili plány, které by Indii zachránily, kdybyste se podle nich zařídil. Riskovali životy, když je zveřejnili na síti, protože věděli, že přes Achilla by se k vám nic takového nedostalo, kdyby je postoupili jemu. Viděl jste ty plány?“

„Neměl jsem ve zvyku opatřovat si válečné plány na sítích.“

„Ne. Vy jste získával plány od nepřítele.“

„Nevěděl jsem to.“

„Měl jste to vědět. Bylo celkem zjevné, co je Achilles zač. Viděl jste totéž, co jsme viděli my. Rozdíl je v tom, že my jsme ho nenáviděli a vy jste ho obdivoval – pro přesně stejné vlastnosti.“

„Nikdy jsem ty plány neviděl.“

„Nikdy jste nepožádal nejtalentovanější mozky v Indii o sebemenší radu. Místo toho jste věřil belgickému psychopatovi. A podle jeho rad jste zahájil nevyprovokovanou válku proti Barmě a Thajsku, rozpoutal válku proti zemím, které nám neudělaly nic špatného. Člověk, jenž se řídí hlasem zla, který mu šeptá do ucha, není o nic méně špatný než našeptávač.“

„Svou schopností vymýšlet aforismy na mě dojem neuděláte.“

„Sajagi se Achillovi přímo vzepřel a Achilles ho zastřelil.“

„Pak byl hlupák, když to udělal.“

„Sajagi je sice mrtvý, ale má pro Indii větší cenu, než jakou jste kdy měl vy, nebo jakou kdy budete mít za celý svůj život.“

„Mrzí mě, že je mrtvý. Já ale mrtvý nejsem.“

„Mýlíte se. Sajagi žije dál v duchu Indie. Ale vy jste mrtvý, Tikale Čapekare. Jste tak mrtvý, jak může člověk být, když ještě dýchá.“

„Tak teď dojde na výhrůžky.“

„Řekla jsem svým asistentům, že vás ke mně mají přivést, abych vám pomohla pochopit, co s vámi teď bude. V Indii vás nic nečeká. Dřív nebo později Indii opustíte a usadíte se někde jinde.“

„Nikdy neodejdu.“

„Teprve v den, kdy odejdete, začnete rozumět satjágraze.“

„Nenásilnému odporu?“

„Ochotě trpět, vy sám a osobně, za věc, v jejíž správnost věříte. Teprve když budete ochotný přijmout satjágrahu, začnete odčiňovat to, co jste Indii udělal. A teď byste měl jít.“

Čapekar si neuvědomil, že někdo poslouchal. Možná by zůstal a hádal se, ale v okamžiku, kdy Virlomi domluvila, vstoupil do chatrče muž a vytáhl ho ven.

Čapekar si myslel, že ho nechají odejít, ale nenechali, alespoň ne dřív, než ho odvezli do města, posadili ho do místnůstky za malou kanceláří a ukázali mu zprávu na webu.

Byla to jeho fotografie. Krátké video pořízené v okamžiku, kdy na něj ten mladý muž hodil bláto.

„Tikal Čapekar se vrátil,“ řekl hlas.

Obraz se změnil a ukázal Čapekara ve dnech jeho slávy. Rychlé střihy a fotografie.

„Tikal Čapekar uvrhl Indii do války, když bez jakékoli provokace napadl Barmu a Thajsko, jen aby se pokusil stát se slavným.“

Následovaly obrázky indických obětí násilností. „Místo toho se stal zajatcem Číňanů. Nebyl tady, aby nám pomohl, když jsme to potřebovali.“

Na obrazovku se vrátil záběr, jak je po něm házeno bláto.

„Teď se vrátil ze zajetí a chtěl by vládnout Indii.“

Obrázek, jak se Čapekar vesele baví s muslimskými strážemi před branami komplexu. „Chce, aby nám naši muslimští páni vládli napořád.“

Znovu házení bláta.

„Jak se tohoto člověka můžeme zbavit? Dělejme všichni, že neexistuje. Když s ním nikdo nebude mluvit, nikdo na něho nepočká, nikdo mu neposkytne přístřeší, nedá mu najíst nebo mu nijak nepomůže, bude se muset obrátit na cizince, které do naší země pozval.“

V tu chvíli ukázali, jak Čapekar předává vládu nad Indií Wahábímu.

„I když byl poražen, přivodil nám zlo. Ale Indie ho nepotrestá. Indie ho jednoduše bude ignorovat, dokud neodejde.“

Program skončil – samozřejmě záběrem na házení bláta.

„Chytře vymyšlené,“ řekl Čapekar.

Nikdo si ho nevšímal.

„Co ode mě chcete, abyste to svinstvo neodvysílali?“

Nevšímali si ho.

Po chvíli začal zuřit a pokusil se shodit počítač na zem. Nato ho zkrotili a vyvedli ho ven.

Čapekar šel po ulici a hledal ubytování. Byly tam domy, ve kterých pronajímali pokoje. Otevřeli, když zavolal, ale když uviděli jeho tvář, znovu dveře zavřeli.

Nakonec zůstal stát na ulici a zakřičel: „Chci se jen někde vyspat! A něco sníst! Co byste dali psovi!“

Ale nikdo mu neřekl ani to, aby zmlkl.

Čapekar odešel na nádraží a za peníze, které mu dali Číňané, aby mu pomohli dostat se domů, si zkusil koupit lístek z města. Ale nikdo mu nechtěl prodat jízdenku. Každé okýnko, ke kterému přišel, mu zavřeli před nosem a fronta postoupila k dalšímu, aniž mu udělala místo.

Další den v poledne, vyčerpaný, hladový a žíznivý, se vrátil k muslimské vojenské základně. Dostal jídlo a oblečení, nepřátelé mu umožnili, aby se vykoupal a vyspal a potom ho letadlem odvezli, nejdřív z Indie a potom z muslimských území. Skončil v Nizozemsku, kde žil z veřejné charity, dokud si nenašel zaměstnání.

~ ~ ~

Druhý návštěvník nepřišel do chatrče žádnou známou cestou. Virlomi pouze otevřela oči uprostřed noci a přestože byla úplná tma, spatřila, že na rohoži u dveří sedí Sajagi.

„Ty jsi přece mrtvý," řekla mu.

„Pořád čekám na znovuzrození," odpověděl.

„Měl jsi žít," řekla mu. „Moc jsem tě obdivovala. Byl bys pro mě skvělý manžel a skvělý otec pro Indii."

„Indie již žije: nepotřebuje, abys ji porodila."

„Indie neví, že žije, Sajagi. Probudit někoho z kómatu znamená přivést ho k životu úplně stejně, jako když matka porodí dítě."

„Ty máš vždycky odpověď, že? A jak teď mluvíš – jako bůh. Jak k tomu došlo, Virlomi? Stalo se to tenkrát, když si tě Petra vybrala, že se ti svěří?"

„Stalo se to, když jsem se rozhodla jednat."

„Tvoje jednání bylo úspěšné. Moje ne."

„Neměl ses s Achillem bavit. Měl jsi ho jednoduše zabít."

„Tvrdil, že má budovu zaminovanou výbušninami."

„A ty jsi mu věřil?"

„Kromě mého života tam byly i jiné. Ty jsi utekla, abys životy lidí z Bitevní školy zachránila. Měl jsem já pak jejich životy zahodit?"

„Spatně mě chápeš, Sajagi. Já říkám jenom to, že buď jednáš nebo nejednáš. Buď uděláš něco, na čem záleží, nebo neuděláš vůbec nic. Ty jsi zvolil střední cestu, a když jde o válku, střední cesta znamená smrt."

„Ještě že jsi mi to řekla."

„Sajagi, proč jsi za mnou přišel?"

„Já jsem nepřišel. Jsem jenom sen. Jsi dost vzhůru, aby sis to uvědomila. Vymýšlíš si konverzaci obou stran."

„Tak proč potom si vymýšlím tebe? Co se od tebe potřebuju dozvědět?"

„Můj osud," řekl. „Zatím všechny tvé gambity fungovaly, ale to bylo tím, že jsi vždycky hrála proti hlupákům. Teď vede jednoho nepřítele Alaj. Druhého Han Tzu, a Petr Wiggin je nejnebezpečnější

a nejrafinovanější ze všech. Nad těmito soupeři nevyhraješ tak snadno. Na této cestě leží smrt, Virlomi.“

„Já se smrti nebojím. Mnohokrát jsem jí stála tváří v tvář. A když bohové rozhodnou, že přišel čas, abych –“

„Vidíš, Virlomi? Už jsi zapomněla, že na bohy nevěříš.“

„Ale já na ně věřím, Sajagi. Jak jinak bych vysvětlila tu řadu svých neskutečných vítězství?“

„Vynikajícím výcvikem v Bitevní škole. Svým vrozeným talentem. Odvahou a moudrostí Indů, kteří čekali na rozhodného vůdce, aby jim ukázal, jak jednají lidé, kteří jsou hodni své civilizace. A hloupými, velice hloupými nepřáteli.“

„A nemohli to být bohové, kdo zařídil, abych tyto věci dostala?“

„Byla to nepřerušená soustava kauzality táhnoucí se až k prvnímu člověku, který nebyl šimpanz. A ještě dál ke zformování planet kolem Slunce. Jestli tomu chceš říkat Bůh, tak klidně říkej.“

„Příčina všeho. *Záměr* všeho. A jestli nejsou bohové, budou muset stačit moje záměry.“

„Což z tebe dělá jediného boha, který doopravdy existuje.“

„Když tě dokážu pouhou silou své mysli přivolat z mrtvých, řekla bych, že jsem docela mocná.“

Sajagi se zasmál.

„Ach, Virlomi, kéž bychom žili. Jací bychom byli milenci! Jaké bychom měli děti!“

„Ty jsi možná zemřel, ale já ne.“

„Ty ne? Opravdová Virlomi zemřela ten den, kdy jsi utekla z Hajdarabádu. Od té doby hraje její roli tahle podvodnice.“

„Ne,“ odmítla. „Opravdová Virlomi zemřela v den, kdy se doslechla, že jsi byl zabit.“

„To říkáš *teď*. Dokud jsem byl naživu, ani jediný polibek, nic. Myslím si, že ses do mě ani nezamilovala, dokud jsem nebyl bezpečně mrtvý.“

„Odejdi,“ žádala. „Měla bych už spát.“

„Ne,“ nedal se odbýt. „Vzbuď se, rozsviť lampičku a zapiš si toto vidění. I kdyby to byla jen manifestace tvého svědomí, je úžasná a stojí za zamyšlení. Obzvlášť ta část o lásce a manželství. Máš bláznivý plán na dynastický sňatek. Ale já ti říkám, že šťastná budeš

jedině tehdy, když si vezmeš muže, který miluje tebe, a ne toho, který prahne po Indii.“

„To jsem věděla. Jenom mě nenapadlo, že je důležité, jestli jsem šťastná.“

Nato Sajagi opustil její stan. Virlomi psala, psala a psala. Ale když se ráno probudila, zjistila, že nenapsala nic. Psaní bylo taky součástí snu.

Nebylo to důležité. Měla paměť. Přestože Sajagi popíral, že je ve skutečnosti duch jejího mrtvého přítele a vysmíval se jí, že věří v bohy, ona skutečně věřila a věděla, že on je duch v přechodném stádiu a že ho za ní bohové poslali, aby ji poučil.

~ ~ ~

Třetí návštěvník nepotřeboval pomoc asistentů. Přišel z prázdných polí a již na sobě měl rolnický oděv. Nebyl však oblečený jako indický rolník. Měl na sobě šaty čínského dělníka z rýžových polí.

Postavil se úplně na konec fronty a uklonil se prachu. Nepohnul se dopředu, když fronta postoupila. Každého Inda pustil před sebe. A když přišel soumrak, kdy se Virlomi rozplakala a se všemi se rozloučila, neodešel.

Asistenti k němu nepřišli. Místo toho se z chatrče vynořila Virlomi a potmě jej vyhledala. Nesla si petrolejku.

„Vstaň,“ řekla mu. „Jsi blázen, že jsi sem přišel bez doprovodu.“

Vstal.

„Někdo mě poznal?“

„Nemohl jsi vypadat ještě víc čínsky?“

„Pověsti tedy kolují?“

„Ale my jim bráníme proniknout na síť. Prozatím. Ráno už to udržet nepůjde.“

„Přišel jsem tě požádat, aby sis mě vzala,“ řekl Han.

„Jsem starší než ty,“ připomněla Virlomi. „A ty jsi čínský císař.“

„Já myslel, že to je jedna z mých předností.“

„Tvoje země dobyla mou.“

„Ale *já* ne. Zajatce jsem poslal domů a jakmile řekneš, přijdu sem oficiálně, padnu před tebou na kolena – znovu – a omluvím se ti za čínský lid. Vdej se za mě.“

„Proboha, co mají vztahy mezi našimi zeměmi společného s tím, že bych měla spát s klukem, o kterém jsem v Bitevní škole neměla nijak vysoké mínění?“

„Virlomi,“ naléhal Han, „jako soupeři se můžeme zničit. Nebo se můžeme sjednotit a budeme mít víc než polovinu světové populace.“

„Jak by to mohlo fungovat? Indové tě nikdy nebudou poslouchat. Číňané nebudou nikdy poslouchat mě.“

„Ferdinandovi a Isabelle se to podařilo.“

„Jen proto, že bojovali s Maury. A Isabella a její lidé museli bojovat, aby Ferdinand její práva kastilské královny nepošlapal.“

„Tak my to zvládneme ještě líp. Všechno, co jsi udělala, nemělo chybu.“

„Jak mi nedávno připomněl jeden dobrý přítel, je snadné vyhrát, když máš proti sobě pitomce.“

„Virlomi,“ začal znovu Han.

„Teď mi řekneš, že mě miluješ?“

„Ale já tě opravdu miluju. A ty víš proč. Protože my všichni, kteří jsme byli vybraní do Bitevní školy, máme rádi a uznáváme jen jednu jedinou věc: máme rádi výjimečnost a uznáváme moc. Ty jsi vytvořila moc z ničeho.“

„Já jsem vytvořila moc z lásky a důvěry svého lidu.“

„Já tě miluji, Virlomi.“

„Miluješ mě… a zároveň si myslíš, že jsi lepší než já.“

„Lepší? Já jsem nikdy nevedl armády v boji. Ty ano.“

„Byl jsi v Enderově družině. Já ne. Vždycky si budeš myslet, že proto jsem míň než ty.“

„Ty mě opravdu odmítáš? Nebo jen chceš, abych se víc snažil, přišel s lepšími důvody nebo nějak jinak dokázal, že si tě zasloužím?“

„Nevystavím tě několika zkouškám lásky,“ odvětila. „Tohle není pohádka. Moje odpověď zní ne. Jednou a provždy. Drak a tygr nemusejí být nepřátelé, ale jak by se savec a plaz, který klade vajíčka, mohli spářit?“

„Tak jsi můj dopis dostala.“

„Rozluštit ho bylo zoufale snadné. To by dokázal každý, kdo má půl mozku. Stačilo napsat známou verzi tvé přezdívky tak, že se prsty pohybovaly po klávesnici o jednu řadu výš.“

„A přece jsi ze všech tisíců, které chodí na síť, jedině ty přišla na to, že je ode mě.“

Virlomi si povzdechla.

„Slib mi jen jedno,“ žádal Han.

„Ne.“

„Nejdřív si ten slib vyslechni.“

„Proč bych ti měla něco slibovat?“

„Abych preventivně znovu nevpadl do Indie?“

„S jakou armádou?“

„Nemyslel jsem *teď*.“

„Jaký slib ode mě chceš?“

„Že si nevezmeš ani Alaje.“

„Hinduistka aby si brala kalifa celého islámu? Netušila jsem, že máš takový smysl pro humor.“

„Nabídne ti to.“

„Jdi domů, Hane. A mimochodem, viděli jsme, jak vrtulníky přiletěly, a nechali jsme jim volnou cestu. I muslimské okupanty jsme požádali, aby vás nesestřelili.“

„Ocenil jsem to. Bral jsem to jako znamení, že mě máš ráda, aspoň trochu.“

„Mám tě ráda,“ přikývla. „Jen se od tebe nechci nechat ošukat.“

„Nevěděl jsem, že ve hře je jenom šukání.“

„Ve hře není nic. Vrať se do své helikoptéry, malý císaři.“

„Virlomi, zapřísahám tě, buďme aspoň přátelé.“

„To by mohlo být hezké. Jednou možná.“

„Napiš mi, Virlomi. Dej mi vědět.“

Zavrtěla hlavou, zasmála se a vrátila se do své chýše. Han Tzu zamířil v nočním větru, který se zvedl, zpátky do polí.

KAPITOLA 15

RATIFIKACE

Od: RadaghasteBellini%privado@presidencia.br.gov
Komu: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Předmět: Prosím pozorně zvážit

Kdyby bylo tvým cílem nastolit světový mír, příteli, proč bys svou Ústavu začínal záměrnou provokací proti dvěma silně odděleným národům, z nichž jeden proti tobě může poštvat celou váhu islámu?

Má být mír nakonec nalezen ve válce? A kdyby 100 000 spřátelených afrických vojáků nevelel Julian Delphiki, pokusil by ses o to?

Od: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Komu: RadaghasteBellini%privado@presidencia.br.gov
Předmět: Musíme to dokázat

Historie je posetá mrtvolami pokusů o světovládu. Musíme bezprostředně demonstrovat, že to myslíme vážně, že jsme schopní a že jsme transformovatelní.

A bez Delphikiho bych jednal podle své opatrné rady, protože bych nemohl počítat s africkými vojáky.

~ ~ ~

Obřad byl docela jednoduchý. Petr Wiggin, Felix Hvězdoplavec, Klaus Boom a Radaghaste Bellini stáli na tribuně ve rwandském Kiyagi. Nikdo se nesnažil přivést jásající davy vojáků a armáda nebyla ani jinak přítomna. Obecenstvo se skládalo výhradně z reportérů.

Výtisky Ústavy byly k dispozici na místě. Felix Hvězdoplavec seznámil s novou vládou velice stručně; Radaghaste Bellini je informoval o spojeném vojenském velení; Klaus Boom vysvětlil principy, za nichž mohou být do Svobodných lidí Země přijaty nové země.

„Nebude přijata žádná země, která již nezaručuje lidská práva, včetně svobodného a univerzálního práva volit a být zvolen.“ Pak odpálil bombu. „Nevyžadujeme ani to, aby zemi již uznávalo nějaké existující seskupení národů, pokud splňuje naše další požadavky.“

Reportéři si mezi sebou šeptali, když Petr Wiggin došel k řečnickému pultu a na obrazovce za ním se objevila mapa. Při vyslovení jména každé země, která již Ústavu tajně ratifikovala, se tato země na mapě rozsvítila světle modrou barvou.

Jižní Amerika dodala největší modré plochy, když Brazílie rozsvítila polovinu kontinentu a k ní se přidaly Bolívie, Chile, Ekvádor, Surinam a Guyana. V Africe modrá nebyla tak dominantní, ale zahrnovala většinu afrických zemí, které udržovaly stabilitu a demokracii přinejmenším sto let: Rwandu, Botswanu, Kamerun, Mosambik, Angolu, Ghanu a Libérii. Žádné dvě ratifikující země neměly společné hranice. Nikomu neušla skutečnost, že Jihoafrická republika a Nigérie se neúčastní, navzdory dlouhé tradici stability a svobody, a stejně tak nezůstalo bez povšimnutí, že mezi zúčastněnými není žádná muslimská země.

V Evropě byla mapa ještě řidší: Nizozemí, Slovinsko, Česká republika, Estonsko a Finsko.

Jinde byla modrá vzácná. Petr doufal, že Filipíny budou připravené k vyhlášení, ale vláda se v poslední minutě rozhodla počkat, jak se věci vyvinou. Tonga ratifikaci přijala, stejně jako Haiti, první země, která prověřila Petrovy schopnosti. Několik dalších malých karibských zemí také zářilo modře.

„Při nejbližší příležitosti,“ řekl Petr, „se ve všech ratifikujících zemích budou konat referenda. V budoucnu ale budou referenda předcházet vstupu země mezi Svobodné lidi Země. Budeme mít hlavní města na třech místech: Ribeirão Preto v Brazílii, Kiyagi ve Rwandě a Rotterdam v Nizozemí. Jelikož ale oficiálním jazykem

SLZ je obecná řeč a je jen málo těch, kterým se Ribeirão Preto vyslovuje… dobře…“

Novináři se rozesmáli, protože právě oni nesli břímě toho, že se museli naučit vyslovovat portugalské nosovky.

„…proto,“ pokračoval Petr, „nám brazilská vláda laskavě umožnila, abychom jméno města pro potřeby světové správy přeložili. Od nynějška můžete mluvit o jihoamerickém hlavním městě SLZ jako o ‚Černé Řece.‘“

„Uděláte totéž s Kigali?“ vykřikl jeden novinář.

„Jelikož to dokážete vyslovit,“ řekl Petr, „neuděláme.“

Další smích.

To, že Petr na otázku zareagoval, ale otevřelo stavidla a novináři na něho začali volat. Zvedl ruce. „Za okamžik, mějte trpělivost.“

Utišili se.

„Měli jsme důvod, proč jsme zvolili jméno ‚Svobodní lidé Země‘ a ne třeba ‚Organizace spojených národů.‘“

Další smích. Všichni věděli, proč se *to* jméno nepoužije.

„Tato Ústava je smlouva mezi svobodnými občany, ne mezi zeměmi. Staré hranice budou napříště respektovány, pokud mají smysl, ale tam, kde ho nemají, budou učiněny úpravy. A lidé, kterým byly dlouho odpírány zákonem uznané státní hranice a samospráva, tyto věci získají v SLZ.“

Objevila se dvě nová světla blikající tmavší modrou barvou. Jedno vykreslilo velký pás přes Andy. Další zabralo kus jihozápadního Súdánu.

„SLZ neprodleně uznávají existenci zemí Nubie v Africe a Runy v Jižní Americe. Bezprostředně proběhnou referenda, a pokud si obyvatelé těchto oblastí odhlasují ratifikaci Ústavy, podniknou SLZ rázné kroky na ochranu jejich hranic. Všimněte si, že část území Runy dobrovolně postoupily země Bolívie a Ekvádor jako jednu z podmínek svého vstupu do SLZ. Svobodní lidé Země zdraví prozíravé a velkomyslné vůdce těchto zemí.“

Petr se předklonil. „SLZ podniknou rázné kroky na ochranu volebního procesu. Každý pokus narušit tato referenda bude považován za akt války proti Svobodným lidem Země.“

To byla hozená rukavice.

Následné dotazy se soustředily, jak Petr doufal, na dvě nové země, jejichž hranice zahrnovaly území patřící státům, které ratifikaci nepodepsaly – Peru a Súdán. Místo aby byl zasypán skeptickými dotazy na samotné SLZ, se Petrovi podařilo vyjasnit otázku, do jaké míry to myslí vážně. Rozdat si to s Peru bylo dosti zlé – nikdo nepochyboval o schopnosti SLZ rozdrtit peruánskou armádu. Pak tu byl Súdán. Muslimská země, která byla loajální kalifu Alajovi.

„Vyhlašujete válku kalifu Alajovi?“ zeptal se jeden reportér pro arabskou zpravodajskou službu.

„Nevyhlašujeme válku nikomu. Ale obyvatelé Nubie mají za sebou dlouhou historii útlaku, krutostí, hladomoru a náboženské netolerance ze strany súdánské vlády. Kolikrát za uplynulá dvě století přiměla mezinárodní akce Súdán ke slibu, že se situace zlepší? Ve zmatku, který nastal poté, co kalif Alaj úžasným způsobem sjednotil muslimský svět, to súdánští bandité a zločinci okamžitě vzali jako východisko k obnovení svého genocidního chování vůči Nubijcům. Jestli chce kalif Alaj bránit súdánské zločince, když se současně zříká těch indických, je to jeho volba. Jedna věc je jistá: veškeré právo, na něž se Súdánci mohli kdysi odvolávat, aby Nubii vládli, již dávno vypršelo. Nubijské obyvatele sjednotila válka a utrpení v národ, který si zaslouží státnost – a ochranu.“

Krátce nato Petr tiskovou konferenci zakončil vyhlášením, že Hvězdoplavec, Bellini a Boom uspořádají každý svou tiskovou konferenci o dva dny později ve svých domovských zemích. „Ale ozbrojené síly, pohraniční stráž a celní služby těchto zemí teď spadají pod kontrolu SLZ. Neexistuje rwandská nebo brazilská armáda. Pouze armáda SLZ.“

„Počkejte!“ zvolal jeden novinář. „V celé této ústavě není žádný ‚Hegemon‘!“

Petr se vrátil k mikrofonu. „Čtete rychle,“ řekl.

Smích a po něm nedočkavé ticho.

„Úřad Hegemona byl vytvořen proto, aby řešil kritickou situaci, jež ohrožovala celou Zemi. Budu pokračovat jako Hegemon jak pod původní pravomocí, s níž jsem byl do úřadu zvolen, tak pod dočasným oprávněním od SLZ, a to až do doby, kdy Svobodní lidé

Země nebudou muset čelit žádné vážné vojenské hrozbě. Pak na svou funkci rezignuji a nebudu mít žádného nástupce. Jsem poslední Hegemon a doufám, že se úřadu co nejrychleji vzdám.“

Petr znovu odešel a tentokrát vykřikované otázky nevnímal.

~ ~ ~

V souladu s očekáváním, Peru a Súdán ani nevyhlásily válku. Jelikož odmítaly uznat legitimitu SLZ nebo nových zemí vykrojených z jejich teritoria, komu vlastně mohly válku vyhlásit?

Peruánské oddíly se daly do pohybu jako první a zamířily ke známým úkrytům revolučního hnutí Champiho T’it’ua. Některé z nich byly prázdné. Ale některé bránili dobře vycvičení rwandští vojáci. Petr využíval Fazolkovy Rwanďany, aby to nebylo chápáno jako další válka mezi Brazílií a Peru; muselo to být tak, že hranice členského státu brání SLZ.

Peruánská vojska uvízla v dobře nastražených pastech, kdy jim zásobovací trasy a komunikace přerušily početné síly protivníka.

Po celém Peru se rychle rozkřiklo, že rwandské jednotky jsou lépe vycvičené a lépe vybavené než peruánská armáda – a vede je Julian Delphiki. Obr.

Morálka se zhroutila. Rwandské jednotky přijaly kapitulaci celé peruánské armády. Peruánský kongres vzápětí nato odhlasoval téměř jednohlasně žádost o členství v SLZ. Radaghaste Bellini jako prozatímní prezident jihoamerického regionu SLZ jejich nabídku odmítl s odvoláním na princip, že žádné území nebude k SLZ připojeno vojensky nebo zastrašováním. „Vyzýváme peruánský národ, aby uspořádal referendum, a pokud se obyvatelé Peru rozhodnou pro připojení ke Svobodným lidem Země, pozveme je, aby se přidali ke svým bratrům a sestrám z Runy, Bolívie, Ekvádoru a Chile.“

Odbylo se to během dvou týdnů, referendum a všechno ostatní: Peru se stalo součástí SLZ a Fazolek se spolu s velkou částí rwandských jednotek SLZ vrátil přes Atlantik do Afriky.

Jako přímý důsledek tohoto rozhodného kroku oznámily Belize, Cayenne, Kostarika a Dominikánská republika, že uspořádají referendum o Ústavě.

Zbytek světa čekal, co se stane v Súdánu.

~ ~ ~

Súdánské jednotky byly již v Nubii rozmístěné; podnikaly vojenské akce proti nubijským „rebelům“, kteří kladli odpor novému pokusu vnutit právo šaría křesťanskému a pohanskému regionu. Proto se sice objevilo mnoho projevů vzdoru proti Petrem vyhlášenému novému statutu Nubie, ale ve skutečnosti se nic nezměnilo.

Surajawong, který vedl elitní jádro armády SLZ, jež s Fazolkem před léty vytvořili a účelně využívali, uskutečnil několik výpadů, jejichž cílem bylo destabilizovat súdánskou armádu a odříznout ji od zásob. Muniční sklady a arzenály byly ničeny. Konvoje byly spalovány. Ale jelikož se Suriho helikoptéry po každém útoku vrátily do Rwandy, súdánská armáda neměla komu úder oplácet.

Potom se vrátil Fazolek s většinou rwandských vojáků. Burundi a Uganda mu daly souhlas k přepravě své armády přes jejich území.

Podle očekávání se súdánská armáda pokusila na Fazolkovu armádu zaútočit v Ugandě, ještě před dosažením Nubie. Až pak zjistila, že tato armáda je iluze – jediné, na co se dalo útočit, byl shluk starých a prázdných nákladňáků, jejichž řidiči při prvním náznaku problémů vzali do zaječích.

Byl to však útok na ugandském území. Uganda nejen že vyhlásila válku Súdánu, ale také oznámila referendum o Ústavě.

Fazolkova armáda mezitím stačila překonat východní oblasti Konga a proniknout do Nubie. A Surajawongovo útočné komando obsadilo dvě letecké základny, na něž se vrátila letadla, která se zúčastnila útoku na falešný konvoj. Piloti přistáli, aniž tušili, že se něco stalo, a byli zajati.

Vycvičení piloti proudových letadel, kteří byli mezi Surajawongovými vojáky, ihned znovu vzlétli v súdánských letadlech a demonstrativně vybombardovali protileteckou obranu Chartúmu. A Fazolkova armáda současně zaútočila na všechny súdánské vojenské základny v Nubii. Súdánské jednotky, nepřipravené na boj s opravdovým nepřítelem, se vzdaly, nebo byly během jediného dne poraženy.

Súdán vyzval kalifa Alaje, aby zasáhl a svrhl na hlavy nevěřících útočníků hněv islámu.

Petr okamžitě uspořádal tiskovou konferenci.

„Svobodní lidé Země nevedou útočnou válku. Muslimské části Súdánu budou respektovány a všichni zajatci se vrátí, jakmile získáme od kalifa Alaje a súdánské vlády záruky, že uznají Nubii jako stát a součást Svobodných lidí Země. Súdánská letadla budou vrácena Súdánu i s jejich leteckými základnami. Uznáváme suverenitu Súdánu a všech zemí. Nikdy však neuznáme právo žádného státu pronásledovat na svém území menšinu, které je vlastní státní útvar odpírán. Když to bude v naší moci, poskytneme takovým menšinám státnost v mezích Ústavy Svobodných lidí Země a budeme bránit jejich národní existenci.

Velitelem všech vojsk SLZ, která jsou na území Nubie nebo dočasně okupují části Súdánu, je Julian Delphiki. Byla by tragédie, kdyby se dva staří přátelé z války proti termiťanům, Julian Delphiki a kalif Alaj, měli utkat v boji o tak absurdní záležitost, jako je to, zda by Súdán měl mít právo pokračovat v pronásledování nemuslimů.“

Vyjednavači zanedlouho překreslili hranice tak, aby velká část území, jež Petr původně prohlásil za Nubii, zůstala v Súdánu. Samozřejmě od začátku nepočítal s tím, že jí to území zůstane, a nubijští vůdci to věděli. Ale stačilo to, aby si kalif Alaj zachránil tvář. Posléze se Fazolek a Surajawong věnovali návratu vězňů a ochraně konvojů s nemuslimy, kteří se rozhodli opustit své domovy na súdánském území a najít si nový domov ve své nové zemi.

Následkem tohoto vítězství si SLZ získali v černé Africe tak širokou popularitu, že jedna země za druhou začala žádat o uspořádání referenda. Felix Hvězdoplavec většině z nich oznámil, že musejí nejdřív zreformovat svou vnitřní vládu, zajistit lidská práva a volby. Referenda v demokratických zemích jako Jihoafrická republika, Nigérie, Namibie, Uganda a Burundi se uskutečnila bezprostředně a jasně se ukázalo, že Svobodní lidé Země reálně existují jako mezikontinentální státní útvar s přesvědčivou vojenskou silou a rázným vedením. V situaci, kdy Kolumbie uznala hranice Runy a požádala o přičlenění k SLZ, se zdálo být nevyhnutelné, že se

součástí SLZ stane celá Latinská Amerika a subsaharská Afrika, a to spíš dříve než později.

Pohyb byl také jinde. Belgie, Bulharsko, Lotyšsko, Litva a Slovensko začaly chystat vlastní referenda, stejně jako Filipíny, Fidži a většina maličkých ostrovních zemí v Tichém oceánu.

A metropole SLZ byly samozřejmě zavaleny žádostmi menšin, které chtěly, aby jim SLZ zajistily státnost. Většinu jich bylo nutné ignorovat. Prozatím.

~ ~ ~

V den, kdy Súdán – pod obrovským tlakem ze strany kalifa Alaje – uznal jak Nubii, tak SLZ, Petra překvapilo, když uviděl, jak se otevřely dveře jeho kanceláře a vstoupili jeho rodiče.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Nic se nestalo,“ odvětila matka.

„Přišli jsme ti říct,“ začal otec, „že jsme na tebe velice hrdí.“

Petr zavrtěl hlavou. „Je to jen první krok na dlouhé cestě. Zatím nemáme dvacet procent světové populace. A začlenit tyto nové země do SLZ potrvá dlouho.“

„První krok na *správné* cestě,“ poznamenal otec.

„Kdyby někdo před rokem vytáhl seznam těchto zemí,“ řekla matka, „a chtěl tvrdit, že se někdy spojí do jednoho soudržného útvaru s jedinou ústavou a velení nad svými ozbrojenými silami postoupí Hegemonovi… je někdo, kdo by se nesmál?“

„To všechno je zásluha Alaje a Virlomi,“ prohlásil Petr. „Zvěrstva spáchaná muslimy v Indii a publicita, kterou Virlomi těmto skutkům dala, ve spojení se všemi válkami z poslední doby…“

„Všechny vyděsily,“ dořekl otec. „Jenže státy, které se připojují k SLZ, *nejsou* ty, které mají největší strach. Ne, Petře, byla to tvá ústava. Byl jsi to *ty* – tvé úspěchy v minulosti, přísliby, které jsi dával do budoucna…“

„Byli to absolventi Bitevní školy,“ řekl Petr. „Bez Fazolkovy reputace –“

„Prostě jsi využil nástroje, které jsi měl,“ ozvala se matka. „Lincoln měl Granta. Churchill měl Montgomeryho. Patří k jejich velikosti, že na své generály nežárlili tak, aby se jich museli zbavit.“

„Tak vy si to ode mě nenecháte vymluvit,“ posteskl si Petr.

„Své místo v dějinách sis zajistil už tím, co jsi vykonal jako Locke, ještě než ses stal Hegemonem,“ řekl otec. „Ale dnes, Petře, ses stal slavným.“

Dlouho stáli ve dveřích.

„To jsme ti přišli říct,“ dodala matka.

„Díky,“ odpověděl Petr.

Odešli a zavřeli za sebou.

Petr se vrátil k papírům na svém stole.

A pak si uvědomil, že je nevidí, protože mu zrak rozmazávají slzy.

Posadil se a zjistil, že lapá po dechu. Ne, vzlyká. Tiše – ale vzlyky mu lomcovaly tělem, jako by právě setřásl strašlivé břemeno. Jako by se právě dozvěděl, že se jeho smrtelná nemoc spontánně vyléčila. Jako by se mu právě vrátilo dlouho ztracené dítě.

Ani jednou za celý rozhovor nikdo nevyslovil jméno „Ender“ ani se na něho nijak neodkázal.

Trvalo celých pět minut, než se Petr ovládl. Musel vstát a umýt si obličej v maličké koupelně své kanceláře, než se dokázal vrátit k práci.

KAPITOLA 16

DRUŽINA

Od: Tkadiena%Virlomi@Matkalndie.in.net
Komu: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Předmět: Rozhovor

Nikdy jsem se s tebou nesetkala, ale obdivuji, co jsi dokázal. Přijeď mě navštívit.

v

Od: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Komu: Tkadlena%Virlomi@Matkalndie.in.net
Předmět: Setkání

Já také obdivuji, co jsi dokázala.

Rád ti zajistím bezpečnou dopravu do SLZ nebo na kterékoli místo mimo Indii. Sám do Indie nechci cestovat, dokud zůstává okupována muslimy.

pw

Od: Tkadlena%Virlomi@Matkalndie.in.net
Komu: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Předmět: Místo

Nevkročím do žádné jiné země, než je Indie; ty nikdy nevstoupíš do Indie.

Takže: Colombo, Šrí Lanka. Připluji lodí. Ta moje nebude pohodlná. Jestli si přivezeš lepší, užijeme si naše setkání mnohem víc.

v

~ ~ ~

Fly Molo se setkal s Fazolkem na letišti v Manile a snažil se ze všech sil nedat najevo ohromení nad tím, jak je přítel vysoký.

„Řekl jsi, že jde o osobní záležitost," začal. „Promiň, že jsem podezíravý. Jsi velitel ozbrojených sil SLZ, já jsem velitel filipínských ozbrojených sil, a přitom nemáme o čem mluvit?"

„Předpokládám, že tvoje armáda je skvěle vycvičená a dobře vybavená."

„Jistě."

„V tom případě si naše sekce plánování a logistiky mají co říct mnohem víc než my, dokud nepřijde čas, abychom někde zaujali postavení. Oficiálně řečeno."

„Jsi tady jako přítel."

„Jsem tady," řekl Fazolek, „protože mám v Manile dítě. Syna. Prý se jmenuje Ramón."

Fly se vesele ušklíbl. „A přitom jsi tady teď poprvé? Kdo byla matka, letuška?"

„To dítě mi ukradli, Flyi. Jako embryo. Při oplodnění ve zkumavce. Je to moje a Petřino dítě. Je pro nás obzvlášť důležité, protože je první, o němž s určitostí víme, že na tom není stejně jako já."

„Chceš říct, že není ošklivé?"

Fazolek se zasmál. „Udělal jsi tady na Filipínách kus dobré práce, příteli."

„Je to jednoduché. Když se mnou někdo nesouhlasí, prostě řeknu: ‚*Já* jsem byl v Enderově družině,' a oni zmlknou a udělají, co říkám."

„Já to mám zařízené taky tak."

„S výjimkou Petra."

„Obzvlášť s Petrem," zdůraznil Fazolek. „Ty nevíš, že já jsem ta šedá eminence za trůnem? Nečteš noviny?"

„Všímám si, jak noviny s velkou oblibou zmiňují, že jsi měl jako velitel v Bitevní škole nulové skóre vítězství."

„Některé úspěchy jsou tak výjimečné, že se jich člověk nezbaví celý život," poznamenal Fazolek.

„Jak se daří Petře?“ zeptal se Fly. A pak hovořili o lidech, které oba znali, a vzpomínali na Bitevní školu, Velitelskou školu a válku s termiťany, dokud nedorazili k soukromému domu v kopcích na východ od Manily.

Před domem bylo několik aut. Po stranách dveří stáli dva vojáci v nových uniformách SLZ.

„Stráže?“ zeptal se Fazolek.

Fly pokrčil rameny. „Můj nápad to nebyl.“

Nemuseli dokazovat, kdo jsou. A když vstoupili do domu, uvědomili si, že takové setkání ani jeden z nich nečekal.

Byl to zjevně sraz Enderovy družiny – těch, kteří mohli přijet. Na jedné straně dlouhého stolu seděli Dink, Shen a Vlad, na druhé Crazy Tom, Carn Carby a Dumper – Champi T’it’u. A v čele stolu Graff a Rackham.

„Teď jsme tady všichni, kteří dostali pozvání,“ začal Graff. „Prosím, posaďte se, Flyi a Fazolku. Spoléhám na to, Fazolku, že řekneš Petře všechno, co se tady odehrálo. Pokud jde o Han Tzua a kalifa Alaje, jsou teď hlavy států a nemohou cestovat jednoduše anebo potají. Dozvědí se však všechno, co řekneme.“

„Znám pár lidí, kteří by tuhle místnost s chutí vybombardovali,“ prohlásil Vlad.

„Ještě někdo chybí,“ nadhodil Shen.

„Ender je na bezpečné cestě. Jeho loď funguje bezchybně. Jeho hláska nemá problémy. Ale nezapomínejte, že pro něho je to sotva rok, co tato skupina zlikvidovala Královny úlu. I kdybychom s ním mohli hovořit, připadal by nám… mladý. Svět se změnil a změnili jste se i vy.“ Graff se ohlédl po Rackhamovi. „Mazer a já si děláme velké starosti o vás a o svět jako celek.“

„My se máme dobře,“ ozval se Carn Carby.

„A zásluhou Fazolka a Enderova velkého bratra možná i svět,“ promluvil Dumper. Řekl to trochu vzdorně, jako by čekal, že se s ním někdo bude hádat.

„Já vám na svět kašlu,“ prohlásil Fazolek. „Pomáhám Petrovi, protože mě vydírají. A nevydírá mě Petr.“

„Fazolek mluví o obchodu, který se mnou uzavřel z vlastní svobodné vůle,“ ohradil se Graff.

„Co má znamenat tahle schůzka?“ zeptal se Dink. „Už nejste náš učitel.“ Vzhlédl k Rackhamovi. „A vy už nejste náš velitel. Nezapomněli jsme, jak jste nám oba ustavičně lhali.“

„*Nikdy* bychom vás nedokázali přesvědčit, Dinku, že nám ve škole upřímně záleželo na tom, co je pro vás dobré,“ řekl Graff. „Na Dinkovu žádost tedy nebudu ztrácet čas nějakými úvody. Rozhlédněte se kolem tohoto stolu. Jak jste staří?“

„Dost, abychom nebyli blbí,“ zamumlal Carn.

„Kolik je ti, Fazolku, šestnáct?“ zeptal se Fly.

„Já jsem se vlastně nikdy nenarodil,“ řekl Fazolek, „a záznamy o mém vzniku v laboratoři byly zničeny, když mi byl zhruba rok. Ale šestnáct je pravděpodobně blízko pravdy.“

„A nám všem ostatním musí být plus minus kolem dvaceti,“ pokračoval Fly. „O co vám jde, plukovníku Graffe?“

„Říkejte mi Hyrume,“ vyzval je Graff. „A můžete mi tykat. Rád bych to bral tak, že jsme teď kolegové.“

„Kolegové v *čem,*“ zamumlal Dink.

„Když jste se setkali naposledy,“ pokračoval Graff, „když tenkrát Achilles zařídil, aby vás unesli do Ruska – měli jste už po celém světě velký respekt. Dívali se na vás, že máte… potenciál. Jenže potom se jeden z vás stal kalifem, sjednotil nesjednotitelné muslimy a stal se duchovním vůdcem podmanění Číny a… osvobození Indie.“

„Alaj se zbláznil, tak to je,“ prohlásil Carn.

„A Han Tzu je čínský císař. Fazolek velí neporazitelným vojskům SLZ a ví se o něm, že to byl on, kdo konečně zlikvidoval Achilla. Celkově vzato, to, na co se kdysi pohlíželo jako na potenciál, je teď bráno jako jistota.“

„Co potom jste shromáždili tady?“ zeptal se Crazy Tom. „Ty, kteří propadli?“

„Shromáždil jsem osoby, na které se obrátí národní vlády, aby zabránily Petru Wigginovi sjednotit svět.“

Podívali se na sebe.

„Se *mnou* ještě nikdo nemluvil,“ řekl Fly Mole.

„Ale obrátili se na tebe, abys potlačil muslimské povstání na Filipínách, ne?“ připomněl Rackham.

„Jsme občané svých zemí,“ řekl Crazy Tom.

„Mě ta moje pronajímá," ozval se Dink. „Jako taxík."

„To proto, že vždycky tak dobře vycházíš s autoritami," utrousil Crazy Tom.

„Řeknu vám, co se stane," zarazil je Graff. „Nějaká kombinace Číny, Indie a muslimského světa se navzájem zničí. Tu, která z toho vyjde vítězně, zničí Fazolek v zastoupení SLZ. Pochybuje někdo o tom, že to dokáže?"

Fazolek zvedl ruku.

Nikdo jiný to neudělal.

A pak ji zvedl také Dink.

„Není hladový," řekl.

Nikdo mu to nevyvracel.

„Může mi někdo vysvětlit, jak to Dink myslel?" optal se Graff. „Nějaké návrhy?"

Vypadalo to, že nikdo žádný nemá.

„Vy to říct nechcete, ale já to udělám," navázal Graff. „Je dobře známo, že Fazolek dosáhl při testech v Bitevní škole lepších výsledků než všichni ostatní v historii. Nikdo se jim ani *nepřiblížil*. Vlastně Ender, ale ‚přiblížit se' je relativní pojem. Ender se dostal *nejblíž*. Ale jak blízko nevíme, protože Fazolek byl mimo tabulky."

„Jak to?" zeptal se Dink. „Odpověděl na otázky, které jste nepoložili?"

„Přesně tak. To mi ukázala sestra Carlotta. Když dělal testy, ještě mu čas zbyl. Komentoval je a zmínil se o tom, jak by se test dal vylepšit. Byl nezastavitelný. Velice přesvědčivý. To svět o Julianovi Delphikim ví. A přesto, když jsme ho na Erósu, ve Velitelské škole, pověřili velením nad vámi všemi, než si Ender rozmyslel, jestli má ve svém… vzdělávání… pokračovat, jaké to bylo?"

Opět mlčení.

„No tak, proč se musíme tvářit, že něco nebylo tak, jak to bylo?" zeptal se Graff.

„Nelíbilo se nám to," řekl Dink. „Byl mladší než my všichni."

„To byl Ender taky," připomněl Graff.

„Ale Endera jsme znali," řekl Crazy Tom.

„Endera jsme milovali," řekl Shen.

„Endera miloval každý," řekl Fly

„Můžu vám dát seznam lidí, kteří ho nenáviděli. Ale *vy* jste ho milovali. A nemilovali jste Fazolka. Proč?“

Fazolek se rozeřval smíchy. Ostatní se na něho podívali. Kromě těch, kteří se cítili trapně a odvrátili zrak. „Nikdy jsem se nenaučil být roztomilý,“ prohlásil. „V sirotčinci bych si tím pomohl k adoptování, ale na ulici by mě to zabilo.“

„Nesmysl,“ namítl Graff. „Roztomilost by na tuhle skupinu stejně nezabrala.“

„A ve skutečnosti jsi *byl* roztomilý,“ podotkl Carn. „Nic ve zlém, ale byl jsi jako čertík.“

„Proč ne, jestli se u vás tak říká ‚frackovitému hajzlíkovi,‘“ řekl klidně Dink.

„To by stačilo,“ usměrnil je Graff. „Nešlo o to, že by vám Fazolek vadil osobně. Aspoň u většiny z vás. Ale nechtěli jste pod ním sloužit. A nemůžete to zdůvodnit tak, že jste byli příliš nezávislí, než abyste sloužili pod kýmkoli, protože pod Enderem jste sloužili rádi. Enderovi jste dali všechno, co ve vás bylo.“

„Víc než to,“ dodal Fly.

„Ale Fazolkovi ne.“ Graff to řekl tak, jako by to něco dokazovalo.

„To má být nějaká skupinová terapie?“ zeptal se Dink.

Poprvé promluvil Vlad: „Samozřejmě. Chce, abychom došli ke stejnému závěru, k jakému se on už dopracoval.“

„A ty víš, jaký je?“ zeptal se Graff.

Vlad se nadechl.

„*Hyrum* si myslí, že jsme za Fazolkem nešli proto, že jsme o něm věděli něco, co zbytek světa neví. Proto je pravděpodobné, že budeme ochotní postavit se mu v boji, zatímco zbytek světa by to vzhledem k jeho reputaci prostě vzdal a kapituloval před ním. Není to v hrubých rysech ono?“

Graff se vlídně usmál.

„Ale to je přece hloupost,“ namítl Dumper. „Fazolek skutečně *je* dobrý velitel. Viděl jsem ho. Když velel svým Rwanďanům při naší operaci v Peru. Je pravda, že peruánská armáda nebyla dobře vedená ani dobře vycvičená, ale ti Rwanďané – Fazolka zbožňovali. Klidně

by pochodovali přes hranu útesu, kdyby je o to požádal. Když luskl, vrhli se do akce.“

„A chceš tím říct co?“ zeptal se Dink.

„Chci tím říct,“ pokračoval Dumper, „že *my* jsme za ním dobře nešli, ale jiní lidé za ním jdou. Fazolek je opravdový. Pořád je z nás nejlepší.“

„Já jsem jeho Rwanďany neviděl,“ ozval se Fly, „ale viděl jsem ho s muži, které vycvičil spolu se Surajawongem. Ještě když ozbrojené síly Hegemona tvořila stovka chlapů se dvěma helikoptérami. Dumper má pravdu. Ani Alexandr Veliký nemohl mít oddanější a schopnější vojáky.“

„Díky za vaše posudky, chlapci,“ řekl Fazolek, „ale Hyrumovi jde o něco jiného.“

„‚Hyrum‘,“ zamumlal Dink. „Jací jsou z nás kamarádi.“

„Řekněte jim to,“ vybídl Graffa Fazolek. „Vědí to, ale nevědí, že to vědí.“

„Řekni jim to ty.“

„Je to snad čínský převýchovný tábor? Musíme provádět sebekritiku?“ Fazolek se trpce zasmál. „Jde o to, co řekl Dink hned na začátku. Nejsem hladový. Vzhledem k tomu, že jsem dětství strávil na pokraji smrti hladem, to může to vypadat hloupě. Ale já nejsem hladový po *moci.* Zatímco vy všichni jste.“

„To je to velké tajemství testů,“ řekl Graff. „Sestra Carlotta dala Fazolkovi standardní sadu testů, které jsme používali. Ale existoval ještě doplňkový test. Test, který jsem dával já nebo některý z mých nejspolehlivějších pobočníků. Test ambicí. Soutěživých ambicí. Vy všichni jste měli velice dobré, vynikající výsledky. Fazolek ne.“

„Fazolek není ambiciózní?“

„Fazolek chce vítězství,“ řekl Graff. „Rád vyhrává. *Potřebuje* vyhrávat. Ale nepotřebuje nikoho porážet.“

„S Enderem jsme všichni spolupracovali,“ podotkl Carn. „*Jeho* jsme porážet nepotřebovali.“

„Ale věděli jste, že vás povede k vítězství. A mezitím jste všichni soutěžili mezi sebou. Kromě Fazolka.“

„Jedině proto, že byl lepší než kterýkoli z nás. Proč soutěžit, když jsi vyhrál?“ řekl Fly.

„Kdyby se někdo z vás utkal s Fazolkem v bitvě, kdo by vyhrál?“

Obrátili oči v sloup, zakuckali se smíchy nebo dali jinak najevo, jak je jim otázka směšná.

„To by záleželo na terénu, na počasí a na znamení zvěrokruhu,“ ozval se Carn Carby. „Ve válce přece není jisté nic, nebo snad ano?“

„V Bitevní místnosti počasí nebylo,“ poznamenal Fly s úsměvem od ucha k uchu.

„Dovedete si představit, že byste Fazolka porazili, že?“ řekl Graff. „A možné to je. Protože Fazolek je lepší než vy ostatní jen tehdy, když jsou všechny ostatní podmínky rovné. Jenže to nikdy nejsou. A jednou z nejdůležitějších proměnných ve válce je hlad, který člověka dožene k tomu, aby absurdně riskoval, neboť intuitivně tuší, že to je cesta k vítězství a on se tou cestou musí dát, protože cokoli jiného než vítězství je nemyslitelné. Nesnesitelné.“

„Velice poetické,“ poznamenal Dink. „Romantika války.“

„Podívejte se na Leeho,“ řekl Graff.

„Kterého?“ zeptal se Shen. „Čínského nebo amerického?“

„Leeho, L-E-E-H-O z Virginie,“ řekl Graff. „Dokud byl nepřítel na virginské půdě, vítězil. Riskoval, kde to bylo třeba. U Chancellorsville poslal Stonewalla Jacksona lesní cestou, rozdělil své síly a před Hookerem se nebezpečně odkryl. Přesně ten typ riskujícího velitele, který dokáže využít příležitost, když si ji uvědomí.“

„Hooker byl idiot.“

„To říkáme proto, že prohrál,“ odvětil Graff. „Ale prohrál by, kdyby Lee neudělal ten nebezpečný tah, který podnikl? Mně nejde o dobytí Chancellorsville. Mně jde o –“

„Antietam a Gettysburg,“ řekl Fazolek.

„Přesně tak. Jakmile Lee opustil Virginii a vstoupil na území Severu, už nebyl hladový. Věřil v obranu Virginie, ale *nevěřil* v otroctví a věděl, že o to v té válce jde. Nechtěl vidět porážku svého státu, ale nechtěl vidět vítězství jižanské věci. To všechno nevědomky. Sám to o sobě nevěděl. Ale byla to pravda.“

„Nijak to nesouviselo se zdrcující silou Severu?“

„U Antietamu Lee prohrál s druhým nejhloupějším a vůbec nejopatrnějším velitelem, kterého Sever měl, McClellanem. A Meade

u Gettysburgu nebyl nijak zvlášť vynalézavý. Meade uviděl vyvýšeními a obsadil ji. A co udělal Lee? Na základě toho, jak si počínal při všech svých virginských taženích, co byste od něho očekávali?“

„Odmítne v tom terénu bojovat,“ řekl Fly. „Bude manévrovat. Stočí se napravo. Tajně se přesune. Vnikne mezi Meada a Washington. Najde bojiště, kde se unionisté budou muset snažit o dobytí *jeho* pozice.“

„Měl málo zásob,“ připomněl Dink. „A chyběly mu informace od jeho jezdectva.“

„Výmluvy,“ prohlásil Vlad. „Ve válce výmluvy neplatí. Graff má pravdu. Lee si nepočínal jako Lee, jakmile opustil Virginii. Ale to je Lee. Jak to souvisí s Fazolkem?“

„Graff si myslí,“ promluvil Fazolek, „že když v nějakou věc nevěřím, můžu být poražen. Že bych se porazil sám. Potíž je v tom, že já té věci *věřím.* Myslím si, že Petr Wiggin je slušný člověk. Je tvrdý, ale viděl jsem, jak používá moc, a nepoužívá ji tak, aby někomu ublížil. Opravdu se snaží vytvořit světový řád, který povede k míru. Chci, aby zvítězil. Chci, aby zvítězil *rychle.* A jestli si někdo z vás myslí, že to dokáže, zastavte mě.“

„My tě nemusíme zastavovat,“ řekl Crazy Tom. „Stačí, když vydržíme, než zemřeš.“

Hrobové ticho.

„A to je ono,“ vpadl Graff. „Celý smysl tohoto setkání. Fazolek má jen málo času. Dokud žije, Hegemon je vnímán jako neporazitelný. Ale jakmile tady nebude, co potom? Jako velitelé by po něm pravděpodobně byli jmenováni Dumper nebo Fly, protože už jsou v SLZ. Ale žádný z vás u tohoto stolu by neměl sebemenší problém s tím, aby si to s kterýmkoli z nich rozdal, nemám pravdu?“

„Sakra, *Hyrume*,“ promluvil Dink, „rozdali bychom si to i s Fazolkem.“

„A výsledkem by byl rozvrácený svět, takže SLZ, i kdyby zvítězili, by stáli na tělech milionů vojáků, kteří zahynuli kvůli *vašim soutěživým ambicím.*“ Divoce se rozhlédl kolem stolu.

„Hej,“ přešel do obrany Fly, „my jsme zatím nikoho nezabili. Promluvte si o tom s Horkou Polévkou a Alajem.“

„Podívejte se na Alaje," řekl Graff. „Potřeboval dvě čistky, aby získal reálnou vládu nad islámskými silami, ale teď ji má, a co udělal? Odešel z Indie? Stáhl se ze Sin-ťiangu nebo z Tibetu? Opustili indonéští muslimové Tchaj-wan? Zůstává s Han Tzuem tváří v tvář. Proč? Nedává to smysl. Indii nemůže udržet. Nemůže vládnout Číně. Ale má čingischánovské sny."

„Vždycky to skončí u Čingischána." poznamenal Vlad.

„Všichni chcete sjednocený svět," pokračoval Graff. „Ale chcete to udělat sami, protože nesnesete představu, že by na vršku kopce stál někdo jiný."

„No tak," řekl Dink. „V srdci je každý z nás Cincinnatus. Nemůžeme se dočkat, až budeme zpátky na farmě."

Zasmáli se.

„Kolem tohoto stolu sedí padesát let krvavé války," řekl Graff.

„No a co?" namítl Dink. „My jsme válku nevymysleli. Jenom jsme v ní dobří."

„Válka se vymýšlí pokaždé, když je někdo tak hladový po moci, že nemůže nechat mírumilovné národy na pokoji. Války vymýšlejí přesně lidé jako vy. I když máte za co bojovat, jako měl Lee, bili by se Jižané všechny ty krvavé roky Občanské války, kdyby neměli pevnou víru, že, ať se děje co se děje, ‚pan Robert' je zachrání? I když se pro válku nerozhodnete vy, vaše země do ní vstoupí jen proto, že mají *vás*."

„A jaké tedy máš řešení, Hyrume?" zeptal se Dink. „Máš pro každého z nás kyanidovou pilulku, kterou máme spolknout, abychom zachránili svět před námi samotnými?"

„Stejně by to nepomohlo," prohlásil Vlad. „I kdyby byla pravda, co říkáte, jsou tu další absolventi Bitevní školy. Podívejte se na Virlomi – svým manévrováním vyšachovala všechny."

„Ještě nevyšachovala Alaje," připomněl Crazy Tom. „Ani Horkou Polévku."

Vlad ale trval na svém. „Podívejte se na Surajawonga. Na *něho* se Petr obrátí, až Fazolek… odejde na odpočinek. Nebyli jsme jediné děti v Bitevní škole."

„Enderova družina," řekl Graff. „Vy jste ti, kteří zachránili svět. Vy jste ti, kteří mají kouzlo. A na Zemi jsou stovky a stovky

absolventů Bitevní školy. Nikdo si nebude myslet, že může ovládnout svět jen proto, že má čirou náhodou jednoho, dva nebo pět. *Který* z nich by to měl být?“

„Chcete se nás všech zbavit,“ konstatoval Dink. „A proto jste nás sem přivezli. Živí odsud neodejdeme, co?“

„Trochu optimismu, Dinku,“ řekl Graff. „Všichni můžete jít domů, jen co tato schůzka skončí. KolMin nepořádá na lidi atentáty.“

„To je zajímavé téma,“ ozval se Crazy Tom. „Co vlastně KolMin *dělá?* Cpe lidi do lodí jako sardinky a pak je posílá na kolonizované planety. A oni se nikdy nevrátí, alespoň ne na planetu, kterou opustili. Padesát let tam, padesát let zpátky. Do té doby by svět na nás všechny zapomněl, i kdybychom jenom odletěli do kolonie a hned se vrátili domů. Což by nám samozřejmě nedovolil.“

„Tohle není atentát,“ dovtípil se Dink, „je to další únos, kruci.“

„Je to nabídka,“ řekl Rackham, „kterou můžete přijmout nebo odmítnout.“

„Já odmítám,“ pospíšil si Dink.

„Vyslechni si nabídku,“ řekl Rackham.

Dink udělal gesto. „Slyšte slyšte.“

„Nabízím vám velení kolonii. Každému z vás. Žádní rivalové. Nevíme o žádných armádách, s nimiž byste museli bojovat, ale najdete planety plné nebezpečí a nejistoty a vaše schopnosti budou vysoce adaptabilní. Lidé vás budou poslouchat – starší, než jste vy – částečně proto, že *jste* z Enderovy družiny, a částečně pro vaše schopnosti – *hlavně* pro ně. Uvidí, jak rychle chápete důležité informace, třídíte je podle priorit, předvídáte důsledky a děláte správná rozhodnutí. Budete zakladatelé nových lidských světů.“

Crazy Tom nasadil dětský šišlavý hlas: „A pomenují po náš ty pjanety?“

„Nedělej ze sebe takového pitomce,“ řekl Carn.

„Pjomiň.“

„Mládenci, podívejte,“ zarazil je Graff. „Viděli jsme, co se stalo Královnám úlu. Shlukly se na jedné planetě a nechaly se zlikvidovat jediným výbuchem. Když můžeme nějakou zbraň vymyslet my, může ji vymyslet a použít proti nám taky nepřítel.“

„Ale no tak,“ řekl Dink. „Královny úlu se rozšířily a kolonizovaly tolik planet, kolik jich kolonizujete vy – vlastně neděláte nic jiného než že vypravujete lodě, aby kolonizovaly planety, které již byly osídlené, protože nevíte o jiných, které by měly dýchatelnou atmosféru a jedlou flóru a faunu.“

„Fakticky si vezeme vlastní faunu a flóru s sebou,“ upřesnil Graff.

„Dink má pravdu,“ ozval se Shen. „Královnám úlu rozptýlení nepomohlo.“

„Protože se nerozptýlily,“ řekl Graff. „Měly na všech planetách termiťany, ale když jste jim rozstříleli jejich domovskou planetu, byly *všechny* Královny úlu tam. Daly všechna vajíčka do jednoho košíku. My to neuděláme. Částečně proto, že lidstvo není jen hrstka královen a hromada dělnic a trubců, každý z nás je Královna úlu a má semena, která rekapitulují celou lidskou historii. U lidstva *bude* rozptýlení fungovat.“

„Tak jako se kašláním v davu šíří chřipka,“ dodal vesele Crazy Tom.

„Přesně tak,“ kývl Graff. „Klidně říkejte, že jsme nemoc, mně to nevadí – já *jsem* člověk a chci, abychom se všude rozšířili jako epidemie, aby nás *nikdy* nikdo nemohl zadupat.“

Rackham přikývl. „A abychom toho dosáhli, potřebujeme, aby kolonie měly maximální možnou šanci na přežití.“

„To znamená vás,“ dovodil Graff. „Pokud vás přesvědčím.“

„My rozběhneme své kolonie,“ promluvil Carn, „*a* vy nás zároveň dostanete ze Země, aby Petr mohl ukončit všechny války a nastolit tisíciletou vládu Krista.“

„Jestli přijde Kristus nebo ne, to není moje záležitost,“ odvětil Graff. „Mně jde jenom o přežití lidstva. Kolektivní a individuální.“

„Jak jste šlechetný.“

„Ne,“ řekl Graff. „Já jsem vás vytvořil. Nemyslím individuálně – “

„Ještěže jste to řekl,“ ozval se Carn, „protože táta by vás musel za takové zhanobení mé matky zabít.“

„Já jsem vás našel. Prověřil vás. Sestavil z vás tým. Postaral jsem se o to, že se o vás dozvěděl celý svět. Nebezpečí, které představujete, jsem vytvořil já.“

„Ve skutečnosti se tedy snažíte odčinit své chyby.“

„To nebyla chyba. Bylo to zásadní pro vítězství v poslední válce. Ale v dějinách není nijak neobvyklé, že se vyřešení jednoho problému stane základem pro další.“

„A toto setkání je takový úklid,“ řekl Fly.

„Toto setkání vám má nabídnout šanci, abyste udělali něco, co uspokojí vaši neodolatelnou touhu po moci a zároveň zajistí přežití lidstva jak tady na Zemi, tak mimo v Galaxii.“

Chvíli o tom přemýšleli.

Dumper promluvil jako první. „Já už jsem si vybral, co chci v životě dělat, plukovníku Graffe.“

„Máme mu říkat *Hyrume*,“ zašeptal hlasitě Dink. „Protože je to náš kámoš.“

„Vybral sis to a dokázal jsi to,“ řekl Graff. „Tvoji lidé mají svou zem a jste součástí SLZ. Pro tebe ten boj skončil. Zbývá ti jenom se rozčilovat pod vládou Petra Wiggina, až se buď proti němu vzbouříš, nebo se staneš jeho vojevůdcem – a pak ho nahradíš jako Hegemona. Budeš vládnout světu. Jsem blízko?“

„Já žádné takové plány nemám,“ ohradil se Dumper.

„Ale rezonuje to s tebou,“ řekl Graff. „Nedělej že ne. Já vás znám, chlapci. Nejste šílení. Nejste zlí. Ale *nedokážete se zastavit.*“

„Tak proto jste nepozval Petru,“ promluvil Fazolek. „Protože pak byste nám pořád nemohl říkat ‚chlapci.‘“

„Zapomínáš,“ řekl Dink, „že teď jsme jeho kolegové. Můžeme říkat jemu i Rackhamovi ‚chlapci.‘“

Graff vstal ze svého místa v čele stolu. „Předložil jsem vám nabídku. Budete o ní přemýšlet, ať chcete nebo ne. Budete sledovat, jak se události vyvíjejí. Všichni víte, jak mě kontaktovat. Ta nabídka je otevřená. Pro dnešek jsme tady skončili.“

„Ne, neskončili,“ ozval se Shen. „Protože s opravdovým problémem nic neděláte.“

„Jakým?“

„My jsme jenom *potenciální* váleční štváči a vrahové dětí,“ řekl Shen. „S Horkou Polévkou a Alajem neděláte vůbec nic.“

„A Virlomi,“ dodal Fly. „Jestli hledáte někoho, kdo je nebezpečný, pak je to *ona*.“

„Dostanou stejnou nabídku jako vy,“ řekl Rackham. „Jeden z nich ji vlastně už dostal.“

„Který?“ zeptal se Dink.

„Ten, který si ji mohl vyslechnout,“ odpověděl Graff.

„Horká Polévka,“ usoudil Shen. „Protože k panu Kalifovi byste se nedostali ani náhodou.“

„Nestačím se divit, jací z vás všech vyrostli chytří hoši,“ řekl Graff.

„‚Bitva u Waterloo byla vyhrána na hřištích Etonu,‘“ odcitoval Rackham.

„Co má ksakru znamenat zas *tohle?*“ zeptal se Carn Carby. „Vy jste přece do Etonu nikdy nechodil.“

„Byl to příměr,“ řekl Rackham. „Kdybyste nestrávili celé dětství hraním her na válku, věděli byste něco pořádného. Jste všichni strašně nevzdělaní.“

KAPITOLA 17

LODĚ

Od: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
Komu: KouzelnyKlokan%MalyGenius@stratplan/mil.gov.au
Předmět: Dobrý nápad

TOBĚ samozřejmě Graffova „nabídka" zněla jako dobrý nápad.

Ty žiješ v Austrálii.

– Dumper

Od: KouzelnyKlokan%MalyGenius@stratplan/mil.gov.au
Komu: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
Předmět: Cha cha

Lidé, kteří žijí na Měsíci – pardon, v Andách – by si neměli dělat legraci z Austrálie.

– Carn

Od: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
Komu: KouzelnyKlokan%MalyGenius@stratplan/mil.gov.au
Předmět: Kdo si dělal legraci?

Viděl jsem Austrálii a žil jsem na asteroidu. Bral bych asteroid.

– Dumper

Od: KouzelnyKlokan%MalyGenius@stratplan/mil.gov.au
Komu: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
Předmět: Asteroid

Austrálie nepotřebuje podporu života jako asteroid ani koku jako Andy, aby se tam dalo žít. Kromě toho, ten asteroid se ti líbil

jenom proto, že se jmenoval Erós, a ty jsi od té doby nezavadil o nic, co by mělo k sexu blíž.

– Carn

Od: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
Komu: KouzelnyKlokan%MalyGenius@stratplan/mil.gov.au
Předmět: Aspoň

Já aspoň mám pro sex výbavu. Mužskou, mimochodem. Otevři poklopec a zkontroluj, co jsi. (Dělá se to tak, že uchopíš zdrhovadlo zipu a zatáhneš dolů.) (Vlastně počkej, ty jsi v Austrálii. Tak nahoru.)

– Dumper

Od: KouzelnyKlokan%MalyGenius@stratplan/mil.gov.au
Komu: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
Předmět: Tak se podíváme… zip… zatáhnout…

Au! Jau! Jauvajs!

– Carn

~ ~ ~

Námořníci byli z přítomnosti Paní na palubě své dhau tak nervózní, že se jim jen zázrakem nepotopila, už když vyplouvali na moře. A plavba pod plachtami byla pomalá, muselo se hodně křižovat; dokonce i otáčení lodě působilo dojmem, že vyžaduje zhruba tolik námahy jako znovu vymyslet navigaci. Virlomi však nedala najevo nic ze své netrpělivosti.

Přišel čas udělat další krok – dovést Indii na světové jeviště. Potřebovala spojence, aby svou zemi osvobodila od cizích okupantů. Násilnosti sice skončily – nic, co by stálo za to nafilmovat – Alaj však nadále trval na rozmístění muslimských vojsk po celé Indii. Čekal na provokaci ze strany Indů. Věděl, že Virlomi nebude schopná ovládat své vojáky tak dobře, jako teď on ovládal své jednotky.

Nechtěla ale na scénu přivést Han Tzua. Příliš tvrdě bojovala za vypuzení Číňanů z Indie, než aby je teď pozvala zase zpátky. Kromě toho, sice neměli náboženství, které by lidem vnucovali jako Alajovi

muslimové, ale jinak byli Číňané stejně arogantní, stejně přesvědčení o svém nároku na vládu nad světem.

A tihle kluci z Enderovy družiny si *tolik* věřili, že jí můžou vládnout. Copak nechápali, že celý její život byl popřením jejich pocitu nadřazenosti? Byli vybráni, aby bojovali proti mimozemšťanům. Bohové bojovali v té válce na jejich straně. Ale teď bojovali bohové na straně Virlomi.

Když začala, nebyla věřící. Využila znalost lidového náboženství svého lidu. Ale během týdnů, měsíců a let svého tažení proti Číňanům a pak proti muslimům spatřila, jak se všechno ohýbá a natáčí tak, aby to vyhovovalo jejím plánům. Všechno, na co pomyslela, fungovalo; a jelikož existovaly testy, které dokazovaly, že Alaj a Han Tzu jsou chytřejší než ona, musely jí nápady sesílat bytosti, které byly moudřejší než oni.

Byla jen jedna osoba, která jí mohla poskytnout pomoc, jíž potřebovala, a jediný muž na světě, za něhož se mohla vdát, aniž by si takovým sňatkem zadala. Ostatně, když se vdá, bude se vdávat celá Indie; a děti, které případně porodí, budou děti boha, přinejmenším v očích lidí. Jelikož partenogeneze nepřicházela v úvahu, potřebovala manžela. A proto si pozvala Petra Wiggina.

Wiggina, bratra slavného Endera. *Staršího* bratra. Kdo by pak mohl pochybovat, že by v sobě její děti nosily nejlepší geny, jaké jsou na Zemi k máni? Založili by dynastii, která by mohla sjednotit svět a vládnout věčně. Sňatkem s ní by Petr mohl připojit Indii ke svým SLZ, přeměnit je z vedlejší atrakce na seskupení, které zahrnuje více než polovinu světové populace. A ona – a Indie – by byla pozdvižena nad všechny ostatní země. Místo aby byla vůdcem jediné země, jako byla Čína, nebo hlavou krutého a zpátečnického náboženství jako Alaj, byla by manželka osvíceného Lockeho, Hegemona Země, muže, jehož vize konečně přinese celému světu mír.

Petrova loď nebyla obrovská – zjevně nebyl marnotratný muž. Ale nebyla to primitivní rybářská dhau; Petrova loď měla moderní tvary a vypadala, jako by byla zkonstruována tak, aby se mohla zvednout a doslova rozletět nad vlnami. *Rychlost.* V Petrově světě nebyl čas něčím, čím by se dalo plýtvat.

Kdysi do toho světa patřila. Teď se již několik let zpomalila na tempo života v Indii. Chodila pomalu, když se na ni lidé dívali. Musela zachovávat prostou eleganci, kterou od někoho v jejím postavení čekali. A musela mlčet, když se muži dohadovali, mluvit jen tolik, jak se pro ni patřilo. Nemohla si dovolit udělat nic, čím by si v jejich očích uškodila.

Ale rychlost jí chyběla. Raketoplány, které ji vozily do Bitevní školy a do Taktické školy. Čisté, leštěné povrchy. Rychlost her v Bitevní místnosti. Dokonce intenzita života v Hajdarabádu mezi ostatními absolventy Bitevní školy, než utekla, aby Fazolkovi poslala zprávu, kde je Petra. Její pravé přirozenosti byla moderní společnost bližší než tato póza primitivnosti.

Člověk dělá to, co je třeba pro vítězství. Ti, kteří mají armády, cvičí armády. Ale Virlomi měla jen sebe, když začínala. Proto se vycvičila, aby působila takovým dojmem, jakým potřebovala působit.

A přitom se stala tím, čím potřebovala *být*.

To však neznamenalo, že ztratila schopnost obdivovat štíhlé, rychlé plavidlo, které jí Petr přivezl.

Rybáři jí pomohli z dhau do veslice, která ji měla mezi oběma plavidly převézt. Venku v Mannarském zálivu byly určitě mnohem větší vlny, ale tady chránily vodu ostrůvky Adamova mostu, takže byla jen mírně zčeřená.

A to bylo jedině dobře. Od chvíle, co vstoupila na palubu, totiž trpěla slabou nevolností. Zvracení nebylo něco, co by těmto námořníkům musela předvádět. S mořskou nemocí nepočítala. Jak mohla vědět, že je k ní náchylná? Helikoptéry jí nevadily, ani auta na klikatých cestách, dokonce ani stav beztíže. Tak proč by ji měla odrovnat trochu zvlněná hladina?

Ve veslici to ve skutečnosti bylo lepší než v dhau. Šel z toho víc strach, ale nevolnost byla slabší. Se strachem si uměla poradit. Ze strachu se jí nechtělo zvracet. Jedině v ní probouzel větší odhodlání zvítězit.

Samotný Petr přišel k boku své lodi a ona se ho chytila za ruku, aby jí pomohl dostat se na palubu. To bylo dobré znamení. Nesnažil se hrát hry a nenutil ji, aby za ním přišla.

Petr nechal její muže, aby veslici přivázali k jeho plavidlu, a pak je vzal nahoru, aby si odpočinuli v relativním komfortu horní paluby. Ona se zatím s Petrem odebrala do hlavní kabiny.

Byla krásně a pohodlně zařízená, ale nebyla přehnaně velká ani snobská. Rozeznívala přesně správný tón odměřeného luxusu. Ten muž měl vkus.

„Ta loď samozřejmě není moje," řekl Petr. „Proč bych plýtval penězi SLZ na vlastnictví lodě? Je půjčená."

Neřekla nic – ostatně, neříct nic patřilo k tomu, kým teď byla. Ale byla trošičku zklamaná. Skromnost byla jedna věc; ale proč cítil potřebu jí sdělit, že ta loď není jeho, že je šetrný? Protože uvěřil, že její obraz hledání tradiční indické prostoty – ne chudoby – je něco, co myslí opravdu vážně a ne jenom něco, co hraje, aby si udržela srdce indických obyvatel.

Co se dá dělat, sotva můžu čekat, že bude stejně bystrý jako já. Koneckonců ho nevzali do Bitevní školy.

„Posaď se," řekl. „Máš hlad?"

„Díky, nemám," odpověděla tiše. Kdyby jen věděl, jaký osud by potkal každé jídlo, které by se pokusila na moři sníst!

„Čaj?"

„Nic," řekla.

Pokrčil rameny – rozpačitě? Že ho odmítla? Opravdu byl *takový?* Bral to osobně?

Vlastně to měl brát osobně. Jenom nechápal jak nebo proč.

Samozřejmě, že to nechápal. Jak by ho mohlo napadnout, co mu přišla nabídnout?

Nastal čas být Virlomi. Ukázat mu, o co při tomto setkání jde.

Stál u baru s ledničkou a vypadalo to, že váhá, jestli ji má pozvat, aby si s ním sedla ke stolu nebo na měkká křesla přišroubovaná k podlaze.

Dvěma kroky k němu přistoupila, přitiskla se k němu celým tělem, propletla paže Indie pod jeho pažemi a kolem jeho zad. Postavila se na špičky a políbila ho na rty. Ne prudce, ale měkce a vřele. Nebyl to cudný dívčí polibek; byl to příslib lásky. Lépe to ukázat neuměla. Nestačila získat tolik zkušeností, než přišel Achilles a udělal z Hajdarabádu cudné a děsivé místo pro práci. Několik

polibků s chlapci, které znala. Ale dozvěděla se něco o tom, co je vzrušuje; a Petr byl ostatně sotva víc než chlapec, nebo ne?

A zdálo se, že to funguje. Rozhodně jí polibek oplatil.

Vyvíjelo se to podle jejích očekávání. Bohové byli s ní.

„Posaďme se," řekl Petr.

Ale k jejímu překvapení ukázal na stůl, ne na měkká křesílka. Ne na ta široká, kde by mohli sedět spolu.

Stůl, kde mezi sebou budou mít dřevěnou desku – každopádně *něco* studeného a hladkého.

Když se posadili, tázavě se na ni podíval. „Opravdu jsi vážila takovou cestu kvůli tomu?"

„Co sis myslel ty?"

„Doufal jsem, že to nějak souvisí s indickou ratifikací ústavy SLZ."

„Nečetla jsem ji," přiznala. „Ale ty jistě víš, že Indie se své svrchovanosti nevzdá snadno."

„Půjde to docela snadno, když indické občany požádáš *ty*, aby to odhlasovali."

„Jenže já potřebuji vědět, co za to Indie dostane."

„To, co dostává každá země v SLZ. Mír. Ochranu. Volný obchod. Lidská práva a volby."

„To dáváš Nigérii."

„To dáváme i Vanuatu a Kiribati. A Spojeným státům, Rusku, Číně a taky Indii, pokud se rozhodnou, že se k nám připojí."

„Indie je nejlidnatější země na světě. A poslední tři roky strávila bojem o přežití. Potřebuje víc než pouhou ochranu. Potřebuje zvláštní místo v blízkosti centra moci."

„Ale já nejsem centrum moci," namítl Petr. „Já nejsem král."

„Já vím, kdo jsi."

„Kdo jsem?" Vypadal pobaveně.

„Jsi Čingischán. Washington. Bismarck. Stavitel říše. Sjednocovatel národů. Budovatel zemí."

„Virlomi, já jsem rozbíječ zemí," opravil ji Petr. „*Slovo* země ponecháme, ale bude znamenat to, co znamená v Americe *stát.* Administrativní jednotka, ale o málo víc. Indie bude mít slavnou historii, ale od nynějška budeme mít *lidskou* historii."

„Jak ušlechtilé,“ řekla Virlomi. Nevyvíjelo se to podle jejích představ. „Myslím si, že nechápeš, co ti nabízím.“

„Nabízíš mi něco, co velice chci – Indii v SLZ. Ale cena, kterou chceš, abych zaplatil, je příliš vysoká.“

„Cena!“ Doopravdy je tak hloupý? „Mít mě není *cena,* kterou platíš. Je to oběť, kterou přináším *já*.“

„A pak někdo říká, že romantika je mrtvá,“ poznamenal Petr. „Virlomi, jsi absolventka Bitevní školy. Určitě dokážeš pochopit, proč pro mne není možné, abych členství Indie v SLZ dosáhl sňatkem.“

Teprve potom, ve chvíli, kdy to řekl, se celá věc vyjasnila. Nebyl to svět, jak jej viděla *ona,* s Indií uprostřed, ale svět, jak jej viděl on, s ním v centru všeho.

„Nejde tedy o nic jiného než o tebe,“ podotkla Virlomi. „S nikým jiným se o moc rozdělit nedokážeš.“

„Dokážu se o moc rozdělit s *každým*,“ odvětil Petr, „a už to dělám. Jen hlupák si myslí, že může vládnout sám. Vládnout můžeš jedině za dobrovolné poslušnosti a spolupráce těch, kterým údajně vládneš. Oni musejí *chtít,* abys je vedla. A kdybych se s tebou oženil – jakkoli je ta nabídka ve všech ohledech přitažlivá – už by se na mě nedívali jako na čestného prostředníka. Místo aby mi věřili, že povedu zahraniční a vojenskou politiku SLZ tak, aby z toho měl přínos celý svět, viděli by mě tak, že všechno nahýbám, aby to vyhovovalo Indii.“

„Všechno ne.“

„Víc než všechno,“ odvětil. „Dívali by se na mě jako na *nástroj* Indie. Můžeš si být jistá tím, že kalif Alaj by okamžitě vyhlásil válku nejenom Indii, která má jeho jednotky po celém svém území, ale i SLZ. Musel bych řešit krvavou válku v Súdánu a Nubii, kterou nechci.“

„Proč by ses toho měl bát?“

„Proč bych neměl?“

„Máš *Fazolka.* Jak by ti Alaj mohl vzdorovat?“

„Hm, jestli je Fazolek tak mocný a neporazitelný, proč potom potřebuju *tebe?*“

„Protože Fazolkovi nemůžeš nikdy důvěřovat tak absolutně jako manželce. A Fazolek ti nepřivede miliardu lidí.“

„Virlomi,“ řekl Petr, „byl bych blázen, kdybych ti důvěřoval, manželka nemanželka. Ty bys nepřivedla Indii do SLZ, ale SLZ do Indie.“

„Proč ne partnerství?“

„Protože bohové nepotřebují smrtelné partnery,“ odvětil. „Byla jsi bohyně příliš dlouho. Neexistuje muž, kterého by sis mohla vzít, dokud si myslíš, že ho povyšuješ jenom tím, že se tě smí dotýkat.“

„Neříkej něco, co bys nemohl vzít zpátky.“

„Nenuť mě říkat něco, co se tak těžko poslouchá. Nezkompromituji své vedoucí postavení v celých SLZ jen proto, abych získal ke vstupu jednu zemi.“

On to myslel vážně. Skutečně byl přesvědčený, že stojí výš než ona. Myslel si, že je větší než Indie! Větší než bůh! Že by si *zadal*, kdyby si vzal, co mu nabídla.

Teď už mu ale neměla co říct. Nehodlala ztrácet čas planými hrozbami. Ukáže mu, co může udělat těm, kteří chtějí mít v Indii nepřítele.

Petr vstal. „Omlouvám se, že jsem tvou nabídku nečekal,“ řekl. „Jinak bych nemarnil tvůj čas. Nechtěl jsem tě přivést do rozpaků. Myslel jsem si, že mou situaci pochopíš lépe.“

„Jsem jenom jedna žena. Indie je jenom jedna země.“

Maličko sebou škubl. Nebylo mu příjemné, když mu někdo vmetl do obličeje jeho pošetilá, nadutá slova. Však se dočkáš, Enderův bratře, a to nebude všechno, co ti kdo vmete.

„Přivedl jsem na setkání s tebou dvě další osoby,“ řekl Petr. „Jestli jsi ochotná.“

Otevřel dveře. Do místnosti vstoupil plukovník Graff a muž, kterého neznala.

„Virlomi, myslím, že ministra pro kolonizaci znáš. A toto je Mazer Rackham.“

Sklonila hlavu, nedala najevo žádné překvapení.

Sedli si a vysvětlili jí svou nabídku.

„Získala jsem lásku a věrnost největšího národa na Zemi,“ řekla Virlomi, „a neporazili mě ani nejstrašlivější nepřátelé, které proti

mně Čína a muslimský svět mohli vrhnout. Proč bych měla chtít utéct a schovat se někde v kolonii?“

„Je to ušlechtilá práce,“ odpověděl Graff. „Není to ukrývání se, je to budování.“

„Budují termiti,“ rýpla si Virlomi.

„A hyeny trhají,“ řekl Graff.

„Službu, kterou nabízíte, nepotřebuji a nemám o ni zájem,“ prohlásila.

„Ne,“ řekl Graff, „ty zatím jenom *nevidíš,* co potřebuješ. U tebe bylo vždycky těžké změnit, jak se na něco díváš. Právě to tě v Bitevní škole brzdilo, Virlomi.“

„Už nejste můj učitel.“

„Ale ty se v jedné věci určitě mýlíš, ať jsem tvůj učitel nebo ne.“ Čekala.

„Zatím jsi proti sobě *neměla* nejstrašlivější nepřátele, jaké proti tobě Čína a muslimský svět mohou vrhnout.“

„Myslíte si, že Han Tzu může znovu vpadnout do Indie? Já nejsem Tikal Čapekar.“

„A on není Politbyro ani Sněžný tygr.“

„Je z *Enderovy družiny*,“ řekla s hranou bázní.

„Není uchvácený mystikou své osoby,“ prohlásil Rackham, který do tohoto okamžiku nepromluvil. „Uděláš dobře sama pro sebe, Virlomi, když se pořádně, upřeně podíváš do zrcadla. Tak vypadá megalomanie v raném stádiu.“

„Sama pro sebe nemám žádné ambice,“ ohradila se.

„Pokud budeš definovat Indii jako to, jak si ji představuješ,“ pokračoval Rackham, „jednou přijde strašné ráno, kdy se probudíš a zjistíš, že není to, co *potřebuješ,* aby byla.“

„A k tomu, abyste to mohl říct, vás opravňují bohaté zkušenosti s řízením… jaká země že to byla, pane Rackhame?“

Rackham se pouze usmál. „Ublížená hrdost dovede být malicherná.“

„To už je přísloví?“ zeptala se. „Nebo si to mám zapsat?“

„Ta nabídka platí,“ řekl Graff. „Je neodvolatelná do konce tvého života.“

„Proč neuděláte stejnou nabídku Petrovi?“ zeptala se Virlomi. „To on potřebuje dlouhou cestu.“

Usoudila, že lepší větu na závěr už nevymyslí, a pomalu, důstojně vykročila ke dveřím. Nikdo nepromluvil, než odešla.

Její námořníci jí pomohli zpátky do veslice a odrazili. Petr nepřišel k zábradlí, aby jí zamával. Stejně by mu neodpověděla, ani kdyby to udělal, ale byla to další nezdvořilost. Pokud šlo o Graffa s Rackhamem, brzy za ní přijdou pro finance – ne, pro *povolení,* aby směli provozovat to své ministerstvo kolonií.

Dhau ji odvezla do jiné rybářské vesnice, než byla ta, z níž vyplula – nemělo smysl usnadňovat Alajovi situaci, kdyby zjistil, že odjela z Hajdarabádu a sledoval ji.

Odjela do Hajdarabádu vlakem jako normální občan – pokud by nějací muslimští vojáci měli tolik odvahy, že by chtěli vlak prohledat. Ale lidé věděli, kdo je. Čí tvář byla v celé Indii známější? A jelikož nebyla muslimka, nemusela si tvář zahalovat.

První, co udělám, až budu vládnout Indii, bude to, že změním jméno Hajdarabádu. Ne zpátky na Bhagnagar – dostal sice jméno po indické dívce, ale to jméno mu udělil muslimský princ, který zničil původní vesnici, aby mohl postavit Charminar, památník své moci, údajně na počest své milované indické manželky.

Indie se už nikdy nenechá vymazat pro uchlácholení mocichtivosti muslimů. Novým jménem pro Hajdarabád bude původní jméno vesnice: Chichlam.

Došla z vlakového nádraží do bezpečného domu ve městě a odtamtud jí její asistenti pomohli vrátit se do chýše, v níž údajně po tři dny své nepřítomnosti meditovala a modlila se za Indii. Tam se několik hodin prospala.

Potom vstala a poslala asistentku, aby jí přinesla elegantní, ale jednoduché sárí, o němž věděla, že v něm bude vypadat důstojně a krásně a zároveň nechá vyniknout svému štíhlému tělu. Když se do něj ustrojila tak, aby byla spokojená, a nechala si patřičně naaranžovat vlasy, přešla ze své chýše k bráně Hajdarabádu.

Vojáci na kontrolním stanovišti na ni vytřeštili oči. Nikdo nepředpokládal, že by se pokusila vejít dovnitř, a tak neměli ponětí, co dělat.

Zatímco vojáci se rozrušeně vyptávali svých nadřízených ve městě, co s ní, Virlomi jednoduše šla dál. Neodvážili se ji zastavit nebo zkontrolovat – nechtěli být odpovědní za rozpoutání války.

Znala to tady stejně dobře jako ostatní a věděla, ve které budově sídlí štáb kalifa Alaje. Kráčela sice důstojně, beze spěchu, ale došla tam zakrátko.

Opět nevěnovala pozornost strážím, úředníkům, tajemníkům ani nevýznamným muslimským hodnostářům. Nebyli pro ni nic. Tou dobou už jistě znali Alajovo rozhodnutí; a on zjevně rozhodl, že ji mají nechat projít, protože jí nikdo nebránil.

Moudrá volba.

Jeden mladý důstojník dokonce klusal před ní, otevíral jí dveře a ukazoval, kudy má jít.

Dovedl ji do velké místnosti, kde stál Alaj a čekal na ni spolu s tuctem vysokých důstojníků rozestavených kolem stěn.

Došla doprostřed místnosti. „Proč se bojíš osamocené ženy, kalife Alaji?“

Dřív, než stačil odpovědět očividnou pravdou – že místo aby se bál, nechal ji nerušeně a nekontrolované projít komplexem svého velitelství až do své přítomnosti – Virlomi začala rozmotávat své sárí. Trvalo to jen několik okamžiků a stála před ním nahá. Pak zvedla ruce, uvolnila své dlouhé vlasy, rozpustila je a pročísla si je prsty. „Vidíš, že tady neukrývám žádnou zbraň. Indie stojí před tebou, nahá a bezbranná. Proč se jí bojíš?“

Jakmile bylo jasné, že se svléká, Alaj odvrátil zrak. Stejně se zachovali jeho zbožnější důstojníci. Ale někteří si viditelně mysleli, že nesou odpovědnost za to, aby se přesvědčili, že je skutečně bezbranná. Užívala si jejich ohromení, jejich rozpaky – a, jak tušila, jejich touhu. Přišli jste sem znásilnit Indii, ne? A přesto na mě nemůžete. Protože já tady nejsem pro vás, poskokové. Já jsem tady pro vašeho pána.

„Odejděte,“ poručil Alaj ostatním mužům.

Dokonce ani ti nejcudnější se neubránili a podívali se po ní, když šouravě opouštěli místnost, aby je nechali o samotě.

Dveře se za nimi zavřely. Zůstali s Alajem sami.

„Velice symbolické, Virlomi,“ řekl Alaj. Stále se na ni odmítal podívat. „O *tom* se určitě bude mluvit.“

„Nabídka, kterou jsem učinila, je symbolická i reálná,“ odpověděla. „Ten nafoukanec už zašel nejdál, kam by dojít měl. Proč by měli být muslimové a hinduisté nepřáteli, když máme společně sílu rozdrtit jeho nepokryté ambice?“

„Jeho ambice nejsou tak nepokryté jako ty,“ odvětil Alaj. „Obleč si něco, prosím, abych se na tebe mohl podívat.“

„Copak se muž nesmí podívat na svou nevěstu?“

Alaj se tiše zasmál. „Dynastický sňatek? Myslel jsem, že už jsi řekla Han Tzuovi, kam s tím nápadem může jít.“

„Han Tzu mi nemá co nabídnout. Ty jsi vůdce indických muslimů. Velká část mého lidu je odtržena od matky Indie ve zbytečném nepřátelství. A proč? Podívej se na mě, Alaji.“

Buď na něho zapůsobila síla jejího hlasu, nebo se nedokázal ubránit své touze, nebo jednoduše dospěl k závěru, že když jsou sami, nemusí nadále udržovat zdání dokonalé počestnosti.

Prohlédl si ji od hlavy k patě, klidně, aniž nějak zareagoval. Ona při tom zvedla ruce nad hlavu a otočila se. „Tady máš Indii,“ řekla. „Už se ti nebrání, už se ti nevzpírá, ale vítá tě, za tebe provdaná, úrodná půda k zasetí nové civilizace sjednocených muslimů a hinduistů.“

Znovu se k němu otočila.

Stále si ji prohlížel a vůbec se netrápil tím, aby nechával oči pouze na její tváři. „Opravdu mě fascinuješ,“ přiznal.

To bych řekla, odpověděla v duchu. Muslimové nikdy nejsou tak cudní, jak předstírají.

„Musím to zvážit,“ řekl.

„Ne.“

„Ty si myslíš, že se rozhodnu hned?“

„Je mi to jedno. Ale za několik okamžiků z této místnosti odejdu. Buď to udělám oblečená do tohoto sárí jako tvoje nevěsta, nebo to udělám nahá a své šaty nechám tady. Nahá projdu tvou základnou a nahá se vrátím ke svému lidu. Ať si sami udělají názor, co se se mnou v těchto zdech dělo.“

„Takovou válku bys vyprovokovala jen tak?“

„Provokace je tvoje přítomnost v Indii, kalife. Já ti nabízím mír a jednotu mezi našimi národy. Nabízím ti trvalé spojenectví, které nám společně, Indii a islámu, umožní sjednotit svět pod jedinou vládu, a přitom vytlačit Petra Wiggina. Nikdy nebyl hoden bratrova jména; už vyplýtval dost času a pozornosti světa.“

Přistoupila k němu blíž, až se koleny dotkla jeho.

„Dřív nebo později se s ním budeš muset vypořádat, kalife Alaji. Uděláš to s Indií v posteli a po tvém boku, nebo v situaci, kdy musí většina tvých vojsk zůstávat tady, abychom tě nezničili z týla? Protože já to udělám. Budeme buď milenci nebo nepřátelé, a čas rozhodnout se nadešel.“

Nepokusil se o žádnou planou hrozbu, že ji zadrží nebo zabije – věděl, že to nemůže udělat o nic víc než ji nechat odejít ze základny nahou. Otázka zněla ve skutečnosti tak, jestli bude zdráhavým manželem nebo nadšeným.

Vzal ji za ruku.

„Rozhodl ses moudře, kalife Alaji,“ řekla. Sklonila se a políbila ho. Stejně jako předtím políbila Petra Wiggina a on se zachoval, jako by ten polibek nebyl nic.

Alaj jej vřele opětoval. Rukama jí bloudil po těle.

„Nejdřív svatba,“ vymínila si.

„Nech mě hádat,“ řekl. „Chceš se vdát hned teď.“

„V této místnosti.“

„Oblékneš se tak, abychom mohli video z obřadu někomu ukázat?“

Zasmála se a políbila ho na tvář. „V zájmu publicity se obléknu.“

Obrátila se k odchodu, ale on ji chytil za ruku, přitáhl si ji zpátky a znovu ji políbil, tentokrát vášnivě. „Je to dobrý nápad,“ řekl. „Je to smělý nápad. Nebezpečný. Ale dobrý.“

„Budu stát ve všem po tvém boku,“ slíbila.

„Ne přede mnou,“ řekl. „Ani za mnou, nade mnou nebo pode mnou.“

Objala ho a políbila ho na pokrývku hlavy. Potom mu ji z hlavy stáhla a políbila ho na vlasy.

„Teď si budu muset dát tu práci a znovu to nasadit,“ postěžoval si.

Uděláš všechno, co budu chtít, pomyslela si. Právě jsem zvítězila, tady a teď, v této místnosti, kalife Alaji. Ty a ten tvůj Alláh to možná nevíte, ale v tomto paláci vládnou bohové Indie, kteří mi dali vítězství, aniž by jediný další voják musel zemřít ve zbytečné válce.

V Bitevní škole byli pitomí, že brali tak málo děvčat. Pak se stalo, že chlapci zůstali před ženami bezbranní, když se vrátili na Zemi.

KAPITOLA 18

JEREVAN

Od: PetraDelphiki@SvobodniLideZeme.gov
Komu: DinkMeeker@colmin.gov
Předmět: Nemůžu uvěřit, že jsi na této adrese

Když mi Fazolek vylíčil, jak ta schůzka proběhla, napadlo mě: vím o někom, kdo nebude nikdy z žádným Graffovým plánem souhlasit.

Pak jsem dostala tvůj dopis s informací o změně adresy. Zamyslela jsem se trochu víc a uvědomila si: Na Zemi neexistuje místo, kam by Dink Meeker zapadl. Jsi příliš schopný, než abys mohl být spokojený kdekoli, kde tě pravděpodobně nechají sloužit.

Ale myslím si, že jsi udělal chybu, když jsi odmítl být vůdcem kolonie, k níž se připojuješ. Částečně proto, že kdo to bude dělat líp než ty? Nechtěj mě rozesmát. Ale hlavní důvod je – jaké peklo čeká vůdce, který bude mít ve své kolonii pana Vzpurného? Obzvlášť když všichni budou vědět, že jsi byl v Enderově družině, a bude jim vrtat hlavou, proč nejsi vůdce TY…

Kašlu na to, jestli si myslíš, že dokážeš být loajální, Dinku. Ty to v sobě prostě nemáš. Jsi fracek a vždycky jím budeš. Tak si přiznej, že poslouchat neumíš, jdi do toho a VEĎ.

A kdybys to náhodou nevěděl, ty nejhloupější ze všech géniů: mám tě pořád ráda. Vždycky jsem tě měla ráda. Ale žádná žena se zdravým rozumem by si tě nevzala a nepořídila by si s tebou děti, PROTOŽE JEJICH VÝCHOVU BY NIKDO NEZVLÁDL. Tvoje děti budou vyložení ďáblové. Tak je měj v kolonii, kde se budou moci někam uchýlit, až do svých deseti let zhruba tak patnáctkrát utečou z domova.

Dinku, v dlouhodobém výhledu budu šťastná. S tím, že přijdou těžké chvíle, jsem skutečně počítala, když jsem si vzala muže, který zemře a jehož děti budou mít pravděpodobně stejnou nemoc. Jenže Dinku – nikdo si nikdy nevezme někoho, kdo NEZEMŘE.

Bůh s tebou, příteli. Nebesa vědí, že ďábel již existuje.

S láskou
Petra

~ ~ ~

Během letu z Kyjeva do Jerevanu držel Fazolek dvě děti a Petra jedno – k mámě se dostalo to, které bylo nejhladovější. Petřini rodiče teď bydleli v Jerevanu; než Achilles zemřel a oni se mohli vrátit do Maraliku, nájemníci v jejich starém maralickém domě se příliš změnili, takže už se tam nechtěli vrátit.

Petřin bratr Stefan teď navíc hodně cestoval po světě a Maralik mu byl moc malý. Jerevan by sice sotva někdo označil za jedno ze světových velkoměst, ale pořád to bylo hlavní město země a byla tam univerzita, kde stálo za to studovat, když odmaturoval na střední škole.

Ale pro Petru byl Jerevan stejně neznámé město, jako by byl Volgograd nebo kterékoli z měst nesoucích jméno San Salvador. Dokonce i arménština, kterou tam na ulicích mnozí mluvili, jí zněla cize. Bylo jí z toho smutno. Nemám žádnou vlast, říkala si.

Zato Fazolek si to všechno užíval. Petra nastoupila do taxíku první a on jí podal Bellu a nejnovější – ale největší – z jejich dětí, Ramóna, pro kterého si jel na Filipíny. Jakmile Fazolek nasedl, zvedl Endera k okénku. A jelikož jejich prvorozený syn již začínal dávat najevo, že rozumí řeči, nešlo při tom jen o hru.

„Tohle je vlast tvojí maminky," řekl Fazolek. „Všichni tihle lidé vypadají úplně jako ona." Fazolek se otočil zpátky ke dvěma, které držela Petra. „Vy vypadáte všechny jinak, děti, protože polovina vašeho genetického materiálu pochází ode mě. A já jsem míšenec. Proto za celý život nenajdete místo, kde budete vypadat jako místní, když tam přijedete."

„Správně, od začátku je třeba v nich vyvolat pocity deprese a izolace,“ pustila se do něho Petra.

„Na mě to přece mělo tak dobrý vliv.“

„Ty jsi jako dítě neměl deprese,“ odvětila Petra. „Byl jsi zoufalý a vyděšený.“

„Proto se snažíme, aby se naše děti měly líp.“

„Podívej, Bello, podívej, Ramóne,“ řekla Petra. „Tohle je Jerevan, město se spoustou lidí, které vůbec neznáme. Svět je plný cizích lidí.“

Řidič taxíku promluvil arménsky: „Pro Petru Arkaniovou není v Jerevanu nikdo cizí člověk.“

„Petru Delphikiovou,“ opravila ho jemně.

„Ano, ano, samozřejmě,“ řekl obecným jazykem. „Já to myslel tak, že kdybyste si chtěla něco dát v hospodě, nikdo vám nedovolí zaplatit!“

„Platí to i pro manžela?“ zeptal se Fazolek.

„Takový chlap jako hora?“ usmál se řidič. „Vám cenu vůbec neřeknou, jenom se zeptají, co chcete, aby vám dali!“ Hlasitě se rozesmál vlastnímu žertu. Samozřejmě si neuvědomil, že Fazolka jeho velikost zabíjí. „Takový chlap jako hora a tak malé dětičky.“ Znovu se rozesmál.

Jak by se asi bavil, kdyby věděl, že největší dítě, Ramón, je nejmladší.

„Já věděl, že máme jít z letiště pěšky,“ poznamenal Fazolek portugalsky.

Petra se zazubila. „To je nezdvořilé, mluvit jazykem, kterému nerozumí.“

„Vida. Je pro mě potěšením zjistit, že v Arménii pojem nezdvořilosti *vůbec* existuje.“

Řidič taxíku si všiml zmínky o Arménii, přestože zbytek věty mu byl záhadou, jelikož byl v portugalštině. „Chcete projížďku po Arménii? Není to velká země, můžu vás vozit, udělat vám zvláštní cenu, bez taxametru.“

„Na to nemáme čas,“ odpověděla Petra arménsky. „Ale díky za nabídku.“

Rodina Arkanianových teď bydlela v pěkném bytovém domě – samé balkony a sklo, a přitom zřejmě pro dost zámožnou klientelu, aby z ulice nebylo vidět rozvěšené prádlo. Petra rodině oznámila, že přijede, ale požádala, aby ji nechodili přivítat na letiště. V době, kdy se Petra a Fazolek ukrývali před Achillem Flandersem, si na mimořádná bezpečnostní opatření tak zvykli, že teď žádost přijali bez dalších otázek.

Vrátný Petru poznal podle fotografií, které se objevovaly v arménských novinách pokaždé, když se objevilo něco nového o Fazolkovi. Nejenže je nechal jít nahoru bez ohlášení, ale také trval na tom, že jim vezme zavazadla.

„Jste dva, máte tři děti a tohle jsou všechna zavazadla, která si vezete?“

„My v šatech skoro nechodíme,“ odvětila Petra, jako by to byla ta nejpraktičtější věc na světě.

Výtah s nimi byl v půlce cesty nahoru, když se dveřník rozesmál a řekl: „Vy si děláte legraci.“

Fazolek se usmál a dal mu jako spropitné stodolarovou minci. Vrátný ji vyhodil do vzduchu a s úsměvem si ji schoval do kapsy. „Dobře, že mi ji dal *on!* Kdyby byla od Petry Arkanianové, manželka by mi nikdy nedovolila, abych ji utratil!“

Když se dveře výtahu zase zavřely, Fazolek prohlásil: „Odteď budeš v Arménii dávat spropitné *ty.*“

„Tak jako tak si je *nechají,* Fazolku. Nejde o to, že by nám je vrátili.“

„Ach, och.“

Petřina matka otevřela tak rychle, jako by stála u dveří. Možná tam stála.

Nastalo objímání, líbání a proudy slov v arménštině a obecné řeči. Na rozdíl od taxikáře a vrátného ovládali Petřini rodiče obecnou řeč plynně. Stejně tak Stefan, který dnes odešel dřív ze školy. A mladý David byl zjevně vychovávaný tak, že měl obecnou řeč jako mateřštinu, protože právě jí brebentil téměř bez přestání od okamžiku, kdy Petra vstoupila do bytu.

Samozřejmě bylo jídlo a přišli pozvaní sousedé, protože Jerevan sice byl velké město, ale pořád to byla Arménie. Ale už za několik hodin zůstalo jen jich devět.

„Je nás devět," poznamenala Petra. „Nás pět a vy čtyři. Stýskalo se mi po vás."

„Už teď máte tolik dětí. Kolik jsme měli za celou dobu my," promluvil otec.

„Zákony se změnily," odvětil Fazolek. „A taky se nedá říct, že bychom si naplánovali mít všechny děti najednou."

„Někdy si myslím," řekla matka Petře, „že jsi pořád v Bitevní škole. Musím si připomínat: ne, vrátila se domů, vdala se a má děti. Teď ty děti konečně uvidíme. Ale jsou tak maličké!"

„Mají genetický problém."

„To samozřejmě víme," řekl otec. „Ale stejně je překvapivé, jak jsou malé. A přitom tak… vyspělé."

„Ty opravdu maličké jsou po otci," řekla s trpkým úsměvem Petra. „A to normální je po matce," dodal Fazolek.

„Děkujeme, že jste nám dovolili, abychom váš byt dnes večer využili k neoficiální schůzce," řekl Fazolek.

„Není to bezpečnostně zajištěné místo," připomněl otec.

„Ta schůzka je neoficiální, ne tajná. Předpokládáme, že turečtí a ázerbájdžánští pozorovatelé podají hlášení."

„Víte jistě, že se na vás nepokusí spáchat atentát?" zeptal se Stefan.

„Ve skutečnosti je to tak, že ti vymyli mozek, Stefane, když jsi byl malý," řekl Fazolek. „Až někdo řekne spouštěcí slovo, vyskočíš a zabiješ všechny účastníky schůzky."

„Ne, já půjdu do kina," řekl Stefan.

„Je hrozné říct něco takového," pohoršila se Petra. „I když jen žertem."

„Alaj není Achilles," řekl Fazolek Stefanovi. „Jsme přátelé a on nedovolí, aby na nás muslimští agenti spáchali atentát."

„Vy jste přátelé se svým nepřítelem," podivil se Stefan, jako by to bylo příliš neuvěřitelné.

„To se v některých válkách stává," podotkl otec.

„Zatím žádná válka *není*," připomněla jim matka.

Pochopili narážku, přestali mluvit o aktuálních problémech a místo toho vzpomínali. Přestože Petra vzhledem k mladému věku, kdy byla poslána do Bitevní školy, toho neměla ke vzpomínání zase tolik. Spíš to vypadalo, jako by ji instruovali o její nové identitě před nějakou tajnou misí. *Tohle* by sis měla z dětství pamatovat, kdybys je měla.

A pak dorazili premiér, prezident a ministr zahraničí. Matka si odnesla děti do ložnice a Stefan vzal Davida do kina. Otec směl jako náměstek ministra zahraničí zůstat, i když neměl mluvit.

Rozhovory byly složité, ale přátelské. Ministr zahraničí vysvětlil, jak se Arménie nemůže dočkat, až vstoupí do SLZ, prezident po něm zopakoval všechno, co řekl, a pak premiér zahájil další kolo opakování.

Fazolek zvedl ruku. „Přestaňme se schovávat před pravdou. Arménie je vnitrozemský stát, téměř úplně obklíčený Turky a Ázerbájdžánci. V situaci, kdy se Gruzie momentálně odmítá připojit k SLZ, máte starosti, že bychom vás nedokázali ani zásobovat, natožpak ubránit před nevyhnutelným útokem.“

Viditelně se jim ulevilo, že to Fazolek chápe.

„Chcete být prostě ponecháni tak, jak jste,“ dodal.

Přikývli.

„Ale pravda je takováto: pokud neporazíme kalifa Alaje a nerozbijeme toto zvláštní a nenadálé spojenectví muslimských zemí, kalif Alaj si nakonec podrobí všechny sousední země. Ne proto, že to chce on sám, ale proto, že nedokáže zůstat kalifem dlouho, pokud nebude agresivně prosazovat politiku expanze. Tvrdí, že to není jeho úmysl, ale určitě to nakonec udělá, protože nebude mít jinou volbu.“

Slyšeli to neradi, ale poslouchali dál.

„Arménie se s kalifem Alajem dřív nebo později utká. Otázka zní, jestli to uděláte teď, dokud ještě povedu vojska SLZ při vaší obraně, nebo později, kdy budete stát proti drtivé síle úplně sami.“

„Arménii to v obou případech přijde draho,“ konstatoval mrzutě prezident.

„Válka je nepředvídatelná,“ řekl Fazolek. „A cena vysoká. Ale Arménii jsme tam, kde je, v obklíčení muslimy, neumístili *my*.“

„To udělal Bůh,“ řekl prezident. „Proto se snažíme nestěžovat si na to.“

„Proč vám jako provokace nemůže posloužit Izrael?“ zeptal se premiér. „Ten je vojensky mnohem silnější než my.“

„Opak je pravdou,“ odvětil Fazolek. „Jejich postavení je a vždycky bylo – geograficky – beznadějné. A s muslimskými zeměmi, které jej obklopují, je Izrael integrovaný tak těsně, že by to muslimové cítili jako hlubokou zradu, kdyby se teď přidal k SLZ. Jejich hněv by byl strašlivý a my bychom Izrael nedokázali bránit. Zatímco vy – řekněme jen, že v průběhu staletí muslimové zavraždili víc Arménců, než kolik kdy zavraždili Židů. Oni vás nenávidí, dívají se na vás jako na hanebný zásah do svého území, přestože vy jste tady byli dřív, než jacíkoliv Turkové opustili centrální Asii. Tu nenávist provází také břemeno viny. Ano, vaše připojení k SLZ by je rozběsnilo, ale neměli by pocit, že jsou *zrazeni*.“

„Tyto nuance mi unikají,“ řekl prezident skepticky.

„Působí obrovský rozdíl v tom, jak armáda bojuje. Arménie je životně důležitá proto, že může Alaje přinutit jednat dřív, než bude připravený. Momentálně je unie s Indií stále jen formální, ne faktická. Je to sňatek, ne rodina.“

„Mně nemusíte citovat Lincolna.“

Petra sebou v duchu škubla. Citát o „sňatku, nikoli rodině“, vůbec nepocházel od Lincolna. Byl z jednoho jejího martelovského eseje. Bylo špatné znamení, jestli si lidé pletli Lincolna a Martela. Ale samozřejmě bylo lepší špatné připsání neopravovat, aby to nevypadalo, že práce Martela a Lincolna zná až příliš dobře.

„Naše stanovisko je stejné, jaké bylo už před několika týdny,“ prohlásil prezident. „Po Arménii se žádá příliš.“

„Souhlasím,“ připustil Fazolek. „Ale nezapomínejte, že my žádáme. Až muslimové konečně dojdou k závěru, že by Arménie neměla existovat, nebudou žádat.“

Prezident si přitiskl prsty na čelo. Bylo to gesto, jemuž Petra říkala „hledání mozku vrtáním“. „Jak bychom mohli uspořádat referendum?“ zeptal se.

„Referendum je přesně to, co potřebujeme.“

„Proč? Čeho tím vojensky dosáhnete kromě toho, že rozmělníte své síly a navážete na sebe poměrně malou část kalifových vojsk?“

„Znám Alaje,“ řekl Fazolek. „Nebude chtít na Arménii zaútočit. Zdejší terén je pro opravdové vojenské tažení noční můrou. Nepředstavujete vážnou hrozbu. Útok na Arménii nemá vůbec žádný smysl.“

„Chcete říct, že na nás nikdo nezaútočí?“

„Určitě na vás někdo zaútočí.“

„Jdete na nás moc tajemně,“ řekl premiér.

Petra se usmála. „Manžel *není* tajemný. Je to tak nápadné, až si říkáte, že přece nemůže myslet *tohle.* Alaj nezaútočí. Ale muslimové zaútočí. Přinutí ho něco udělat. Pokud odmítne zaútočit, ale jiní muslimové zaútočí, přejde velení džihádu od něho k někomu jinému. Bez ohledu na to, jestli se těchto útočníků na volné noze zbaví, muslimský svět je rozdělený a dva velitelé si konkurují.“

Prezident nebyl žádný hlupák. „Vy si ale děláte větší naděje,“ podotkl.

„Všichni bojovníci jsou plní nadějí,“ odvětil Fazolek. „Chápu však, že ke mně nemáte dost důvěry. Pro mě je to velká hra. Ale vám jde o vaše domovy, o vaše rodiny. Proto jsme se chtěli setkat tady. Abychom vás přesvědčili, že je to i náš domov a naše rodina.“

„Sedět a čekat, až nepřítel něco udělá, se rovná rozhodnutí zemřít,“ promluvila Petra. „Žádáme Arménii, aby přinesla tuto oběť a podstoupila toto riziko, protože když to neudělá, je odsouzena k záhubě. Ale pokud se Arménie připojí ke Svobodným lidem Země, bude mít velice silnou obranu.“

„A co bude tvořit tu obranu?“

„Já,“ řekla Petra.

„Kojící matka?“ zeptal se premiér.

„Arménský člen Enderovy družiny,“ odpověděla. „Budu velet arménským ozbrojeným silám.“

„Naše horská bohyně proti bohyni Indie,“ poznamenal ministr zahraničí.

„Arménie je křesťanská země,“ ozval se otec, „a moje dcera není žádná bohyně.“

„To byl vtip,“ řekl otcův šéf.

„Ale ten vtip má pravdivý základ," upřesnil Fazolek. „Petra sama o sobě je pro Alaje rovnocenný soupeř. Já taky. A Virlomi není soupeř pro žádného z nás."

Petra doufala, že to je pravda. Virlomi měla teď za sebou roky zkušeností v poli – ne-li v logistice přesunu velkých armád, tak přesně v těch malých operacích, které by byly v Arménii nejúčinnější.

„Musíme si to rozmyslet," uzavřel prezident.

„Jsme tedy tam, kde jsme byli," řekl ministr zahraničí. „Přemýšlíme."

Fazolek vstal – v těchto dnech to byl pohled nahánějící strach – a uklonil se jim. „Děkuji, že jste se s námi setkali."

„Nebylo by lepší," promluvil ministerský předseda, „kdyby se vám podařilo poštvat tento nový, indicko-muslimský… útvar… do války s Čínou?"

„K té samozřejmě nakonec dojde," odpověděl Fazolek. „Ale kdy? SLZ chce zlomit hřbet Muslimské lize kalifa Alaje teď. Dřív, než zesílí."

A Petra věděla, co se všem honí hlavou: dřív, než Fazolek zemře. Protože Fazolek je nejdůležitější zbraň.

Prezident vstal, pak ale ostatní dva zadržel rukou. „Máme tady Petru Arkanianovou. A Juliana Delphikiho. Nemohli bychom je požádat, aby se poradili s naší armádou o přípravách na válku?"

„Všimla jsem si, že tady žádní vojáci nejsou," řekla Petra. „Nechci, aby měli pocit, že jsme jim byli vnuceni."

„Nemusíte se obávat, takový pocit mít nebudou," řekl vemlouvavě ministr zahraničí. Ale Petra věděla, proč tady zástupci armády nejsou. Chtěli se totiž k SLZ připojit právě proto, že se pro obranu Arménie sami necítili dost silní. S inspekční cestou nebudou žádné problémy.

Když nejvyšší představitelé Arménie opustili byt Arkanianových, otec a Petra padli na postele a Fazolek se natáhl na podlahu. Okamžitě začali rozebírat, co se právě stalo, a co se podle jejich mínění *stane*.

Matka přišla ve chvíli, kdy hovor pomalu končil. „Jestlipak už všichni spíte, zlatíčka," řekla. „Stefan po filmu přiveze Davida, ale ještě máme chvíli, dokud jsme tu jenom my dospělí."

„Fajn," kývl otec.

„Právě jsme mluvili o tom, jestli nebylo plýtvání časem, že jsme sem přijeli," řekla Petra.

Matka obrátila oči v sloup. „Jak by to mohlo být plýtvání časem?" A pak se k překvapení všech rozplakala.

„Co se děje?" Otec a dcera ji okamžitě zahrnuli starostlivostí.

„Nic," odpověděla. „Jenom… přece jste sem nepřijeli a nepřivezli s sebou tyto děti proto, že jste měli jednání. Nestalo se tady nic, co by se nemohlo stát prostřednictvím telekonference."

„Tak proč jsme podle tebe tady?" zeptala se Petra.

„Přijeli jste se rozloučit."

Petra se podívala na Fazolka a poprvé si uvědomila, že to možná je pravda. „Jestli ano, v plánu jsme to neměli."

„Ale děláte to. Přijeli jste osobně, protože nás možná už nikdy neuvidíte. Kvůli té válce!"

„Ne," ozval se Fazolek. „Kvůli válce ne."

„Mami, víš, jak na tom Fazolek je."

„Nejsem slepá! Vidím, že se vytáhl tak, že skoro neprojde dveřmi!"

„A totéž se týká Endera a Belly. Jsou na tom stejně jako on. Proto jakmile získáme všechny zbývající děti, odletíme do vesmíru. Rychlostí světla. Abychom mohli využít relativistických efektů. Aby byl Fazolek naživu, až konečně najdou lék."

Otec zavrtěl hlavou.

„A my už budeme mrtví, až se vrátíte domů," pochopila matka.

„Berte to tak, jako bych byla zase v Bitevní škole," řekla Petra.

„Mám všechna tahle vnoučata, ale… pak je zase mít nebudu." Matka se znovu rozplakala.

„Neodjedu, dokud nedosáhneme toho, aby měl Petr Wiggin situaci pevně pod kontrolou," přislíbil Fazolek.

„A proto s rozpoutáním té války tak spěcháte," promluvil otec. „Proč jim to jednoduše neřeknete?"

„Potřebujeme, aby ve mě měli důvěru,“ vysvětlil Fazolek. „Říct jim, že můžu v půlce války zemřít, jim ve věci připojení se k SLZ zrovna klid nedodá.“

„Tyhle děti tedy vyrostou v kosmické lodi?“ zeptala se pochybovačně matka.

„Budeme šťastní, když je uvidíme stárnout,“ řekla Petra, „aniž by některé z nich narostlo tak jako jeho tatínek.“

Fazolek zvedl obrovskou nohu. „Bude těžké obout tyhle boty.“

„Je pravda,“ přiznala Petra, „že tuhle válku – v Arménii – vybojovat chceme. Všechny ty hory. Půjde to pomalu.“

„Pomalu?“ zeptal se otec. „Není to opak toho, co chcete?“

„Chceme, aby válka skončila co nejrychleji,“ řekl Fazolek. „Ale toto je případ, kdy nás pomalost urychlí.“

„Jste prostě geniální stratégové,“ řekl otec a zamířil do kuchyně. „Chce ještě někdo jiný něco jíst?“

~ ~ ~

Tu noc Petra nedokázala usnout. Vyšla na balkon a rozhlédla se po městě.

Je na tomto světě něco, co nemůžu opustit?

Tak velkou část života jsem žila vzdálena od rodiny. Znamená to, že mi budou chybět víc, nebo míň?

Pak si ale uvědomila, že to s její melancholií nijak nesouvisí. Nemohla usnout, protože věděla, že se blíží válka. Jejich plán byl udržet válku v horách, donutit Turky, aby zaplatili za každý metr. Ale nebyl důvod si myslet, že Alajovy síly – nebo jaké muslimské síly to byly – se neuchýlí k bombardování velkých populačních center. Cílené bombardování bylo pravidlem tak dlouho – od shození atomové bomby na Mekku – že by návrat ke kobercovému bombardování namířenému proti lidem zapůsobil jako demoralizující šok.

Všechno je závislé na tom, abychom dokázali získat a udržet kontrolu nad vzdušným prostorem. A SLZ nemají tolik letadel jako Muslimská liga.

A ti pitomí, krátkozrací Izraelci vycvičili arabské vzdušné síly tak dobře, že teď patřily k nejnebezpečnějším na světě.

Jak si mohl Fazolek tak věřit?

Bylo to jen tím, že věděl, že Zemi brzy opustí a nebude tady muset být, aby se vyrovnal s následky?

To nebylo fér. Fazolek řekl, že zůstane, dokud Petr Wiggin nebude Hegemon nejenom titulem, ale i fakticky. Fazolek své slovo neporušoval.

Co když ten lék nikdy nenajdou? Co když poletíme vesmírem věčně? Co když Fazolek zemře a já tam zůstanu s dětmi sama?

Zaslechla za sebou kroky. Předpokládala, že to bude Fazolek, ale byla to matka.

„Ty jsi vzhůru, i když tě neprobudily děti?“

Petra se usmála. „Mám spoustu věcí, které mě nenechají spát.“

„Jenže ty *potřebuješ* spát.“

„Moje tělo si nakonec poručí, ať se mi to líbí nebo ne.“

Matka se rozhlédla po městě. „Stýskalo se ti po nás?“

Věděla, že matka chce, aby řekla: Každý den. Ale musela stačit pravda. „Když mám vůbec čas o něčem přemýšlet, tak ano. Ale není to tak, že by se mi po vás stýskalo. Jde o to… Jsem ráda, že vás mám ve svém životě. Jsem ráda, že jste na tomto světě.“ Otočila se čelem k matce. „Už nejsem malá holčička. Vím, že jsem pořád velice mladá, a určitě ještě nic nevím, ale jsme už teď součástí cyklu života. Už nejsem nejmladší generace. Proto nelpím na svých rodičích tak, jak bych lpěla kdysi. V Bitevní škole se mi stýskalo hodně. Děti potřebují rodinu.“

„A vytvoří si ji z toho, co mají právě po ruce,“ řekla smutně matka.

„To se mým dětem nikdy nestane,“ prohlásila Petra. „Na planetu neútočí mimozemšťané. Můžu s nimi zůstat.“

Potom si uvědomila, co by někdo mohl tvrdit: že její děti *jsou* invaze mimozemšťanů.

Nedokázala tak uvažovat.

Matka ji pohladila po vlasech. „Nosíš na svých bedrech příliš těžké břemeno.“

„Ne tak těžké jako Fazolek. A mnohem lehčí než Petr.“

„Je ten Petr Wiggin dobrý člověk?“

Petra pokrčila rameny. „Jsou slavní lidé vůbec někdy dobří? Vím, že mohou být, jenže máme pro jejich posuzování jiné měřítko. Sláva je změní, bez ohledu na to, jací byli původně. Je to jako s válkou – vyřeší někdy nějaká válka něco? Jenže tak to posuzovat nemůžeme. Válka se netestuje podle toho, jestli něco *vyřešila*. Musíš se zeptat: bylo lepší tu válku vést, než to neudělat? A podle mě by se stejný test měl použít na slavné lidi.“

„*Jestli* je Petr Wiggin slavný.“

„Mami, už jsi zapomněla, že byl Locke? Ukončil válku. Byl slavný dřív, než jsem se vrátila domů z Bitevní školy. A to mu ještě nebylo dvacet. Byl mladší, než jsem já teď.“

„Pak jsem tedy položila špatnou otázku. Bude svět, kterému vládne, někdy dobrým místem pro život?“

Petra znovu pokrčila rameny. „Věřím tomu, že chce, aby byl. Nevšimla jsem si na něm pomstychtivosti. Nebo zkorumpovanosti. Dává si záležet na tom, aby každá země přistoupila k SLZ na základě hlasování lidí, takže se jim nic nevnucuje. To je slibné, ne?“

„Arménie mnoho století toužila mít vlastní stát. Teď ho máme, ale vypadá to, že cena, kterou musíme zaplatit, abychom si ho zachovali, je vzdát se ho.“

„Arménie pořád zůstane Arménií, mami.“

„Ne, nezůstane,“ řekla. „Jestli Petr Wiggin získá všechno, co chce získat, bude z Arménie… Kansas.“

„To těžko!“

„Budeme všichni mluvit obecnou řečí a když pojedeš z Jerevanu do Rostova, Ankary nebo Sofie, ani nepoznáš, že jsi někde jinde.“

„Obecnou řečí mluvíme všichni už *teď*. *A* nikdy nenastane doba, kdy bys nerozeznala Ankaru od Jerevanu.“

„Jsi si tím hodně jistá.“

„Jsem si jistá mnoha věcmi. A zhruba v polovině případů mám pravdu.“ Vesele se na matku usmála, ale úsměv, kterým jí matka oplatila, nebyl opravdový.

„Jak jsi to dokázala?“ zeptala se Petra. „Jak ses vzdala svého dítěte?“

„Tebe se nikdo ‚nevzdal‘. Tebe nám prostě vzali. Většinou se mi dařilo věřit, že je to pro dobrou věc. Jindy jsem brečela. Smrt to

nebyla, protože jsi byla dál živá. Byla jsem na tebe pyšná. Stýskalo se mi po tobě. Skoro od prvního slova, co jsi řekla, jsi byla dobrý společník. Ale tolik ambiciózní!“

Petra se tomu pousmála.

„Teď jsi vdaná,“ řekla matka. „Vlastním ambicím je konec. Teď máš ambice pro své děti.“

„Chci jenom to, aby byly šťastné.“

„To je něco, co za ně udělat *nemůžeš*. Tak si to nedávej jako svůj cíl.“

„Já nemám cíl, mami.“

„To je dobře. Aspoň nebudeš mít nikdy zlomené srdce.“

Matka se na ni podívala s kamenným výrazem.

Petra se krátce zasmála. „Byla jsem nějakou dobu pryč, tak jsem zapomněla, že ty víš všechno.“

Matka se usmála. „Petro, já tě nemůžu před ničím zachránit. Ale chci to udělat. Udělala bych to, kdybych mohla. Pomáhá to? Vědět, že někdo chce, abys byla šťastná?“

„Víc, než tušíš, mami.“

Přikývla. Po tvářích se jí rozběhly slzy. „Odletět do vesmíru. Je to jako sám se zavřít do rakve. Já vím! Ale *mně* to tak připadá. Já prostě vím, že tě ztratím, stejně jako by mi tě vzala smrt. Ty to taky víš. Proto sis vyšla sem, aby ses rozloučila s Jerevanem?“

„Se Zemí, mami. Jerevan je na ní to nejmenší.“

„No, Jerevanu se po tobě stýskat nebude. To města nikdy nedělají. Žijí si dál a my pro ně nejsme vůbec důležití. To na nich nesnáším.“

A totéž platí pro lidstvo, pomyslela si Petra. „Já myslím, že je to dobře, že život jde dál. Je to jako s vodou ve vědru. Když trochu ubereš, zbytek zaplní její místo.“

„Když je to, co je pryč, moje dítě, nic to místo nezaplní.“

Petra věděla, že matka mluví o letech, která strávila bez ní, ale hlavou jí proběhla myšlenka na šest dětí, které zatím nenalezli. Spojení těch dvou myšlenek způsobilo, že na ni ztráta těchto dětí – pokud vůbec existovaly – najednou dolehla příliš silně, než aby to v sobě dokázala zadržet. Petra se rozplakala. Nenáviděla pláč.

Matka ji objala. „Promiň, Petruško,“ omlouvala se. „Vůbec jsem nepřemýšlela. Mně se stýskalo po jednom dítěti, přitom ty jich máš tolik a ani nevíš, jestli jsou živé nebo mrtvé.“

„Ale pro mě nejsou ani opravdové. Nevím, proč brečím. Vždyť jsem je ani nikdy neviděla.“

„Je to tak. Jsme hladové po svých dětech. Jakmile je přivedeme na svět, *potřebujeme* se o ně starat.“

„*Já* jsem neudělala ani *to,*“ namítla Petra. „Všechny kromě toho jednoho porodily jiné ženy. A ztratím *jeho.*“ A najednou jí život připadal tak strašný, že se to nedalo vydržet. Rozvzlykala se matce v náručí.

„Chudinko, ty moje chudinko,“ šeptala jí matka. „Tvůj život mi láme srdce.“

„Jak si můžu takhle stěžovat?“ řekla Petra hlasem zvýšeným pláčem. „Podílela jsem se na nejvýznamnějších událostech v dějinách.“

„Když tě potřebují tvoje děti, dějiny velkou útěchu nepřinesou.“

A jako by čekal na znamení, ozval se z bytu tichý dětský pláč. Matka udělala pohyb, jako by tam chtěla jít, ale Petra ji zadržela. „Fazolek ji přinese.“ Lemem košile si osušila oči.

„Ty poznáš podle pláče, které dítě to je?“

„A tys to nedokázala?“

„Nikdy jsem neměla dvě malé děti najednou, natož tři. V naší rodině není mnoho vícečetných porodů.“

„Vidíš, objevila jsem dokonalý způsob, jak mít devaterčata. Sehnat si na pomoc osm dalších žen.“ Petra se dokázala slabě rozesmát svým vlastním černým humorem.

Dítě se znovu rozplakalo.

„Určitě je to Bella, ta je vždycky vytrvalejší. Fazolek ji přebalí a pak mi ji přinese.“

„Mohla bych to udělat já a on bude moci jít znovu spát,“ nabídla matka.

„Patří to k nejlepším chvílím, kdy jsme spolu,“ řekla Petra. „Pečování o děti.“

Matka ji lehce políbila na tvář. „Mně stačí naznačit.“

„Dík, že sis se mnou popovídala, mami.“

„Díky, že ses vrátila domů.“

Matka zašla dovnitř. Petra se postavila na kraj balkonu. Po chvíli přišel Fazolek. Byl bosý. Petra si vyhrnula tričko a Bella začala hlasitě pít. „Jediné štěstí, že tvůj bratr Ender uvedl do provozu mou mlékárnu,“ řekla Petra. „Jinak by ses musela krmit z láhve.“

Jak tam stála, kojila Bellu a rozhlížela se po nočním městě, Fazolkovy mohutné ruce ji vzaly za ramena a pohladily ji po pažích. Tak jemně. Tak vlídně.

Kdysi byl stejně maličký jako tohle děvčátko.

Ale vždycky byl obr, dřív, než to začalo být vidět na jeho těle.

KAPITOLA 19

NEPŘÁTELÉ

Zdroj: Vzkaz pro Hegemona: Epidemii se nemůžeš bránit plotem
Autor: Martel
Umístěno na Síť včasného varování

Přítomnost Juliana Delphikiho, Hegemonova „muže pro špinavou práci“, v Arménii může někomu připadat jako rodinná dovolená, ale někteří z nás nezapomněli, že Delphiki byl ve Rwandě krátce před tím, než ratifikovala Ústavu SLZ.

Když vezmete v úvahu, že Delphikiova manželka Petra Arkanianová, také jedna z Enderovy družiny, je Arménka, k jakému jinému závěru můžete dojít než k tomu, že Arménie, křesťanská enkláva téměř obklopená muslimskými zeměmi, se chystá k ratifikaci?

Přidejte k tomu těsné vazby Hegemona s Thajskem, kde se Wigginova levá ruka, generál Surajawong, momentálně účastní „konzultací“ s generálem Phet Nojem a ministerským předsedou Paribatrou, čerstvě navráceným z čínského zajetí, a postavení SLZ v Nubii – a vypadá to, jako by se Hegemon snažil malou říši kalifa Alaje obklíčit.

Mnoho vědátorů tvrdí, že Hegemonovou strategií je kalifa Alaje „zadržet“. Ale když teď Indové přešli do muslimského lože – ehm, chtěl jsem říct „tábora“ – zadržování nestačí.

Když se kalif Alaj, náš moderní Tamerlán, rozhodne, že chce pořádnou hromadu lidských lebek (dobří aranžéři se dnes *tak* těžko shánějí), může postavit obrovské armády a soustředit je na svých hranicích, kdekoli se mu zachce.

Jestli bude Hegemon pasivně sedět a snažit se Alaje „zadržet“ za plotem z aliancí, zjistí, že má proti sobě obrovskou přesilu všude, kde se Alaj rozhodne udeřit.

Islám, krvežíznivé „jednosměrné“ náboženství, má ve vztahu k lidstvu jen o málo ničivější záznam než termiťané.

Je na čase, aby Hegemon dostál svému titulu a podnikl ráznou preventivní akci – nejlépe v Arménii, kde bude moci zaútočit na krk islámu jako nůž. A až to udělá, přijde čas, aby se Evropa, Čína a Amerika probudily a připojily se k němu. Proti této hrozbě potřebujeme být jednotní, tak jako jsme to potřebovali proti mimozemské invazi.

Od: PetrWiggin%soukrome@SvobodniLideZeme.fp.gpw
Komu: PetraDelphikiova%ztracene@SvobodniLideZeme.fp.goc
Předmět: Poslední Martelův esej

Šifrovací kód: ******
Dešifrovací kód: *********

Jistě, „zaútočit na krk islámu jako nůž“. S jakou obrovskou armádou? Kde se vezme to silné letectvo, které zneutralizuje muslimy? A přepraví tu obrovskou armádu přes hornatý terén mezi Arménií a „krkem“ islámu?

Alaj a Virlomi sice pochopí, že Martel si jenom honí triko, ale muslimský tisk je naštěstí známý svou paranoiou. TEN by měl uvěřit, že hrozba existuje. Tlak tedy působí a hra běží. Jsi přirozený burcovatel davů, Petro. Musíš mi slíbit, že proti mně nikdy nebudeš kandidovat na žádnou funkci.

Počkat, jsem přece doživotní Hegemon, ne…

Dobrá práce, mamko

~ ~ ~

Kalif Alaj a Virlomi seděli vedle sebe v čele konferenčního stolu v Chichlamu – kterému muslimský tisk stále říkal Hajdarabád.

Alaj nechápal, proč Virlomi vadí, že odmítá vyžadovat, aby muslimové městu říkali jeho předmuslimským jménem. I bez té zbytečně ponižující změny jména měl problémů dost. Ostatně, Indové si svou nezávislost *nevybočovali.* Sňatkem získali

samosprávu. Což byla mnohem lepší metoda než válka – jenže bez vítězství na bojišti se nehodilo, aby Virlomi trvala na symbolech triumfu, jako bylo nutit neporažené dobyvatele, aby změnili jméno, kterým označovali *své* sídlo vlády.

Alaj a Virlomi se v několika uplynulých dnech setkali s několika skupinami.

Na konferenci hlav muslimských států poslouchali nářky a návrhy národů, které byly tak divoce roztroušené jako Indonésané, Alžířané, Kazaši a Jemenci.

Na mnohem klidnější konferenci muslimských menšin se oddávali revolučním představám filipínských, francouzských, španělských a thajských rádoby džihádistů.

A mezitím uspořádali bankety pro francouzské, americké a ruské ministry zahraničí – a vyslechli jejich vážné rady.

Tihle vládcové starých, unavených říší – copak si nevšimli, že jejich státy se ze světa už dávno stáhly? Jistě, Rusové a Američané stále měli armádu, která budila respekt, ale kam se poděla jejich vůle vládnout? Mysleli si, že mohou dál komandovat lidi jako Alaj, kteří moc měli a uměli ji použít.

Ale kalifu Alajovi nedělalo problémy představit, že tyto země dál mají ve světě svou váhu. Uklidňovat je moudrým pokyvováním a chlácholivými slovy, aby jejich zástupci odjeli domů s dobrým pocitem, že pomohli zvýšit „mír na Zemi“.

Alaj si pak Virlomi postěžoval. Copak Američanům nestačí, že celý svět používá jejich dolary a dovoluje jim ovládat MF? Rusům nestačí, že kalif Alaj drží svá vojska daleko od jejich hranice a nedělá nic, čím by podpořil vzbouřenecké muslimské skupiny na jejich území?

A Francouzi – co čekali, že Alaj *udělá,* až se doslechne o postoji jejich vlády? Nechápali, že se vlastní volbou postavili v této velké hře do pozice diváků? Hráči nehodlali dovolit fanouškům, aby zasahovali do hry, a bylo úplně jedno, jak dobře svého času hráli.

Virlomi při všech těchto schůzkách vlídně poslouchala a neříkala nic. Většina návštěvníků si odnesla dojem, že je jen loutka a veškerou moc má kalif Alaj. Ten dojem nebyl na škodu. Ale, jak věděl Alaj a jeho nejbližší rádci, byl také naprosto mylný.

Dnešní schůzka byla mnohem důležitější. U tohoto stolu se shromáždili muži, kteří fakticky vládli muslimské říši – muži, jimž Alaj důvěřoval, a oni zajišťovali, aby hlavy různých muslimských států dělaly, co od nich Alaj potřeboval, a přitom se nerozčilovaly nad tím, jak pevně je má kalif pod palcem. Jelikož Alaj měl nadšenou podporu většiny muslimských obyvatel, poskytovalo mu to obrovskou páku na jejich vlády, aby s ním spolupracovaly. Zatím však neměl takový vliv, aby vybudoval systém nezávislého financování. Byl tedy závislý na příspěvcích od různých republik, království a islámských států, které mu sloužily.

Muži u tohoto stolu zajišťovali, aby peníze plynuly k Hajdarabádu a poslušnost proudila směrem ven s nejmenším možným třením.

Nejpozoruhodnější na těchto mužích bylo, že nebyli o nic bohatší než v době, kdy je jmenoval. Přes všechny příležitosti, aby tu vzali úplatek nebo se tam nechali podmáznout, zůstali čistí. Motivovala je oddanost kalifovi a hrdost na postavení, v němž požívali důvěru a čest.

Namísto jednoho vezíra jich měl Alaj tucet. Shromáždili se u tohoto stolu, aby mu poradili a vyslechli jeho rozhodnutí.

Všichni do jednoho nesli Virlominu přítomnost u stolu nelibě.

A Virlomi nedělala nic, čím by to pomohla zmírnit. Mluvila totiž tiše a krátce, ale vytrvale při tom používala klidný hlas a tajemné držení těla, které tak dobře platily na hinduisty. Jenže muslimové neměli žádnou tradici bohyní, nanejvýš snad v Indonésii a Malajsii, a tam si dávali obzvlášť záležet, aby takové tendence potlačili všude, kde se objeví. Virlomi mezi nimi byla jako mimozemšťan.

Tady nebyly žádné kamery. Na toto publikum ta role neplatila. Tak proč dál trvala na tom, že si bude hrát na bohyni?

Bylo možné, že tomu věřila? Že po letech, kdy tu roli hrála, aby udržela indický odpor při životě, teď věřila, že má božská vnuknutí? Jestli skutečně věřila, že je ona sama božskou bytostí, byla to absurdní představa. Pokud by muslimové uvěřili, že si *to* myslí, očekávali by od Alaje, že se s ní rozvede a s tímto nesmyslem skoncuje. Uznávali představu, že kalif, podobně jako dávný Šalamoun, může pojmout za manželky ženy z mnoha království.

Symbolicky to vyjadřovalo, že se tato království podřizují islámu, tak jako se manželka podřizuje svému muži.

Nemohla věřit, že je bohyně. Alaj byl o tom přesvědčený. Takové pověry by v ní Bitevní škola určitě udusila.

Jenže Bitevní škola byla už léta minulostí a většinu té doby žila Virlomi v izolaci a obdivu. Staly se věci, které by změnily každého. Řekla mu o akci s kameny na cestě, „Velké indické zdi“, kdy byla svědkem, jak se její činy proměnily v obrovské hnutí. Řekla mu, jak se stala ve východní Indii nejdřív svatou ženou a posléze ukrývající se bohyní.

Když ho poučovala o satjágraze, myslel si, že rozumí. Obětuješ všechno a cokoli, aby ses postavil za to, co je správné, a přitom neublížil jinému.

Přesto i ona zabíjela zbraní, kterou držela ve vlastní ruce. Byly doby, kdy se války nezříkala. Když mu vyprávěla o tlupě svých bojovníků, kteří odrazili celou čínskou armádu a zabránili jí vpadnout zpátky do Indie nebo alespoň doplnit zásoby armádám, které systematicky ničili Alajovi Peršané a Pákistánci, uvědomil si, za kolik vděčí její genialitě velitelky, vůdkyně schopné vybičovat své vojáky k neuvěřitelně chrabrým činům, učitelky, která dokáže z rolníků vycvičit krutě zdatné vojáky.

Někde mezi satjágrahou a zabíjením muselo být místo, kde Virlomi – dívka z Bitevní školy – doopravdy žila.

Anebo možná ne. Třeba ji kruté rozpory ve vlastních činech dovedly k tomu, že odpovědnost přenesla jinam. Sloužila bohům. Sama byla bůh. Proto na tom nebylo nic špatného, když jeden den žila podle satjágrahy a další zlikvidovala celý konvoj pod sesuvem půdy.

Ironií bylo, že čím déle s ní Alaj žil, tím víc ji miloval. Byla něžná a štědrá milenka a hovořila s ním otevřeně, holčičím způsobem, jako by byli kamarádi ze školy. Jako by byli stále děti.

Což přece jsme, nebo ne?

Ne, Alaj byl teď muž, přestože mu ještě nebylo dvacet. A Virlomi byla starší než on, žádné dítě.

Jenže oni žádné dětství neměli. Když byli spolu sami, jejich manželství se víc než čemukoli jinému podobalo *hře* na manželství. Pořád to byla legrace.

A když přišli na schůzku, jako byla tato, Virlomi v sobě dokázala tu hravost vypnout, odsunout tu přirozenou dívku a stát se provokativní hinduistickou bohyní, která dál vrážela klín mezi kalifa Alaje a jeho nejdůvěryhodnější sluhy.

Rada byla přirozeně znepokojená Petrem Wigginem, Fazolkem, Petrou a Surajawongem. Tu Martelovu esej brali velice vážně.

Proto nad ní Virlomi, aby je rozčilila, přirozeně mávla rukou. „Martel si může psát, co chce, nemá to žádný význam."

Hadrubet Sasar – „Bodlák" – upozornil opatrně, aby se s ní nedostal do rozporu, na to, co bylo všeobecně známo: „Delphikiovi skutečně pobývají v Arménii a jsou tam již týden."

„Mají tam rodinu," řekla.

„Zajeli si na dovolenou a vzali děti na návštěvu dědečka s babičkou," prohlásil Alamandar. Jako obvykle byla jeho ironie tak suchá, že mohlo člověku snadno uniknout, jak se té představě totálně vysmívá.

„To samozřejmě ne," odpověděla Virlomi – a její posměch nezůstal nenápadný. „Wiggin *chce*, abychom si mysleli, že něco chystají. Stáhneme turecké jednotky ze Sin-ťiangu, aby napadly Arménii. Nato Han Tzu udeří v Sin-ťiangu."

„Al-kalif má možná nějaké zpravodajské informace, které naznačují, že čínský císař je ve spojenectví s Hegemonem," řekl Bodlák.

„Petr Wiggin ví, jak využívat lidi, aby nevěděli, že jsou využíváni," řekla Virlomi.

Alaj ji poslouchal a napadlo ho: Ten princip by se dal stejně snadno jako na Han Tzua použít na Armény. Třeba je Petr Wiggin doopravdy využívá bez jejich souhlasu. Je jednoduché poslat Fazolka s Petrou na návštěvu Arménie a pak vypustit falešnou historku, podle níž to znamená, že se Arméni chystají připojit k SLZ.

Alaj zvedl ruku. „Nadždžasi. Mohl bys porovnat jazyk Martelových esejů s texty Petra Wiggina, včetně Lockových esejů, a říci mi, jestli je možné, aby je psala stejná ruka?"

Souhlasný šum kolem stolu.

„Proti Arménii nepodnikneme nic na základě nepodložených klepů posbíraných na síti," prohlásil kalif Alaj. „Ani na základě našich dlouhodobých podezření vůči Arménům."

Sledoval jejich reakce. Někteří souhlasně přikyvovali, ale většina jich svou reakci skryla. A na Musafim, nejmladším z jeho vezírů, byla vidět skepse.

„Musafi, řekni nám něco," vyzval ho Alaj.

„Lidem je prakticky jedno, jestli jsme schopni prokázat, že proti nám Arméni něco chystají nebo ne," řekl Musafi. „Toto není soudní tribunál. Mnozí říkají, že místo abychom Indii pomocí sňatku získali poklidnou cestou, stejným způsobem jsme ji ztratili."

Alaj se nepodíval na Virlomi; nezaznamenal, že by strnula, a nevšiml si ani žádné jiné změny v jejím držení těla.

„Když Hegemon pokořil Súdánce a ukradl muslimské území v Nubii, neudělali jsme nic." Musafi zdvižením ruky zadržel nevyhnutelnou námitku. „Lidé *věří*, že to území bylo ukradeno."

„Podle tebe si budou myslet, že kalif je neschopný, toho se obáváš."

„Očekávali od tebe, že rozšíříš islám po světě. Místo toho se zdá, že ztrácíš vliv. Samotný fakt, že Arménie nemůže být zdrojem významné invaze, také znamená, že je to bezpečné místo pro podniknutí omezené akce, která lid přesvědčí, že kalifát stále bdí nad islámem."

„A kolik lidí by za to mělo zemřít?" zeptal se Alaj.

„Za pokračující jednotu muslimů?" zdůraznil Musafi, „tolik, kolik jich miluje Boha."

„Tato myšlenka má moudrost," připustil Alaj. „Jenže muslimové nejsou jediní lidé na světě. Mimo islám je Arménie vnímána jako hrdinský obětní národ. Nemůže se stát, že jakákoli akce proti Arménii bude chápána jako důkaz, že se islám rozpíná přesně tak, jak jej z toho Martel obviňuje? Co potom bude s muslimskými menšinami v Evropě?"

Virlomi se předklonila a každému z rádců se směle podívala do obličeje, jako by u tohoto stolu měla autoritu. V jejím postoji bylo

víc agresivity, než kolik jí kdy vůči svým přátelům projevil Alaj. Na druhou stranu, toto nebyli její přátelé. „Tobě záleží na jednotě?“

„V muslimském světě to byl problém odjakživa,“ ozval se Alamandar. Někteří muži se tiše zasmáli.

„‚Svobodní lidé,‘ nás napadnout nemohou, protože jsme v každém bodě, kde by mohli zaútočit, silnější než oni,“ řekla Virlomi. „Je naším cílem sjednotit svět pod vládu kalifa Alaje? Pak naším hlavním rivalem není Petr Wiggin. Je to Han Tzu. Přišel za mnou s intrikami proti kalifu Alajovi. Nabídl mi sňatek, aby se Indie a Čína mohly sjednotit proti islámu.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Musafi.

Alaj pochopil, proč se ptá. „Stalo se to dřív, než jsme Virlomi a já vůbec začali uvažovat o manželství, Musafi. Moje manželka se zachovala přesně tak, jak se patří.“

Musafi byl spokojený; na Virlomi nebylo nijak vidět, že by jí záleželo na tom, čeho se přerušení týkalo. „Pro posílení domácí jednoty se války nevedou – za tím účelem se prosazuje ekonomická politika, díky níž lidé ztloustnou a zbohatnou. Války se vedou k zajištění bezpečí, kvůli rozšíření hranic a eliminaci budoucích rizik. Han Tzu je takové riziko.“

„Od chvíle, kdy Han Tzu nastoupil do úřadu,“ ozval se Bodlák, „nepodnikl žádný agresivní krok. Vůči všem svým sousedům zaujal smířlivou politiku. Dokonce poslal domů indického premiéra, nebo ne?“

„To nebylo žádné smířlivé gesto,“ namítla.

„Expanzionista Sněžný tygr je pryč, jeho politika byla neúspěšná. Ze strany Číny se nemáme čeho bát,“ řekl Bodlák.

Zašel příliš daleko a všichni u stolu to věděli. Jedna věc byla něco navrhovat a něco jiného otevřeně odporovat Virlomi.

Virlomi se demonstrativně opřela a pohledem vyzvala Alaje, aby proti provinilci zasáhl.

Jenže Bodlák si svou přezdívku vysloužil právě za to, že říkal nepohodlné pravdy. Zároveň Alaj nechtěl poradce vyhánět ze své rady jen proto, že si s Virlomi nepadli do noty. „Náš přítel Bodlák opět dokazuje, že si své jméno zaslouží. A my mu tuto jistou necitlivost znovu odpustíme – nebo bych měl spíš říct pichlavost?“

Zasmáli se… ale stále si dávali pozor na Virlomin hněv.

„Vidím, že tato rada raději posílá muslimy na smrt v kosmetických válkách, zatímco skutečný nepřítel může nerušeně nabírat sílu jen proto, že zatím nezaútočil.“ Otočila se přímo k Bodlákoví. „Bodlák, dobrý přítel mého manžela, je jako muž v lodi, do které teče a kolem jsou žraloci. Muž má pušku a jeho spolucestující řekne: ‚Proč ty žraloky nezastřelíš! Až se loď potopí a my budeme ve vodě, nebude ti puška k ničemu!‘

‚Jsi pitomec,‘ odvětí muž. ‚Proč bych ty žraloky měl provokovat? Zatím mě žádný nekousl.‘“

Zdálo se, že Bodlák je odhodlaný pokoušet štěstí. „Já jsem tu historku slyšel tak, že kolem lodky byli delfíni a muž do nich střílel tak dlouho, dokud mu nedošla munice. ‚Proč jsi to udělal?‘ zeptal se ho přítel a muž odpověděl: ‚Protože jeden z nich byl převlečený žralok.‘

‚Který?‘ zeptal se jeho společník.

‚Ty jsi pitomec,‘ urazil se muž. ‚Říkal jsem ti, že byl převlečený‘ Potom krev ve vodě přilákala mnoho žraloků. Ale mužova zbraň byla prázdná.“

„Děkuji vám všem za vaše moudré rady,“ řekl Alaj. „Potřebuji teď přemýšlet o všem, co jste řekli.“

Virlomi se na Bodláka usmála. „Musím si tvou alternativní verzi zapamatovat. Je těžké se rozhodnout, která je zábavnější. Možná je jedna zábavná pro hinduisty a druhá pro muslimy.“

Alaj vstal a začal si potřásat rukou s muži kolem stolu, čímž fakticky každého z nich propouštěl. Od Virlomi bylo nepatřičné již jen to, že v rozhovoru pokračovala. Ale ona ne a ne přestat.

„Nebo možná,“ promluvila ke shromážděným jako celku, „je Bodláková historka zábavná jenom pro žraloky. Protože jestli se uvěří *jeho* verzi, jsou žraloci v bezpečí.“

Tak daleko Virlomi ještě nikdy nezašla. Kdyby byla muslimská manželka, mohl by ji vzít za ruku, zlehka ji odvést z místnosti a potom jí vysvětlit, proč není možné, aby říkala takové věci mužům, kteří nemohou odpovědět.

Jenže kdyby byla muslimská manželka, především by u toho stolu vůbec neseděla.

Alaj si potřásl rukou se zbytkem rádců a oni mu projevili svou podřízenost. Ale všiml si také sílící obezřetnosti. To, že nedokázal Virlomi zabránit, aby se dopustila tak skandální urážky – muže, který bezesporu zašel příliš daleko – jim připadalo jako slabost. Věděl, že jim vrtá hlavou, jak velký vliv na něho Virlomi má. A jestli skutečně ještě plní funkci kalifa, nebo je jenom manžel pod pantoflem žijící ve svazku s ženou, která si o sobě myslí, že je bůh.

Stručně řečeno, podřizoval se kalif Alaj modlářství, když byl manželem této šílené ženy?

Ne že by někdo mohl něco takového říct – ani mezi sebou, ani v soukromí.

Ve skutečnosti o tom nejspíš ani nepřemýšleli.

Já o tom přemýšlím.

Když zůstali s Virlomi sami, Alaj se odebral na toaletu konferenční místnosti, kde si opláchl obličej a ruce.

Virlomi tam přišla za ním. „Jsi silný nebo slabý?“ zeptala se. „Vzala jsem si tě kvůli síle.“

Neodpověděl.

„Ty víš, že mám pravdu. Petr Wiggin na nás nemůže. Mezi námi a sjednocením světa pod naší vládou stojí jenom Han Tzu.“

„To není pravda, Virlomi.“

„Tak ty mi taky odporuješ?“

„Jsme si rovní, Virlomi,“ odvětil Alaj. „Můžeme si odporovat – když jsme spolu sami.“

„Když se tedy mýlím, *kdo* je mocnější než Han Tzu?“

„Pokud zaútočíme na Han Tzua, nevyprovokovaně, a bude to vypadat, že by mohl prohrát – nebo skutečně prohraje – můžeme čekat, že muslimské obyvatelstvo v Evropě bude vyhoštěno a evropské země se sjednotí, pravděpodobně se Spojenými státy, pravděpodobně s Ruskem. Místo horské hranice, kterou Han Tzu neohrožuje, budeme mít nebránitelnou hranici dlouhou tisíce kilometrů na Sibiři a nepřátele, jejichž spojená vojenská moc může tu naši výrazně převýšit.“

„Amerika! Evropa! Ti vypasení starci!“

„Vidím, že o mých myšlenkách pozorně přemýšlíš,“ poznamenal Alaj.

„Ve válce není jisté nic," řekla. „Může se stát *to*, může se stát *ono*.

Já ti řeknu, co se stane. Indie podnikne kroky bez ohledu na to, jestli se k ní muslimové připojí nebo ne."

„Indie, která má málo výstroje a žádnou vycvičenou armádu, porazí čínské bojem zocelené veterány – a bez pomoci tureckých divizí v Sin-ťiangu a indonéských divizí na Tchaj-wanu?"

„Indové udělají, o co je požádám."

„Indové udělají, o co je požádáš, pokud to bude *možné*."

„Kdo jsi, abys určoval, co je možné?"

„Virlomi. Nejsem Alexandr Makedonský."

„*To* je na první pohled jasné. Kterou bitvu jsi vlastně vybojoval a vyhrál? Byla vůbec taková?"

„Myslíš před poslední válkou s termiťany nebo po ní?"

„No jistě – tys byl přece jeden z té svaté družiny! Takže máš navždycky ve všem pravdu!"

„A můj plán rozvrátil čínskou vůli po boji."

„Tvůj plán – který závisel na tom, že *moje* skupinka vlastenců udrží čínskou armádu v úzkých v horách východní Indie."

„Ne, Virlomi. Tvoje zadržovací akce zachránila tisíce životů, ale zvítězili bychom, i kdyby proti nám v Indii stanuli všichni Číňané do jednoho, které poslali přes hory."

„To se snadno *řekne*."

„Protože podle mého plánu se turecké jednotky měly zmocnit Pekingu, až bude většina čínských sil vázána v Indii. V tom okamžiku by byla čínská vojska povolána z Indie zpět. Tvoje hrdinná akce zachránila mnoho životů a uspíšila naše vítězství. O zhruba dva týdny a odhadem nějakých sto tisíc obětí. Proto jsem ti vděčný. Ale nikdy jsi do boje nevedla velké armády."

Mávla nad tím rukou, jako by takovým gestem mohla způsobit, že ten fakt prostě zmizí.

„Virlomi," naléhal Alaj. „Miluju tě a nesnažím se ti ublížit, ale celou tu dobu jsi bojovala proti velice špatným velitelům. Nikdy jsi proti sobě neměla někoho jako já. Nebo Han Tzu. Nebo Petra. A rozhodně ne nikoho jako Fazolek."

„Hvězdy Bitevní školy!“ vyhrkla. „Prastaré výsledky testů a členství v klubu, jehož prezidenta vyšachovali a poslali do exilu. Co jsi dokázal poslední dobou, kalife Alaji?“

„Oženil jsem se s ženou, která má smělý plán.“

„Ale za koho jsem se já vdala?“

„Za muže, který chce, aby svět byl sjednocený mírovou cestou. Myslel jsem, že žena, která postavila Velkou indickou zeď, bude chtít totéž. Myslel jsem, že naše manželství k tomu patří. Netušil jsem, že jsi tak krvežíznivá.“

„Krvežíznivá ne, realistická. Vidím našeho pravého nepřítele a chci s ním bojovat.“

„Náš *rival* je Petr Wiggin,“ řekl Alaj. „Má plán na sjednocení světa, jenže ten jeho spoléhá na to, že kalifát upadne v chaos a islám přestane být světovou silou. To byl účel toho Martelova eseje – vyprovokovat nás, abychom v Arménii provedli nějakou hloupost. Nebo v Nubii.“

„Aspoň že *to* jsi prohlédl.“

„Prohlédl jsem všechno,“ prohlásil Alaj. „A ty nevidíš ani to, co je nejnápadnější ze všeho. Čím déle budeme čekat, tím víc se přiblížíme ke dni, kdy Fazolek zemře. Je to krutý a strašlivý fakt, ale až tady nebude, Petr Wiggin ztratí svůj nejmocnější nástroj.“

Virlomi na něho pohlédla se sžíravým posměchem. „A jsme zase u výsledků testů z Bitevní školy.“

„Všechny děti v Bitevní škole dělaly testy,“ odvětil Alaj. „Včetně tebe.“

„Jistě, a co jim to přineslo? Seděli tady v Hajdarabádu jako pasivní otroci a nechávali se terorizovat Achillem. *Já* jsem utekla. *Já.* Byla jsem nějakým způsobem jiná. Ale ukázalo se to v některém testu v Bitevní škole? Jsou věci, na které se netestovalo.“

Alaj jí neřekl, co bylo očividné: byla jiná jen proto, že Petra požádala o pomoc ji a ne někoho jiného. Bez Petřiny žádosti by neutekla.

„Enderova družina nevzešla z testů,“ řekl. „Vybrali nás na základě toho, co jsme *udělali.*“

„Na základě toho, co jste udělali, a co *Graff* považoval za důležité. O důležitosti některých vlastností nevěděl, a proto je ani nehledal.“

Alaj se zasmál. „Copak, ty žárlíš, protože jsi nebyla v Enderově družině?“

„Hnusí se mi, když vidím, jak pořád věříš, že Fazolek je neporazitelný, protože je tak strašně ‚chytrý.‘“

„Ty jsi ho neviděla v akci. Jde z něho strach.“

„Ne, strach máš jenom ty.“

„Virlomi,“ žádal Alaj, „nedělej to.“

„Co nemám dělat?“

„Neprovokuj mou ruku.“

„Já nic neprovokuju. Jsme si přece rovní, ne? Ty řekneš svým vojákům, co mají dělat, a já to řeknu svým.“

„Jestli pošleš svá vojska do sebevražedného útoku proti Číně, bude Čína i ve válce se mnou. To je *význam* našeho sňatku. Ty mě nutíš do války bez ohledu na to, jestli se mi to líbí nebo ne.“

„Můžu vyhrát i bez tebe.“

„Nevěř vlastní propagandě, milovaná. Nejsi bůh. Nejsi neomylná. A momentálně jsi tak iracionální, že mě to děsí.“

„Iracionální ne,“ namítla. „*Sebevědomá.* A odhodlaná.“

„Studovala jsi tam kde já. Znáš všechny důvody, proč je útok na Čínu šílený.“

„Proto dosáhneme okamžiku překvapení. Proto zvítězíme. A kromě toho,“ pokračovala Virlomi, „naše válečné plány vytvoří slavný kalif Alaj. A *on* byl členem Enderovy družiny!“

„Co se stalo s myšlenkou, že jsme si rovní?“ zeptal se.

„*Jsme* si rovní.“

„Já jsem tě nikdy do ničeho nenutil.“

„A já tě taky nenutím.“

„Tím, že to budeš pořád opakovat, z toho ještě pravdu neuděláš.“

„Já dělám to, pro co se rozhodnu, a ty děláš, pro co se rozhodneš ty. Jediné, co od tebe chci, je – chci v sobě nosit tvé dítě, než povedu svá vojska do války.“

„Kde si myslíš, že jsme, ve středověku? Ty nepovedeš svá vojska do války.“

„Povedu.“

„To bys dělala, kdybys byla velitel čety. Když máš milionovou armádu, nemá to smysl. Nevidí tě, takže to nepomůže.“

„Před chvilkou jsi mi připomněl, že nejsi Alexandr Makedonský. Zato já *jsem* Johanka z Arku.“

„Když jsem řekl, že nejsem Alexandr, nemyslel jsem tím jeho vojenskou zdatnost. Myslel jsem tím jeho sňatek s perskou princeznou.“

Zatvářila se podrážděně. „Já jsem studovala jeho *tažení*.“

„Vrátil se do Babylónu a pojal za ženu dceru starého perského císaře. Taky své důstojníky přinutil, aby se oženili s Peršankami. Tím, že dělal z Peršanů trochu víc Řeky a z Řeků trochu víc Peršany se snažil spojit oba národy a vytvořit z nich jeden.“

„Kam tím míříš?“

„Řekové tvrdili: Dobyli jsme svět tím, že jsme byli Řeky. Peršané o svou říši přišli tím, že byli Peršany.“

„Tak se nesnažíš udělat ze svých muslimů víc hinduisty a z mých hinduistů víc muslimy. Výborně.“

„Pokusil se zkombinovat perské vojáky a řecké vojáky do jedné armády. Nefungovalo to. Armáda se rozpadla.“

„My stejné chyby neuděláme.“

„Přesně tak,“ souhlasil Alaj. „Nehodlám se dopustit chyb, které by zničily můj kalifát.“

Virlomi se zasmála. „Tak dobře. Jestli si myslíš, že vpadnout do Číny je taková chyba, co chceš dělat? Zapudit mne? Anulovat naši dohodu? Co potom? Budeš se muset stáhnout z Indie a budeš vypadat ještě víc jako idiot. Nebo se pokusíš zůstat a já pak vytáhnu do boje proti *tobě.* Všechno se rozsype. Nezbavíš se mě. Zůstaneš mým manželem a budeš mě milovat. Budeme spolu mít děti, podmaníme si svět a budeme mu společně vládnout – a víš proč?“

„Proč?“ zeptal se smutně.

„Protože to chci. To jsem se za těch posledních několik let naučila. Ať si vezmu do hlavy cokoli, když se rozhodnu, že to opravdu chci, když udělám to, o čem vím, že je třeba udělat, podaří se to. Jsem šťastné děvče, kterému se plní sny.“

Došla k němu, objala ho a políbila. Oplatil jí polibek, protože by od něho nebylo moudré, aby dal najevo, jak je smutný a vyděšený a jak málo po ní teď touží.

„Miluju tě,“ řekla. „Ty jsi můj nejlepší sen.“

KAPITOLA 20

PLÁNY

Od: CisarskeJa%HotSoup@ZakazaneMesto.ch.gov
Komu: Tkadlena%Virlomi@Matkalndie.in.net,
KalifyoSalaam@kalif.gov
Předmět: Neudělej to

Alaji, Virlomi, o co vám jde? Přesuny vojsk se nedají zamaskovat. Opravdu chcete toto krveprolití? Chcete dokázat, že Graff má pravdu a žádný z nás na Zemi nepatří?

Horká Polévka

Od: Tkadlena%Virlomi@Matkalndie.in.net
Komu: CisarskeJa%HotSoup@ZakazaneMesto.ch.gov
Předmět: Hlupáčku

Vážně sis myslel, že to, jak Čína pohaněla Indii, bude zapomenuto? Jestli nechceš krveprolití, odpřisáhni loajalitu Matce Indii a kalifu Alajovi. Odzbroj svá vojska a neklaď odpor. Budeme vůči Číňanům mnohem milosrdnější, než byli Číňané v Indii.

Od: KalifAlaj%Druzinik@kalif.gov
Komu: CisarskeJa%HotSoup@ZakazaneMesto.ch.gov
Předmět: Podívej se ještě jednou

Nepodnikej žádné ukvapené kroky. Věci se vyvinou jinak, než se může zdát.

~ ~ ~

Mazer Rackham seděl naproti Petru Wigginovi v jeho rotterdamské kanceláři.

„Jsme silně znepokojeni," prohlásil.

„Já taky.“

„Co jsi to dal do pohybu, Petře?“

„Mazere,“ řekl Petr, „neudělal jsem víc než to, že jsem pokračoval ve vyvíjení tlaku a používal jsem k tomu skrovné nástroje, které mám k dispozici. *Oni* rozhodují, jak na ten tlak zareagují. Byl jsem připravený na invazi do Arménie nebo Nubie. Byl jsem připravený využít masové vyhnání muslimů z nějaké evropské země nebo ze všech.“

„A co válka mezi Indií a Čínou? Na tu jsi připravený?“

„To jsou *vaši* géniové, Mazere. Tvoji a Graffovi. Vy jste je vycvičili. Vy mi vysvětlete, proč dělají Alaj a Virlomi něco tak hloupého a sebevražedného, jako že vrhají špatně vyzbrojená indická vojska proti Han Tzuově armádě, která je ostřílená v boji, plně vybavená a hladová po pomstě?“

„Není to tedy tvoje dílo.“

„Já nejsem jako ty a Graff,“ odvětil podrážděně Petr. „Já si o sobě nemyslím, že jsem nějaký loutkář. Mám ve světě *určité* množství moci a vlivu, které za mnoho nevydá. Mám miliardu nebo tak nějak lidí, kteří se zatím *nestali* národem v pravém slova smyslu, takže musím pokračovat v tanci jen proto, abych udržel SLZ při životě. Mám vojenskou sílu, která je dobře vycvičená a dobře vybavená, má skvělou morálku a je tak malá, že by si jí na bojišti v Číně nebo Indii ani nevšimli. Mám osobní reputaci jako Locke a svůj úřad Hegemona, který už není tak prázdný. A mám Fazolka, jeho skutečné schopnosti i jeho fantastickou pověst. To je můj arzenál. Vidíte na tom seznamu něco, co by mi dovolilo třeba jen *přemýšlet* o rozpoutání války mezi dvěma hlavními světovými mocnostmi, na něž nemám žádný vliv?“

„Jenom ti to moc hezky nahrálo do karet. Proto jsme se neubránili úvahám, že v tom máš prsty.“

„Ne, v tom jste měli prsty *vy,*“ obvinil ho Petr. „Vy jste z těch dětí v Bitevní škole udělali blázny. Teď jsou všichni šílení králové a používají životy svých poddaných jako figurky v laciné hře, kdo koho trumfne.“

Rackham se opřel. Vypadal trochu pobledle. „My jsme to taky nechtěli. A já si nemyslím, že jsou šílení. Někdo musel v rozpoutání

této války vidět nějakou výhodu, přesto mě nenapadá kdo. Ty jsi ten, kdo může získat, tak jsme si mysleli…“

„Věř tomu nebo ne,“ řekl Petr, „já bych *takovou* válku nerozpoutal, ani kdybych si myslel, že bych mohl z posbírání drobtů profitovat. Jediní, kteří rozpoutávají války nutně závislé na vlnách lidí kosených kulomety, jsou fanatici nebo idioti. Myslím si, že idiotství můžeme s jistotou vyloučit. Zbývá… Virlomi.“

„Toho jsme se obávali. Že skutečně uvěřila svému obrazu. Požehnaná bohy a neporazitelná.“ Rackham povytáhl obočí. „Ale ty jsi to věděl. Setkal ses s ní.“

„Nabídla mi manželství,“ přiznal Petr. „Odmítl jsem ji.“

„Dřív, než šla za Alajem.“

„Mám pocit, že za Alaje se vdala z trucu.“

Rackham se rozesmál. „Nabídla ti Indii.“

„Nabídla mi kompromitaci. Já jsem to obrátil v příležitost.“

„Když jsi ji odmítal, věděl jsi, že bude mít vztek a udělá nějakou hloupost.“

Petr pokrčil rameny „Věděl jsem, že udělá něco škodolibého. Něco, čím bude demonstrovat svou moc. Netušil jsem, že to zkusí u Alaje, a určitě mě nenapadlo, že kalif na to skočí. Copak nevěděl, že je šílená? Nemyslím klinicky, ale opilá mocí.“

„Cekám, že vysvětlíš ty *mně,* proč to udělala.“

„Byl jedním z Enderovy družiny,“ odvětil Petr. „Ty a Graff musíte mít o Alajovi tolik zpráv, že určitě víte i to, kdy se škrábe na zadku.“

Rackham dál čekal.

„Podívej, já nevím, proč to udělal, ale možná si myslel, že ji dokáže zvládnout,“ řekl Petr. „Když se vrátil z Eróta, byl to naivní a čestný muslimský chlapec, který byl od té doby v izolaci. Třeba prostě nebyl připravený na opravdovou živou ženskou. Otázka teď stojí, co z toho bude.“

„Co myslíš *ty,* že z toho bude?“

„Proč bych ti měl říkat, co si myslím?“ ohradil se Petr. „Jakou výhodu mi může poskytnout, když ty a Graff budete vědět, co očekávám a jaké kroky se chystám podniknout?“

„Čemu to uškodí?“

„Uškodí to, protože když dojdete k závěru, že vaše cíle jsou jiné než moje, zasáhnete. Některé vaše zásahy jsem ocenil, ale momentálně nechci, aby MF nebo KolMin něco dělaly. Žongluji s příliš mnoha koulemi, než abych chtěl, aby přišel nějaký žonglér dobrovolník a zkusil mi pomoct.“

Rackham se zasmál. „Petře, Graff tě odhadl velice dobře.“

„Cože?“

„Když tě odmítl vzít do Bitevní školy.“

„Protože jsem byl moc agresivní,“ řekl trpce. „A podívej se, koho bez problémů *přijal*.“

„Petře, zamysli se nad tím, co jsi právě řekl.“

Petr se nad tím zamyslel. „Myslíš s tím žonglováním?“

„Myslím s tím, proč tě odmítli vzít do Bitevní školy.“

Petra okamžitě přepadl hloupý pocit. Jeho rodičům řekli, že byl odmítnut proto, že byl příliš agresivní – nebezpečně agresivní. A on z nich tu informaci vydoloval, když byl ještě velice mladý. Od té doby to byl balvan, který v sobě nosil – posudek, že je nebezpečný. Občas mu to dodávalo odvahu; častěji to vedlo k tomu, že nevěřil vlastnímu úsudku, vlastní morální konstrukci. Dělám to proto, že je to správné? Dělám to proto, že mi to opravdu pomůže? Nebo jen proto, že jsem agresivní a nedokážu sedět vzadu a čekat? Donutil se být trpělivější, nedat tolik na první impulz a použít spíš důvtip. Znovu a znovu se brzdil. Proto použil nejdřív Valentinu a nyní Petru, aby psaly nebezpečnější, demagogické eseje – nechtěl, aby ho nějaká textová analýza označila za autora. Proto se nepouštěl do žádného velkého donucování zemí, které si s ním ve věci přistoupení k SLZ dál hrály – nemohl si dovolit, aby ho někdo viděl tak, že používá nátlak.

A to jeho hodnocení bylo celou tu dobu lživé.

„Nejsem příliš agresivní.“

„Není možné být příliš agresivní pro Bitevní školu,“ řekl Rackham. „Být lehkomyslný – to by bylo nebezpečné. Ale z lehkomyslnosti tě nikdo nikdy neobvinil, nebo se pletu? A oba tvoji rodiče museli vědět, že je to lež, protože viděli, jaký jsi vypočítavý hajzlík, dokonce už když ti bylo sedm.“

„No děkuju.“

„Ne, Graff si tvoje testy prohlédl, sledoval, co nám ukazoval monitor, potom si se mnou promluvil a ukázal mi to. A my jsme si uvědomili, že nejsi ten, koho jsme chtěli jako velitele armády, protože lidé tě nemilují. Promiň, ale je to pravda. Nejsi vřelý. Neprobouzíš odhodlanost. Byl bys dobrý velitel *pod* někým, jako je Ender. Ale nikdy bys to nedokázal udržet pohromadě tak, jak to udělal on.“

„Teď se mi daří dobře, díky.“

„Nevelíš vojákům. Petře, řekl bys, že tě Fazolek nebo Surajawong *milují?* Zemřeli by pro tebe? Nebo ti slouží, protože věří v to, o co ti jde?“

„Myslí si, že svět, který bych vedl já jako Hegemon, by byl lepší než svět sjednocený pod někým jiným, nebo vůbec nesjednocený.“

„Jednoduchý výpočet.“

„Výpočet založený na důvěře, kterou jsem si pracně zasloužil.“

„Ale ne osobní oddanost,“ řekl Rackham. „Dokonce i taková Valentina – nikdy ti nebyla oddaná, a to tě znala lépe než kdokoli jiný.“

„Pořádně mě nenáviděla.“

„To je příliš silné, Petře. Příliš silné slovo. Neměla k tobě důvěru. Bála se tě. Viděla tvoje myšlení jako hodinový stroj. Velice chytrý. Vždycky si myslela, že jsi šest tahů před ní.“

Petr pokrčil rameny.

„Ale ty jsi nebyl, že?“

„Vlada nad světem není šachová hra,“ prohlásil Petr. „Anebo jestli je, je to hra s tisícem silných figurek a osmi miliardami pěšáků, přičemž schopnosti figurek se neustále mění a šachovnice nezůstává stejná. Na kolik tahů dopředu je možné vidět? Jediné, co jsem mohl dělat, bylo získat si postavení s maximálním možným vlivem a pak využít příležitosti, které se naskytnou.“

Rackham přikývl. „Ale jedna věc je jistá. Vzhledem k tvé mimořádné agresivitě, touze mít věci pod kontrolou, jsme věděli, že se postavíš do středu všeho.“

Teď došlo na Petra, aby se zasmál. „Abych se stal tím, čím jsem teď, nevzali jste mě do Bitevní školy a nechali jste mě doma.“

„Jak jsem řekl, nehodil ses pro vojenský život. Nesnášíš dvakrát dobře rozkazy. Lidé k tobě necítí oddanost a ty necítíš oddanost k nikomu jinému.“

„Možná bych ji cítil, kdybych našel někoho, koho bych dost respektoval.“

„Jediná osoba, k níž jsi takový respekt měl, je momentálně na palubě kolonizační lodi a ty ji už nikdy nespatříš.“

„Endera bych nikdy nedokázal poslouchat.“

„Ne, to ne. Ale je jediný, koho jsi dost respektoval. Potíž byla v tom, že byl tvůj mladší bratr. Takovou hanbu bys nepřežil.“

„Hm, celá tahle analýza je moc hezká, ale jak nám teď pomůže?“

„Ani my nemáme plán, Petře. Taky jenom přesouváme na místa užitečné figurky. Ostatní vyřazujeme ze hry. Máme několik aktiv, podobně jako ty. Máme svůj arzenál.“

„Máte celou Mezinárodní flotilu. Mohli byste to všechno ukončit.“

„Ne,“ odvětil Rackham. „Polemarcha Čamrajnagar je v tomto bodě neoblomný a má pravdu. Mohli bychom světové armády přinutit, aby se zastavily. Poslechly by nás, nebo by zaplatily strašlivou cenu. Jenže kdo by pak vládl světu?“

„Flotila.“

„A kdo je Flotila? Jsou to dobrovolníci *ze Země*. A kdo by pak byli naši dobrovolníci? Lidé, kterým se líbí představa, že poletí do vesmíru? Nebo lidé, kteří chtějí získat vládu nad Zemí? Stala by se z nás instituce soustředěná na Zemi. Zničilo by to projekt kolonizace.

A všichni by Flotilu nenáviděli, protože by ji brzy ovládli lidé, kteří milují moc.“

„To zní, jako byste byli parta nervózních panen.“

„To jsme,“ přitakal Rackham. „A od nervózního panice, jako jsi ty, zní ta věta zvláštně.“

Petr se neobtěžoval na to odpovědět. „Ty a Graff tedy nechcete udělat nic, čím byste zkompromitovali čistý štít MF.“

„Pokud někdo znovu nevytáhne atomovky. To nepřipustíme. Dvě jaderné války stačily.“

„Jadernou válku jsme nikdy neměli.“

„Druhá světová válka byla jaderná,“ trval na svém Rackham. „Přestože byly shozeny jen dvě bomby. A bomba, která zničila Mekku, ukončila občanskou válku uvnitř islámu vedenou prostřednictvím zástupců a terorismu. Od té doby nikoho nenapadlo jaderné zbraně použít. Ale války, které končí jadernými zbraněmi, jsou jaderné války.“

„To bychom měli. Definice.“

„Hyrum a já děláme všechno, co je v našich silách,“ navázal Rackham. „Polemarcha taky. Nemusíš tomu věřit, ale snažíme se ti pomoci. Chceme, aby se ti to podařilo.“

„A teď děláte, že jste mi fandili celou dobu?“

„Vůbec ne. Neměli jsme ponětí, jestli budeš tyran nebo moudrý vládce. Netušili jsme, jakou metodu použiješ, nebo jak bude tvá vláda vypadat. Věděli jsme, že charizmatem to nedokážeš, protože ho moc nemáš. A přiznám, že jsi dostal jasnější obrysy poté, co jsme si posvítili na Achilla.“

„Dá se říct, že fakticky jste mě začali podporovat, až když jste si uvědomili, že jsem lepší než Achilles.“

„Tvoje úspěchy byly tak mimořádné, že jsme si na tebe dávali pozor pořád. Pak nám Achilles ukázal, že jsi ve skutečnosti opatrný a zdrženlivý v porovnání s tím, co by *mohl* dělat někdo, kdo je doopravdy bezohledný. Viděli jsme, jak vzniká tyran, a pochopili jsme, že ty tyran nejsi.“

„Záleží na tom, jak definujete ‚tyrana.‘“

„Petře, my se ti snažíme pomoct. Chceme, abys sjednotil svět pod *civilní* vládu. Aniž bychom ti jakkoli radili, rozhodl ses dosáhnout toho přesvědčováním a referendy namísto armád a teroru.“

„Já přece používám armády.“

„Ty víš, jak to myslím.“

„Jenom nechci, abyste měli nějaké iluze.“

„Tak mi pověz, o čem přemýšlíš. Jaké jsou tvoje plány. Abychom je svým zasahováním nenarušili.“

„Protože jste na mé straně,“ konstatoval posměšně Petr.

„Ne, nejsme ‚na tvé straně‘. Ve skutečnosti se této hry neúčastníme, pouze natolik, jak se nás týká. My se věnujeme tomu, že rozséváme lidstvo na co nejvíc planet. Ale zatím odstartovaly

pouze dvě kolonizační lodě. Potrvá další generaci, než některá z nich přistane. Mnohem déle, než zjistíme, jestli se naše kolonie udrží a bude se jim dařit. Ještě déle, než zjistíme, jestli se z nich stanou izolované světy, nebo bude obchod dostatečně ziskový, aby mezihvězdné lety byly ekonomicky reálné. To je jediné, na čem nám záleží. Ale abychom toho dosáhli, musíme dostat ty, které naverbujeme, ze Země a musíme zaplatit za lodě – opět ze Země. A musíme to udělat bez jakékoli naděje na finanční návratnost v období příštích nejméně sta let. Kapitalismus není dobrý pro úvahy na sto let dopředu. Proto potřebujeme vládní financování.“

„Které se vám podařilo získat i v době, kdy jsem já nedokázal poshledat ani pěťák.“

„Ne, Petře,“ zavrtěl hlavou Rackham. „Ty to nechápeš? Všichni kromě Spojených států, Británie a hrstky menších států přestali platit své dávky. Žijeme z našich obrovských zásob hotovosti. Stačilo to na vybavení dvou lodí, na stavbu nové třídy kurýrních lodí s řízenou gravitací a několik podobných projektů. Ale docházejí nám peníze. Nemáme jak financovat ani lodě, které už máme rozestavěné.“

„Proto chcete, abych vyhrál a zaplatil vám flotilu.“

„Chceme tvoje vítězství proto, aby lidstvo mohlo přestat utrácet své obrovské přebytky za způsoby, jak se navzájem zabít, a mohlo místo toho poslat všechny lidi, kteří by byli zabiti ve válce, do vesmíru. A všechny peníze, které by se utratily za zbraně, se mohou utratit za kolonizační lodě a časem za lodě obchodní. Lidstvo odjakživa produkovalo obrovský přebytek lidí a bohatství a téměř celý jej vyplýtvalo na hloupé památníky typu pyramid nebo kruté, krvavé, nesmyslné války. Chceme, abys sjednotil svět, protože pak by toto plýtvání konečně mohlo přestat.“

Petr se rozesmál. „Vy jste takoví *snílci*. Takoví idealisté!“

„Byli jsme válečníci a zkoumali jsme své nepřátele. Královny úlu. Prohrály proto, že byly příliš sjednocené. Lidé jsou pro inteligentní druh lépe stavění. Jen co překonáme tuhle záležitost s válčením. To, o co se Královny úlu pokusily, je v našich silách *dokázat.* Rozšířit svůj druh, aby mohl rozvinout opravdu nové kultury.“

„Nové kultury? Když trváte na tom, aby každou kolonii tvořili výhradně obyvatelé jedné země, jedné jazykové skupiny?“

„Ten požadavek z naší strany není absolutně striktní, ale jinak je to pravda. Existují dva pohledy na diverzitu druhu. Podle jednoho by každá kolonie měla obsahovat kompletní kopii celého lidstva – každou kulturu, každý jazyk, každou rasu. Ale jaký by to mělo smysl? To už je na Zemi! A podívej se, jak se to osvědčilo.

Ne, v minulosti měly velké kolonie úspěch právě proto, že byly vnitřně jednotné. Byli to lidé, kteří se navzájem znali, důvěřovali si, měli stejné cíle, přijímali za své stejné zákony. Každá bude na začátku monochromatická. Když však vyšleme padesát monochromatických kolonizačních lodí, ale takříkajíc v různých barvách – padesát různých kolonií, z nichž každá bude mít samostatný kulturní a lingvistický kořen – bude lidstvo moci uskutečnit padesát různých experimentů. To je opravdová druhová diverzita.“

„Mně je jedno, co říkáte. Já nikam neletím.“

Rackham se usmál.

„To ani nechceme.“

„Vyslali jste dvě kolonizační lodě. Jedna z nich byla Enderova.“

„Je to tak.“

„Kdo je velitel té druhé lodi?“

„No, *lodi* velí –“

„Kdo bude vládnout *kolonii*.“

„Dink Meeker.“

Tak takový byl plán. Chtěli vzít Enderovu družinu a všechny ostatní, kteří měli mimořádný talent ve vojenské oblasti, a poslat je do vesmíru. „Pro vás,“ navázal Petr, „je tahle válka mezi Han Tzuem a Alajem nejhorší noční můra.“

Rackham přikývl.

„Nedělejte si starosti.“

„Nemáme si dělat starosti?“

„Správně. Anebo dělejte, jestli chcete. Ale vaše nabídka členům Enderovy družiny, že je všechny odvezete z planety, svěříte jim kolonie – už chápu, o co tady jde. Vám na těch dětech, jejichž životy jste si přivlastnili, záleží. Chcete je rozvézt na planety, kde nebudou

mít žádného soupeře. Budou moci využít svůj talent k tomu, aby komunitě pomohli zvítězit nad novou planetou.“

„Ano.“

„Ale nejdůležitější je, že nebudou na Zemi.“

Rackham pokrčil rameny.

„Víte totiž, že by nikdo nikdy nedokázal svět sjednotit tak, jak ho potřebujete mít sjednocený, dokud by na něm byli tito vysoce vycvičení, vysoce agresivní, veřejně uznaní géniové.“

„Neviděli jsme možnost, jak by k tomu mohlo dojít.“

„To je ovšem lež,“ prohlásil Petr. „Viděli jste možnost, jak by k tomu mohlo dojít, protože se nabízí. Jeden z *nich* by byl vládce Země a všichni ostatní by byli mrtví.“

„Ano, uvědomili jsme si to, ale taková alternativa nebyla přijatelná.“

„Proč ne? Je to lidský způsob řešení.“

„My máme tyhle děti rádi, Petře.“

„Ale ať je máte rádi nebo ne, nakonec stejně všechny zemřou. Ne, já si myslím, že byste je klidně nechali, ať si to vyřeší, kdybyste si mysleli, že to bude fungovat. Kdybyste si mysleli, že jeden z nich z toho vyjde jako vítěz. Ale nesnesitelné pro vás bylo vědomí, že by při jejich vyrovnanosti nezvítězil žádný. Spotřebovali by zdroje Země, všechnu tu přebytečnou populaci, a *stejně* by nevzešel žádný jasný vítěz.“

„Ničemu by to nepomohlo.“

„Kdybyste dokázali najít lék na Fazolkův stav, nepotřebovali byste mě. Protože Fazolek by to zvládl. Dokázal by porazit ostatní. Dokázal by sjednotit svět. Protože je o tolik lepší než oni.“

„Jenže zemře.“

„A vy ho máte rádi,“ pokračoval Petr. „Proto se mu pokusíte zachránit život.“

„Chceme, aby ti nejdřív pomohl zvítězit.“

„To není možné. Alespoň ne v čase, který mu zbývá.“

„Slovem ‚zvítězit‘ myslím, že chceme, aby ti pomohl dosáhnout takového postavení, kdy bude vítězství vzhledem ke tvým schopnostem neodvratné,“ objasnil Rackham. „Momentálně by tě mohly zastavit nejrůznější okolnosti. To, že budeš mít Fazolka, zvýší

tvou moc a vliv. Další, co by pomohlo, by bylo, kdyby se nám podařilo odvézt zbytek družiny z této planety. Pokud bychom z šachovnice odstranili všechny figurky, které by tě mohly ohrozit – pokud fakticky zůstaneš královnou proti koním a střelcům – nebudeš už Fazolka potřebovat.“

„Někoho potřebovat budu,“ odvětil Petr. „Nejsem vycvičený pro válku tak, jako byly tyhle děti z Bitevní školy. A jak jste řekl, nejsem ten typ, za který chtějí vojáci umírat.“

Rackham se naklonil dopředu. „Petře, řekni nám, co chystáš.“

„Nechystám nic. Jednoduše čekám. Když jsem se setkal s Virlomi, uvědomil jsem si, že je klíčem ke všemu. Je vrtkavá, je mocná a je opilá. Věděl jsem, že udělá něco destabilizujícího. Něco, co způsobí rozvrat.“

„Ty si myslíš, že k válce mezi Indií a Čínou dojde? A že do ní bude zatažena Alajova Muslimská liga?“

„Je to možné,“ kývl Petr. „Doufám, že se to nestane.“

„Ale pokud se to stane, budeš připravený na Alaje zaútočit, až budou jeho jednotky vázány bojem s Čínou.“

„Ne.“

„Ne?“

„My na nikoho útočit nebudeme.“

„Pak ale… co?“ nechápal Rackham. „Ten, kdo z té války vyjde – “

„Já si myslím, že ta válka nebude mít velký význam, pokud k ní vůbec dojde. Ale jestli k ní dojde, obě strany oslabí. O ambiciózní státy, které jsou připravené vložit se do věci a posbírat zbytky, není nouze.“

„Co se tedy podle *tebe* stane?“

„Nevím,“ přiznal Petr. „Byl bych rád, kdybyste mi věřili. Jsem si jistý jenom jedinou věcí. Sňatek Alaje a Virlomi je odsouzený k nezdaru. A jestli chcete, aby jeden z nich nebo oba veleli některé z těch vašich drahocenných kolonií, uděláte dobře, když budete připraveni urychleně je odvézt z planety.“

„Ty něco chystáš?“

„Ne! Copak mě neposloucháš? Jsem divák celého toho pitomého představení stejně jako vy! Své karty jsem už zahrál – vzbudil jsem

ve vedení muslimů podezření ohledně svých záměrů. Zkusil jsem je vyprovokovat. A přidal jsem trochu zákulisní diplomacie.“

„S kým?“

„S Ruskem.“

„Snažíš se je přesvědčit, aby se k tobě připojilo a zaútočilo na Alaje? Nebo na Čínu?“

„Ne, ne, ne,“ odmítl jeho úvahu Petr. „Kdybych se o něco takového pokusil, rozneslo by se to, a která muslimská země by se pak připojila k SLZ? Nikdy žádná.“

„Co tedy svou diplomacií děláš?“

„Prosím Rusko, aby se do toho nepletlo.“

„Jinými slovy, poukazuješ na příležitost a říkáš jim, že žádným způsobem nezasáhneš.“

„Ano.“

„Politika je tak… nepřímá.“

„Proto jsou dobyvatelé málokdy slavní vládci.“

„A slavní vládci jsou málokdy dobyvatelé.“

„K tomu, abych se stal dobyvatelem, jste mi zavřeli dveře,“ poukázal Petr. „Jestli se tedy mám stát vládcem světa – dobrým vládcem – musím si to postavení vybojovat takovým způsobem, abych nemusel zabíjet lidi, pokud se budu chtít udržet u moci. Jestli bude všechno závislé na mně, světu nijak neprospěje, když se všechno zhroutí, až zemřu. Potřebuji to budovat kousek po kousku, dílek k dílku, s mocnými institucemi, které mají vlastní setrvačnost, takže na tom, kdo stojí v čele, bude záležet velice málo. To jsem se naučil, když jsem vyrůstal v Americe. Byla to země vytvořená z ničeho – ničeho než soustavy ideálů, kterým nikdy nedokázala dostát. Čas od času měla velké vůdce, ale zpravidla nic než politické vypočítavce, kteří straní jedné klice, a to myslím už od začátku. Washington byl skvělý, ale Adams byl paranoidní a líný a Jefferson byl tak hanebný a intrikánský politik, že horší snad zemi postihnout nemůže. Od *něho* jsem se přiučil hodně o tom, jak své nepřátele likvidovat demagogií vedenou pod pseudonymy.“

„Tím ho vlastně chválíš.“

„Říkám, že Amerika se zformovala s institucemi tak silnými, že dokázala přežít korupci, hloupost, ješitnost, ambice, nezodpovědnost

a dokonce i šílenství ve své nejvyšší exekutivě. Snažím se udělat totéž se Svobodnými lidmi Země. Založit je na nějakých jednoduchých, ale funkčních ideálech. Přivést do nich státy proto, že o svém připojení svobodně rozhodnou. Sjednotit je jazykem a soustavou zákonů a zainteresovat je v institucích, které ožijí vlastním životem. A nic z toho nemohu udělat, pokud třeba jen jednu zemi přemůžu vojensky a přinutím ke vstupu silou. To je pravidlo, které nemohu nikdy porušit. Moje jednotky porazí nepřátele, kteří na SLZ zaútočí, a abychom to udělali, přeneseme válku na jejich území. Ale pokud jde o připojení k SLZ, mohou jej dosáhnout jen tehdy, pokud bude chtít většina obyvatel. Pokud se rozhodnou, že se podrobí našim zákonům a přijmou účast v našich institucích."

„Ale nebude ti vadit, když jiné země provedou to dobývání za tebe."

„Islám se nikdy nenaučil být náboženstvím," prohlásil Petr. „Je to přímo ze své povahy tyranie. Dokud se nenaučí nechat dveřím volnost, aby se otáčely na obě strany, a dovolit muslimům, aby se beztrestně rozhodli nebýt muslimy, nemá svět jinou možnost než proti němu bojovat, pokud chce zůstat svobodný. Kdyby muslimské země zůstaly rozdělené a pracovaly proti sobě, nepředstavovaly by pro mě problém, protože bych je mohl přibírat jednu po druhé, obzvlášť až SLZ začnou být dost velké, aby viděly, jak dobře se lidem na mém území daří."

„Ale sjednocené pod Alajem –"

„Alaj je slušný člověk," řekl Petr. „Myslím si, že má určitou představu o liberalizaci islámu shora. Ale nedá se to udělat. Jednoduše se mýlí. Je generál, ne politik. Dokud budou obyčejní muslimové věřit, že je jejich povinností zabít každého muslima, který se pokusí přestat být muslimem, dokud si budou myslet, že je jejich svatou povinností sáhnout po zbraních, aby nevěřící přinutili k dodržování islámských zákonů – to se nedá liberalizovat, z toho se nedá udělat slušný systém pro nikoho. Ani pro muslimy. K moci se totiž vždycky dostanou nejkrutější, nejúzkoprsejší, nejhorší lidé, protože ti se vždycky nejochotněji zahalí do vlajky s půlměsícem a budou vraždit ve jménu Boha."

„Alaj je tedy odsouzen k nezdaru."

„Alaj je odsouzen zemřít. Jakmile fanatikové přijdou na to, že není tak fanaticky čistý muslim jako oni, zabijí ho.“

„A dosadí nového kalifa?“

„Můžou si dosadit, koho chtějí. Pro mě to důležité nebude. Bez Alaje nebude muslimská jednota, protože jedině Alaj je může vést k vítězství. A když utrpí porážku, muslimové nezůstávají jednotní. Pohybují se jako velká vlna – dokud nenarazí na skalní stěnu, která se nehýbe. Pak se roztříští a ustoupí.“

„Jako to udělali poté, co je porazil Charles Martel.“

„Mocnými je udělal Alaj,“ pokračoval Petr. „Jediný problém je v tom, že Alajovi se nelíbí věci, které musí dělat, aby vládl totalitnímu systému, jako je islám. Zabil již mnohem víc lidí, než chtěl. Alaj není vrah, ale stal se jím a líbí se mu to čím dál míň.“

„Podle tebe s Virlomi do války nepůjde.“

„Je to závod. Mezi Alajovými stoupenci, kteří se chystají zabít Virlomi, aby vysvobodili Alaje z jejího vlivu, a fanatickými muslimy, kteří se chystají zabít Alaje, protože zradil islám především tím, že se s Virlomi oženil.“

„Ty víš, kdo ti spiklenci jsou?“

„Nemusím to vědět,“ odpověděl Petr. „Kdyby žádní spiklenci neplánovali vraždu, nebyla by to muslimská říše. A existuje ještě další závod. Stačí zabít Alaje nebo Virlomi dřív, než zaútočí Čína nebo Rusko? A i když jednoho nebo oba skutečně zabijí, zabrání to Číně nebo Rusku v útoku, nebo je to jednoduše povzbudí k představě, že vítězství bude pravděpodobnější?“

„A existuje nějaký scénář, ve kterém půjdeš do války ty?“

„Existuje. Pokud se zbaví Virlomi a Rusko s Čínou nezaútočí, bude Alaj – nebo jeho nástupce, pokud zabijí i jeho – dotlačen k napadení Arménie a Nubie. A *to* je válka, kterou jsem připraven vybojovat. Zničíme je. Budeme tou skálou, do níž islám narazí a roztříští se na kousky.“

„A pokud na ně Rusko nebo Čína zaútočí, než se stačí obrátit k tobě, budeš i tak z války těžit, až se s tebou vystrašené státy spojí proti Rusku nebo Číně – podle toho, kterou zemi uvidí jako tu agresivní a nebezpečnou.“

„Je to tak, jak jsem řekl,“ odvětil Petr. „Netuším, jak se věci vyvinou. Vím jenom, že jsem připravený využít každé situace, která mě napadá. A sleduji vývoj velice pozorně, abych toho mohl využít, kdyby se stalo něco, co jsem nepředvídal.“

„Položím ti tedy klíčovou otázku,“ řekl Rackham. „Pro tuto informaci jsem přijel.“

„Zmírám nedočkavostí.“

„Jak dlouho budeš potřebovat Fazolka?“

Petr o tom chvíli přemýšlel. „Musel jsem připravit své plány s vědomím, že zemře. Nebo odletí, až mu to nabídnete. Odpověď tedy zní, že dokud ho budu mít, budu ho samozřejmě využívat, buď na zastrašování potenciálních nepřátel, nebo jako velitele svých vojsk, když půjdeme do války. Ale jestli zemře nebo odletí, poradím si. Mé plány nestojí na tom, jestli mám Fazolka.“

„A kdyby odletěl za tři měsíce…“

„Rackhame, našli jste už jeho zbývající děti? To tím říkáš? Našli jste je, ale jemu a Petře jste to nepověděli, protože si myslíte, že Fazolka potřebuj u?“

„Všechny jsme nenašli.“

„Jste bezcitní. Jste hrozní hajzli,“ ulevil si Petr. „Pořád používáte děti jako svůj nástroj.“

„Ano,“ odpověděl Rackham. „Jsme hajzli. Ale myslíme to dobře. Stejně jako ty.“

„Dejte Fazolkovi a Petře jejich děti. A zachraňte mu život, jestli můžete. Je to dobrý člověk, který si zaslouží něco lepšího, než abyste si s ním dál hráli.“

KAPITOLA 21

LISTINY

Od: Nabodnuty
Komu: CestnyAbe%Lincoln@RailSplitter.org/NapisteAutorovi
Předmět: Pomáhej mi Bůh

Občas člověk poradí a předpokládá, že radu nikdo nevyužije. Doufám jen, že mi pán nahoře odpustí a přesto mi najde místo. Zatím vyřiďte tomu velkému, že si s tím pohárem, který jsem rozbil, bude muset nějak poradit.

Od: PetrWiggin%soukrome@hegemon.gov
Komu: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Re: Pomáhej mi Bůh

Milý Hyrume,

jak uvidíš dole, náš slovanský přítel zřejmě poskytl své vládě rady, podle nichž se skutečně zařídila, a on toho teď lituje. Za předpokladu, že pánem nahoře myslí tebe, chápal bych tuto otevřenou šifru tak, že chce pryč. Podle mých zdrojů se naposledy vyskytoval na Floridě, ale pokud je ostře sledován, je možné, že ho přestěhovali do Idaha.

Pokud jde o pohár, který rozbil, domnívám se, že tím chce říct, že Rusko, místo aby si počkalo na šanci k útoku na Alaje, uzavřelo dohodu s Muslimskou ligou a zatímco Čína hledí k jihu, aby se utkala s Indií, Rusko vytáhne proti Han Tzuovi ze severu, Turci ze západu, Indonésané z Tchaj-wanu a Virlomina šílená invaze bude pokračovat přes hory. Teď už tak šílená není.

Avšak v případě, že „tím velkým“ myslel ruský chlapec někoho jiného než „pána nahoře“, mohl myslet jedině jistého obra, kterého

oba známe. Poradím se s ním a s paní Obrovou o tom, co, pokud vůbec něco, můžeme udělat, abychom situaci zvládli.

Petr

~ ~ ~

Alaj vydal rozkazy a chystal se zajistit, aby byl mimo Hajdarabád, až budou vykonány. Nebylo přípustné, aby kalif byl pošpiněn zatčením své manželky.

Jenže stejně tak si kalif nemohl dovolit, aby mu vládla. Alaj věděl, že vezírové z jeho rady ji nenávidí; pokud by ji nenechal zatknout muži, kteří mu byli loajální, byla by určitě zabita.

Později, až se situace uklidní, až Virlomi přijde k rozumu a přestane si myslet, že je nezastavitelná, ji z vězení vytáhne. Ale nebude ji moci propustit v Indii – to nepřicházelo v úvahu. Třeba se jí ujme Graff. Nebyla sice z Enderovy družiny, ale podle stejné logiky, kterou Graff použil ve svém pozvání, by svět byl zcela jistě bezpečnější, pokud by na něm nebyla, zatímco pro nějakou kolonii by mohlo být požehnání, když bude mít v čele někoho s takovými schopnostmi a ambicemi.

A když v Hajdarabádu nebude Virlomi, nebude pro něho mít smysl, aby vládl odtamtud. Hodlal dodržet svou dohodu s Indií a svá vojska stáhnout. Ať si vyzkoušejí obnovu, aniž by se je Virlomino šílenství pokusilo předčasně uvrhnout do války. Indie nebude po mnoho příštích let schopná vést smysluplné vojenské tažení proti ničemu, co je silnější než hejno špačků.

Alaj chtěl strávit dalších několik let tím, že dá do pořádku svět islámu a pokusí se z tohoto mišmaše, který mu odkázala historie, vybudovat opravdový stát. Když spolu Syřané, Iráčané a Egypťané nebyli schopni vyjít a navzájem sebou pohrdali, jen co uslyšeli přízvuk těch druhých, jak mohl někdo čekat, že Maročané, Peršané, Uzbekové a Malajci budou vidět svět stejně jen proto, že je k modlitbě svolává muezzin?

Navíc si musel poradit s národy, které žádný stát neměly – Kurdové, Berbeři, polovina kočovných kmenů ze staré Baktrie. Alaj velice dobře věděl, že tito muslimové nepůjdou za kalifem, který chce zachovat status quo – ne v situaci, kdy Petr Wiggin lákal

revolucionáře po celém světě svým příslibem státu a příkladem Runy a Nubie.

Nubii jsme si zavinili sami, pomyslel si Alaj. Dávné muslimské pohrdání nejčernější Afrikou dosud vřelo pod povrchem; kdyby Alaj nebyl členem Enderovy družiny, bylo by nemyslitelné, aby byl právě on jako černý Afričan ustanoven kalifem. Právě v Súdánu, kde se rasy střetávaly tváří v tvář, se ta rozhádanost projevila s obludnou krutostí. Zbytek islámu měl Súdán již dávno umravnit. Teď za to všichni platili pokořením Súdánu z rukou SLZ.

Musíme tedy dát Kurdům a Berberům jejich vlády. Opravdové, žádné fingované „autonomní oblasti“. Alaj věděl, že v Maroku, Iráku a Turecku to nebude populární. Proto bylo mimořádně hloupé představovat si rozpoutání dobyvačných válek, když uvnitř islámského světa nebyl mír ani jednota.

Alaj chtěl vládnout z Damašku. Měl mnohem centrálnější polohu. Byl by obklopen nikoli indickou kulturou, ale muslimskou. Byla by to civilně orientovaná vláda, ne evidentní vojenská diktatura. A svět by viděl, že islám nemá zájem dobýt svět. Že kalif Alaj již osvobodil od despotických dobyvatelů víc lidí, než kolik se kdy mohlo podařit Petru Wigginovi.

Když Alaj opustil svou kancelář, po bocích s ním srovnali krok dva ochránci. Od chvíle, kdy Virlomi jednoduše došla do jeho kanceláře, v den, kdy se vzali, Alamandar prosazoval, aby nebylo tak jednoduché přijít do vysoce citlivých částí komplexu. „*Jsme* v okupované nepřátelské zemi, můj kalife,“ řekl a měl pravdu.

Přesto na tom Alaje něco znervózňovalo, že ho při pohybu po základně musejí doprovázet stráže. Neměl z toho dobrý pocit. Kalif by měl mít možnost pohybovat se mezi svými lidmi s naprostou důvěrou a otevřeností.

Když vstoupil dveřmi do parkovací garáže, přidali se k ochráncům, kteří ho doprovázeli již shora, další dva. Jeho limuzína stála u obrubníku, s motorem na volnoběh. Zadní dveře se otevřely.

Uviděl, jak k němu od zaparkovaných aut někdo běží.

Byl to Ivan Lankowski. Alaj ho za věrnou službu odměnil tím, že ho pověřil správou tureckých národů ve Střední Asii. Co dělal tady?

Alaj ho nepovolal zpátky a Ivan mu nenapsal ani nezavolal, že přijede.

Ivan zajel rukou do saka. Tam, kde by měl zbraň, kdyby byl vybavený ramenním pouzdrem.

A on *bude* ozbrojený; nosil u sebe zbraň příliš mnoho let, než aby teď snesl žádnou nemít.

Alamandar vystoupil z otevřených zadních dveří limuzíny. Jak vstával, křikl na stráže:

„Zastřelte ho, pitomci! Chce zabít kalifa!“

Ivan už měl zbraň venku. Vystřelil, a ochránce po Alajově levici se svalil jako balvan. Byl to zvláštní zvuk – hlaveň měla tlumič, avšak Alaj byl skoro přímo před ní, takže zvuk byl spíš zformovaný než ztlumený.

Měl bych padnout na zem, pomyslel si Alaj. Abych si zachránil život, měl bych se dostat z palebné linie. Ale nedokázal brát nebezpečí vážně. Vůbec si nepřipadal ohrožený.

Ostatní ochránci již stačili vytáhnout zbraně. Ivan zastřelil dalšího, ale potom se kulky – netlumené – rozlétly opačným směrem a Ivan padl na zem. Pistole mu z ruky nevyklouzla; udržel ji v sevření až do konce života.

Anebo možná nebyl mrtvý. Možná by mohl strávit poslední okamžiky tím, že by Alajovi vysvětlil, jak ho mohl tak zradit.

Alaj došel k Ivanovu tělu a nahmatal mu pulz. Ivan měl otevřené oči; byl mrtvý.

„Pojďte pryč, kalife!“ vykřikl Alamandar. „Spiklenců může být víc!“

Spiklenci. Jiní spiklenci být nemohli. Ivan neměl k nikomu dostatečnou důvěru, aby se s ním spikl. Jediný, komu Ivan absolutně důvěřoval, byl…

Byl on, Alaj.

Ivan byl bezchybný střelec. Přestože běžel, nemohl mířit na něho a pak nešikovně trefit dva ochránce.

Alaj zvedl oči k Alamandarovi. „Moji ochránci,“ řekl. „Ti, které postřelil – budou v pořádku?“

Jeden z ostatních se odběhl podívat. „Oba jsou mrtví,“ ohlásil.

Ale Alaj to věděl. Ivan nemířil na něho. Přišel sem s jediným záměrem, se záměrem, kterým se řídil roky. Ivan tady byl, aby ochránil svého kalifa.

Alajovi se okamžitě rozsvítilo v hlavě. Ivan se dozvěděl o spiknutí proti kalifovi, jež se dotýkalo lidí, kteří mu byli tak blízko, že ho Ivan nemohl žádným způsobem varovat z dálky, aniž by některého ze spiklenců vyplašil.

Natáhl jednu ruku, aby Ivanovi zavřel oči, a ve stejném okamžiku mu vytáhl z ochablých prstů pistoli. Aniž by odtrhl oči od Ivanova obličeje, vystřelil z pistole nahoru na strážného, který stál nad ním. Pak klidně namířil na strážného, který se vrátil k tělům, a stiskl spoušť. Nikdy nebyl tak dobrý střelec jako Ivan. V běhu by to nedokázal. Ale ze zákleku s tím neměl problémy.

Ochránce, po němž vystřelil, aniž se na něho podíval, ležel na vozovce a škubal sebou. Alaj mu věnoval ještě jednu ránu a pak se otočil k Alamandarovi, který se snažil znovu nasednout do limuzíny.

Vystřelil po něm. Alamandar padl do auta, které s pištěním gum vyrazilo od obrubníku. Ale dveře ještě nebyly zavřené a Alamandar nebyl ve stavu, kdy by je mohl zavřít. Měl tedy nastat krátký okamžik, až bude vůz míjet Alaje, kdy řidiče nebude chránit silné pancéřování ani neprůstřelné sklo. Alaj vystřelil v rychlém sledu třikrát po sobě, aby měl větší šanci, že ten okamžik vystihne.

Vyšlo to. Auto nezatočilo. Najelo do zdi.

Alaj doběhl k zadním dveřím vozu, které byly stále otevřené a kde Alamandar sípal a držel se za hruď. Když na něho Alaj namířil Ivanovu pistoli, aby vystřelil, oči mu planuly hněvem a strachem.

„Ty nejsi žádný kalif!“ vyrazil ze sebe. „Ta Indka je kalif víc než ty, ty černý pse.“

Alaj ho střelil do hlavy a on zmlkl.

Řidič byl v bezvědomí, ale Alaj zastřelil i jeho.

Potom se vrátil k tělům ochránců, kteří na sobě měli společenské obleky západního střihu. Jednoho z nich střelil Ivan do hlavy. Byl mohutnější než Alaj, ale jeho šaty se daly použít. Alaj se vmžiku zbavil své bílé róby. Pod ní měl jako vždycky džíny. Po krátkém zápase s mrtvolou jí sundal košili a sako a ani při tom neutrhl žádné knoflíky.

Sebral pistole dvěma ochráncům, kteří ani nestačili vystřelit, a strčil si je do kapes saka, které teď měl na sobě. Ivanova pistole s tlumičem musela být už prakticky prázdná, a tak ji posunul přes vozovku zpátky k Ivanovu tělu.

Jak si představuji, že by se v Hajdarabádu mohl schovat Afričan? Ničí tvář není k poznání snadněji než kalifova a i ti, kteří neznali jeho tvář, věděli, že je černý. Taky by poznali, že neumí indicky. Venku v Hajdarabádu by neušel ani sto metrů.

Ale stejně neměl šanci, že se ze základny dostane živý.

Počkej. Zamysli se.

Nečekej. Zmiz z tohoto dějiště vraždy.

Ivan proběhl mezi zaparkovanými auty. Alamandarovi muži by z garáže všechny přihlížející odstranili; to znamenalo, že Ivan musel být schovaný v autě. Kde je to auto?

Klíčky v zapalování. Díky, Ivane. Myslel jsi na všechno. Neztrácel bys žádný čas hledáním klíčů, až bys mě táhl k autu, abys mě odsud dostal.

Kam jsi mě chtěl odvézt, Ivane? Komu jsi důvěřoval?

V uších mu zněla Alamandarova poslední slova. Ta Indka je kalif víc než ty.

Myslel si, že ji všichni nenávidí. Ale teď si uvědomil, že ona byla tím, kdo se zasazoval o válku. Expanzi. Obnovení velké říše.

O to jim šlo. A všechny ty řeči o míru, konsolidaci, reformě islámu zevnitř před jeho rozšířením do zbytku světa, o soutěži s Petrem při použití stejných metod, o pozvání dalších zemí, aby se připojily ke kalifátu bez nutnosti stát se muslimy nebo přijmout šaríu – naslouchali, přikyvovali, ale nenáviděli to.

Nenáviděli *jeho.*

Proto, když si všimli rozkolu mezi jím a Virlomi, využili ho.

Nebo… za tím byla Virlomi?

Čekala dítě?

Kalif je mrtvý. Ale je tady jeho dítě, narozené jako pohrobek, ale od narození obdařené božskými dary. Rada vezírů bude vládnout ve jménu malého kalifa. A jelikož matka nového kalifa vládne Indii, on spojí oba velké útvary v jeden. Samozřejmě s Virlomi jako regentkou.

Ne. Virlomi nemohla chtít jeho *vraždu*.

Ivan by měl někde letadlo. Letadlo, které ho přivezlo. S vlastní, spolehlivou posádkou.

Alaj jel normální rychlostí. Ale nezamířil ke kontrolnímu stanovišti, kudy obvykle do areálu letiště vjížděl. Bylo velice pravděpodobné, že stanoviště bude obsazené spiklenci. Místo toho se rozjel k servisní bráně.

Strážný k němu loudavě došel a začal mu vysvětlovat, že tuto bránu mohou používat pouze oprávněná servisní vozidla.

„Jsem kalif a chci projet touto branou."

„Och," dostal ze sebe strážný. Vypadal zmateně. „Jistě. Zavolám –"

Vytáhl mobilní telefon a začal zadávat číslo.

Alaj tohoto muže nechtěl zabít. Byl to hlupák, ne spiklenec. Proto prudce otevřel dveře a narazil jimi do strážce. Nijak tvrdě. Jen tak, aby si získal jeho pozornost. Pak dveře zavřel a protáhl ruku oknem. „Dej mi ten mobil."

Voják mu ho podal. Alaj ho vypnul.

„Jsem kalif. Když řeknu, že mě máš nechat projet, nemusíš žádat o povolení *nikoho* jiného."

Voják přikývl a přeběhl k ovládání. Brána se otevřela.

Jen co Alaj nechal bránu za sebou, uviděl malé firemní letadlo s nápisem v azbuce pod jménem firmy vyjádřeným písmeny obecného jazyka. Letadlo, v jakém by přiletěl Ivan.

Motory nastartovaly, když se Alaj přiblížil. Vlastně ne, když se přiblížilo Ivanovo auto.

Alaj zastavil auto a vystoupil. Dveře tryskáče byly otevřené, tvořily schůdky na zem. S jednou rukou na pistoli v kapse – neboť toto letadlo si bral, ať bylo Ivanovo nebo ne – vyšel po schodech nahoru.

Uvnitř ho čekal nějaký byznysmen – nebo alespoň někdo, kdo jako byznysmen vypadal. „Kde je Ivan?" zeptal se.

„Nečekáme na něho," odpověděl Alaj. „Zemřel, když mě zachraňoval."

Muž přikývl, pak přešel ke dveřím a stiskl tlačítko, aby se zvedly. Mezitím křikl: „Jedeme!“ a pak se obrátil k Alajovi: „Prosím, posaďte se a připoutejte se, kalife.“

Letadlo začalo pojíždět, ještě než se dveře zavřely.

„Nedělejte nic, co by nebylo běžné,“ žádal Alaj. „Nic, co by je upozornilo, že se něco děje. Jsou tu zbraně, které by toto letadlo dokázaly snadno sestřelit.“

„Přesně to máme v plánu, pane,“ řekl muž.

Co spiklenci udělají, až zjistí, že Alaj unikl?

Neudělají nic. Nic neřeknou. Dokud bude možnost, že se Alaj někde objeví živý, neodváží se oficiálně cokoli říct.

Vlastně budou dál jednat jeho jménem. Pokud se budou řídit plány Virlomi, pokud se rozběhne její šílená invaze, bude Alaj vědět, že s ní byli domluvení.

Když byli ve vzduchu – poté, co si počkali na běžné povolení od dispečerů – Ivanův muž se vrátil a bázlivě se zastavil ve vzdálenosti dvou metrů.

„Smím se na něco zeptat, můj kalife?“

Alaj přikývl.

„Jak zemřel?“

„Střílel po mužích z ochranky, kteří mě obklopovali. Stačil zastřelit dva, než ho dostali. Použil jsem jeho zbraň k zabití ostatních. Včetně Alamandara. Víte, jak daleko spiknutí sahalo?“

„Ne, pane,“ odpověděl muž. „Věděli jsme jen to, že byste byl v letadle do Damašku zabit.“

„A toto letadlo? Kam mne odváží?“

„Má velice dlouhý dolet, pane. Kde se budete cítit bezpečně?“

~ ~ ~

Petřina matka se starala o děti a Petra s Fazolkem zatím dohlíželi na poslední přípravy k vyhlášení válečného stavu. Petrova zpráva byla stručná: Jak dlouho dokážete odolávat Turkům, a přitom si hlídat týl před Rusy?

Turci a Rusové spojenci, přinejmenším potenciálně. Jakou hru to Alaj hraje? Byl v tom zapletený Vlad? Petrovi se dalo věřit, že

neposkytne víc informací, než kolik bude považovat za nutné – což bylo vždy méně, než ostatní lidé skutečně potřebovali.

Přesto trávili s Fazolkem každou volnou chvíli vymýšlením, jak by mohli s omezenými, špatně vycvičenými a špatně vybavenými arménskými silami způsobit maximální škody.

Útok na nejnápadnější turecký cíl, Istanbul, by Turky rozzuřil, a přitom by k ničemu nevedl.

Zablokování Dardanel by zasadilo všem Turkům tvrdý úder, ale neexistoval způsob, jak potřebnou sílu přesunout z Arménie na západní pobřeží Černého moře a udržet je.

Kde zůstaly doby, kdy byla ropa strategicky důležitá! Tenkrát by byly hlavním cílem diverzní akce ruské, ázerbájdžánské a íránské vrty v Kaspickém moři.

Jenže dnes byly vrty prakticky demontované a Kaspické moře se využívalo především jako zdroj vody, která se odsolovala a čerpala na zavlažování polí kolem Aralského jezera, přičemž to, co odteklo, se používalo k doplnění kdysi zanikajícího jezera. A útok na vodovod by zbídačil zemědělce, aniž by ovlivnil schopnost nepřítele vést válku.

Plán, s nímž nakonec přišli, byl poměrně jednoduchý, jakmile člověk přistoupil na jeho pojetí. „Zaútočit na Turky přímo není možné," řekl Fazolek. „Nic není centralizované. Proto zaútočíme na Írán. Je vysoce urbanizovaný, všechny velká města jsou na severozápadě, a okamžitě vznikne požadavek, aby se íránská vojska stáhla z Indie domů a postavila se nám. Turkové budou pod tlakem, aby pomohli, a až zahájí špatně naplánovaný útok proti Arménii, budeme je čekat."

„Co tě vede k domněnce, že bude špatně naplánovaný?" zeptala se Petra.

„Fakt, že na muslimské straně tomu nešéfuje Alaj."

„Kdypak k *tomu* došlo?"

„Kdyby měl poslední slovo Alaj," usoudil Fazolek, „nedovolil by Virlomi dělat to, co dělá v Indii. Je to příliš hloupé a bude to stát příliš mnoho životů. Takže… Alaj ztratil nějakým způsobem kontrolu. A jestli je to tak, pak je muslimský nepřítel, kterého máme

proti sobě, neschopný a fanatický. Jejich kroky vede hněv a panika a plánování mají mizerné.“

„A co když to přece jen *dělá* Alaj, jenom ho neznáš tak dobře, jak si myslíš?“

„Petro,“ řekl Fazolek. „My Alaje *známe*.“

„Ano, a on zná nás.“

„Alaj je budovatel, jako Ender. Vždycky byl. Mít říši vybojovanou troufalou a krvavou dobyvačnou válkou nestojí za to. Chce vybudovat svou muslimskou říši stejným způsobem, jakým buduje Petr SLZ, transformací islámu v systém, ke kterému se jiné země budou chtít dobrovolně připojit. Jenže někdo rozhodl o tom, že jeho cestou se nepůjde. Buď Virlomi nebo horké hlavy v jeho vládě.“

„Nebo obojí?“

„Možné je všechno.“

„Kromě toho, že muslimská vojska ovládá Alaj.“

„Vlastně je to jednoduché,“ prohlásil Fazolek. „Jestli se mýlíme a turecký útok bude geniálně naplánovaný, prohrajeme. Co nejpomaleji. A budeme doufat, že Petr má v rukávu něco jiného. Ale naším úkolem je odlákat vojska a pozornost Turků od Číny.“

„A my zatím budeme dostávat muslimskou alianci pod tlak,“ přikývla Petra. „Bez ohledu na to, co Turci udělají, Peršané jim stejně neuvěří, že dělají dost.“

„Sunnité proti šiitům,“ konstatoval Fazolek. „Nic lepšího mě nenapadlo.“

A tak strávili další dva dny přípravou plánů na rychlý, drzý letecký útok na Tabríz a pak, až na něj Íránci začnou reagovat, okamžitou evakuaci a letecký útok na Teherán. Petra, která povede obranu Arménie, se zatím připraví, aby Turci při svém protiútoku draze zaplatili za každý metr, o který v horách postoupí.

Teď bylo všechno připravené a čekalo se jen na Petrův pokyn. Petra a Fazolek u toho fyzicky být nemuseli, když jednotky zahájily rozmisťování a zásoby se přesunuly do skladišť v oblastech, kde budou třeba. Všechno bylo v rukou arménské armády.

„Děsí mě ta jejich absolutní důvěra v to, že víme, co děláme,“ poznamenala Petra.

„Proč tě to děsí?“

„*Tebe* to neděsí?“

„Petro, my *víme*, co děláme. Jenom nevíme proč.“

Právě v této přestávce mezi plánováním a přijetím rozkazu, aby pokračovali, Petře někdo zavolal na mobil. Matka.

„Petro, říkají o sobě, že jsou vaši přátelé, ale odvážejí děti.“

Projela jí panika. „Kdo je s nimi? Dej mi k telefonu toho, který jim velí.“

„Nechce. Jen opakuje, že ‚učitel‘ vzkazuje, abyste se s nimi setkali na letišti. Kdo je ten učitel? Ach, Petro, pomáhej nám Bůh! Je to jako tenkrát, když tě unesli.“

„Řekni jim, že na letišti budeme, a jestli dětem něco udělají, zabiju je. Ale ne, mami, vůbec to není stejné.“

Ledaže by bylo.

Řekla Fazolkovi, co se děje, a klidně spolu odjeli na letiště. U obrubníku uviděli čekat Rackhama a přesvědčili řidiče, aby je vysadil.

„Omlouvám se, že jsme vás vyděsili,“ řekl Rackham. „Ale na dohadování není čas, dokud nebudeme sedět v letadle. Pak si na mě můžete křičet, jak budete chtít.“

„Nic není tak naléhavé, abyste nám museli krást děti,“ ohradila se Petra a vložila do svého hlasu co nejvíc zášti.

„Vidíte?“ řekl Rackham. „Dohadujete se, místo abyste šli se mnou.“

Následovali ho tedy, zadními chodbami a ven k soukromému tryskáči. Petra se cestou pokusila protestovat. „Nikdo neví, kde jsme. Budou si myslet, že jsme je nechali na holičkách. Budou si myslet, že nás někdo unesl.“

Rackham si jí jednoduše nevšímal. Na muže takového stáří se pohyboval velice rychle.

Děti byly v letadle, o každé se starala zvláštní ošetřovatelka. Byly v pořádku. Jenom Ramón se ještě nechával kojit, protože ty dvě, které měly Fazolkův syndrom, už jedly víceméně tuhou stravu. Proto si Petra sedla a nakrmila ho, zatímco Rackham si v luxusním tryskáči sedl proti nim a když letadlo odstartovalo, dal se do vysvětlování.

„Museli jsme vás odsud odvézt teď,“ řekl, „protože za hodinu nebo dvě bude jerevanské letiště rozbombardované na kusy a do té doby musíme být nad Černým mořem.“

„Odkud to víte?“ zeptala se Petra.

„Máme to od člověka, který ten útok naplánoval.“

„Od Alaje?“

„Je to ruský útok,“ řekl Rackham.

Fazolek vybuchl. „Tak co měly znamenat všechny ty žvásty o odvedení pozornosti Turků?“

„Všechno to platí dál. Jakmile uvidíme, že z jižního Ruska odstartovala útočná letadla, dám vám to na vědomí a budete moci vydat rozkaz k zahájení *vašeho* útoku na Irán.“

„Je to Vladův plán,“ řekla Petra. „Náhlý preventivní úder, který má SLZ zabránit, aby něco udělali. Neutralizovat mě a Fazolka.“

„Vlad chce, abyste věděli, že ho to moc mrzí. Byl zvyklý, že se žádné jeho plány ve skutečnosti nevyužily.“

„Mluvil jste s ním?“

„Přibližně před třemi hodinami jsme ho vytáhli z Moskvy a co nejrychleji jsme ho vyslechli. Myslíme si, že nevědí, že je pryč. A i kdyby to věděli, není to pro ně důvod, aby nepokračovali v plánu.“

Telefon vedle místa, kde seděl Rackham, pípl. Rackham jej vzal. Poslouchal. Stiskl tlačítko a podal přístroj Petře. „Tak, rakety odstartovaly.“

„Asi potřebuji kód země, že?“

„Ne. Zadej číslo, jako bys byla pořád v Jerevanu. Jim to bude připadat, že jsi. Řekni jim, že se radíte s Petrem a že se k nim znovu připojíte v průběhu útoku.“

„A je to pravda?“

„Potom zavolej své matce, řekni jí, že jsi v pořádku a nemluv o tom, co se stalo.“

„Och, *to* jsem měla udělat někdy před hodinou.“

„Moji muži jí řekli, že by velice litovala, pokud by někomu zavolala, než se jí znovu ozveš.“

„Díky, že jste ji ještě víc vystrašili. Máte představu, čím tahle žena v životě prošla?“

„Ale vždycky to dopadlo dobře. Je na tom lépe než někteří.“

„Díky za bodrý optimismus.“

O několik minut později vzlétla úderná formace a bylo vydáno upozornění k vyklizení letiště, přesměrování všech letů, které na ně mířily, evakuaci těch částí Jerevanu, které byly nejblíž letiště, a vyhlášení poplachu personálu všech možných vojenských cílů na území Arménie.

Pokud šlo o Petřinu matku, plakala tak usedavě – úlevou a hněvem – že Petra měla problémy, aby se s ní vůbec domluvila. Ale nakonec rozhovor dospěl do finále. Petra byla navztekaná víc než jindy. „Co vám dává právo? Proč si myslíte, že –“

„Válka mi dává právo,“ prohlásil Rackham. „Kdybych čekal, až si zajedeš domů, *sbalíš* děti a pak se s námi setkáš na letišti, tohle letadlo by vůbec nevzlétlo. Musím tady myslet i na životy svých mužů, nejenom na tvé mateřské city.“

Fazolek položil ruku Petře na koleno. Uznala potřebu klidu a zmlkla.

„Mazere,“ promluvil Fazolek. „O co tady jde? Mohl jste nás varovat mobilem.“

„Máme další vaše děti.“

Petra byla už tak naměkko. Teď se rozbrečela. Ale rychle se ovládla. A vadilo jí, že zareagovala tak… mateřsky.

„Všechny? Najednou?“

„Některé z nich jsme sledovali už několik týdnů,“ vysvětlil Rackham. „Čekali jsme na správný okamžik.“

Fazolek počkal jen krátce, než dodal: „Čekali jste, až vám Petr oznámí, že je to dobré. Že už nás pro tu svou válku nepotřebuje.“

„Potřebuje vás pořád,“ odvětil Rackham. „Tak dlouho, dokud vás bude moci mít.“

„Proč jste čekali, Mazere?“

„Kolik?“ ozvala se Petra. „Kolik jich je?“

„Jedno další s Fazolkovým syndromem. Čtyři bez něho.“

„To je osm,“ řekl Fazolek. „Kde je deváté?“

Rackham zavrtěl hlavou.

„Pokračujete v pátrání?“

„Ne, nepokračujeme,“ přiznal Rackham.

„Máte tedy jasnou informaci, že deváté nebylo implantováno. Nebo je mrtvé.“

„Ne. Máme jasnou informaci, že ať je živé nebo mrtvé, nezbývají nám žádná vyhledávací kriteria. Jestli se deváté dítě vůbec narodilo, Volescu ukryl narození a matku až příliš dobře. Nebo se matka skrývá sama. Ten software – psychohra, jestli chcete – byl velice úspěšný. Bez jeho kreativních pátrání bychom žádné z normálních dětí nenašli. Ale pozná také to, kdy už nemá co zkoušet. Máte osm z devíti. Tři z nich mají syndrom, pět je normálních.“

„A co Volescu?“ zeptala Petra. „Nemohli bychom mu něco píchnout, aby mluvil?“

„Proč ho rovnou nevzít na mučení?“ opáčil Rackham. „Ne, Petro. Nemůžeme. Protože ho potřebujeme.“

„Kvůli čemu? Tomu jeho viru?“

„Virus už máme. A nefunguje. Je to fiasko. Neúspěch. Slepá ulička. Volescu to taky věděl. Jenom ho bavilo mučit nás představou, že ohrozil celý svět.“

„K čemu ho tedy potřebujete?“

„Potřebujeme ho, aby pracoval na léku pro Fazolka a děti.“

„No ovšem,“ řekl Fazolek. „Pustíte ho do laboratoře.“

„Ne. Pošleme ho do vesmíru, na výzkumnou stanici situovanou na asteroidu, pod přísnou ostrahou. Stanul před soudem a byl odsouzen k smrti za terorismus, únosy a vraždu – za vraždy tvých bratrů, Fazolku.“

„Trest smrti přece neexistuje,“ namítl Fazolek.

„Ve vesmíru je vojenský soud,“ vysvětlil Rackham. „Volescu ví, že zůstane naživu, dokud bude vykazovat, že dělá pokroky k nalezení skutečného léku pro tebe a tvé děti. Nakonec bude tým našich spolupracovníků vědět všechno, co ví on. A až ho nebudeme potřebovat…“

„Já nechci, aby byl zabit,“ řekl Fazolek.

„Ne,“ ozvala se Petra. „Já chci, aby byl zabit *pomalu.*“

„Možná je špatný,“ řekl Fazolek, „ale nebýt jeho, neexistoval bych.“

„Byla doba, kdy by to byl nejtěžší zločin, ze kterého bys ho obvinil,“ poznamenal Rackham.

„Měl jsem dobrý život," odpověděl Fazolek. „Občas zvláštní a těžký. Ale poznal jsem hodně štěstí." Stiskl Petře koleno. „Nechci, abyste ho zabili."

„Musel sis zachránit vlastní život – před *ním*," připomněla Petra. „Nic mu nedlužíš."

„To není důležité," vložil se do toho Rackham. „Nechceme ho zabít. Až přestane být užitečný, naložíme ho do kolonizační lodě. Není žádný násilník. Je velice inteligentní. Mohl by být užitečný při poznávání mimozemské bioty. Zabít ho by bylo plýtvání prostředky. A žádná kolonie nebude mít vybavení, které by mohl uzpůsobit k tomu, aby vytvořil něco… biologicky ničivého."

„Mysleli jste na všechno," podotkla Petra.

„Ale i tohle jste nám mohl říct do telefonu," poznamenal Fazolek. „Nechtěl jsem."

„MF neposílá takový tým ani člověka, jako jste vy, na úkol tohoto typu jen proto, že nechcete použít telefon."

„Chceme vás teď vyslat," řekl Rackham.

„Možná jste se dost dobře neposlouchal," podotkla Petra, „ale je válka."

Fazolek ani Rackham jí nevěnovali pozornost. Jen se na sebe dlouze podívali.

A potom si Petra všimla, že Fazolkovi se do očí hrnou slzy. To se nestávalo moc často.

„Co se děje, Fazolku?"

Fazolek zavrtěl hlavou. Zeptal se Rackhama: „Máte to?"

Rackham vytáhl z vnitřní kapsy saka obálku a podal ji Fazolkovi, který obálku otevřel, vytáhl tenký svazek papírů a podal je Petře.

„To je rozhodnutí o rozvodu," řekl.

Okamžitě pochopila. Nebral ji s sebou. Nechával ji s normálními dětmi doma. Chtěl s sebou vzít do kosmu tři děti, které měly syndrom. Chtěl, aby byla volná a mohla se znovu vdát.

„Jsi můj manžel," řekla. Roztrhla papíry vejpůl.

„To jsou kopie," řekl Fazolek. „Rozvod nabývá právní účinnosti bez ohledu na to, jestli se ti to líbí nebo ne, jestli je podepíšeš nebo ne. Už nejsi vdaná."

„Proč? Protože si myslíš, že se chci *znovu vdát?*"

Fazolek dělal, jako by nic neřekla. „Ale všechny děti mají potvrzení, že jsou legálně naše. Nejsou to nemanželské děti, nejsou to sirotci, nejsou adoptované. Jsou to děti rozvedených rodičů a ty jich máš v péči pět, já mám v péči tři. Pokud se podaří najít deváté, dostaneš je do péče ty."

„To deváté je jediný důvod, proč to poslouchám," prohlásila. „Protože kdybys zůstal, umřel bys, a kdybychom odletěli oba, mohlo by zůstat jedno dítě, které…"

Ale byla tak rozzlobená, že to nedokázala dopovědět. Protože když to Fazolek naplánoval, nemohl vědět, že bude jedno dítě chybět. Udělal to už dřív a tajil to před ní…

„Kdy jsi to všechno naplánoval?" zeptala se. Po tváři jí stékaly slzy, ale hlas jí zůstal dost klidný, aby dokázala promluvit.

„Když jsme našli Ramóna a zjistili jsme, že některé děti *jsou* normální."

„Je to trochu složitější," ozval se Rackham. „Petro, já vím, jak je to pro tebe těžké –"

„Ne, nevíte."

„Vím to zatraceně dobře," odsekl Rackham. „Taky jsem opustil rodinu, když jsem odletěl do vesmíru na stejnou zpáteční cestu, na jakou se vydává Fazolek. Než jsem odletěl, rozvedl jsem se s manželkou. Mám dopisy, které mi napsala. Tolik hněvu a hořkosti. A pak usmíření. A pak dlouhý dopis před koncem jejího života. Vyprávěla mi, jak je se svým druhým manželem šťastná. Z dětí mohla mít jen radost. A pořád mě měla ráda. Chtěl jsem se zabít. Ale udělal jsem, co jsem musel udělat. Tak mi neříkej, že nevím, jak je to těžké."

„Vy jste neměl na vybranou," řekla Petra. „Ale já bych s ním mohla letět. Mohli bychom vzít všechny děti a –"

„Petro," zarazil ji Fazolek, „kdybychom měli srostlá dvojčata, rozdělili bychom je. I kdyby bylo jisté, že jedno z nich zemře, oddělili bychom je, aby aspoň jedno z nich mohlo vést normální život."

Petra již nedokázala ovládat pláč. Ano, chápala jeho logiku. Děti bez syndromu mohly vést na Zemi normální život. Proč by měly být

celé dětství zavřené v kosmické lodi, když mohly dostat normální šanci na štěstí?

„Proč jsi mě alespoň nemohl k tomu rozhodování přibrat?“ řekla, když konečně dostala hlas pod kontrolu. „Proč jsi mě z toho vyloučil? Myslel sis, že to nepochopím?“

„Byl jsem sobecký,“ uznal Fazolek. „Nechtěl jsem, abychom poslední společné měsíce strávili tím, že se o to budeme hádat. Nechtěl jsem, abys pro mě, Endera a Bellu truchlila celou dobu, co s námi budeš. Chtěl jsem si vzít těch několik posledních měsíců s sebou, až odjedu. Bylo to moje poslední přání a já věděl, že bys mi je dopřála, ale mohl jsem je *mít* jedině tak, že o tom nebudeš vědět. Proto tě teď, Petro, žádám. Dopřej mi ty poslední měsíce, kdy jsi nevěděla, co se stane.“

„Už jsi je měl! Ukradl jsi je!“

„Ano, a proto tě teď žádám. Prosím. Dopřej mi je. Ukaž mi, že mi odpouštíš. Že mi je teď, následně, dáš sama od sebe.“

Petra mu nedokázala odpustit. Teď ne. Zatím ne.

Jenže žádné později nebude.

Zabořila mu obličej do hrudi, objala ho a rozplakala se.

Zatímco plakala, Rackham tiše mluvil dál. „Pouze hrstka z nás ví, co se skutečně děje. A na Zemi se to mimo MF dozví jedině Petr. Je to jasnější? Tento rozvodový dokument je naprosto tajný. Z pohledu toho, co budou vědět všichni ostatní, Fazolek nebude ve vesmíru, ale zahynul při útoku na Teherán. A nevzal si s sebou žádné děti. Nikdy jich nebylo víc než pět. A dvě normální děti, které jsme získali, se také jmenují Andrew a Bella. Všichni si budou myslet, že dál máte všechny děti, které jste kdy měli.“

Petra se vyprostila z objetí, v němž držela Fazolka, a zpražila Rackhama vzteklým pohledem.

„To mi chcete říct, že mi nedovolíte ani to, abych své děti oplakala? Kromě vás a *Petra Wiggina* nebude nikdo vědět, co jsem ztratila?“

„Tvoji rodiče viděli Endera a Bellu,“ řekl Rackham. „Sama se rozhodni, jestli jim povíš pravdu, nebo se s nimi nebudeš stýkat tak dlouho, až uběhne dostatečná doba, aby nepoznali, že k nějaké záměně došlo.“

„V tom případě jim to povím.“

„Nejdřív si to rozmysli,“ žádal Rackham. „Je to těžké břemeno.“

„Nesnažte se mě poučovat o tom, jak mám milovat své rodiče,“ odvětila Petra. „Vy i já víme, že jste se v každém bodě této záležitosti rozhodovali výhradně na základě toho, co je dobré pro ministerstvo kolonizace a Mezinárodní flotilu.“

„Chtěli bychom si myslet, že jsme našli řešení, které je nejlepší pro všechny.“

„Mám vystrojit svému manželovi pohřeb, i když vím, že není mrtvý, a to je pro mě nejlepší?“

„Já z praktického hlediska mrtvý budu,“ ozval se Fazolek. „Budu pryč a nikdy se nevrátím. A ty budeš mít děti, které potřebují vychovat.“

„A širší zřetel tu skutečně *je,* Petro,“ dodal Rackham. „Tvůj manžel už je legendární postava. Dokud bude známo, že je stále naživu, bude se všechno, co Petr udělá, připisovat jemu. Budou se vyprávět legendy o tom, jak se vrátí. O tom, že ve skutečnosti všechno, co Petr udělal, naplánoval nejgeniálnější absolvent Bitevní školy.“

„Tady jde o *Petra*?“

„Jde tady o snahu dosáhnout sjednocení světa mírovou cestou a trvale. Jde tady o zrušení států a válek, kterým prostě nebude konec, dokud lidé budou moci upínat své naděje ke slavným hrdinům.“

„Pak byste měli poslat pryč i *mě,* nebo lidem napovídat, že jsem mrtvá. Byla jsem v Enderově družině.“

„Petro, ty sis svou cestu zvolila. Vdala ses. Měla jsi děti. Fazolkovy děti. Došla jsi k rozhodnutí, že to chceš víc než všechno ostatní. My jsme to respektovali. Máš Fazolkovy děti. A měla jsi Fazolka skoro tak dlouho, jak bys ho měla, kdybychom vůbec nezasáhli. On totiž umírá. Podle našich odhadů by nepřežil dalších šest měsíců. Pokud by neodletěl do vesmíru a nežil v beztížném stavu. Zařídili jsme se ve všem podle *tvé* volby.“

„Je pravda, že nám děti fakticky nezabavili,“ poznamenal Fazolek.

„Žij si tedy se svými volbami, Petro,“ pokračoval Rackham. „Vychovávej tyto děti. A pomoz nám udělat, co je v našich silách,

abychom pomohli Petrovi zachránit svět před ním samým. Příběh o Fazolkově hrdinské smrti ve službách SLZ tomu napomůže.“

„Pověsti se vynoří stejně,“ řekla Petra. „O spoustě zemřelých hrdinů kolují pověsti.“

„Ano, ale když budou *vědět*, že jsme ho posadili do kosmické lodi a vyšoupli ho do vesmíru, tak to přece nebude jenom pověst, ne? Budou tomu věřit i seriózní lidé, nejenom regulérní blázni.“

„Jak potom udržíte v běhu ten výzkumný projekt?“ zeptala se. „Pokud si všichni budou myslet, že jediní lidé, kteří lék potřebují, jsou mrtví nebo nikdy neexistovali, proč by měl výzkum pokračovat?“

„Protože několik lidí z MF a KolMinu to vědět *bude*. A budou s Fazolkem v kontaktu prostřednictvím hlásky. Až se podaří lék najít, zavoláme ho, aby se vrátil.“

Potom letěli dál a Petra se snažila vypořádat se s tím, co jí řekli. Po většinu času ji Fazolek držel v náručí, dokonce i ve chvílích, kdy se v ní vzedmul hněv a měla na něho vztek.

V hlavě se jí neustále odvíjely strašlivé scénáře, a i za cenu rizika, že tím Fazolka k něčemu navede, mu řekla: „Nevzdávej to, Juliane Delphiki. Nepřipouštěj si, že se lék nikdy nenajde, a cestu neukončuj. I kdyby sis myslel, že tvůj život nemá cenu, budeš tam mít i moje děti. I kdyby se cesta protáhla natolik, že budeš doopravdy umírat, vzpomeň si, že tyto děti jsou jako ty. Jsou to ti, kteří přežili. Dokud je někdo doopravdy nezabije.“

„Nedělej si starosti,“ uklidňoval ji. „Kdybych měl třeba jen nejnepatrnější sklony k sebevraždě, nikdy bychom se nesetkali. A já bych nikdy neudělal nic, čím bych své děti ohrozil. Tuto cestu podnikám jen kvůli nim. Jinak by mi stačilo, kdybych mohl zemřít ve tvé náruči tady na Zemi.“

Opět se na chvíli rozplakala, když to slyšela, potom musela znovu nakrmit Ramóna a pak nedala jinak, než že nakrmí Endera a Bellu, lžičkou do úst, protože kdo ví, kdy dostane další příležitost udělat to znovu? Snažila se zapsat si do paměti každý okamžik, i když věděla, že to nejde.

Věděla, že vzpomínky vyblednou. Že tyto děti se pro ni stanou jen vzdáleným snem. Že si její paže budou nejlépe pamatovat děti, které držely nejdéle – děti, které zůstanou s ní.

To jediné, které porodila vlastním tělem, bude pryč.

Ale neplakala, když je krmila. Byla by to škoda. Raději si s nimi hrála, něco jim povídala a snažila se je přimět, aby jí odpovídaly. „Vím, že nebude dlouho trvat, než řeknete své první slovo. Tak co takhle říct ‚máma' hned teď, vy lenoši?"

Teprve když letadlo přistálo v Rotterdamu a Fazolek dohlížel, jak pečovatelky vynášejí děti na rozjezdovou dráhu, zůstala Petra s Rackhamem v letadle na dost dlouho, aby dokázala zformulovat svou nejhorší noční můru.

„Nemyslete si, že nevím, jak by bylo snadné, Mazere Rackhame, aby tato Fazolkova předstíraná smrt vůbec nebyla předstíraná. Co my víme, klidně nemusí být žádná loď, žádný projekt na nalezení léku, a Volescu bude popraven. Hrozba, že vaše drahocenné lidstvo nahradí tento nový druh, by tak pominula. A dokonce i vdova by o tom, co jste jí provedli s manželem, mlčela, protože by si myslela, že je někde ve vesmíru a pohybuje se rychlostí světla, ne mrtvý na íránském bojišti."

Rackham se na ni podíval, jako by mu dala facku. „Petro," řekl, „co si o nás myslíš?"

„To, co jste, to *nepopírá*," odpověděla Petra.

„Já to popírám," řekl Rackham. „Loď *existuje*. *Hledáme* lék. A *zavoláme* ho, aby se vrátil."

Pak uviděla, že se mu po tvářích kutálejí slzy

„Petro," naléhal, „ty vážně nechápeš, že vás máme rádi? Všechny děti? Už jsme museli poslat pryč Endera. Posíláme je pryč všechny, až na tebe. *Protože* vás máme rádi. *Protože* nechceme, aby se vám něco stalo."

„Tak proč tady necháváte *mě?*"

„Kvůli tvým dětem, Petro. Protože sice syndrom nemají, ale jsou to také Fazolkovy děti. On je jediný, kdo neměl naději na normální život. Ale díky tobě ho našel. Sice nakrátko, ale stal se manželem a otcem a měl rodinu. Ty vážně nevíš, jak moc tě máme rádi za to, že jsi mu to dala? Jako že Bůh je mým svědkem, Petro, nikdy bychom

Fazolkovi neublížili, kvůli žádné *věci* a určitě ne proto, že se nám to *hodí* do krámu. Nevím, co si o nás myslíš, ale mýlíš se. Protože vy jste jediné děti, které máme.“

Nehodlala litovat *jeho.* Teď byla řada na ní. Protlačila se tedy kolem něho, sešla po schůdcích, vzala manžela za ruku a následovala pečovatelky, které odnášely děti k uzavřené dodávce.

Na ni a na Fazolka čekalo pět nových dětí, se kterými se ještě nesetkali. Její život ještě neskončil, i když měla s každým nadechnutím pocit, že umírá.

KAPITOLA 22

POVĚSTI O VÁLCE

Od: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Komu: PetrWiggin%soukrome@SvobodniLideZeme.gov
Předmět: hlášení

V příloze jsou data po úroveň divizí včetně jmen velitelů. Ale podstata je jednoduchá: Rusko sází všechno na nečinnost východní Evropy. Všichni se mají nově agresivního Ruska bát. O tomto tahu si mysleli, že jej budou schopni uskutečnit, když měli u sebe Achilla a unesli celou Enderovu družinu.

Oprávněně jim můžeš říct toto: Rusko JE nově agresivní a Rusové se SNAŽÍ dokázat, že jsou znovu světovou velmocí. Jsou nebezpeční. Ale:

1. Nemají Vlada. Mají jeho plán, ale nedokáží se přizpůsobit žádným změnám.

2. My Vladův plán máme, takže jsme schopni předvídat každý jejich krok, dokud se ho budou držet, a velící generálové se ho budou držet s nábožnou úctou. Nečekej žádnou pružnost ani poté, až zjistí, že ho máme. Vlad ty lidi ve vedení zná. V dnešní ruské armádě se žádný velitel, který má dost fantazie, aby improvizoval, nedostane do funkce, kde je to důležité.

3. Han Tzu dostane ten plán k dispozici, takže jejich hlavní armádu potká na východě pohroma.

4. Ztenčili svou západní obranu. Rychle se pohybující armáda se schopným velením by se měla lehce zmocnit Petrohradu a do týdne Moskvy. To je Vladův názor. Fazolek tuto informaci prověřil a souhlasí. Navrhuje, abys odvezl Petru z Arménie a svěřil jí velení ruského tažení.

~ ~ ~

Když Surajawong dostal zprávu od Petra, byl připravený. Ministerský předseda Paribatra a ministr obrany Ambul uchovali pro tuto speciální příležitost své přistoupení k SLZ v tajnosti. Teď, vyzbrojená povolením od Barmy a Číny, že může projet jejich územím, dostávala thajská armáda příležitost postavit se Indům, kteří svou zákeřnou, nevyprovokovanou invazí do Barmy a Thajska celý tento nesmysl začali.

Na čínské území odcestovaly thajské jednotky vlakem; čínské nákladáky s čínskými řidiči je odvezly zbytek cesty na místa, která určil na mapě Surajawong, jakmile Petr s touto eventualitou přišel. V té době Petr prohlásil: „Je to nepravděpodobná možnost, protože vyžaduje neuvěřitelnou hloupost několika lidí, kteří hloupí nejsou, ale buďte připravení."

Připravení bránit Čínu. To byla ironie.

Jenže Han Tzuova Čína nebyla tou Čínou, jež se chopila Achillova zrádného plánu a všechny rozdrtila, přičemž odvlekla celé vedení Thajska a Surajawongovy rodiče. Han Tzu přislíbil přátelství a Fazolek se za něho zaručil. Díky tomu se Surajawongovi podařilo přesvědčit své nejlepší velitele a společně pak přesvědčili jeho muže, že obrana Číny není nic víc nebo míň než předsunutá obrana Thajska.

„Čína se změnila," řekl Surajawong důstojníkům, „ale Indie ne. Znovu se valí přes hranice země, která věří, že je s ní v míru. Ta bohyně, kterou poslouchají, Virlomi – je jenom další absolvent Bitevní školy, stejně jako já. Jenže *my* máme něco, co ona nemá. Máme plán Juliana Delphikiho. A *zvítězíme.*"

Fazolkův plán byl ale jednoduchý. „Aby to skončilo jednou provždy, musí to být katastrofa. Jako Varovy legie v Teutoburském lese. Žádná partyzánská akce. Žádná možnost ústupu. Virlomi naživu, pokud to půjde, ale pokud nedá jinak, než že chce zemřít, vyhovte jí."

To byl celý plán. Ale Surajawong nic víc nepotřeboval. Hornatá krajina jihozápadní Číny a severní Barmy byla jako stvořená pro útoky ze zálohy. Virlominy špatně vycvičené jednotky postupovaly pěšky – směšně pomalu – ve třech hlavních útvarech a po třech

nedostatečných cestách se držely tří říčních údolí. Plány, jež vypracoval samotný Surajawong, počítaly s jednoduchým, klasickým přepadem ze zálohy na všech třech cestách. Relativně malé, ale silně vyzbrojené kontingenty ukryl v horní části údolí, kde kolem nich indické jednotky měly projít. O hodně níž v údolí pak umístil mnohem početnější kontingent vybavený dopravními prostředky, aby se mohl na povel přesunout údolím vzhůru.

Pak šlo jen o to počkat na dvě věci.

Ta první se dostavila druhý den čekání. Z nejjižnějšího předsunutého postavení ho informovali, že kolona vstoupila do údolí a pohybuje se rychlým tempem. Nebylo to žádné překvapení – měla mnohem snazší cestu než dvě severní armády.

„O průzkum vpředu se nestarají," prohlásil generál, který tomuto kontingentu velel. „Nevycvičené jednotky, které pochodují naslepo. Jak jsem se na ně díval, pořád mě napadalo, že to musí být pokus nás oklamat. Ale ne – postupují dál, s velkými mezerami a opozdilci. Jen několik pluků vysílá zvědy, ale žádní z nich nás nenašli ani náhodou. Na žádný hřeben po stranách údolí neposlali jediného pozorovatele. Jsou *líní*."

Když druhé dva ukryté kontingenty v pozdějších hodinách podaly podobné hlášení, Surajawong informaci zprostředkoval Ambulovi. Zatímco čekal na další spouštěcí událost, dal svým hlídkám za úkol, aby se zaměřily zejména na pátrání po známkách, že s některou z trojice armád postupuje samotná Virlomi.

Nebyla to žádná záhada. Pohybovala se s nejsevernější indickou armádou, jela v otevřeném džípu a jednotky jí provolávaly slávu, když je míjela, přejížděla podél kolony sem a tam – a tím postup své armády zpomalovala, protože vojáci jí museli uhýbat z cesty.

Surajawong to vyslechl se smutkem. Bývala tak geniální. Její zhodnocení, jak se zbavit čínské okupace, bylo naprosto přesné. Zadržovací taktika, kterou Číňanům při útoku Íránců a Pákistánců zabránila vrátit se do Indie nebo doplnit zásoby, měla termopylské proporce. Rozdíl byl v tom, že Virlomi byla pečlivější než Spartané – předem pokryla všechny postranní cesty. Přes její indické partyzány neprošlo nic.

Byla krásná, moudrá a záhadná. Surajawong ji kdysi zachránil a spolupracoval na malém dramatu, jež únik umožnilo – a využil její pověst bohyně.

Jenže ona tenkrát ještě věděla, že to jen hraje.

Opravdu to věděla? Třeba právě její známky božství byly příčinou skutečnosti, že odmítla Surajawongovy nabídky přátelství a více než přátelství. Byla to bolestivá rána, ale nezlobil se na ni. Měla auru velikosti, kterou neviděl u žádného jiného velitele, dokonce ani u Fazolka.

Rozestavení jednotek, jež předváděla tady, nebylo něco, co by čekal od ženy, která si při všech svých předchozích akcích dávala tak záležet na životech svých mužů. Ani od ženy, která plakala nad těly obětí muslimských zvěrstev. Copak neviděla, že vede vojáky do záhuby? I kdyby v těchto horách nečíhala žádná léčka – byť bylo naprosto předvídatelné, že tam bude – takto špatně vedenou armádu by vycvičený a odhodlaný nepřítel zničil levou rukou.

Jak napsal Euripidés: Koho chtějí bohové zničit, toho nejdřív nechají zešílet.

Ambul věděl, co Surajawong k Virlomi cítí, a nabídl mu proto, že ho nechá velet pouze té části armády, která proti sobě nebude mít přímo ji. Ale Suri to odmítl.

„Vzpomeň si, co podle Fazolka učil Ender: ‚Když chceš znát svého nepřítele dostatečně, abys ho porazil, je třeba, abys ho poznal tak dobře, že ho musíš milovat.‘“

Pravda, Surajawong už tohoto nepřítele miloval. A znal. Dost dobře, aby si dokonce myslel, že tomuto šílenství rozumí.

Virlomi nebyla pyšná. Nikdy si nemyslela, že přežije. Ale plány jí neustále vycházely. Nedokázala uvěřit, že za tím jsou její vlastní schopnosti. Proto si myslela, že má nějakou božskou přímluvu.

Ale *bylo* to ve schopnostech a výcviku, které teď nevyužívala, a její armáda za to měla zaplatit.

Surajawong nechal Indům dost prostoru pro sestup do údolí, než dorazili k místům, kde na ně čekala léčka. Nepostupovali stejnou rychlostí, takže musel zajistit, aby všechny tři pasti sklaply ve stejný čas. Musel zajistit, aby horní částí pasti prošly všechny tři armády celé. Instrukce, které dal svým mužům, byly jasné: Přijměte

kapitulaci každého vojáka, který odhodí zbraň a zvedne ruce. Zabijte každého, kdo to neudělá. Ale nikoho nepusťte z údolí ven. *Všichni* budou buď zabití nebo zajatí.

A Virlomi naživu, pokud nám to dovolí.

Prosím, dovol nám to, Virlomi. Dovol nám, prosím, abychom tě vrátili do reality. Do *života.*

~ ~ ~

Han Tzu chodil mezi svými vojáky. Žádné nesmysly o neviditelném císaři. Vojáci čínské armády si ho vybrali a podpírali jeho autoritu. Byl jejich a oni ho budou často vídat, jak sdílí jejich strádání, naslouchá jim, vysvětluje.

Bylo to něco, co se naučil od Endera. Pokud člověk vydává rozkazy bez jakéhokoli vysvětlení, možná dosáhne poslušnosti, ale nezíská kreativitu. Když člověk sdělí svůj záměr, lidé si najdou jinou cestu k dosažení cíle, pokud se ukáže, že v původním plánu byla chyba.

Vysvětlováním člověk neoslabuje respekt, který k němu jeho muži chovají, ale dokazuje, že má respekt k *nim.*

A tak Han Tzu vysvětloval, klábosil, spolupracoval a pomáhal, jedl spolu s obyčejnými vojáky, smál se jejich vtipům, poslouchal jejich nářky Jeden voják si postěžoval, že takto na zemi se nedá spát. Han Tzu se pohotově přestěhoval do jeho stanu a sám v něm přespal, aniž by v něm cokoli změnil, zatímco ten muž si vzal Han Tzuův stan. Ráno muž přísahal, že Han Tzuovo lůžko je nejhorší v celé armádě a Han Tzu mu poděkoval, že se poprvé po několika týdnech dobře vyspal. Do soumraku si tu historku vyprávěla celá armáda.

Han Tzuova armáda ho nemilovala víc než Virlomina armáda ji. A nebyl v tom ani náznak zbožštění. Hlavní rozdíl byl v tom, že Han Tzu pracoval na výcviku své armády, staral se o to, aby byla co nejlépe vybavená a aby vojáci věděli, jak to bylo v poslední válce, kdy Han Tzu své nadřízené neustále varoval před všemi jejich chybami, ještě než se jich dopustili. Panovala víra, že kdyby byl Han Tzu císařem celou dobu, neztratili by území, která dobyli.

Nepochopili, že kdyby byl Han Tzu jejich císařem, vůbec by nevybojovali území, která by mohli ztratit. Protože Achilles by šel do

vězení, hned jak vstoupil do Číny, a byl by předán MF, z jejíž pravomoci by byl umístěn v ústavu pro choromyslné. Žádná invaze do Indie a jihovýchodní Asie by se nekonala, pouze zadržovací akce, aby se zabránilo indickému vpádu do Barmy a Thajska.

Han Tzu dobře chápal, že pravý válečník válku nenávidí. Viděl, jak Endera zničilo, když se dozvěděl, že ta poslední hra, ta závěrečná zkouška, byla opravdová válka, a že jeho vítězství znamenalo úplnou likvidaci nepřítele.

Proto mu jeho muži věřili, když stále ustupoval, čím dál hlouběji do Číny, postupoval od jednoho silného postavení k druhému, ale nedovolil své armádě, aby se s ruskými útočníky střetla.

Slyšel, co muži říkali, otázky, které kladli. Odpovídal dosti upřímně: „Čím dál zajdou, tím delší budou mít zásobovací trasy."

„Chceme je mít tak hluboko v Číně, že se nebudou moci vrátit domů."

„Naše armáda roste, čím hlouběji se stahujeme do Číny, jejich se zmenšuje, neboť musejí své muže nechávat vzadu, aby jejich trasy hlídali."

A když se ho zeptali, co je pravdy na pověstech o obrovské indické armádě, která útočí na jihu, Han Tzu se jen usmál a řekl: „Ta šílená žena? Jediný Ind, který kdy dobyl Čínu, byl Gautama Buddha, a ten to dokázal učením, ne dělostřelectvem."

Nemohl jim říct, že čekají.

Na Petra Wiggina.

~ ~ ~

Petr Wiggin stál před mikrofony v Helsinkách. Vedle sebe měl hlavy vlád Finska, Estonska a Lotyšska.

Pobočníci byli přes zabezpečené mobilní telefony ve spojení s diplomaty v Bangkoku, Jerevanu, Pekingu a mnoha hlavních městech Východní Evropy.

Petr se na shromážděné novináře usmál.

„Na žádost vlád Arménie a Číny, které jsou oběťmi současné nevyprovokované agrese ze strany Ruska, Indie a Muslimské ligy kalifa Alaje, se Svobodní lidé Země rozhodli zasáhnout.

V tomto úsilí nás podporuje celá řada nových spojenců, z nichž mnozí souhlasili, že uspořádají referenda o tom, zda ratifikovat ústavu SLZ či ne.

Čínský císař Han Tzu nás ubezpečuje, že jeho vojska jsou schopná si poradit se spojenými ruskými a tureckými silami, které teď operují hluboko uvnitř čínského území na severu.

Na jihu otevřely Čína a Barma hranice, aby umožnily bezpečný průchod armádě vedené naším starým přítelem, generálem Surajawongem. Právě teď pořádá v Bangkoku ministerský předseda Paribatra tiskovou konferenci, na níž oznámí, že Thajsko uspořádá referendum o ratifikaci a že od tohoto okamžiku bude thajská armáda vystupovat tak, jako by byla pod dočasným velením SLZ.

V Arménii, kde momentálně není možné vzhledem k válečné situaci uspořádat tiskovou konferenci, se země, která je obětí útoku, obrátila na SLZ s žádostí o pomoc a vedení. Svěřil jsem arménskou armádu, která klade odpor nevyprovokované turecké a ruské agresi a přenesla válku hluboko na muslimské území, do Tabrízu a Teheránu, pod přímé velení Juliana Delphikiho.

A tady ve Východní Evropě, kde se k SLZ již připojily Finsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Slovensko, Česko a Bulharsko, k nám přistupují noví spojenci, Polsko, Rumunsko, Maďarsko, Srbsko, Rakousko, Řecko a Bělorusko. Všechny tyto země vypověděly Varšavskou smlouvu, která je nezavazovala, aby se za jakýchkoli okolností připojily k útočné válce.

Spojené armády pod velením Petry Delphikiové již rychle postupují, aby se zmocnily klíčových cílů uvnitř Ruska. Zatím narazily jen na malý odpor, ale jsou připraveny poradit si s veškerými silami, které proti nim Rusové mohou vrhnout.

Vyzýváme agresory – Rusko, Indii a Muslimskou ligu – aby složili zbraně a přistoupili na okamžité příměří. Pokud tato nabídka nebude v příštích dvanácti hodinách akceptována, přijmeme příměří pouze my za našich podmínek a v čase, který si zvolíme. Nepřátelé míru mohou počítat s tím, že ztratí všechna vojska, která do této nemorální války zapojili.

Rád bych vám teď přehrál video, které bylo nedávno natočeno na bezpečném místě. Pokud byste dotyčného náhodou nepoznali,

protože Rusové ho již mnoho let skrývali, mluví Vladimir Denisovič Poročkot, občan Běloruska, který byl do doby před několika dny zadržován proti své vůli ve službách cizí mocnosti, Ruska. Možná si ho budete pamatovat jako jednoho z týmu mladých bojovníků, jež porazili nepřítele, který ohrožoval existenci lidstva.“

Petr odstoupil od mikrofonu. Sál potemněl; zato ožila projekční plocha.

Stál tam Vlad, před něčím, co vypadalo jako obyčejná kancelář v obyčejné místnosti na Zemi. Jediný Petr věděl, že nahrávka byla pořízena ve vesmíru – fakticky ve staré kosmické stanici Bitevní škola, která se změnila v ministerstvo pro kolonizaci.

„Nabízím svou omluvu obyvatelům Arménie a Číny, jejichž hranice byly narušeny a jejichž obyvatelé byli zabiti Rusy využívajícími plány, které jsem vytvořil. Předpokládal jsem, že jsou to plány pouze pro výjimečné situace, reakce na agresi. Nevěděl jsem, že budou skutečně použity, navíc bez nejmenší provokace. Jakmile jsem pochopil, že moje práce má být využita takovým způsobem, utekl jsem z ruského dozoru a jsem teď na bezpečném místě, kde mohu konečně mluvit pravdu.

Těsně předtím, než jsem unikl z moskevského zajetí, jsem se dozvěděl, že vůdcové Ruska, Indie a Muslimské ligy si mezi sebou rozdělili svět. Indii připadne celá Jihovýchodní Asie a většina činy. Rusko dostane část Číny a celou východní a severní Evropu. Muslimské lize připadne celá Afrika a západoevropské země s velkou muslimskou populací.

Zříkám se tohoto plánu. Zříkám se této války. Odmítám dopustit, aby moje práce byla využita k zotročení nevinných lidí, kteří neudělali nic špatného a nezaslouží si žít v tyranii.

Proto jsem poskytl Svobodným lidem Země kompletní informace o všech plánech, které jsem pro ruské potřeby vytvořil. Momentálně Rusové nepodnikají žádný krok, který by síly, jež konají v souladu se SLZ, neočekávaly.

Vyzývám tímto obyvatele Běloruska, mé pravé vlasti, aby odhlasovali připojení ke Svobodným lidem Země. Kdo jiný se neochvějně stavěl proti agresi a za svobodu a uznání pro každý národ a pro každého občana?

Pokud jde o mne – mé nadání a výcvik se orientují výhradně na válečnictví. Napříště nedám své schopnosti do služeb žádné zemi. Dětství jsem věnoval boji s mimozemským nepřítelem, který se snažil zničit lidstvo. Nebojoval jsem s termiťany proto, aby bylo možné miliony lidí povraždit a stovky milionů si podmanit a zotročit.

Stávkuji. Vyzývám všechny ostatní absolventy Bitevní školy kromě těch, kteří slouží SLZ, aby se k této mé stávce připojili. Neplánujte válku, neveďte válku, pokud tím nepomáháte Hegemonu Petru Wigginovi zničit armády agresorů.

A obyčejným vojákům vzkazuji: Neposlouchejte své důstojníky. Při první příležitosti se vzdejte. Vaše poslušnost umožňuje vést válku. Převezměte zodpovědnost za své činy a stávkujte se mnou! Jestli se vzdáte silám SLZ, udělají všechno pro to, aby ušetřily vaše životy a při nejbližší příležitosti vás vrátily k vašim rodinám.

Ještě jednou prosím o odpuštění ty, jejichž životy byly ztraceny díky plánům, které jsem vypracoval. Už nikdy.“

Video skončilo.

Petr se vrátil k mikrofonu. „Svobodní lidé Země a naši spojenci jsou teď ve válce s agresory. Řekli jsme vám již všechno, co můžeme říct, aniž bychom ohrozili probíhající vojenské operace. Žádné otázky nebudou.“

Odkráčel od mikrofonu.

~ ~ ~

Fazolek stál mezi malými pojízdnými postýlkami, ve kterých bylo pět jeho normálních dětí. Ty, které už nikdy neuvidí, až je dnes opustí.

Mazer Rackham mu položil ruku na rameno. „Je čas jít, Juliane.“

„Je jich pět,“ řekl Fazolek. „Jak to Petra zvládne?“

„Budeme jí pomáhat,“ odpověděl Rackham. „Pravá otázka zní, jak to v té kurýrní lodi zvládneš *ty?* Budou proti tobě v převaze tři na jednoho.“

„Jak mohu dosvědčit, děti s mou genetickou vadou získávají soběstačnost ve velice nízkém věku,“ prohodil Fazolek.

Sáhl na postýlku miminka, které se jmenovalo Andrew. Stejně jako jeho nejstarší sourozenec. Ale tento Andrew byl normální kojenec. Ne malý na svůj věk.

A tahle druhá Bella. Povede normální život. Jako Ramón, Julian a Petra.

„Jestli je těchto pět normálních," řekl Fazolek Rackhamovi, „pak to deváté dítě – s největší pravděpodobností… vadu má?"

„*Pokud* je pravděpodobnost předávaných vlastností padesát na padesát a my víme, že pět z devíti je nezdědilo, je logické, že u toho chybějícího je vyšší pravděpodobnost, že vlastnosti bude mít. Ale, jak by ti řekl každý odborník na počet pravděpodobnosti, u každého dítěte je šance padesát na padesát a rozložení syndromu mezi ostatními dětmi nebude mít na výsledek u devátého žádný vliv."

„Možná bude lepší, když Petra nikdy nenajde… to poslední."

„Podle mě, Fazolku, žádné poslední dítě není. Každá implantace se nepodaří. Klidně mohlo dojít k potratu. To by vysvětlovalo, proč chybí jakýkoli záznam, který by program dokázal vystopovat."

„Nevím, jestli mě má uklidnit nebo vyděsit, když se domníváte, že by mi smrt jednoho mého dítěte mohla přinést útěchu."

Rackham se ušklíbl.

„Ty víš, jak jsem to myslel."

Fazolek vytáhl z kapsy obálku a položil ji pod Ramóna. „Řekněte pečovatelkám, ať tam tu obálku nechají, i kdyby se počůral a celou ji zamokřil."

„Samozřejmě. Pokud jde o tvou penzi, Fazolku, bude také investována, stejně jako Enderova, a bude ji spravovat stejný software."

„Ne," odmítl Fazolek. „Dejte ji celou Petře. Bude ji potřebovat, když bude vychovávat pět dětí. Možná jednou šest."

„A co ty, až najdou lék a vrátíš se domů?"

Fazolek se na něho podíval jako na blázna. „Vy si vážně myslíte, že se to stane?"

„Jestli ty *ne*, tak proč letíš?"

„Protože by se to mohlo stát," odvětil Fazolek. „A kdybychom zůstali tady, budeme mít všichni čtyři jistotu brzké smrti. *Jestli* se najde lék a *jestli* se vrátíme, můžeme si promluvit o penzi. Povím

vám, jak to chci. Až Petra zemře a všech těch pět zestárne a zemře, začněte mou penzi vyplácet fondu spravovanému tím investičním softwarem.“

„Do té doby budeš zpátky.“

„Ne. Ne, to prostě… ne. Až budeme pryč deset let – a dřív lék nebude, to je beznadějné – tak i kdybyste lék našli, nevolejte nás zpátky, dokud… dokud Petra nebude mrtvá, než sem přiletíme. Rozumíte? Protože jestli se znovu vdá – a já chci, aby to udělala – nechci, aby se se mnou musela setkat. Se mnou, takovým, jak vypadám teď, mladíkem, kterého si vzala – *obrem.* Už to, co děláme teď, je dost kruté. Nehodlám jí působit poslední muka, než zemře.“

„Proč nenecháš rozhodnutí na ní?“

„Není to její volba. Jakmile odletíme, jsme mrtví. Navždy pryč.

Nikdy nebude moci získat zpět život, o který přijde. Ale já si s tím starosti nedělám, Mazere. Žádný lék *nebude*.“

„Ty to víš?“

„Znám Voleska. Nechce najít lék. Nepovažuje to za nemoc. Myslí si, že je to naděje lidstva. A s výjimkou Antona nikdo neví dost, aby dokázal pokračovat. Příliš dlouho to bylo ilegální pole vědy. A tu skvrnu si nese pořád. Metody, které Volescu použil, celý proces kolem Antonova klíče – tím klíčem už nikdo neotočí, a proto nebudete mít vědce, kteří by věděli, co v té oblasti dělat. Pro vaše následovníky bude ten projekt čím dál míň důležitý. Jednou – a nebude to dlouho trvat – se někdo na tu rozpočtovou položku podívá a řekne: Za *co* to vlastně platíme? A projekt odumře.“

„To se nestane,“ řekl Mazer. „Flotila na svoje lidi nezapomíná.“

Fazolek se rozesmál. „Vy to nechápete, že? Petr dosáhne svého. Svět se sjednotí. Mezinárodní válka skončí. A spolu s ní zemře i pocit loajality mezi vojáky. Budou jenom… kolonizační lodě, obchodní lodě a vědeckovýzkumné instituce, a vzbudí pohoršení, když si někdo představí, že se tam plýtvá penězi na osobní laskavost pro nějakého vojáka, který žil před sto lety. Nebo před dvěma sty. Nebo třemi sty.“

„Financování nebude záviset na náhodě,“ řekl Rackham. „Používáme pro ně tentýž investiční software. Je vážně dobrý, Fazolku. Za pár let to bude nejlépe financovaný program všech dob.“

Fazolek se zasmál. „Mazere, vy prostě nechápete, jak daleko lidé zajdou, aby získali peníze, o nichž se domnívají, že se jimi plýtvá na základní výzkum. Uvidíte. Ale ne, beru to zpátky. Vy to neuvidíte. Stane se to až po vaší smrti. *Já* to uvidím. A připiju si na vás mezi svými mladými dětmi a řeknu: Na vás, Mazere Rackhame, bláznivý starý optimisto. Myslel jste si, že lidé jsou lepší, než jsou, a proto jste si dal tolik práce, abyste lidstvo několikrát zachránil."

Mazer vzal Fazolka kolem pasu a na okamžik ho pevně stiskl. „Dej dětem pusu na rozloučenou."

„To neudělám," prohlásil Fazolek. „Myslíš si, že chci, aby je pronásledovaly sny, jak se nad nimi sklání obr a chce je sežrat?"

„*Sežrat!*"

„Děti se bojí sežrání. A evoluce jim k tomu dává dobrý důvod, protože ve vlasti našich předků, v Africe, hyenám vždycky udělá radost, když mohou odnést lidské dítě a sežrat je. Asi jste nikdy nečetl výchovnou literaturu."

„To zní spíš jako pohádky bratří Grimmů."

Fazolek přešel od jedné postýlky ke druhé a postupně každé dítě pohladil. S Ramónem možná pobyl trochu déle, protože v porovnání s pouhými minutami, které prožil s ostatními, byl s ním tak dlouho.

Pak opustil místnost a následoval Rackhama ven k uzavřené dodávce, která tam na něho čekala.

~ ~ ~

Surajawong vyslechl hlášení a rozkaz: Tisková konference proběhla; thajská účast v SLZ byla oficiálně oznámena; začněte aktivní operace proti nepříteli.

Suri načasoval odlet všech šesti kontingentů, aby na místo dorazily víceméně současně. Také poslal rozkaz čínským bitevním vrtulníkům, aby zaujaly pozice a byly připravené zasáhnout do boje, jakmile nastane moment překvapení.

Jeden z nich ho měl odvézt k místu, kde bude Virlomi.

Pokud nad ní opravdu bdí nějací bohové, pomyslel si Surajawong, tak ať ji nechají žít. I kdyby pro její pýchu zahynulo sto tisíc vojáků, ať ji nechají žít. To dobré, co udělala, to velké, co v sobě nosila, by mělo mít nějakou váhu. Chyby generálů mohou

připravit o život tisíce, ale pořád jsou to jenom chyby. Šlo jí o vítězství, ne o zkázu. Měla by být potrestána jen za svůj záměr, ne za výsledek.

Ne že by její záměr byl zrovna dobrý.

Ale řekněte sami – bohové války! Šivo ničiteli! – byla Virlomi někdy něco jiného než váš sluha? Dopustíte, aby byl váš sluha zničen jen proto, že dělal svou práci příliš dobře?

~ ~ ~

Petrohrad padl rychleji, než kdokoli čekal. Odpor nebyl ani tak silný, aby se dal označit za „symbolický“. Dokonce i policie utekla a Finové s Estonci tak nakonec spíš udržovali veřejný pořádek, než že by bojovali s odhodlaným nepřítelem.

Ale pro Petru, která improvizovaně postupovala Ruskem, to byla jenom hlášení. Bez početného letectva neexistoval způsob, jak její armádu složenou z Brazilců a Rwanďanů přepravit do Moskvy. Proto je převážela osobními vlaky a všechno sledovala z letadla maskovaného jako sportovní, aby mohla zasáhnout, kdyby nastal nějaký problém. Těžší výzbroj převážely po dálnici polské a německé nákladďáky, které v té době kralovaly dálnicím po celé Evropě a zastavovaly jen kvůli jídlu, čůrání a prostitutkám u cesty. Teď vezly válku, již Rusové začali, přímo do Moskvy.

Pokud by nepřítel byl odhodlaný, dokázal by postup Petřiny armády vystopovat. Nedalo se koneckonců skrýt, co vlaky převážejí, když projíždějí stanicemi bez zastavení a požadují, aby jim byly uvolněny koleje, „nebo vás i s vaším nádražím a vesničkou Rusů, co tak rádi vraždí děti, rozstřílíme na cimprcampr!“ Byla to jen rétorika – telegrafní sloup shozený tu a tam na koleje by je značně zpomalil. A začít zabíjet civilisty neměli v úmyslu.

Jenže to Rusové nevěděli. Petr jí řekl, že podle Vlada velitelé, kteří v Moskvě zůstali, určitě podlehnou panice. „Jsou to poslíčci, ne bojovníci. To neznamená, že nikdo nebude bojovat – ale budou to místní lidé. Roztroušení. Pokud někde narazíte na odpor, jednoduše to objeďte. Jestli bude ruská armáda v Číně zastavena a mezinárodní zprávy ukáží, že Moskva a Petrohrad jsou ve vašich rukách, vláda buď požádá o mír, nebo se lidé vzbouří. Nebo obojí.“

Němcům to ve Francii v roce 1940 vyšlo. Proč by to nemohlo vyjít tady?

Ztráta Vlada měla na ruskou morálku pustošivý vliv. Obzvlášť když všichni Rusové věděli, že protiútok naplánoval samotný Julian Delphiki a armádu, která se „žene Ruskem“ vede Petra Arkanianová.

Výstižnější by bylo, která se „s bafáním plahočí Ruskem“.

Aspoň že nebyla zima.

~ ~ ~

Han Tzu vydal rozkazy a jeho ustupující vojska se přesunula na pozice. Načasoval ústup přesně tak, aby Rusy vlákal přesně na místo, kam je potřeboval dostat, přesně ve chvíli, kdy je tam chtěl mít. O dost dřív, než předpokládal Vladův původní harmonogram – to byla jediná odchylka od jeho plánu.

Satelitní informace, které dostával od Petra Wiggina, ho ubezpečily, že Turci se stáhli na západ a míří k Arménii. Jako by se tam mohli dostat včas, aby to mělo nějaký efekt! Kalif Alaj zřejmě nevyřešil věčný problém muslimských armád. Pokud neměly železné vedení, daly se snadno rozptýlit. Tím vedením měl *být* Alaj. Han Tzua to nutilo k úvahám, jestli Alaj ve vedení vůbec ještě je.

To nebylo důležité. Han Tzuovým cílem byla obrovská, příliš do stran roztažená, unavená ruská armáda, která dál striktně dodržovala Vladův plán, přestože svým oboustranným křídelním úderem narazila na prázdný Peking, v němž nebyla žádná čínská vojska, která by mohla rozdrtit, ani čínská vláda, kterou by mohla zajmout. A přesto, že z Moskvy, kam neustále přicházely zvěsti o Petřině postupu, aniž se vědělo, kde je, určitě přicházely vylekané zprávy.

Ruský velitel, kterého měl Han Tzu proti sobě, nedělal chybu, když v tažení vytrvale pokračoval. Petřin postup na Moskvu byl skutečně kosmetickou záležitostí, jak Petra nepochybně věděla: určený k vyvolání paniky, ale bez dostatečné síly, aby mohl nějaký cíl dlouhodobě udržet.

Na jihu vykoná důležitou práci také Suriho thajská armáda, ale indická armáda především nepředstavovala vážnou hrozbu; Fazolkovi se v Arménii podařilo turecká vojska odlákat, ale mohla se snadno vrátit.

Všechno záleželo na této bitvě.

Pokud šlo o Han Tzua, byl by raději, kdyby to žádná bitva nebyla.

Byli v krajině obilných polí nedaleko Jinanu. Vladův plán předpokládal, že Číňané obsadí výše položený terén na jihovýchod od Hwang Ho a svedou boj o přechod přes řeku. Rusové si proto přichystali mobilní mosty a vory, aby se mohli přes řeku dostat na nečekaných místech a pak obklíčit předpokládaný čínský tábor.

A, přesně jak to Vladův plán předvídal, Han Tzuovy jednotky byly skutečně shromážděné na tom vyvýšeném místě a ostřelovaly blížící se ruská vojska s uklidňující neúčinností. Ruský velitel si určitě věřil. Obzvlášť když našel mosty přes Hwang Ho „zničené“ tak nešikovně, že se daly rychle opravit.

Han Tzu si nemohl dovolit drtivou bitvu, v níž by proti dělu postavil dělo, proti tanku tank. V předchozích válkách Čína ztratila až příliš mnoho výzbroje a výstroje, a přestože Hanovi vojáci byli veteráni zocelení bojem, zatímco ruská armáda nebojovala léta, fakt, že Han nebyl schopen v krátkém čase, kdy byl císařem, obnovit plnou materiální sílu své armády, by nevyhnutelně sehrál rozhodující roli. Han nehodlal použít lidské vlny, aby Rusy přemohl počtem. Nemohl si dovolit tuto armádu zdecimovat. Potřeboval ji zachovat neporušenou, aby se utkala s mnohem nebezpečnějšími muslimskými vojsky, pokud budou postupovat společně a připojí se k válce.

Ruští tupci byli pro Číňany přinejmenším rovnocenným soupeřem; oba velitelé by měli o bojišti přesný přehled. Zdejší krajina byla obilnice, ideální pro ruské tanky. Han Tzu nemohl udělat nic, čím by nepřítele překvapil. Vladův plán vyjde. Ruský velitel si tím musel být jistý.

Han Tzuovy oddíly, které zůstaly ukryté za ruským postupem, teď oznámily, že poslední Rusové minuli kontrolní stanoviště, aniž si uvědomili, co znamenají červené fáborky na plotech, keřích, stromech a ukazatelích.

V dalších čtyřiceti minutách měla Han Tzuova armáda jediný úkol. Udržet ruskou armádu mezi těmito vlaječkami a vyvýšeninami na druhém břehu Hwangu. Zároveň neměl do této zóny zabloudit nikdo z čínské armády.

Opravdu si Rusové nevšimli, že civilisté byli do jednoho evakuováni? Že se tam nedalo najít jediné civilní vozidlo? Že z domů byl odvezen majetek?

Hyrum Graff měl kdysi přednášku, při níž jim řekl, že Bůh je naučí, jak zničit nepřítele s využitím přírodních sil. Nejlepším příkladem bylo podle něho to, jak Bůh použil vzedmuté Rudé moře ke zničení faraonových vozů.

Ty červené vlaječky ukazovaly nejvyšší úroveň hladiny.

Han Tzu vydal rozkaz k odstřelení přehrady. Vodní stěně potrvá čtyřicet minut, než dorazí k ruské armádě a zničí ji.

~ ~ ~

Arménští vojáci dosáhli cílů. Donutili vyplašenou íránskou vládu, aby požádala o stažení svých vojsk z Indie. Zanedlouho dorazí drtivá síla a oni budou všichni ztraceni.

Když nad město přilétly černé vrtulníky, mysleli si, že jejich čas nadešel.

Jenže vojáci, kteří z vrtulníků vyskákali, byli Thajci v uniformách SLZ. Původní úderná jednotka, kterou vycvičil Fazolek a kterou při tolika přepadech vedl buď on nebo Surajawong.

Z vrtulníku vystoupil Fazolek osobně. „Omlouvám se, že mám zpoždění," řekl.

Oddíly SLZ během několika minut zajistily prostor a arménští vojáci začali nastupovat do vrtulníků. „Ceká vás dlouhá cesta domů," řekl se smíchem jeden z Thajců.

Fazolek se jasně vyjádřil, že má v úmyslu sejít z kopce a podívat se, jak to vypadá s obranou předních pozic. Arménci viděli, jak se sklonil, aby prošel dveřmi napůl vybombardované budovy. Několik okamžiků nato budova explodovala. Stát nezůstalo nic, žádné stěny, žádný komín. A žádný Fazolek.

KAPITOLA 23

KOLONISTKA

Od: CernyPes%Salaam@Anonym.com
Komu: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Šifrovací kód: *******
Dešifrovací kód: *********
Předmět: Vladův pozdrav na rozloučenou

Proč Vám píšu z úkrytu, by mělo být jasné; podrobně Vám to vylíčím někdy později.

Chci využít Vaši nabídku, jestli stále platí. Nedávno jsem zjistil, že sice jsem eso, pokud jde o vojenskou strategii, ale pokud jde o to, co motivuje mé lidi – dokonce i ty, které jsem považoval za své nejbližší – jsem trouba. Koho by například napadlo, že budou černošského kalifa, který se snaží modernizovat a hledal konsensy, nenávidět mnohem víc, než nenávidí diktátorskou, modlářskou, nestoudnou Indku?

Chtěl jsem jednoduše zmizet z historie, a tak jsem se ve svém exilu litoval a zároveň držel smutek za vzácného přítele, který v Hajdarabádu položil život, aby zachránil můj, když jsem si uvědomil, že zprávy, ve kterých do omrzení opakují Vladovo poselství, mi dávají návod, co musím udělat.

Zařídil jsem proto, abych mohl natočit video v nedaleké mešitě. V zemi, kde mohu svůj obličej bezpečně ukázat, takže si nemusíte dělat starosti. Nepustím je do světa přes vás ani přes Petra – to by je okamžitě zkompromitovalo. Budu využívat pouze muslimské kanály.

Uvědomil jsem si jedno: možná jsem ztratil podporu armády, ale pořád jsem kalif. Není to jen politická funkce, je také náboženská. A nikdo z těch šašků nemá pravomoc mě sesadit.

Vím už, jak mi říkali za mými zády. „Černý pes“. Můžete si být jistý, že ta slova ode mě ještě uslyší.

Až bude to video uvolněno, dám vám vědět, kde jsem. Jestli jste ještě ochotní mě vzít.

~ ~ ~

Randi dychtivě sledovala zprávy. Nejdřív to vypadalo tak nadějně, když se dozvěděli, že Julian Delphiki byl zabit v Íránu. Třeba budou nepřátelé usilující o její dítě rozdrceni a ona bude moci vyjít z úkrytu a vyhlásit, že nosí Achillova syna a dědice.

Ale pak si uvědomila, že špatnost tohoto světa nezemře jen proto, že bylo zabito nebo poraženo několik Achillových nepřátel. Při jeho démonizaci odvedli až příliš dobrou práci. Kdyby se dozvěděli, kdo je její syn, v tom nejlepším případě by ho stále zkoumali a testovali; v tom nejhorším by jí ho vzali. Nebo by ho zabili. Nezastavili by se před ničím, aby Achillovo dědictví vymazali z povrchu zemského.

Randi stála u synovy cestovní postýlky v bývalém motelovém pokoji, z něhož teď bylo nejlevnější jednopokojové ubytování se stolním vařičem, jaké severní Virginie nabízela. Cestovní postýlka byla jediné, co potřebovala. Byl tak maličký.

Jeho narození ji překvapilo. Přišlo o několik měsíců dřív. A narodil se hrozně rychle. Nemohla jít do nemocnice. A oni by ji stejně nepřijali. Měnila si právě identitu. Neměla žádné zdravotní pojištění.

Ale protože byl tak malý, porod byl snadný. Jednoduše… vyšel. A i když byl maličký, neměl žádné problémy. Dokonce ani nevypadal jako některé z těch předčasně narozených dětí, které se tak podobaly… plodu. Rybám. Její chlapeček ne. Byl krásný, vypadal úplně normálně. Jenom byl… malý.

Malý a chytrý. Občas ji to skoro až děsilo. Před několika dny řekl první slovo. Samozřejmě „máma“ – nikoho jiného ani neznal. A když na něho mluvila, něco mu vysvětlovala, vyprávěla mu o otci, tvářil se, jako by pozorně poslouchal. Tvářil se, jako by rozuměl. Bylo to možné?

Ovšemže bylo. Dalo se čekat, že Achillovo dítě bude chytřejší, než je obvyklé. A že byl malý? Achilles se přece taky narodil s deformovanou nohou. Nenormální tělo pro výjimečná nadání.

Potají dala synovi jméno Achilles Flanders II. Ale byla opatrná. Nenapsala je jinam než do svého srdce. Podle rodného listu se jmenoval Randall Firth. Ona teď vystupovala jako Nichelle Firthová. Skutečná Nichelle Firthová byla retardovaná žena ze zvláštní školy, kde Randi pracovala jako asistentka. Věděla, že vypadá dost staře, aby to odpovídalo jejímu údajnému věku – útěk, tvrdá práce a neustálé starosti jí dodaly unavené vzezření, které ji udělalo starší. Ale copak jí šlo o marnivost? Nesnažila se přitahovat muže. Znala muže dost dobře, aby věděla, že by se žádný nechtěl oženit jen proto, aby ona mohla veškerou svou péči věnovat dítěti jiného muže.

Přikrášlovala se tedy jen tolik, aby mohla dostat slušnou práci, pro kterou nepotřebovala dlouhý pracovní životopis.

Ptali se jí, kde pracovala předtím, a ona odpovídala: Po střední škole nikde, ani by si na mě nevzpomněli, byla jsem žena v domácnosti, jenže manžel moc nespal doma, takže jsem teď tady a jediný můj životopis je, že mám zdravé dítě a uklizený dům a umím pracovat, jako by mi šlo o život, protože teď mi o život jde. Tou větou získala místo všude, kde jí stálo za to o ně požádat. Nikdy nedělala šéfa, ale ani nechtěla. Odpracovala si své hodiny, vyzvedla „Randalla“ z hlídání, a pak mu povídala, zpívala a sama studovala, jak být dobrá matka a vychovat zdravé, sebevědomé dítě, které bude mít dostatečnou povahovou sílu, aby přemohlo slepý fanatismus zaměřený proti jeho otci a podmanilo si celý svět.

Jenže ty války a odporná tvář Petra Wiggina na obrazovce, když oznamoval, že *tato* země je teď v SLZ a *ta* se k nim připojuje, jí dělaly starosti. Nemohla se skrývat věčně. Nemohla si změnit otisky prstů, a bylo tu to zatčení za krádež v obchodě, když byla na střední škole. Opravdu nějak zapomněla, že si tu věc vzala. Kdyby si vzpomněla, rozmyslela by si to a zaplatila by za ni jako jindy. Jenže ona zapomněla a zastavili ji až před obchodem, takže se podle nich skutečně dopustila krádeže, a nebyla neplnoletá, takže absolvovala zatčení se vším všudy. Pustili ji, ale její otisky byly v systému. Díky tomu se jednou někdo dozví, kdo doopravdy byla. A ten muž, který

za ní přišel, který jí dal to Achillovo dítě – jak si mohla být jistá, že jim to neřekne? Podle toho, co jim řekl, nebo podle jejích otisků prstů, ji mohli najít bez ohledu na to, jak často si změní jméno.

A tehdy dospěla k rozhodnutí, že když člověk nenajde bezpečí nikde na Zemi, musí odcestovat jinam, když tu možnost poprvé v dějinách lidstva má.

Proč by její Achilles Flanders II. měl vyrůst tady, v úkrytu, pronásledovaný krvežíznivými netvory, kteří ho chtějí zabít, aby ho potrestali za to, že jeho otec byl lepší než oni? Když mohl místo toho vyrůst na čisté, nově kolonizované planetě, kde bude každému jedno, že to dítě ve skutečnosti není její, nebo že je malé, pokud bude chytré, bude tvrdě pracovat a dostane od ní správné vychování? Slíbili, že kolonie spolu budou mít obchodní styky a budou je navštěvovat kosmické lodě. Až přijde ta správná chvíle, aby se Achilles II. přihlásil o své dědictví, o svůj *trůn*, vezme ho na palubu některé té kosmické lodě a vrátí se s ním na Zemi.

Měla nastudované relativistické účinky kosmických letů. Mohlo to zabrat až sto let nebo víc – řekněme padesát let tam a padesát let zpátky – ale byly by to jen tři nebo čtyři roky cesty. Všichni Achillovi nepřátelé by byli už dávno mrtví. Nikdo by se už neobtěžoval šířit o něm záštiplné lži. Svět by byl připravený poslechnout si o něm něco nezaujatýma ušima, s otevřenou myslí.

Nemohla ho nechat v bytě samotného. Jenže venku mrholilo. Stálo za to riskovat, že se nachladí?

Dobře ho zachumlala a nesla ho v závěsu před sebou. Byl tak *malý*, že jí to připadalo, jako by byl lehčí než kabelka. Deštník je chránil před deštěm oba.

Zvládnou to.

Ke stanici metra to bylo pěšky daleko, ale byl to nejlepší – a nejsušší – způsob, jak se dostat do kontaktní kanceláře ministerstva pro kolonizaci, kde se mohla přihlásit. Samozřejmě to obnášelo jisté riziko. Mohlo se stát, že jí vezmou otisky prstů. Mohli je zkontrolovat. Ale… určitě věděli, že mnoho lidí se rozhodlo odletět kolonizační lodí právě proto, že se potřebovali odstřihnout od svého starého života. A kdyby zjistili, že si změnila jméno, to zatčení za krádež v obchodě to mohlo vysvětlit. Stahovalo ji to ke kriminalitě

a… co by si domysleli? Nejspíš drogy… ale teď chtěla začít znovu, pod novým jménem.

Anebo by možná měla použít své pravé jméno.

Ne, protože pod *tím* jménem neměla žádné dítě. A kdyby se jí zeptali, jestli je „Randall“ doopravdy její a udělali genetický test, zjistili by, že nemá žádné její geny. Zajímali by se, kde ho unesla. Podle toho, jak byl malý, by usoudili, že je to novorozeně. A porod šel tak snadno, nebyla vůbec roztržená – měli testy ke stanovení faktu, jestli někdy rodila? Hrůzy, samé hrůzy. Ne, řekne jim své nové jméno a pak bude připravená utéct, pokud by ji přišli hledat. Co jiného mohla udělat?

Stálo to za to riziko, aby ho dostala pryč z planety.

Cestou na metro šla kolem mešity, ale venku byli policisté, řídili dopravu. Ze by nějaký bombový atentát? Na jiných místech k nim docházelo – v Evropě, o tom slyšela pořád – ale v Americe jistě ne. Alespoň ne *poslední* dobou.

Ne, bombový atentát ne. Jenom někdo mluvil. Jenom…

„Kalif Alaj,“ slyšela říct někoho, skoro jako by mluvil na ni.

Kalif Alaj! Jediný muž na Zemi, který působil dojmem, že má odvahu postavit se Petru Wigginovi.

Naštěstí měla přes hlavu šátek – na tohle světské město, kde spousta muslimů nenosila žádný zvláštní oděv, vypadala muslimsky dost. Nikdo ji nezastavil, ženu s dítětem, přestože všichni ostatní museli nechávat věci jako deštníky, kabelky a kabáty u stolku ostrahy.

Vešla do ženské části mešity. Překvapilo ji, že vyřezávané a zdobené mřížoví brání vidět, co se děje v mužské části mešity. Zřejmě si i v mešitách v liberální Americe mysleli, že ženy nepotřebují osobně vidět toho, kdo mluví. Randi o takových věcech slyšela, ale nikdy nebyla v jiném kostele než v presbyteriánském, a tam seděly rodiny společně.

Po celé mužské části byly kamery, takže tady byl možná výhled stejně dobrý, jako měla většina mužů. Ani náhodou nekonvertovala k islámu, chtěla jen zahlédnout kalifa Alaje.

Mluvil obecnou řečí, ne arabštinou. Byla ráda.

„Zůstávám kalifem bez ohledu na to, kde žiji. Do své kolonie si s sebou vezmu pouze muslimy, kteří věří v islám jako náboženství míru. Krvežíznivé falešné muslimy, kteří nazvali svého kalifa černým psem a pokusili se mě zavraždit, aby mohli válčit se svými neškodnými sousedy, tady nechávám.

Takový je zákon islámu od dob Mohamedových a navěky: Bůh dovoluje jít do války pouze tehdy, když nás napadne nepřítel. Jakmile muslim pozvedne ruku proti nepříteli, jenž na něho nezaútočil, neúčastní se džihádu, ale sám se stal šajtánem. Vyhlašuji, že všichni ti, kteří zosnovali vpád do Číny a Arménie, nejsou muslimové a každý správný muslim, který tyto muže najde, je musí zadržet.

Odnynějška mohou muslimským zemím vládnout pouze vůdcové, kteří vzejdou ze svobodných voleb. Těchto voleb se mohou zúčastnit i nemuslimové. Je zakázáno obtěžovat jakéhokoli nemuslima, i kdyby muslimem býval, omezovat ho na jeho právech nebo ho jakkoli znevýhodňovat. A pokud si nějaká muslimská země odhlasuje, že se připojí ke Svobodným lidem Země a bude dodržovat jejich ústavu, Bůh jí to dovoluje. Není v tom žádná urážka.“

Randi to zklamalo. Bylo to stejné jako Vladův projev. Naprostá kapitulace před falešnými „ideály“ Petra Wiggina. Zřejmě dokázali vydíráním, drogami nebo zastrašováním zlomit dokonce i kalifa Alaje.

Opatrně si našla cestu přes ženy, které seděly, stály a opíraly se v namačkané ženské místnosti, nebo kolem nich. Mnohé se na ni dívaly, jako by hřešila, když odchází; mnohé jiné vzhlížely ke kalifu Alajovi s láskou a touhou.

Věnujete svou lásku nehodnému, pomyslela si. Pouze jeden muž byl čistý ve svém nakládání s mocí, a to byl můj Achilles.

A před jednou ženou, která se na ni podívala obzvlášť zlostně, Randi ukázala na plínku maličkého Achilla a protáhla obličej. Ženina grimasa se okamžitě uvolnila. Ovšem, dítě se pokakalo a žena se musí o své dítě postarat, to má přednost dokonce i před vyslechnutím kalifových slov.

Pokud se ani kalif nedokáže postavit Petru Wigginovi, není na Zemi žádné místo, kde bych mohla svého syna vychovat.

V dešti, který sílil čím dál víc, došla zbytek cesty na metro. Deštník však odvedl svou práci a dítě zůstalo suché. Pak už byla ve stanici a tam nepršelo.

Tak to bude ve vesmíru. Veškeré ochraňování tohoto dítěte bude pak zbytečné. Budu moci odložit deštník a on se nebude mít čeho bát. A na nové planetě bude moci chodit venku, pod paprsky nového slunce jako svobodný duch tak, jak se narodil.

Až se vrátí na Zemi, bude z něj slavný člověk, který všechny tyhle morální trpaslíky strčí do kapsy.

Tou dobou bude už Petr Wiggin mrtvý jako Julian Delphiki. To je jediné zklamání – že se můj syn nebude moci postavit otcovým vrahům přímo.

KAPITOLA 24

OBĚŤ

Od: Mosca%Molo@FilMil.gov.ph
Komu: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Předmět: Můj lístek

Právě když to tady na Zemi začíná být zajímavé, vnucuje se mi čím dál neodbytnější pocit, že jste měl pravdu. To nesnáším.

Dnes za mnou přišli, bez sebe jako malé děti. Petra ovládla Moskvu otrhanou armádou, která přijela osobním vlakem! Han Tzu zlikvidoval celou ruskou armádu, aniž by jeho ztráty přesáhly několik desítek! Fazolkovi se podařilo odlákat turecká vojska k Arménii a zabránit jim, aby se angažovala v Číně! A Fazolkovi samozřejmě patří také zásluha za Surajawongovo vítězství v Číně – všichni chtějí všechnu slávu připsat klukům a holkám z Enderovy školky.

Víte, s čím přišli za mnou?

Mám dobýt Tchaj-wan. To není vtip. Mám připravit plány. Moje hadrácká ostrovní zemička má totiž mě, jednoho z Družiny, a tím pádem je z ní velmoc. Jak se ty muslimské jednotky odvažují zůstávat na Tchaj-wanu!

Upozornil jsem, že když teď Han Tzu vyhrál nad Rusy a muslimové nejspíš nenajdou k útoku odvahu, pravděpodobně bude chtít dostat Tchaj-wan zpět do svého stáda. A i kdyby nechtěl, opravdu si myslí, že by Petr Wiggin zůstal nečinně sedět, pokud by se Filipíny dopustily nevyprovokované agrese proti Tchajwanu?

Nechtěli poslouchat. Bylo to: Udělej, co ti říkáme, malý génie.

Co mi tedy zbývá, Hyrume? (Připadám si tak nestydatě, když vám říkám křestním jménem.) Udělat to jako Vlad, přichystat jim plány a nechat je padnout do vlastní jámy? Udělat to jako Alaj, veřejně je zatratit a vyzvat k revoluci? (To přece udělal, ne?) Nebo to udělat jako Han, zinscenovat vnitřní puč a stát se filipínským císařem a vládcem světa mluvícího tagalogem?

Nechci opustit svůj domov. Ale na Zemi pro mě není klid. Nejsem si jistý, jestli chci břemeno, jakým je řízení kolonie. Ale aspoň nebudu rýsovat plány na zabíjení a útlak. Jenom mě nedávejte do jedné kolonie s Alajem. Myslísi, že je takový chlapák, protože je nástupce proroka.

~ ~ ~

Spláchlo to dokonce i tanky, některé až kilometry daleko. V místech, kde Rusové rozvíjeli svou ofenzivu proti Han Tzuovým jednotkám na vyvýšeném terénu, nebylo nic, ani stopa, že tam byli.

Stejně tak ani stopa, že tam byly vesnice a pole.

Byla to bahnitá verze měsíční krajiny. Kromě několika stromů s hlubokými kořeny tam nezůstalo nic. Obnova tohoto území potrvá dlouho a vyžádá si velké úsilí.

Teď ale čekala práce. Nejdřív museli po proudu posbírat ty, kteří přežili. Pak bylo třeba odklidit mrtvoly a shromáždit tanky, ostatní vozidla a – co bylo nejdůležitější – funkční výzbroj.

A Han Tzu musel přesunout velkou část své armády k severu, aby se znovu zmocnil Pekingu a vymetl případné zbytky ruského vpádu. Do té doby se Turci mohli rozhodnout, že se vrátí.

Práce ještě nebyla hotová.

Ale ničivé, krvavé válce, jíž se bál, takové, která by Čínu roztrhala a generaci by nechala vykrvácet k smrti, se podařilo zabránit. Jak tady na severu, tak na jihu.

A co dělat dál? Samozřejmě čínského císaře. Co by lidé očekávali? Teď, když vybojoval toto slavné vítězství, se měl vrátit a znovu si podrobit Tibeťany? Přinutit turecky mluvící obyvatele Sin-ťiangu, aby se vrátili do čínského područí? Prolít čínskou krev na plážích Tchaj-wanu, aby se uspokojily staré nároky, že Číňané mají jakési přirozené právo vládnout ostrovu, na němž byla většina obyvatel malajského původu? A pak napadnout každou zemi, kde se

k čínské menšině nechovají hezky? Kde by to skončilo? V džunglích Papuy? Zase v Indii? Nebo na staré západní hranici Čingischánovy říše, na území Zlaté hordy v ukrajinských stepích?

Ze všeho nejvíc ho na těchto variantách vývoje děsilo vědomí, že to může udělat. Věděl, že s Čínou má k dispozici inteligentní obyvatelstvo, odhodlání, zdroje a jednotnou vůli – všechno, co vládce potřebuje, aby vytáhl do světa a přivlastnil si všechno, na co pohlédne. A jelikož to bylo možné, jedna jeho část to chtěla udělat, zjistit, kam tato cesta povede.

Já vím, kam to povede, pomyslel si Han Tzu. Povede to k tomu, že Virlomi dožene svou žalostnou armádu špatně vyzbrojených dobrovolníků na jistou smrt. Povede to k Juliu Caesarovi, který krvácí na podlaze Senátu a šeptá, že byl zrazen. Povede to k Adolfovi a Evě, kteří jsou mrtví v podzemním krytu, zatímco nad jejich mrtvolami se říše drolí v explozích. Nebo to povede k Augustovi, který tak dlouho hledá svého nástupce, až zjistí, že musí všechno předat odpornému zvrhlíkovi – svému nevlastnímu synovi? Co byl vlastně Tiberius? Smutný doklad toho, jak jsou říše v konečném důsledku vedeny. Protože to, co se v říši dostane nahoru, jsou byrokratičtí rivalové, atentátníci nebo válečníci.

To chci pro svůj lid? Stal jsem se císařem, protože jsem tak mohl svrhnout Sněžného Tygra a zabránit mu, aby mě zabil jako první. Ale Čína nepotřebuje císaře. Čína potřebuje dobrou vládu. Číňané potřebují zůstat doma a vydělávat peníze, nebo cestovat po světě a vydělávat ještě víc peněz. Potřebují se věnovat vědě, tvořit literaturu a být součástí lidstva.

Nepotřebují, aby další jejich synové zemřeli v boji. Nepotřebují, aby další z nich odklízeli těla nepřátel. Potřebují mír.

~ ~ ~

Z Arménie se pomalu rozšířila zpráva o Fazolkově smrti. Bylo to skoro neuvěřitelné, ale Petra se ji dozvěděla z mobilního telefonu v Moskvě, kde stále organizovala své jednotky při úplném přebírání moci nad městem. K ní už zpráva o Hanově drtivém vítězství doputovala, ale k široké veřejnosti nikoli. Potřebovala mít naprostou

vládu nad městem, než se lidé dozvědí o katastrofě. Potřebovala mít jistotu, že budou schopni reakci zvládnout.

Na telefonu byl její otec. Hlas měl velice chraptivý a ona hned poznala, kvůli čemu jí volá.

„Vojáci, které se podařilo zachránit z Teheránu. Vrátili se přes Izrael. Viděli… Julian se s nimi nevrátil."

Petra věděla velice dobře, co se stalo. A, co bylo důležitější, věděla, co si lidé mysleli, že *viděli*. Fazolek si na tom jistě dal záležet. Ale zahrála divadlo a řekla, co se od ní čekalo. „Oni ho tam nechali?"

„Nebylo… nebylo co přivézt zpátky." Vzlyk. Bylo dobré vědět, že otec si Fazolka zamiloval. Nebo možná plakal jen z lítosti nad svou dcerou, která sotva dospěla v ženu a již byla vdova. „Zastihla ho exploze budovy. Celá se vypařila. Nemohl přežít."

„Díky, že jsi mi to zavolal, tati."

„Vím, že to je – co bude s dětmi? Vrať se domů, Petro, musíme – "

„Až budu hotová s válkou, tati, přijedu domů, opláču svého manžela a postarám se o děti. Momentálně jsou v dobrých rukou. Mám tě moc ráda. A mámu taky. Nic se mi nestane. Sbohem."

Ukončila spojení.

Několik důstojníků okolo se na ni tázavě podívalo. Kvůli tomu, jak řekla, že opláče manžela. „Je to přísně tajná informace," řekla jim. „Nepřátele Svobodných lidí by jedině povzbudila. Ale můj manžel byl… vešel v Teheránu do budovy, která vybuchla. Nikdo uvnitř neměl šanci přežít."

Neznali ji, tihle Finové, Estonci, Litevci a Lotyši. Neznali ji dost dobře, aby řekli víc než upřímné, ale nedostatečné: „To je mi líto."

„Máme práci," řekla a ulevila jim tak od odpovědnosti, od nutnosti se o ni postarat. Nemohli vědět, že to, co jim ukazuje, není železné sebeovládání, ale chladný vztek. Ztratit manžela ve válce je jedna věc. Ale ztratit ho proto, že vás odmítl vzít s sebou…

To bylo nespravedlivé. Z dlouhodobého hlediska by se rozhodla stejně. Zbývalo jedno nenalezené dítě. A i kdyby bylo mrtvé nebo nikdy neexistovalo – jak mohli vědět, kolik jich bylo, když neměli jiné informace než to, co jim řekl Volescu? – těch pět normálních

dětí nemělo mít život tak drasticky zdeformovaný. Bylo by to jako nutit zdravé dvojče, aby trávilo život v nemocniční posteli jen proto, že jeho bratr leží v kómatu.

Já bych se rozhodla stejně, *kdybych měla čas.*

Čas nebyl. Fazolkův život byl již příliš křehký. Ztrácela ho.

A věděla od začátku, že ho tak či onak ztratí. Když ji prosil, aby si ho nebrala, když naléhal, aby nechtěla děti, chtěl zabránit, aby se cítila tak, jak jí bylo teď.

Věděla, že to byla její chyba, její volba, že to tak je nejlepší – ale bolest to nijak nezmírňovalo. Spíš ji to dělalo horší.

Proto se zlobila. Na sebe. Na lidskou přirozenost. Na to, že je člověk, a proto tu přirozenost *musí* mít, ať chce nebo nechce. Touhu mít děti s nejlepším mužem, jakého znala, touhu udržet si ho navždycky.

A touhu jít do boje a vítězit, vyzrávat na nepřátele, kosit je, brát jim veškerou moc a ve vítězství stát rozkročená nad nimi.

Bylo strašlivé uvědomit si o sobě něco takového – že miluje válečné soupeření úplně stejně, jako se jí stýská po manželovi a po dětech, že když dělá jedno, dokáže zapomenout na ztrátu druhého.

~ ~ ~

Když se začalo střílet, Virlomi pocítila vzrušení. Ale zároveň i nepříjemnou hrůzu. Jako by v souvislosti s tímto tažením znala nějaké strašlivé tajemství, kterému odmítala popřát sluchu, dokud ji střelba nedonutila, aby si to uvědomila.

Její řidič se prakticky okamžitě pokusil dostat ji do bezpečí. Ale ona trvala na tom, aby zamířil do míst, kde byl boj nejintenzivnější. Viděla, kde je nepřítel shromážděn, v kopcích po obou stranách. Okamžitě poznala použitou taktiku.

Začala vydávat rozkazy. Poručila, aby informovali ostatní dvě kolony, že se mají stáhnout do horní části údolí a provést průzkum. Své elitní jednotky, ty, které s ní bojovaly už roky, poslala nahoru na svahy, aby nepřítele zadržely, než stáhne zbytek svých jednotek.

Ale masa nevycvičených vojáků byla příliš vyděšená, než aby dokázala jejím rozkazům porozumět nebo je pod palbou vykonat. Mnozí to nevydrželi a dali se na útěk – údolím nahoru, kde byli

vystaveni palbě. A Virlomi věděla, že nedaleko za nimi bude zadní oddíl, kolem něhož lehkomyslně prošli.

To všechno proto, že nečekala, že by Han Tzu, plně zaměstnaný Rusy, byl schopen vyslat sem na jih vojsko, které by stálo za řeč.

Dál ubezpečovala své důstojníky – je to jen malý oddíl, nemůžeme jim dovolit, aby nás zastavili. Ale k zemi padala další a další těla. Zdálo se, že střelba jedině sílí. A ona pochopila, že to, co má proti sobě, není nějaký stárnoucí oddíl domobrany slepený dohromady proto, aby je za pochodu obtěžoval. Byla to disciplinovaná jednotka, která její oddíly – její statisíce vojáků – systematicky hnala na jatka podél cesty a břehu řeky.

Přesto ji bohové dál chránili. Chodila mezi krčícími se oddíly, stála vzpřímeně, a žádná kulka ji nezasáhla. Vojáci kolem ní padali, ale ona zůstávala nedotčená.

Věděla, jak si to vojáci vykládají: Bohové ji chrání.

Ale pochopila něco úplně jiného: nepřítel vydal rozkaz, že se mi nemá nic stát. A tito vojáci jsou tak dobře vycvičení a disciplinovaní, že tento rozkaz dodržují.

Jednotka, kterou měli proti sobě, nebyla obrovská – palebná síla nebyla nijak drtivá. Ale většina jejích vojáků vůbec nestřílela. Jak by mohli? Neviděli cíl, po němž by mohli střílet. A kdyby se nějaký oddíl pokusil dostat se z cesty nahoru do kopců, kde by narušil linie útočníků, nepřítel by na něj soustředil palbu.

Viděla to tak, že pokud někdo z nepřátel zemřel, byla to náhoda.

Jsem Varus, pomyslela si. Dovedla jsem své jednotky, tak jako Varus římské legie, do pasti, ve které všichni zemřeme. Zemřeme, aniž bychom nepříteli aspoň způsobili ztráty.

Co mě to napadlo? Tento terén byl pro přepad ze zálohy jako stvořený. Proč jsem si toho nevšimla? Proč jsem si byla tak jistá, že tady na nás nepřítel nemůže zaútočit? Vždy, když jste přesvědčeni, že nepřítel něco *nemůže* udělat, ale kdyby to přece jen udělal, zničil by vás tím, musíte mít naplánovaný protitah. To byl základ.

Nikdo z Enderovy družiny by takovou chybu neudělal.

Alaj to věděl. Od začátku ji varoval. Její jednotky nebyly na takové tažení připravené. Budou to jatka. A teď to nastalo, vojáci všude kolem ní umírali, celá silnice byla posetá mrtvými těly. Jejím

mužům nezbylo, než vršit mrtvé na hromady jako improvizované valy před nepřátelskou palbou. Nemělo smysl, aby vydávala nějaké rozkazy, protože by jim nerozuměli nebo by je neuposlechli.

Přesto její muži dál bojovali.

Zazvonil jí mobilní telefon.

Okamžitě pochopila, že to je nepřítel, volá jí, aby se vzdala. Ale jak mohli znát její telefonní číslo?

Je možné, že by Alaj byl *s nimi?*

„Virlomi.“

Alaj to nebyl. Ale znala ten hlas.

„Tady je Suri.“

Surajawong. Byly to jednotky SLZ? Nebo Thajci? Jak by se thajské oddíly dostaly přes Barmu až sem do hor?

Vůbec to nebyla čínská vojska. Proč to bylo najednou tak jasné? Proč to nebylo jasné předtím, když ji Alaj varoval? Alamandar při soukromých rozhovorech tvrdil, že všechno vyjde, protože Rusové plně zaměstnají čínskou armádu na severu. Bez ohledu na to, kterému útoku se Han Tzu bude bránit, druhá strana bude moci rychle postupovat Čínou. Anebo, pokud by se pokusil utkat s oběma, každý příslušnou část jeho armády zničí.

Nikdo z nich si neuvědomil, že Han Tzu si umí obstarat spojence stejně dobře jako oni.

Surajawong, jehož lásku odmítla. Připadalo jí to tak dávno. Když byli ještě děti. Byla to pomsta, že si místo něho vzala Alaje?

„Slyšíš mě, Vir?“

„Slyším,“ odpověděla.

„Raději bych vzal tyto muže do zajetí,“ řekl. „Nechci strávit zbytek dne tím, že je všechny zabiju.“

„Tak s tím přestaň.“

„Nevzdají se, dokud budeš bojovat. Uctívají tě. Dělají to pro tebe. Řekni jim, aby se vzdali, a umožni těm, kteří přežijí, vrátit se domů k rodinám, až válka skončí.“

„Mám říct Indům, aby se vzdali *Siamcům*?“

Litovala toho hned, jak to vyslovila. Kdysi pro ni byly na prvním místě životy jejích lidí. Teď náhle zjistila, že z ní mluví uražená pýcha.

„Vir,“ naléhal Suri. „Oni umírají pro nic za nic. Zachraň je.“

Přerušila spojení. Rozhlédla se po mužích kolem sebe, po těch, kteří žili, krčili se za hromadami těl svých kamarádů, hledali ve stromech a nahoře na svazích nějaký cíl… a neviděli nic.

„Přestali střílet,“ řekl jeden z jejích důstojníků.

„Dost lidí už zemřelo pro mou pýchu,“ řekla Virlomi. „Kéž mi mrtví odpustí. Budu žít tisíc životů, abych odčinila tento jeden marnivý, hloupý den.“ Zvýšila hlas. „Odložte zbraně. Virlomi říká: Odložte zbraně a vstaňte s rukama nahoře. Neubírejte další životy! Odložte zbraně!“

„Zemřeme za tebe, Matko Indie!“ zvolal jeden z mužů.

„Satjágraha!“ vykřikla. „Snášej to, co musíš snést! Dnes musíte snést kapitulaci. Matka Indie vám nařizuje žít, abyste se mohli vrátit domů, utěšit své manželky a udělat děti, jimiž zacelíte velké rány, které dnes byly vytrženy ze srdce Indie!“

Některá její slova a celý význam jejího sdělení putovaly podél silnice poseté mrtvolami oběma směry.

Dala jim příklad, když zvedla ruce a vyšla zpoza hradby těl na volné prostranství. Samozřejmě po ní nikdo nevystřelil, protože to nikdo neudělal po celou dobu bitvy. Ale brzy se k ní přidali další. Stoupli si do řady na stejnou stranu hradby mrtvol, kterou zvolila ona, a své zbraně nechali ležet.

Ze stromů po obou stranách silnice začali vycházet thajští vojáci, se zbraněmi sále připravenými. Byli zpocení a teprve se probírali z bitevního tranzu.

Virlomi se otočila a podívala se. Zpoza stromů na druhé straně cesty právě vycházel Surajawong. Přešla zpět přes hradbu mrtvol, aby se s ním setkala na trávě na druhé straně. Zastavili se, když je od sebe dělily tři kroky.

Ukázala podél cesty nahoru a dolů. „Tak. To je tvoje dílo.“

„Ne, Virlomi,“ řekl smutně. „Tvoje.“

„Ano,“ uznala. „Já vím.“

„Odjedeš se mnou říct ostatním dvěma armádám, aby přestaly bojovat? Vzdají se, jen když jim to řekneš ty.“

„Ano,“ odpověděla. „Teď?“

„Zatelefonuj jim a uvidíš, jestli tě poslechnou. Kdybych tě teď zkusil odvést, tihle vojáci se znovu chopí zbraní, aby mě zastavili. Z nějakého důvodu tě pořád uctívají.“

„V Indii uctíváme Ničitele spolu s Višnuem a Bráhmou.“

„Ale já jsem netušil, že sloužíš Šivovi.“

Neuměla mu odpovědět. Použila telefon k několika hovorům. „Snaží se zastavit muže, aby nebojovali.“

Pak bylo mezi nimi chvíli ticho. Slyšela štěkavé rozkazy thajských vojáků, kteří organizovali její muže do malých skupin a začínali je odvádět dolů do údolí.

„Nezeptáš se na manžela?“ promluvil Suri.

„Co je s ním?“

„Jsi si opravdu tak jistá, že ho tví muslimští spoluspiklenci zabili?“

„Nikdo ho neměl zabít,“ odvětila. „Měli ho jenom zavřít, dokud nedosáhneme vítězství.“

Suri se trpce zasmál. „Tak dlouho jsi bojovala s muslimy, Vir, a pořád jim nerozumíš o nic líp? Tohle není šachová partie. Osoba krále není svatá.“

„Nikdy jsem neusilovala o jeho smrt.“

„Vzala jsi mu moc. Pokusil se ti zabránit v *tomhle* a ty ses proti vlastnímu manželovi spikla. Byl lepším přítelem Indie, než jsi kdy byla ty.“ Hlas se mu emocemi zlomil.

„Nemůžeš mi říct nic, co by bylo krutější než to, co teď říkám sama sobě.“

„Dívka Virlomi, tak statečná, tak moudrá,“ řekl Suri. „Existuje ještě? Nebo bohyně zničila i ji?“

„Bohyně je pryč,“ odvětila Virlomi. „Zůstává jenom bláznivá ženská, jenom vražedkyně.“

U pasu mu zapraskalo v polní vysílačce. Někdo něco řekl thajsky.

„Prosím, pojď se mnou, Virlomi. Jedna armáda se vzdává, ale druhá zastřelila důstojníka, kterému jsi telefonovala, když se pokusil vydat rozkaz.“

Přiblížila se k nim helikoptéra. Přistála. Nastoupili.

Ve vzduchu se jí Surajawong zeptal: „Co teď budeš dělat?“

„Jsem tvůj vězeň. Co uděláš *ty*?“

„Jsi vězeň Petra Wiggina. Thajsko se připojilo ke Svobodným lidem.“

Věděla, co to pro Surajawonga bude znamenat. Thajsko – i když to jméno znamenalo „Země svobodných“. Petrův nový „stát“ přejal jméno Surajawongovy vlasti. A jeho vlast teď už nebude svrchovaná. Vzdala se své nezávislosti. Petr Wiggin bude vládce všeho.

„To mě mrzí,“ řekla.

„Mrzí? Protože moji lidé budou uvnitř svých hranic svobodní a nebudou další války?“

„A co moji lidé?“

„Ty se k nim už nevrátíš.“

„Jak bych mohla, i kdybyste mi to dovolili? Jak bych se před ně mohla postavit?“

„Doufal jsem, že to *uděláš.* Prostřednictvím videa. Abys pomohla odčinit část škody, kterou jsi dnes způsobila.“

„Co bych mohla říct nebo udělat?“

„Stále tě uctívají. Jestli teď zmizíš a oni o tobě už nikdy neuslyší, Indie bude neovladatelná na sto let.“

Virlomi odpověděla po pravdě: „Indie byla neovladatelná odjakživa.“

„Tak *méně* ovladatelná než kdy dřív,“ opravil se Suri. „Ale když k nim promluvíš, když jim řekneš –“

„Neřeknu jim, aby se vzdali další cizí mocnosti. Po tom, co je ovládli a okupovali nejdřív Číňané a pak muslimové, to neudělám!“

„Když jim řekneš, aby hlasovali. Aby se svobodně rozhodli, jestli chtějí žít v míru, v rámci Svobodných lidí –“

„A dopřej u vítězství Petru Wigginovi?“

„Proč máš na Petra takový vztek? Udělal něco jiného než to, že ti pomohl vybojovat pro tvou zemi svobodu všemi způsoby, jimiž mohl?“

Byla to pravda. Proč měla takový vztek?

Protože ji porazil.

„Petr Wiggin má právo zabrat dobyté území,“ dodal Surajawong. „Jeho vojska zničila tvou armádu v boji. Projevil milosrdnost, kterou projevovat nemusel.“

„*Tys* projevil milosrdnost.“

„Řídil jsem se Petrovými pokyny. Hegemon si nepřeje, aby v Indii byli cizí okupanti. Chce, aby muslimové odešli. Chce, aby Indům vládli jenom Indové. A přesně to znamená připojení k SLZ. Svobodnou Indii. Ale Indii, která nepotřebuje a tedy *nemá* armádu.“

„Země bez armády není nic,“ prohlásila Virlomi. „Každý nepřítel ji může zničit.“

„To je Hegemonův úkol na celém světě. Likviduje agresory, aby mírumilovné země mohly zůstat svobodné. Indie byla agresor. Pod tvým vedením byla Indie útočník. Teď, místo potrestání tvých lidí, jim Hegemon nabízí svobodu a ochranu, pokud se vzdají zbraní. Není to satjágraha, Vir? Vzdát se toho, čeho sis kdysi cenila, protože teď sloužíš většímu blahu?“

„Teď mě *ty* budeš poučovat o satjágraze?“

„Poslechni si tu aroganci ve svém hlase, Vir.“

Zahanbeně od něho odvrátila zrak.

„Poučuju tě o satjágraze, protože jsem podle ní roky žil. Úplně jsem se ukryl, abych byl tím, komu bude Achilles důvěřovat ve chvíli, kdy ho budu moci zradit a zachránit před ním svět. Když to skončilo, neměl jsem žádnou hrdost. Žil jsem ve špíně a hanbě… celou věčnost. Ale Fazolek mě přijal zpět a dal mi důvěru. A Petr Wiggin se zachoval, jako by celou dobu věděl, kdo ve skutečnosti jsem. Přijali mou oběť.

Teď žádám o oběť já tebe, Vir. O tvou satjágrahu. Kdysi jsi položila všechno na oltář Indie. Potom tvá pýcha málem zničila všechno, čeho jsi dosáhla. Ptám se tě teď, pomůžeš svým lidem žít v míru, jediným způsobem, kterým se dá míru na tomto světě dosáhnout? Připojením ke Svobodným lidem Země?“

Cítila, jak se jí po tvářích řinou slzy.

Jako ten den, kdy natáčela video s těmi zvěrstvy.

Jenže dnes byla ona tím, kdo zapříčinil smrt těchto indických chlapců. Přišli sem zemřít, protože ji milovali a sloužili jí. Něco jejich rodinám dlužila.

„Udělám cokoli, co pomůže mým lidem žít v míru,“ slíbila.

KAPITOLA 25

DOPISY

Od: Fazolek@kdekcertujsem
Komu: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Předmět: Skutečně jsme to dokázali?

Nemůžu uvěřit, že mě pořád udržujete připojeného k sítím. Bude to pokračovat přes hlásku i pak, až se budeme pohybovat relativistickými rychlostmi?

Dětem se tady daří dobře. Mají dost místa, aby mohly lézt. Myslím si, že knihovna je dost velká, aby jim zajímavá četba nebo materiály k prohlížení vystačily na několik… týdnů. Budou to jenom týdny, ne?

Hlavou mi vrtá jedno: dokázali jsme to? Splnil jsem váš cíl? Dívám se na mapu, ale pořád to není nijak neodvratné. Han Tzu přednesl řeč na rozloučenou, stejně jako Vlad, Alaj a Virlomi. Připadám si podvedený. Oni se mohli rozloučit se světem, než zmizeli do téhle blahé noci. Na druhou stranu, oni měli země, které se snažili někam nasměrovat. Já jsem nikdy neměl nikoho, kdo by mě následoval. Ani jsem o to nestál. Tím jsem se nejspíš odlišoval od zbytku družiny – byl jsem jediný, kdo si nepřál být Ender.

Tak se podívejte na mapu, Hyrume. Přistoupí na Han Tzuův plán rozdělit Cínu na šest zemí, které se všechny připojí ke Svobodným lidem? Nebo zůstane Čína jednotná, a přesto se připojí? Nebo se poohlédnou po jiném císaři? Vzpamatuje se Indie z potupy, kterou jí přinesla Virlomina porážka? Uposlechne její radu a přijme SLZ? Nic není jisté, a já musím pryč.

Vím, že mi oznámíte hláskou, jestli se stane něco zajímavého. A svým způsobem je mi to jedno. Nebudu tam, nebudu na to mít žádný vliv.

V jiném smyslu mi na tom záleží ještě míň. Protože mi na tom nezáleželo nikdy.

Ale zároveň mi na tom záleží z celého srdce. Protože Petra je tam s jedinými dětmi, které jsem doopravdy chtěl – s těmi, které nemají moje vady. S sebou mám jenom mrzáky. A bojím se jedině toho, že zemřu dřív, než je stačím něco naučit.

Nedělejte si výčitky, když uvidíte, že se váš život chýlí ke konci, a pořád pro mě nebudete mít lék. Nikdy jsem nevěřil, že bude. Říkal jsem si, že šance je dost velká, abych tento skok do noci podstoupil, a lék nelék, věděl jsem, že nechci, aby moje děti s vadou žily tak dlouho, aby mohly udělat stejnou chybu jako já, rozmnožit se a tuto drahocennou, strašlivou kletbu udržovat, z generace na generaci. Ať se stane cokoli, je to tak dobré.

A pak mě napadlo: Co když měla sestra Carlotta pravdu? Co když na mě Bůh čeká s otevřenou náručí? Pak tím, co dělám, jenom odkládám shledání. Přemýšlím o setkání s Bohem. Bude to, jako když jsem se setkal se svým otcem a matkou? (Málem jsem napsal: s Nikolajovými rodiči). Měl jsem je rád. Chtěl jsem je milovat. Ale věděl jsem, že Nikolaj je dítě, které přivedli na svět, dítě, které vychovali. A já jsem byl… odnikud. Otcem mi byla dívenka, která se jmenovala Poke, matkou sestra Carlotta, a ti byli mrtví. Kdo vlastně byli tihle další lidé?

Bude setkání s Bohem taky takové? Budu skutečností zklamaný, protože mi víc vyhovuje náhražka, se kterou jsem si zvykl vystačit?

Ať se Vám to líbí nebo ne, Hyrume, Vy jste byl v mém životě Bůh. Nepozval jsem Vás, dokonce jsem Vás ani neměl rád, ale pořád jste se do všeho PLETL. A teď jste mě poslal do hluboké okolní tmy s příslibem záchrany. Příslibem, který nejspíš nemůžete dodržet, přinejmenším já tomu nevěřím. Ale VY aspoň nejste někdo cizí. Vás znám. A myslím si, že jste to opravdu myslel dobře. Kdybych si mohl vybrat mezi všemocným Bohem, který nechává svět v tomto stavu, a Bohem, který má jen maličkou moc, ale opravdu má zájem a snaží se něco vylepšit, pokaždé bych bral Vás. Hrajte si dál na Boha. Neděláte to špatně. Občas se Vám to celkem daří.

Proč takto píšu? Můžeme si poslat e-mail, kdykoli se nám zachce. Potíž je v tom, že tady se nic neděje, takž Vám nebudu mít co říct. A čím dál budu od Země, Vy mi nebudete moci povědět něco, na

čem by mi záleželo. Proto je teď pro tyto projevy na rozloučenou vhodná chvíle.

Doufám, že se Petrovi podaří sjednotit svět v míru. Mám za to, že má před sebou ještě několik velkých válek.

Doufám, že se Petra znovu vdá. Až se Vás zeptá, co si o tom myslíte, vyřiďte jí, že jsem řekl toto: Chci, aby moje děti měly živého otce. Ne nějakou nepřítomnou legendu – opravdového otce. Jestli si vybere někoho, kdo je bude mít rád, ať do toho jde. Ať jsou šťastní.

Doufám, že se dožijete dnů, kdy se kolonie uchytí a lidstvo se začne rozvíjet na jiných planetách. Je to dobrý sen.

Doufám, že tyhle zmrzačené děti, které mám s sebou, si najdou nějakou zajímavou náplň života, až budu mrtvý.

Doufám, že mě sestra Carlotta a Poke budou čekat, až zemřu. Sestra Carlotta mi bude moci připomenout, že mi to říkala. A já jim oběma budu moci říct, jak mě mrzí, že jsem jim nedokázal zachránit život, když ony se tolik snažily, aby zachránily můj.

Dost. Je na čase zapnout regulátor gravitace a vyrazit s touhle lodí na moře.

Od: Graff%pilgrimage@colmin.gov
Komu: Fazolek@tamkdekcertujsem
Předmět: Udělal jsi dost

Udělal jsi dost, Fazolku. Měl jsi jen málo času, a tolik jsi ho obětoval, abys pomohl Petrovi, mně a Mazerovi. Tolik času, který mohl patřit Petře, tobě a vašim dětem. Udělal jsi dost. Odsud to může převzít Petr.

Pokud jde o tu záležitost s Bohem – já si nemyslím, že by opravdový Bůh měl tak špatné výsledky, jak to vidíš ty. Jistě, spousta lidí má strašlivý život, podle určitých měřítek. Ale já nevím o nikom, kdo by ho měl těžší než ty. A podívej se, co jsi dokázal. Nechceš mu vyslovit uznání, protože si myslíš, že neexistuje. Ale jestli na něho chceš hodit vinu za všechno to svinstvo, chlapče, musíš mu vyslovit uznání za to, co z té zúrodněné půdy vyrůstá.

Pokud jde o to, jak jsi řekl, že by Petra měla vašim dětem dopřát opravdového otce; vím, že jsi nemluvil o sobě. Ale musím to říct, protože je to pravda a ty si to zasloužíš slyšet:

Jsem na tebe pyšný, Fazolku. Jsem na tebe pyšný, protože jsem tě doopravdy poznal. Vzpomínám si, jak jsem tam seděl, když jsi odhalil, co se ve válce s termiťany skutečně děje. Co mám s tím klukem dělat? Před ním nic utajit nedokážeme.

Rozhodl jsem se tenkrát: budu mu věřit.

Ty sis mou důvěru zasloužil. Víc než to. Máš velkou duši. Vzhlížel jsem k tobě mnohem dřív, než jsi tak vyrostl.

Byl jsi dobrý.

~ ~ ~

Rusko absolvovalo referendum a připojilo se k SLZ. Muslimská liga se rozpadla a nejagresivnější země byly prozatím zkroceny. Arménie byla v bezpečí.

Petra poslala svou armádu domů stejnými civilními vlaky, které ji předtím do Moskvy přivezly.

Trvalo to rok.

Během té doby se jí stýskalo po dětech. Ale nedokázala se za nimi vypravit. Odmítala dovolit, aby jí je přivezli. Odmítala si vzít třeba jen krátké volno na návštěvu.

Věděla totiž, že jich bude jen pět, až přijede domů. A dvě, které znala nejlíp a proto je nejvíc milovala, mezi nimi nebudou.

Věděla totiž, že se bude muset vyrovnat se zbytkem života bez Fazolka.

Proto se snažila stále pracovat – a o důležitou práci nebyla nouze. Říkala si – příští týden si vezmu volno a pojedu domů.

Pak za ní přijel otec a proklestil si cestu přes asistenty a úředníky, kteří ji oddělovali od okolního světa. Po pravdě řečeno, byli nejspíš rádi, že ho vidí, a nechali ho projít. Protože Petra byla jako z divokých vajec a všem kolem sebe naháněla hrůzu.

Otec k ní přijel se železným odhodláním. „Spakuj se odsud," nařídil.

„O čem to mluvíš?"

„Tvoje matka a já jsme ztratili polovinu tvého dětství, protože *tě odvezli*. Ty se teď šidíš o některé nejkrásnější chvíle v životě svých dětí. Proč? Z čeho máš strach? Takový slavný voják, a bojíš se malých dětí?"

„Nestojím o tenhle rozhovor," odpověděla. „Jsem dospělá. Rozhoduj u se sama."

„Z toho, že jsi má dcera, nevyrosteš." Potom se nad ní hrozivě vztyčil a jí se na okamžik zmocnil dětinský strach, že jí chce… dát *výprask.*

Udělal jen to, že ji objal a přitiskl ji k sobě. Pevně.

„Dusíš mě, tati."

„Takže to funguje."

„Já to myslím vážně."

„Jestli máš dost dechu na to, aby ses se mnou mohla hádat, ještě jsem neskončil."

Rozesmála se.

Uvolnil objetí, ale stále ji držel za ramena. „Chtěla jsi ty děti víc než cokoli jiného, a měla jsi pravdu. Teď se jim chceš vyhýbat, protože si myslíš, že neuneseš trápení kvůli těm, které tam nejsou. A já ti říkám, že se mýlíš. A já to *vím.* Protože jsem byl se Stefanem celé ty roky, co jsi byla pryč. Neschoval jsem se před *ním,* protože jsem neměl *tebe.*"

„Já vím, že máš pravdu," řekla Petra. „Myslíš si, že jsem pitomá? Nerozhodla jsem se, že je *neuvidím.* Jenom to pořád odkládám."

„Napsali jsme s matkou Petrovi a poprosili ho, aby tě poslal domů *rozkazem.* Jediné, co řekl, bylo: Přijede, až to jinak nepůjde."

„A to jste ho nemohli poslechnout? *Je* Hegemon celého světa."

„Zatím ani ne poloviny světa," odvětil otec. „A možná je Hegemonem států, ale uvnitř mé rodiny nemá žádnou pravomoc."

„Díky, že jsi přijel, tati. Zítra provádím demobilizaci svých jednotek a posílám je domů přes hranice, kde nebudou potřebovat pasy, protože všechno je součástí Svobodných lidí Země. Za tu dobu, co jsem tady, jsem něco dělala. Teď jsem hotová. Stejně jsem chtěla jet domů. Ale teď to udělám proto, že jsi mi to řekl. Vidíš? Klidně budu poslušná, když mi nařídíš něco, co jsem tak jako tak chtěla udělat."

~ ~ ~

Svobodní lidé Země měli čtyři hlavní města – ke Rwandě, Rotterdamu a Černé Řece přibyl Bangkok. Ale Hegemon žil v Černé

Řece – Ribeirão Preto. A tam Petr nechal přestěhovat její děti. Dokonce ji ani nepožádal o povolení. Zuřila, když jí oznámil, co udělal. Ale měla plno práce v Rusku a Petr prohlásil, že Rotterdam není její domov ani jeho domov, proto se vrací domů a svěřuje její děti tam, kde může mít jistotu, že o ně bude postaráno.

Tak se tedy vrátila domů do Brazílie. A skutečně to bylo příjemné. Moskevská zima byla strašná, dokonce ještě horší než arménské zimy. A Petra měla ráda, jak na ni Brazílie působila, tempo života, jak se lidé pohybovali, fotbal v ulicích, jak nebyli nikdy úplně oblečení, zpěvnost portugalštiny vycházející z barů v okolí spolu s batuque, sambou, smíchem a štiplavou vůní pinga.

Na část cesty si vzala auto, ale pak řidiči zaplatila, řekla mu, aby její zavazadla odvezl do komplexu, a zbytek cesty došla. Aniž to nějak plánovala, najednou zjistila, že prochází kolem domku, ve kterém s Fazolkem bydleli, když nežili v komplexu.

Dům se změnil. Uvědomila si: přistavěli několik místností a propojili ho tak se sousedním domem, a zahradní zeď mezi nimi strhli. Byl to teď jeden velký dům.

Taková škoda. Nic nemohou nechat na pokoji.

Potom si všimla jména na cedulce umístěné na zdi vedle brány.

Delphikiovi.

Otevřela bránu, aniž se dovolila tím, že na ni zabuší. Už chápala, co se stalo, ale zároveň nemohla uvěřit, že si Petr dal takovou práci.

Otevřela dveře, vešla dovnitř a…

V kuchyni byla Fazolkova matka a připravovala něco, v čem byla spousta oliv a česneku.

„Och," vydechla Petra. „Omlouvám se. Nevěděla jsem, že jste tady – myslela jsem si, že jste v Řecku."

Úsměv na tváři paní Delphikiové byl jedinou odpovědí, kterou Petra potřebovala. „Samozřejmě pojď dál, je to tvůj dům. Já jsem tady na návštěvě. Vítej doma!"

„Vy jste přijela – vy jste tady proto, abyste se postarala o děti."

„Pracujeme teď pro SLZ. A přivedla nás sem naše práce. Ale já jsem nedokázala být bez vnoučat. Vzala jsem si dovolenou. Teď vařím, měním plínky a křičím po empregados."

„Kde jsou…?"

„Odpolední spánek!“ řekla paní Delphikiová. „Ale věř mi, malý Andrew to jenom hraje. *Nikdy* nespí. Pokaždé, když vejdu, má oči maličko otevřené.“

„Nebudou mě znát,“ řekla Petra.

Paní Delphikiová nad tím mávla rukou. „Ovšemže nebudou. Ale ty si myslíš, že si to budou pamatovat? Nic, co se stane do tří let.“

„Jsem moc ráda, že jste tady. Chci se zeptat… rozloučil se s vámi?“

„Nebyl tak sentimentální,“ odpověděla paní Delphikiová. „Ale ano, zavolal nám. A poslal nám krásné dopisy. Myslím si, že Nikolaje to zasáhlo víc než nás, protože znal Juliana lépe. Z Bitevní školy, vždyť víš. Ale Nikolaj je už ženatý, víš to? Možná nám docela brzy přibude další vnouče. Ne že bychom jich měli málo. Ty a Julian jste k nám byli *velice* štědří.“

„Když budu úplně potichu a nevzbudím je, můžu se na ně jít podívat?“

„Rozdělili jsme je do dvou pokojů. V jednom je Andrew s Bellou, protože on nespí nikdy, zato ji nic neprobudí, když usne. Julian, Petra a Ramón jsou v tom druhém. Potřebují míň světla. Ale jestli je probudíš, není to problém. Na všech postýlkách mají postranice spuštěné, protože stejně lezou ven.“

„Oni už chodí?“

„Běhají. Lezou. Ze všeho padají. Je jim už víc než rok, Petro! Jsou to normální děti!“

To ji málem rozhodilo, protože jí to připomnělo děti, které normální nejsou. Ale paní Delphikiová to tak nemyslela a nebyl důvod trestat ji za náhodnou poznámku tím, že se rozbrečí.

Takže ty dvě, které nesly jména dětí, po kterých se jí stýskalo nejvíc, byly v jednom pokoji. Měla dost odvahy, aby se s tím vypořádala. Šla nejdřív tam.

Tyto děti jí ničím nepřipomínaly ty, které odletěly. Byly už obrovské. Batolata, ne miminka. A Andrew, věrný své pověsti, měl oči otevřené. Otočil se a podíval se na ni.

Usmála se na něho.

Zavřel oči a předstíral, že spí.

Jen ať si zaleze do sebe a vybere si, co si o mně bude myslet. Nebudu vyžadovat, aby mě měly rády, když mě ani neznají.

Došla k postýlce Belly. Tvrdě spala, mokré černé kudrlinky měla přilepené k hlavě. Genetické dědictví Delphikiových bylo tak hrozně složité. Na Belle se fakticky projevovaly Fazolkovy africké kořeny. Zatímco Andrew vypadal jako Arménec a basta.

Dotkla se jedné Belliny kadeře. Holčička se ani nepohnula. Tvářičku měla horkou a vlhkou.

Je moje, pomyslela si.

Otočila se a uviděla, že Andrew sedí a s vážným výrazem si ji prohlíží. „Ahoj mami," řekl.

Vyrazilo jí to dech.

„Odkud mě znáš?"

„Z obrázku."

„Chceš už vstát?" Podíval se na hodiny na toaletním stolku. „Ještě je brzo."

Tohle byly *normální* děti?

A jak vlastně mohla paní Delphikiová vědět, co je normální? Nikolaj taky nebyl zrovna hloupý.

Ale zas *tak* geniální nebyli. Oba nosili plínky.

Petra došla k Andrewovi a natáhla k němu ruku. Co si myslím, že je, pes, že mu podávám ruku, aby ji očichal?

Andrew ji chytil za několik prstů, jenom na chviličku, jako by se chtěl ujistit, že je opravdová. „Ahoj mami."

„Můžu ti dát pusu?"

Zvedl hlavu a našpulil rty. Petra se sklonila a políbila ho.

Dotek jeho rukou. Pocit z jeho dětského polibku. Kudrlinka na tváři Belly. Na co vlastně čekala? Proč se bála? Blbá. Jsem blbá.

Andrew si lehl a zavřel oči. Paní Delphikiová měla pravdu, když ji varovala, bylo to naprosto neuvěřitelné. Pootevřenými štěrbinkami viděla bělma jeho očí.

„Mám tě ráda," zašeptala.

„Játebetaky," zamumlal Andrew.

Petra byla ráda, že mu někdo ta slova říkal dost často, aby odpověď byla automatická.

Přešla přes chodbu do dalšího pokoje. Byla v něm mnohem větší tma. Neviděla dost dobře, aby měla odvahu přes místnost přejít. Chvíli jí trvalo, než si její oči zvykly na tmu a rozeznaly tři postýlky.

Pozná Ramóna, až ho uvidí?

Nalevo od ní se někdo pohnul. Lekla se, a byla voják. V mžiku byla v přikrčeném obranném postoji, připravená se vymrštit.

„To jsem jenom já," zašeptal Petr Wiggin.

„Nemusel jsi chodit a –"

Zvedl prst ke rtům. Došel k nejvzdálenější postýlce. „Ramón," zašeptal.

Přešla k postýlce a zastavila se nad ní.

Petr sáhl dolů a něco odkryl. Nějaký papír.

„Co je to?" zeptala se. Septem.

Pokrčil rameny.

Jestli nevěděl, co to je, proč ji na to upozorňoval?

Vytáhla to zpod Ramóna. Byla to obálka, ale mnoho v ní nebylo.

Petr ji vzal zlehka za loket a odvedl ji ke dveřím. Teprve když byli na chodbě, tiše řekl: „V tom světle se nedá číst. A Ramón to začne hledat, až se probudí, a moc se rozčílí, jestli to tam nebude."

„Co je to?"

„Ramónův dopis," řekl Petr. „Fazolek ho tam dal, než odletěl, Petro. *Tam* samozřejmě ne. Bylo to ještě v Rotterdamu. Ale zastrčil to Ramónovi pod plenku, když ležel v postýlce a spal. Chtěl, abys to tam našla. Proto to tam bylo každou noc Ramónova života. Je to počurané jen dvakrát."

„Od Fazolka."

Emoce, se kterou si uměla poradit nejlíp, byl hněv. „Tys věděl, že to napsal, a –"

Petr je oba donutil, aby došli chodbou do obývacího pokoje. „Nedal to k doručení mně ani nikomu jinému. Pokud nepočítáš Ramóna. Dal to Ramónovu zadku."

„Ale nechat mě čekat rok, než –"

„Nikoho nenapadlo, že to bude rok, Petro." Řekl to velice jemně, ale bylo to tak pravdivé, až to bolelo. Vždycky do ní uměl rýpnout, a nikdy se nezdráhal to udělat.

„Nechám tě, aby sis to přečetla o samotě."

„Chceš říct, že jsi sem nepřišel, když jsem konečně doma, abys zjistil, co v tom je?“

„Petro.“ Ve dveřích obývacího pokoje stála paní Delphikiová. Ve tváři měla lehce šokovaný výraz. „Petr sem nepřišel za *tebou*. Je tady pořád.“

Petra pohlédla na Wiggina a pak zpátky na paní Delphikiovou. „Proč?“

„Lezou po něm. A on je ukládá k spánku. Poslouchají ho *mnohem* víc než mě.“

Představa, že Hegemon planety Země si chodí hrát s jejími dětmi, jí připadala ujetá. A pak jí to začalo připadat hůř než ujeté. Připadalo jí to absolutně nespravedlivé. Strčila do něho. „Ty jsi chodil do *mého* domu a hrál sis s *mými* dětmi?“

Nedal najevo žádnou reakci; také nehodlal ustoupit. „Jsou to fantastické děti.“

„Buď tak hodný a nech mě, abych na to přišla. Nech mě, abych na to přišla sama!“

„Nikdo ti nebrání.“

„*Ty* jsi mi bránil. Já dělala v Moskvě tvou práci a ty sis *tady* hrál s mými dětmi!“

„Nabídl jsem ti, že ti je přivezu.“

„Nechtěla jsem je mít v Moskvě, měla jsem moc práce.“

„Nabízel jsem ti, aby sis vzala volno a jela domů. Opakovaně.“

„A nechala si práci rozpadnout pod rukama?“

„Petro,“ promluvila paní Delphikiová. „Petr byl na tvoje děti moc hodný. A na mě taky. A ty se chováš moc ošklivě.“

„Ne, paní Delphikiová,“ opravil ji Petr. „To je jen *trochu* ošklivě. Petra je vycvičený voják a fakt, že ještě stojím –“

„Nesnaž se mě z toho dostat legráckami.“ Petra se rozplakala. „Ztratila jsem rok života svých dětí a byla to jen a jen moje vina, ty si myslíš, že to nevím?“

Z jednoho pokoje se ozval usedavý pláč.

Paní Delphikiová obrátila oči v sloup a vyšla na chodbu, aby zachránila toho, kdo potřeboval zachránit.

„Udělala jsi, co jsi musela udělat,“ prohlásil Petr. „Nikdo tě nekritizuje.“

„Ale *ty* sis mohl udělat čas na moje děti.“

„Vlastní nemám.“

„A to je moje chyba?“

„Říkám jen, že já jsem čas měl. A… dlužil jsem to Fazolkovi.“

„Dlužíš za víc.“

„Ale udělat tohle je v mých silách.“

Nechtěla, aby Petr Wiggin fungoval v životě jejích dětí jako otcovská postava.

„Petro, já toho nechám, jestli chceš. Budou se divit, proč k nim nechodím, a pak zapomenou. Jestli mě tady nechceš, pochopím to. Tohle je tvoje a Fazolkovo, a já se do toho nechci plést. A máš pravdu, chtěl jsem být u toho, až to otevřeš.“

„Co je uvnitř?“

„Já nevím.“

„Copak ty sis to od někoho ze svých lidí nenechal otevřít nad párou?“

Petr se zatvářil jen lehce popuzeně.

Do místnosti vešla paní Delphikiová s Ramónem, který fňukal a opakoval: „Můj papír.“

„Mělo mě to napadnout,“ řekl Petr.

Petra zvedla obálku. „Tady to máš.“

Ramón po ní okamžitě sáhl. Petra mu ji podala.

„Kazíš ho,“ poznamenal Petr.

„To je tvoje maminka, Ramóne,“ řekla paní Delphikiová. „Kojila tě, když jsi byl maličký.“

„Byl jediný, který mě nekousal, když…“ Nenapadalo ji, jak tu větu dokončit, aniž by do ní zapletla Fazolka nebo ostatní dvě děti, ty, které musely přejít na pevnou stravu, protože jim vyrostly zuby v tak neuvěřitelně mladém věku.

Paní Delphikiová to nechtěla vzdát. „Nech maminku, aby se na ten papír podívala, Ramóne.“

Ramón stiskl obálku ještě pevněji. Dělit se o něco ještě neměl na programu.

Petr rychle zvedl ruku, obálku mu vyškubl a podal ji Petře. Ramón okamžitě spustil nářek.

„Vrať mu to,“ řekla Petra. „Když už jsem čekala tak dlouho.“

Petr zasunul prst pod chlopeň, obálku roztrhl a vytáhl z ní jediný list papíru. „Jestli jim dovolíš, aby bylo po jejich, jen proto, že brečí, vychováš z nich bandu ufňukaných spratků, se kterými nikdo nevydrží.“ Papír jí podal a obálku vrátil Ramónovi, který se okamžitě utišil a začal si proměněnou věc prohlížet.

Petra si papír vzala a s překvapením zjistila, že se třese. To znamenalo, že se jí třese ruka. Neměla *pocit*, že by se třásla.

A pak ji Petr najednou držel za nadloktí a pomáhal jí na pohovku, protože jí nohy moc dobře nefungovaly. „No tak, sedni si tady, je to jen šok, nic víc.“

„Mám už pro tebe nachystanou svačinku,“ řekla paní Delphikiová Ramónovi, který se snažil nacpat do obálky celé předloktí.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Petr.

Petra přikývla.

„Mám odejít, aby sis to mohla přečíst?“

Znovu přikývla.

Petr byl v kuchyni a loučil se právě s Ramónem a paní Delphikiovou, když po chodbě přiťapkal Andrew.

V klenutém vstupu do obývacího pokoje se zastavil a řekl: „Čas.“

„Ano, je čas, Andrewe,“ potvrdila Petra.

Dívala se za ním, jak se batolí dál ke kuchyni. A pak, o chvilku později, zaslechla jeho hlas: „Máma,“ oznámil.

„Správně,“ odpověděla paní Delphikiová. „Máma je doma.“

„Na shledanou, paní Delphikiová,“ řekl Petr. Vzápětí Petra uslyšela, jak se otevírají dveře.

„Počkej chvilku, Petře!“ zavolala.

Vrátil se dovnitř. Zavřel dveře. Když přišel do obývacího pokoje, papír mu podala. „Nedokážu to přečíst.“

Petr se neptal proč. Každý idiot si mohl všimnout slz v jejích očích. „Chceš, abych ti to přečetl já?“

„Možná se přes to líp přenesu, když neuslyším jeho hlas.“

Petr dopis rozevřel. „Není to dlouhé.“

„Já vím.“

Četl nahlas, ale tiše, aby to slyšela jen ona.

„Miluju tě,“ začal. „O jedné věci jsme zapomněli rozhodnout. Nemůžeme mít dva páry dětí se stejnými jmény. Proto jsem se

rozhodl, že budu Andrewovi, který je se mnou, říkat ‚Ender', protože tak jsme mu říkali, když se narodil. A na Andrewa, který je s tebou, budu myslet jako na ‚Andrewa.'"

Petře se po tvářích kutálely slzy a měla co dělat, aby nezačala vzlykat. Z nějakého důvodu ji drásalo, že Fazolek před odletem myslel na takové věci.

„Mám pokračovat?" zeptal se Petr.

Přikývla.

„A Belle, která je s tebou, budeme říkat Bella. Protože té, která je se mnou, jsem se rozhodl dát jméno ‚Carlotta.'"

Nevydržela to. Emoce, které v sobě rok potlačovala, emoce, o nichž si její podřízení začali myslet, že je vůbec nemá, se z ní teď draly ven.

Ale jen krátce. Ovládla se a pak mu dala rukou znamení, aby pokračoval.

„A přestože není se mnou, budu holčičce, kterou jsme pojmenovali po tobě, říkat ‚Poke', až o ní budu vyprávět dětem, aby si ji nepletly s tebou. Ty jí tak říkat nemusíš, ale je to proto, že ty jsi jediná Petra, kterou zná, a Poke by měla mít někoho, kdo se po ní bude jmenovat."

Petra se sesypala. Přitiskla se k Petrovi a on ji držel jako přítel, jako otec.

Neřekl nic. Žádné: „Je to dobré," nebo „Rozumím," možná proto, že to dobré nebylo a on byl dost chytrý, aby věděl, že tomu rozumět nemůže.

Když přece jen promluvil, byla už mnohem klidnější a tišší. Mezitím prošlo další dítě klenutým vstupem a nahlas řeklo: „Paní pláče."

Petra se posadila, poplácala Petra po ruce a řekla: „Díky. Omlouvám se."

„Škoda, že ten dopis nebyl delší," řekl Petr. „Zřejmě to bylo jen něco, co ho napadlo na poslední chvíli."

„Bylo to dokonalé," řekla.

„Ani se nepodepsal."

„To nevadí."

„Ale myslel na tebe a na děti. Záleželo mu na tom, abyste ty i on mysleli na všechny děti pod stejnými jmény.“

Přikývla. Bála se, že to na ni přijde znovu.

„Už půjdu,“ řekl Petr. „A vrátím se, až když mě pozveš.“

„Vrať se, kdy obvykle chodíš,“ odvětila. „Nechci, aby mým návratem děti přišly o někoho, koho mají rády.“

„Díky.“

Přikývla. Chtěla mu poděkovat, že jí to přečetl a zachoval se tak decentně, když mu promáčela slzami celou košili, ale nevěřila si, že by dokázala promluvit, a tak jen nějak mávla rukou.

Bylo dobře, že se vyplakala. Když odešla do kuchyně, umyla si obličej a uslyšela, jak malá Petra – Poke – znovu řekla: „Paní pláče,“ dokázala zůstat velice klidná a říct:

„Plakala jsem proto, že jsem tak šťastná, když vás vidím. Stýskalo se mi po vás. Ty se na mě nepamatuješ, ale já jsem tvoje maminka.“

„Každé ráno a večer jsme jim ukazovali tvůj obrázek,“ řekla paní Delphikiová, „a oni mu dávali pusu.“

„Děkuji.“

„Pečovatelky s tím začaly, ještě než jsem přišla já,“ dodala.

„Teď můžu dát svým chlapečkům a holčičkám pusu sama,“ řekla. „Bude to tak dobře? Už žádné pusinkování obrázku?“

Bylo to pro ně moc složité, než aby tomu porozuměli. A kdyby chtěli nějaký čas dál pusinkovat obrázek, nevadilo by jí to. Bylo to jako s Ramónovou obálkou. Nemělo smysl brát jim něco, čeho si cenily.

Otec ve vašem věku, pomyslela si Petra v duchu, se už o sebe staral sám a snažil se, aby v Rotterdamu neumřel hlady.

Ale vy ho všichni dohoníte a ještě předhoníte. Až vám bude přes dvacet, skončíte vysokou školu a budete se vdávat a ženit, jemu bude pořád šestnáct a bude se ploužit časem, zatímco jeho kosmická loď bude uhánět vesmírem. Až mě pochováte, jemu ještě nebude ani sedmnáct. A vaši bratři a sestry budou pořád ještě malé děti. Nebudou tak staří jako vy. Bude to, jako by se vůbec nezměnily.

Což znamená, že je to přesně tak, jako kdyby zemřely. Milovaní, kteří zemřou, se taky nikdy nezmění. V paměti jsou pořád stejně staří.

To, co prožívám, není tedy nic výjimečného. Z kolika žen se ve válce staly vdovy? Kolik matek pohřbilo děti, které pořádně ani nestačily pochovat v náručí? Jsem jenom součástí stejné sentimentální komedie jako všichni ostatní, kde po smutné části vždycky přijde smích a po smíchu vždycky slzy.

Teprve později, když ležela sama ve své posteli, děti byly uspané a paní Delphikiová odešla vedle – nebo spíš do druhého křídla téhož domu – se dokázala přimět k tomu, aby si Fazolkův vzkaz přečetla znovu. Byl to jeho rukopis. Napsal jej ve spěchu a některá místa byla stěží čitelná. A papír byl flekatý – Petr si nedělal legraci, když říkal, že Ramón se na obálku párkrát vyčural.

Zhasla světlo a chtěla jít spát.

Ale potom ji něco napadlo. Znovu rozsvítila a zašmátrala po papíru. Oči měla tak zastřené, že skoro nebyla schopná číst, takže možná ve skutečnosti usnula a tato myšlenka ji probudila z tvrdého spánku.

Dopis začínal: „O jedné věci jsme zapomněli rozhodnout.“

Ale když jej Petr četl, začal: „Miluju tě.“

Zřejmě dopis přelétl očima a zjistil, že to Fazolek nikde neřekl. Byl to jen vzkaz, který načmáral na poslední chvíli, a Petr si dělal starosti, že by jí takové opomenutí mohlo přijít líto.

Nemohl vědět, že Fazolek takové věci nepíše. Nanejvýš skrytě. Protože celý dopis přece říkal „miluju tě“, nebo ne?

Znovu zhasla světlo, ale dopis držela dál. Fazolkův polední vzkaz pro ni.

Jak znovu usínala, krátce jí problesklo hlavou: Když to Petr řekl, nic nečetl.

KAPITOLA 26

MLUV ZA MĚ

Od: PetrWiggin%hegemon@SvobodniLideZeme.fp.gov
Komu: ValentinaWigginova%historik@BookWeb.com/
SluzbaAutorum
Předmět: Blahopřání

Milá Valentino,

přečetl jsem Tvůj sedmý svazek a musím říct, že nejsi jenom skvělá spisovatelka (to jsme věděli odjakživa), ale také důkladná badatelka a vnímavá, upřímná analytička. Poznal jsem Hyruma Graffa a Mazera Rackhama velice dobře, než zemřeli, a Ty jsi o nich pojednala naprosto spravedlivě. Pochybuji, že by měli námitky proti jedinému slovu v Tvé knize, i když z ní nevyšli jako dokonalí; byli to vždycky čestní lidé, i když lhali, až se jim od úst prášilo.

Úřad Hegemona má touto dobou dosti málo práce. Poslední opravdové vojenské akce, jež byly třeba, se odehrály před více než deseti lety – při posledním záchvěvu tribalismu, který se nám z větší části podařilo potlačit ukázkou síly. Od té doby jsem se pokusil odejít do důchodu půltucetkrát – ne, počkej, mluvím s historikem – dvakrát, ale oni nevěří, že to myslím vážně, a nechávají mě v úřadě. Dokonce mě čas od času požádají o radu a já, abych jim tu laskavost oplatil, se snažím nevzpomínat, jak jsme to dělávali v začátcích SLZ. Připojení k SLZ odmítají pouze staré dobré Spojené státy a já doufám, že se svého odporu v duchu „nešlapejte po nás“ vzdají a udělají to, co udělat musejí. Průzkumy veřejného mínění říkají, že Američané už mají plné zuby skutečnosti, že jako jediní na světě nemají možnost účastnit se světových voleb. Možná se dočkám chvíle, kdy celý svět bude formálně sjednocen, než zemřu. A i kdybych se toho nedočkal, aspoň máme na Zemi mír.

Petra tě pozdravuje. Škoda, že jsi ji nemohla poznat, ale tak už to při mezihvězdném cestování chodí. Řekni Enderovi, že je krásnější než kdy předtím, ať se užere závistí, a naše vnoučata jsou tak roztomilá, že lidé tleskají, když si s nimi vyjdeme na procházku.

Když je řeč o Enderovi: přečetl jsem si Královnu úlu. Už jsem o ní slyšel, ale nečetl jsem ji, dokud jsi ji nezařadila na konec svého posledního svazku – ale před indexem, jinak bych si toho nevšiml.

Vím, kdo to napsal. Když může mluvit za termiťany, určitě může mluvit i za mě.

Petr

~ ~ ~

Petr litoval, ne poprvé, že ještě nevyrobili přenosnou hlásku. Samozřejmě by to nemělo ekonomický smysl. Ano, zmenšili ji, jak to jen šlo, aby se dala použít v kosmických lodích. Ale hláska přinášela významný rozdíl pouze při komunikaci přes kosmickou prázdnotu. Při komunikaci uvnitř soustavy šetřila hodiny; při komunikaci s koloniemi a letícími loděmi desítky let.

Prostě to nebyla technika určená ke klábosení.

Zbytky moci nesly několik privilegií. Petrovi sice bylo přes sedmdesát – a, jak často zdůrazňoval Petře, bylo to *starých* sedmdesát, *letitých* sedmdesát – ale stále byl Hegemon a ten titul kdysi znamenal obrovskou moc, znamenal útočné helikoptéry ve vzduchu a armády a flotily v pohybu; znamenal tresty za agresi, vybírání daní, prosazování zákonů na ochranu lidských práv, odstraňování politické korupce.

Petr si pamatoval dobu, kdy ten titul byl tak prázdný vtip, že ho dali chlapci, který chytře psal na internet.

Petr přinesl úřadu moc. A pak, protože mu postupně odebral funkce a přidělil je jiným činovníkům v rámci SLZ – nebo „Zemvlády“, jak jim teď lidé občas říkali – tomu postavení vrátil pozici loutky.

Pozici vtipu ale ne. Vtip to již nebyl a nikdy nebude.

Vtip to nebyl, ale zároveň to nemusela být ani dobrá věc. Žilo ještě dost lidí, kteří si Hegemona pamatovali jako nátlakovou sílu,

která rozbila jejich sen o tom, jaká by Země měla být (byť jejich sen byl zpravidla pro všechny ostatní noční můrou). A historikové a životopisci se do něho často pouštěli a budou to dělat znovu, věčně.

Problém s historiky byl v tom, že uměli všechna data srovnat hezky do řad, ale stále jim unikalo, k čemu jsou. Neustále lidem vymýšleli nejpodivnější motivace. Existoval například životopis Virlomi, který z ní dělal idealistickou světici a z masakru, který ukončil její vojenskou kariéru, vinil především Surajawonga. Co na tom, že samotná Virlomi tu interpretaci odmítla a napsala hláskou z kolonie Andhra. Životopisce vždycky rozčilovalo, když se ukázalo, že ten, o kom píší, ještě žije.

Ale Petr se neobtěžoval odpovídat žádnému z nich. Ani těm, kteří ho napadali dosti tvrdě, obviňovali ho ze všeho, co se nepovedlo, a jiným dávali zásluhy za všechno, co se podařilo… Petra se nad některými „díly“ dokázala vztekat celé dny, dokud ji neuprosil, aby je přestala číst. Sám ale nedokázal odolat, aby si je nečetl. Nebral to osobně. O většině lidí se životopisy nepsaly.

Samotná Petra měla o sobě jen dva, a oba patřily do kategorie „slavné ženy“ nebo „vzory pro dívky“, nebyly to seriózní vědecké práce. To Petra trápilo, protože věděl, co opomíjely, nebo to tak alespoň vypadalo – že poté, co ostatní členové Enderovy družiny opustili Zemi a odletěli do kolonií, ona zůstala a skoro třicet let vedla ministerstvo obrany SLZ, tak dlouho, až se z něj stalo víc než cokoli jiného ministerstvo vnitra a ona požádala o odchod do důchodu, aby si mohla hrát s vnoučaty.

„Byla jsi u *všeho,*“ říkal jí Petr, když se toho chytil. „V Bitevní škole ses kamarádila s Enderem a Fazolkem – proboha, Endera jsi učila *střílet.* Byla jsi v jeho družině –“

Ale v těch okamžicích ho Petra umlčovala. „Nechci, aby se o tom mluvilo,“ říkala. „Nedopadla bych moc dobře, kdyby vyšla najevo pravda.“

Petr tomu nevěřil. A to všechno se dalo přeskočit a začít, když se vrátila na Zemi a… nebyla to Petra, kdo v situaci, kdy byla skoro celá družina unesena, našel způsob, jak propašovat zprávu Fazolkovi? Nebyla to právě ona, kdo znal Achilla lépe než všichni, které se mu nepodařilo zabít? Byla jedním z nejslavnějších

vojenských velitelů všech dob, a kromě toho se vdala za Juliana Delphikiho, legendárního Obra, a pak za Hegemona Petra, další legendu, a k tomu všemu vychovala pět dětí, které měla s Fazolkem, a pět dalších, které měla s Petrem.

A žádný životopis. Tak proč by si měl stěžovat, že o něm jsou jich desítky a v každém jsou špatně i jednoduchá, zjevná fakta, fakta, která si autoři mohli dokonce *ověřit*, natožpak nejasnější věci jako motivy, tajné dohody a…

A pak začala vycházet Valentinina kniha o válkách s termiťany, svazek po svazku. Jeden o první invazi, dva o druhé – té, v níž zvítězil Mazer Rackham. Pak čtyři svazky o třetí invazi, kterou Ender a jeho družina vybojovali a vyhráli při tom, co považovali za výcvikovou hru na asteroidu Erós. Jeden celý svazek byl o vývoji Bitevní školy – krátké životopisy desítek dětí, které byly klíčové pro ta vylepšování školy, jež nakonec vedla ke skutečně efektivnímu výcviku a legendárním hrám v Bitevní místnosti.

Petr viděl, co napsala o Graffovi, Rackhamovi a dětech z Enderovy družiny – včetně Petry – a přestože věděl, že její porozumění je dáno částečně tím, že má v kolonii Shakespeare hned vedle sebe Endera, opravdovým zdrojem vynikající kvality té knihy bylo její pronikavé sebezpytování. Nenacházela „motivy“, na které by se snažila dějiny násilím napasovat. Věci se děly a byly navzájem propojené, ale když se motiv nedal zjistit, nepředstírala, že jej zná. Přesto lidem rozuměla.

Zdálo se, že má ráda i ty hrozné.

A tak ho napadlo: Velká škoda, že tady není, aby mohla napsat Petřin životopis.

Ale samozřejmě to byla hloupost – nemusela tam být, měla přístup ke všem dokumentům, které chtěla, prostřednictvím hlásky, protože jednou z hlavních priorit Graffova ministerstva pro kolonizaci bylo přednostní zajištění, aby každá kolonie měla úplný přístup ke všem knihovnám a archivům záznamů na všech lidmi obývaných světech. Teprve když vyšel sedmý svazek a Petr si přečetl Královnu úlu, zjistil, že našel životopisce, který ho přiměl k myšlence: Chci, aby napsal o mně.

Královna úlu nebyla dlouhá. A i když byla napsána dobře, nebyla nijak zvlášť poetická. Byla velice jednoduchá. Ale vykreslovala obraz Královen úlu, který vypadal, jak by jej podaly ony. Stvůry, které více než století strašily děti – a pokračovaly v tom, i když teď byly všechny mrtvé – najednou byly krásné a tragické.

Ale nebyla to propaganda. Strašlivé věci, které spáchaly, byly uznány, ne pominuty.

A pak pochopil, kdo byl autorem. Ne Valentina, která věci ukotvovala ve faktech. To napsal někdo, kdo dokázal nepřítele pochopit tak dobře, že si ho zamiloval. Jak často slyšel Petru citovat, co o tom řekl Ender? Ona – nebo Fazolek, nebo někdo jiný – si to zapsali.

„Myslím si, že není možné skutečně pochopit nějaké bytosti, to, co chtějí, čemu věří, a přitom je nemilovat tak, jak se milují ony samy."

Právě to udělal autor Královny úlu, který si říkal Mluvčí za mrtvé, pro mimozemšťany, kteří nás kdysi strašili v těžkých snech.

A čím víc lidé tuto knihu četli, tím víc si přáli pochopit nepřítele, přáli si, aby jazyková bariéra nebyla nepřekonatelná, aby všechny Královny úlu nebyly zničeny.

Mluvčí za mrtvé přiměl lidi, aby si zamilovali svého odvěkého nepřítele.

Jistě, je jednoduché milovat nepřátele, když jsou bezpečně mrtví. Ale stejně. Lidé se darebáků vzdávají jen neochotně.

Musel to být Ender. A tak Petr Valentině napsal, poblahopřál jí, ale zároveň ji požádal o vybídnutí Endera, aby napsal o něm. Jejich komunikace měla několik kol, kdy Petr trval na tom, že nechce nic odsouhlasovat. Chtěl hovořit s bratrem. Pokud z toho vzejde kniha, dobře. Pokud ho ta kniha vykreslí jako zrůdu, budiž, jestli ji v něm Mluvčí za mrtvé uvidí. „Já totiž vím, že ať napíše, co napíše, bude to mnohem věrnější než většina těch šiťáren, co se dnes vydávají."

Valentine jízlivě komentovala, že používá slova jako *šiťárna*. „Odkdy používáš slang z Bitevní školy?"

„Dnes je to normální součást jazyka," odpověděl jí Petr v dalším e-mailu.

A potom napsala: „On s tebou mailem komunikovat nebude. Říká, že tě už nezná. Když tě viděl naposledy, bylo mu pět let a ty jsi byl nejhorší starší bratr na světě. Musí s tebou mluvit.“

„To je drahé,“ odpověděl Petr, ale ve skutečnosti věděl, že si to SLZ mohou dovolit a neodmítnou mu to. Ve skutečnosti váhal kvůli strachu. Zapomněl, že Ender ho zná jenom jako tyrana. Nikdy ho neviděl, jak se snaží vybudovat světovou vládu, ne dobýváním, ale svobodnou volbou lidí hlasujících v jedné zemi po druhé. Nezná mě.

Ale pak si Petr řekl: Ano, zná. Petr, kterého zná, je součástí Petra, který se stal Hegemonem. Petr, kterému Petra dovolila, aby si ji vzal a vychovával s ní děti, byl stejný Petr, který terorizoval Endera s Valentinou a byl tak plný zášti a zloby, že ho soudci, kteří rozhodovali, kdo bude moci zachránit svět, až vyroste, shledali nehodným.

Kolik z toho, čeho jsem dosáhl, mělo původ v té zášti?

„Neměl by si promluvit s matkou?“ napsal Petr. „Ještě pořád jí to myslí jasně a má mě ráda víc než kdysi.“

„Píše jí,“ odpověděla Valentina. „Když má vůbec čas někomu napsat. Bere své povinnosti tady velice vážně. Je to malá planeta, ale vládne jí stejně svědomitě, jako by to byla Země.“

Nakonec Petr své obavy spolkl a stanovil datum a čas. Teď seděl s hlasovým rozhraním hlásky ve Středisku pro mezihvězdnou komunikaci v Černé Řece. SMK samozřejmě nekomunikovalo s žádnou hláskou přímo, pouze se Stacionární hláskovou soustavou ministerstva pro kolonizaci, která všechno přenášela do patřičné kolonie nebo na kosmickou loď.

Zvuk a obraz představovaly takové plýtvání přenosovou kapacitou, že se běžně komprimovaly a pak na druhém konci znovu nafukovaly, takže hlásková komunikace sice byla okamžitá, ale mezi stranami účastnými na rozhovoru docházelo ke znatelnému časovému zpoždění.

Obraz nebyl. Petr musel někde stanovit hranici. A Ender na to nenaléhal. Bylo by to pro oba příliš bolestivé – pro Endera vidět, jak mnoho času během jeho relativistické cesty na Shakespeara uběhlo, a pro Petra být nucen dívat se, jak je Ender pořád mladý, kolik života

má ještě před sebou, zatímco Petr chladně hledí na své stáří a blížící se smrt.

„Já jsem tady, Endere.“

„Je příjemné slyšet tvůj hlas, Petře.“

A potom ticho.

„Žádná nezávazná konverzace?“ optal se Petr. „Pro mě byla ta doba moc dlouhá, pro tebe moc krátká. Endere, já vím, že jako dítě jsem se k tobě choval jako hajzl. To se nedá omluvit. Byl jsem plný vzteku a hanby a vyléval jsem si to na tobě a Valentině, ale většinou na tobě. Myslím, že jsem ti za celou dobu neřekl nic hezkého, alespoň když jsi byl vzhůru. Můžu o tom mluvit, jestli chceš.“

„Možná později,“ řekl Ender. „Tohle není žádná rodinná terapie. Chci jenom vědět, co jsi dělal a proč.“

„Které věci z toho, co jsem udělal?“

„Ty, které jsou pro tebe důležité. To, co se rozhodneš mi povědět, je stejně důležité jako to, co o těchto událostech řekneš.“

„Je toho spousta. Hlava mi pořád slouží dobře. Pamatuju si hodně.“

„Dobře. Poslouchám.“

Ten den poslouchal hodiny. A další hodiny v dalších dnech. Petr ze sebe dostal všechno. Politické zápasy. Války a jednání. Eseje na internetu. Budování zpravodajských struktur. Využívání příležitostí. Hledání užitečných spojenců.

Teprve před koncem jejich poslední schůzky Petr vytáhl vzpomínky na dobu, kdy byl Ender malé dítě. „Vážně jsem tě měl moc rád.

Pořád jsem prosil mámu, aby mi dovolila krmit tě. Převlékat tě. Hrát si s tebou. Měl jsem dojem, že jsi to nejlepší, co kdy existovalo. Jenže pak jsem si něčeho všiml. Hrál jsem si s tebou, rozesmával jsem tě, jenže pak přišla do pokoje Valentina a tys upnul veškerou svou pozornost na ni. Já přestal existovat.

Valentina něco vyzařovala, bylo pochopitelné, že jsi tak reagoval. Každý tak reagoval. I *já* tak reagoval. Jenže v té době jsem byl jenom dítě. Viděl jsem to tak, že Ender má Valentinu raději než mě. A když jsem si uvědomil, že ses narodil proto, že mě viděli jako neúspěch – myslím lidé z Bitevní školy – byl to další důvod k zášti. To nic

neomlouvá. Nemusel jsem se kvůli tomu chovat jako svině. Jenom ti říkám, že teď chápu, jak to tenkrát začalo.“

„Fajn,“ řekl Ender.

„Mrzí mě to,“ pokračoval Petr. „Že jsem na tebe jako dítě nebyl hodnější. Protože po celý život, u všech těch věcí, o kterých jsem ti vyprávěl během těchto neskutečně drahých rozhovorů, jsem se postihoval, jak si říkám: To bylo dobré. Tentokrát jsem to udělal dobře. Enderovi by se to líbilo.“

„Prosím, neříkej mi, že jsi to všechno dělal pro mě.“

„Děláš si legraci? Dělal jsem to proto, že jsem byl stejně soutěživý jako každý, kdo se kdy na téhle planetě narodil. Ale normou mého posuzování bylo: Enderovi by se líbilo, že jsem to udělal.“

Ender neodpověděl.

„K čertu s tím vším. Je to mnohem jednodušší. Moje celoživotní dílo bylo umožněno tím, co jsi dokázal, než ti bylo dvanáct.“

„Víš, Petře, to, co jsi udělal, zatímco já byl na cestě… díky tomu stálo za to, abych to své vítězství vybojoval.“

„Manželé Wigginovi měli prostě skvělou rodinu.“

„Jsem rád, že jsme si promluvili, Petře.“

„Já taky.“

„Myslím, že o tobě můžu napsat.“

„To doufám.“

„Ale i kdybych nemohl, neznamená to, že jsem nebyl rád. Že jsem zjistil, kdo z tebe vyrostl.“

„Škoda, že tam nemůžu být,“ odvětil Petr, „abych viděl, kdo vyroste z *tebe.*“

„Já nevyrostu nikdy, Petře. Jsem zamrzlý v dějinách. Už navždycky mi bude dvanáct. Měl jsi dobrý život, Petře. Pozdravuj ode mě Petru. Řekni jí, že mi chybí. A ostatní taky. Ale ona obzvlášť. Získal jsi toho nejlepšího z nás, Petře.“

V tom okamžiku mu Petr málem pověděl o Fazolkovi a jeho třech dětech, kteří někde létají vesmírem a čekají na lék, se kterým to nevypadá příliš slibně.

Ale pak si uvědomil, že to udělat nemůže. Nepříslušelo mu vyprávět ten příběh. Kdyby o tom Ender napsal, lidé by začali

Fazolka hledat. Někdo by se ho mohl pokusit kontaktovat. Někdo by ho mohl zavolat zpátky. A pak by jeho cesta vyšla nadarmo. Jeho oběť. Jeho satjágraha.

Už spolu nikdy nemluvili.

Petr pak žil ještě nějakou dobu, přestože měl slabé srdce. Celou dobu doufal, že Ender napíše knihu, kterou chtěl. Ale když zemřel, kniha ještě napsána nebyla.

~ ~ ~

Byla to tedy Petra, kdo si přečetl krátkou biografii nazvanou jednoduše Hegemon a podepsanou Mluvčí za mrtvé.

Brečela pak celý den.

Přečetla ji nahlas u Petrova hrobu. Pokaždé, když se přiblížil nějaký kolemjdoucí, přestala. Dokud si neuvědomila, že přicházejí proto, aby si její čtení poslechli. Pozvala je tedy, aby přišli blíž, a přečetla text znovu, od začátku.

Kniha nebyla dlouhá, ale měla sílu. Pro Petru byla všechno, čím chtěl Petr být. Dělala tečku za jeho životem. Spatné a dobré. Války a mír. Lži a pravda. Manipulace a svoboda.

Hegemon byl ve skutečnosti doplněk ke Královně úlu. Jedna kniha byla historií celého druhu; a pro druhou to platilo taktéž.

Ale pro Petru to byl příběh člověka, který ovlivnil její život víc než kdokoli jiný.

Kromě jednoho. Toho, jenž teď žil jen jako stín v příbězích jiných lidí. Obra.

Neexistoval žádný hrob a neexistovala žádná kniha, která by se tam dala číst. A jeho příběh nebyl lidský, protože její manžel v jistém smyslu nežil život člověka.

Byl to život hrdiny. Skončil tím, že byl vzat na nebe, že zemřel, ale mrtvý nebyl.

Miluji tě, Petře, řekla mu u jeho hrobu. Ale musíš vědět, že jsem nikdy nepřestala milovat Fazolka, toužit po něm a cítit po něm stesk pokaždé, když jsem se podívala do tváře našim dětem.

Pak odešla domů a oba manžely nechala za zády, toho, jehož život měl pomník a knihu, i toho, jemuž postavila pomník pouze ve svém srdci.

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych poděkovat MUDr. Joan Hanové, která pracuje na oddělení pediatrické endokrinologie v Národním ústavu zdraví v Bethesdě za radu ohledně toho, jaké druhy uznávaných způsobů léčby by se daly vyzkoušet pro zastavení Fazolkova nezastavitelného růstu. Obdobně nadnesl MUDr. Jack Long myšlenky, z nichž vzešly Voleskovy návrhy týkající se toho, jak by Fazolek mohl dosáhnout dlouhého života. Doktor Long si zasloužil moje díky – a úlevu, že si uvědomil, že jsou to nápady skutečně obludné. (Jeho dopis končil: „Fuj – doufám, že ne!“)

Děkuji Dannymu Saleovi za návrh, že by Fazolek mohl mít podíl na rozhodnutí udělat z psychohry z Bitevní školy program, z něhož se nakonec stala Jane. Farah Khimji z Lewisville v Texasu mi připomněl potřebu světové měny – a skutečnost, že dolar již tuto funkci vykonává. Andaiye Spencerová mi dala na vědomí, že nemohu nechat starý vztah z Bitevní školy mezi Petrou Arkanianovou a Dinkem Meekerem zemřít bez aspoň nějaké zmínky.

Mark Trevors z New Brunswicku mi připomněl, že Petr a Ender spolu před Petrovou smrtí jednou hovořili a vyjádřil přání, aby tu scénu mohl poznat úplněji a z Petrova pohledu. Jelikož byl tento nápad *mnohem* lepší než ten, který jsem měl pro závěr knihy já, okamžitě a vděčně jsem se ho chopil. Připomínek a pomoci se mi dostalo také od Rechavii Bermana, mého překladatele do hebrejštiny, a Davida Taymana.

Nedaří se mi udržovat časový přehled o mých knihách a stárnutí mých hrdinů. V opravdovém životě si těch věcí nevšímám, a tak mi dělá problémy sledovat běh času v tom, co píšu. Megan Schindeleová, Mathan Taylor, Maureen Fanta, Jennifer Raderová,

Samuel Sevile, Carrie Pennowová, Shannon Bloodová, Elizabeth Cohenová a Cecily Kiesterová zareagovali na naši prosbu zveřejněnou na webových stránkách Hatrack River, pustili se do práce a roztřídili všechny zmínky o času a věku v *Enderově hře* a ostatních knihách *Stínového cyklu*, aby mi pomohli udělat si v tom pořádek. Jason Branshaw a C. Porter Bassett navíc odhalili chybu v kontinuitě mezi *Enderovou hrou* a tímto románem. Jsem vděčný čtenářům, kteří znají moje knihy lépe než já.

Děkuji za ochotu svým dobrým přátelům Erin Absherové, Aaronu Johnstonovi a Kathy Kiddové, kteří odsunuli mnoho jiných, důležitějších starostí, aby mi spolu s mou manželkou Kristine poskytovali rychlou zpětnou vazbu při psaní každé kapitoly. Nikdy mne nepřestane udivovat, kolik chyb – nejenom překlepů, ale také chyb v kontinuitě a vyložených rozporů – může uniknout mně a třem nebo čtyřem pozorným čtenářům, než je odhalí další. Pokud jsou takové chyby v této knize i tak, není to jejich vina!

Beth Meachamová, moje editorka v Toru, si na této knize dala záležet víc, než by musela. Přestože ještě měla bolesti po vážné operaci a byla nacpaná prášky, přečetla si rukopis, dokud byly bity a byty ještě horké, a skvěle mi poradila. Některé nejlepší scény jsou v této knize proto, že je Beth navrhla a já měl dost rozumu, abych poznal skvělý nápad, když mi ho někdo přednesl.

Celý produkční tým v Toru odvedl obrovský kus práce, aby nám pomohl dostat tuto knihu ven včas, aby se vešla do dobrého okna pro vydání. Oceňuji jejich trpělivost s autorem, který se v odhadu času potřebného k dokončení své knihy tak komicky zmýlil.

A Tom Doherty je možná nejkreativnější vydavatel v branži. Žádný nápad pro něho není dost šílený, aby se nad ním aspoň nezamýšlel; a když se rozhodne udělat něco neobvyklého – jako je série „paralelních románů“ – všeho nechá a zrealizuje to.

Barbara Bovová jakožto moje agentka obšťastňuje mou rodinu svou kreativitou a obětavostí po většinu mé kariéry. A nezapomněl jsem, že Enderova sága se původně dostala k veřejnosti díky tomu, že její manžel Ben Bova, ještě než se Barbara stala agentkou, našel na své hromadě braku novelu nazvanou „Enderova hra“ a dal souhlas, aby byla s několika malými změnami otištěna v roce 1977 v

srpnovém čísle časopisu *Analog.* Toto rozhodnutí (a nebyla to jasná věc – jiní editoři ji s klidem odmítli) od té doby přináší na můj stůl chléb a otevírá dveře čtenářům, aby našli jiné mé práce.

Když mi ale skončí psací směna a já sejdu dolů ze své podkrovní místnosti, zajišťuje mi pocit, že to všechno stojí za to dělat, moje žena Kristine a má dcera Zina. Díky za každodenní lásku a radost v mém životě. A svým ostatním dětem taky – za to, že žijí takovým životem, abych mohl být hrdý, že s ním mám něco společného.

Card, Orson Scott
(1951 –

Málokterý americký SF autor dokáže svou tvorbou zapůsobit na čtenáře tak hluboce, jako to ve vrcholných dílech předvedl americký spisovatel Orson Scott Card, jenž se právě pro tuto schopnost právem stal během 80. let jedním z předních představitelů fantastického žánru a toto postavení si udržel dodnes. Narodil se 24. 8. 1951 v Richlandu ve státě Washington, v letech 1971 až 1973 působil jako misionář mormonské církve v Brazílii a dnes žije v Greensboro v Severní Karolíně. Začínal jako autor divadelních her, do žánru SF vstoupil novelou *Ender's Game* (1977-nom. Hugo, č. Enderova hra-První setkání/Laser-books 2004) v magazínu *Analog.* O rok později získal cenu J. W. Campbell Award pro nadějného nováčka roku. V debutovém románu **Hot Sleep** (1979) je dlouhověký telepat Jason Worthing vyslán do vesmíru na palubě lodi vezoucí lidská embrya, výukové roboty a jiný materiál, s cílem založit a vést na jiné planetě zemědělskou kolonii. V upravené a přepracované podobě vyšel román pod názvem **The Worthing Chronicle** (1983). Do stejného prostředí jsou zasazeny také povídky shrnuté ve sbírce **Capitol** (1979) a souhrnným vydáním celého cyklu je kniha **The Worthing Saga** (1990), doplněná o několik navazujících příběhů. Kratší práce z raného období shrnuje sbírka **Unaccompanied Sonata and Other Stories** (1980), jejíž titulní povídku *Unaccompanied Sonata* (Omni 1979-nom. Hugo a Nebula, č. Sonáta bez doprovodu-Ikarie 11/93) známe i u nás.

Hrdina románu **Songmaster** (1980, č. Mistr písní/Laser-books 2007) byl jako dítě unesen a prodán do pěveckého domu, kde je objeven jeho zcela neobvyklý hudební talent. Ten ho již v chlapeckém věku zavede do služeb galaktického císaře, následující pokojný život však naruší palácové spiknutí. Román obsahuje známé povídky *Mikal's Songbird* (Analog 1978-nom. Hugo a Nebula) a *Songhouse* (Analog 1979-nom. Hugo). Po zvláštní planetě putuje

hrdina románu **A Planet Called Treason** (1979), později přepracovaného jako **Treason** (1988, č. Zrada/Návrat 2000). Potomci vyhnanců, kteří zde našli domov, se díky velkému nedostatku zdrojů potřebných k technologickému rozvoji zaměřili na prohlubování schopností předků. Potomci geologů jsou tak schopni komunikace s kamenem, potomci biologů se naučili regenerovat chybějící části lidského těla. Hrdina příběhu je pro vrozenou genetickou vadu vyhnán z domova a na své pouti získá neuvěřitelné schopnosti, díky nimž změní budoucnost celé civilizace. Následovala fantasy **Hart's Hope** (1983), ve které obyvatelstvo země strádající pod pustošivou nadvládou kruté královny vidí naději na osvobození v magii. Román vznikl rozšířením stejnojmenné novely z antologie **Chrysalis** (ed. Roy Torgeson 1980).

Rozhodujícím průlomem v Cardově kariéře se stalo rozvedení debutové práce v románu **Ender's Game** (1985-Hugo, Nebula, č. Enderova hra/Laser 1994, Laser-books 1998, 2002, 2008), kde jsou v galaktické válce proti mimozemské rase úlového typu využívány intuitivní vůdčí schopnosti dětského protagonisty. Zdá se, že jedinou nadějí pro lidstvo je právě geniální chlapec Andrew Wiggin, přezdívaný Ender, který skutečně dovede dlouholetou válku k totálnímu vítězství. Na závěr však Ender zjišťuje, že celý konflikt byl pouze velkým nedorozuměním, které způsobilo vzájemně odlišné chápání pojmu inteligence. Děj románu si všímá především chlapcova důmyslně vedeného výcviku ve vesmírné Bitevní škole. Napravit vinu za vyhlazení celého inteligentního druhu se Ender snaží v románu **Speaker for the Dead** (1986-Hugo, Nebula, Locus, SF Chronicle, č. Mluvčí za mrtvé/Laser 1995, Laser-books 2002). Nový domov pro dosud nezrozenou Královnu úlu, která mu byla svěřena, nalezne na planetě Lusitanie, kde se nachází další nehumanoidní mimozemská rasa. Vláda Hvězdného kongresu se v obavě před tamním ničivým virem, který může v budoucnu ohrozit celé lidstvo, rozhodne tuto planetu zničit a s ní i oba mimozemské druhy spolu s lidskou kolonií. Román překvapil posunem od dobrodružné četby k příběhu s hlubokým filozofickým podkladem. Oba díly vyšly společně v knize **Ender's War** (1986). Snahy změnit rozhodnutí kongresu popisují závěrečné romány série **Xenocide**

(1991-nom. Hugo, č. Xenocida/Classic 1995, Laser-books 2002) a **Children of the Mind** (1996, č. Děti ducha/Laser-books 1998, 2002), kde se životní osudy hlavního hrdiny uzavřou.

Události odehrávající se paralelně s dějem prvního svazku celého cyklu popisují knihy Stínová série: **Ender's Shadow** (1999, č. Enderův stín/Laser-books 2001), **Shadow of the Hegemon** (2001, č. Hegemonův stín/Laser-books 2003) a **Shadow Puppets** (2002, č. Stínové loutky/Laser-books 2004) a **The Shadow of the Giant** (2005, č. Obrův stín/Laser-books 2008), jejíž děj se soustředí především na Enderova neméně geniálního společníka z Bitevní školy pro velitele vesmírné flotily. První setkání Endera s umělou inteligencí Jane líčí povídka *Investment Counselor* (Far Horizons, ed. Robert Silverberg 1999, č. Investiční poradce-SF legendy/BETA 2000).

Různé kratší práce tohoto cyklu shrnuje nepříliš rozsáhlý soubor **First Meetings** (2002, rozš. 2003, č. První setkání/Laser-books 2004), kde se poprvé objevila povídka *The Polish Boy* (2002, č. Polský chlapec) a *Teacher's Pest* (2003, č. Obtížný student). Zdá se, že úspěch Stínové série autora podnítil k napsání nových prací z enderovského prostředí.

Ve svém internetovém magazínu *Intergalactic Medicine Show* zveřejnil několik kratších příběhů o Enderovi a vedlejších postavách Enderovské a Stínové série – *Mazer in Prison* (2005), *Pretty Boy* (2006), *Cheater* (2006), *A Young Man with Prospects* (2007), *The Gold Bug* (2007), *Ender's Stocking* (2007), *Ender's Homecoming* (2008) a *Ender in Flight* (2008). Některé z nich zahrnul do antologie **Orson Scott Card's InterGalactic Medicine Show Anthology** (eds. sp. Edmund R. Schubert 2008). Na události Enderovy hry, tedy vůbec prvního dílu celé ságy, přímo navazuje román **Ender in Exile** (2008, přip. Laser-books 2009), ve kterém Ender opouští ve společnosti sestry Valentine planetu Zemi na dlouhé relativistické cestě vesmírem. Jakýmsi zastřešujícím dílem obou cyklů (Endera a Fazolka) by se měl stát román pod pracovním názvem **Shadows in Flight** (dosud nepublikováno). Samostatně vydaná novela **A War of Giffts** (2007, přip. Laser-books 2008) se odehrává během prvních Enderových let na Bitevní škole a zobrazuje konflikt mezi žáky a

instruktory, v jehož středu je prostý akt vánočního daru přátelům, jenž je však v přímém rozporu se zákazem oslavy jakýchkoli nábožensky založených svátků.

Do zajímavé sbírky **The Folk of the Fringe** (1989) byl shrnut mormonsky orientovaný cyklus povídek z postkatastrofického světa budoucnosti, ve kterém autor klade důraz především na snahu o vybudování nové civilizace. Nejznámějšími součástmi souboru jsou povídky *The Fringe* (F&SF 1985-nom. Hugo a Nebula, č. Okraj-F&SF 4/97) a *America* (IASFM 1987, č. Amerika-Nejlepší povídky sci-fi 1988/Laser 1993).

Příhody magií nadaného chlapce z alternativní Ameriky v dobách osidlování západu popisuje úspěšná románová série Příběhy Alvina Tvůrce: **Seventh Son** (1987-Locus, Ditmar, nom. Hugo a WFA, č. Sedmý syn/Laser-books 1999), **Red Prophet** (1988-Locus, nom. Hugo a Nebula, č. Rudý prorok/Laser-books 2000), **Prentice Alvin** (1989-Locus, nom. Hugo a Nebula, č. Učeň Alvin/připravuje Laserbooks na rok 2009), **Alvin Journeyman** (1995-Locus, č. Tovaryš Alvin/připravuje Laser-books), **Heartfire** (1998) a **Crystal City** (2003). Poslední díl ponese zřejmě název **Alvin Master** (dosud nepublikováno). První tři svazky vyšly společně pod názvem **Hatrack River: The Tales of Alvin Maker** (1989), následující dva poté v knize **Alvin Wandering** (1998). Magické nadání propůjčuje Alvinovi schopnost vnořit se do srdce věcí a přetvořit je podle svého. V jeho příběhu jsou zakódovány životní osudy zakladatele mormonské církve Josepha Smithe (1805-1844). První díl série obsahuje známou novelu *Hatrack River* (IASFM 1986-World Fantasy Award, nom. Hugo a Nebula), druhý díl obsahuje povídku *Carthage City* (IASFM 1987) a třetí díl povídky *Runaway* (IASFM 1987) a *Dowser* (IASFM 1988-čtenářská cena Asimov's SF), pátý díl povídku *Gooses* (Amazing 1998) a z poslední doby zbývá jmenovat novely *Grinning Man* (Legends, ed. Robert Silverberg 1998, č. Šklebil-Legendy/Beta 1999) a The Yazoo Queen (Legends II, ed. Robert Silverberg 2003).

V románu románu **Wyrms** (1987, č. Čorvi/Laser-books 1998) sleduje pouť mladé dívky za záhadným Nečorvem, aby se následně

stala rozhodující silou v nadcházejícím období změn na planetě mnoha inteligentních ras.

Kratší práce byly vydány také v souborech **Cartography** (1987) a **The Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card** (1990-Locus), která ve čtyřech dílech pojmenovaných **The Changed Man** (1992, č. Hrobka písní/Laser-books 2002), **Flux** (1992), **Monkey Sonatas** (1993) a **Cruel Miracles** (1993) shrnuje téměř celou autorovu povídkovou tvorbu.

Povídky napsané v pozdější době shrnuje sbírka **Keeper of Dreams** (2008). Souborem tří povídek a z nich vytvořených divadelních her je titul **Posing as People** (2005). Z povídek jmenujme především *Eye for Eye* (IASFM 1987-Hugo a Seiun, č. Oko za oko-Ikarie 5/97) a *Dogwalker* (IASFM 1989-Locus, nom. Hugo, č. Pejskař-Ikarie 11/92 a Nejlepší povídky sci-fi 1990/Laser 1995).

Rady začínajícím autorům poskytují knihy **Character and Viewpoint** (1988) a **How to Write Science Fiction and Fantasy** (1990-Hugo), v nichž zúročil zkušenosti z výuky psaní na různých univerzitách či ve workshopech.

Novelizací stejnojmenného filmu je román **Abyss** (1989, sp. James Cameron), v němž se pracovníci podmořské stanice setkají s mimozemskou civilizací. Chování obyvatel planety Harmonie je psychologicky usměrňováno počítačem v románové sérii Návrat domů: **The Memory of Earth** (1992, č. Vzpomínky na Zemi/Classic 1996), **The Call of Earth** (1992), **The Ships of Earth** (1994), **Earthfall** (1995) a **Earthborn** (1995). Série popisuje výpravu na téměř zapomenutou Zemi, kde obyvatelé planety hledají pomoc poté, co řídící počítač začne vykazovat známky poruchy a na planetě zbavené kontroly se pozvolna objevují známky propukajícího chaosu. První tři díly vyšly společně jako **Homecoming: Harmony** (1994), další dva jako **Homecoming: Earth** (1995).

Na pomezí mainstreamu a dark fantasy se pohybuje částečně autobiografický román **Lost Boys** (1992), v němž se autor mimo jiné vyrovnává s mozkovým postižením syna. Jde o rodinné drama, ve kterém rodiče bojují s neviditelným zlem za záchranu nejstaršího potomka. Titul vznikl na základě povídky *Lost Boys* (F&SF 1989-

Locus, nom. Hugo a Nebula, č. Ztracení chlapci-F&SF 2/92). V románu **Pastwatch: The Redemption of Christopher Columbus** (1996, přip. Laser-books) se obyvatelé nijak lákavé budoucnosti snaží přesvědčit Kolumba o tom, že myšlenky křesťanství jsou morálně zcela neslučitelné s otroctvím a imperiálním dobyvatelstvím. Román je ceněn především pro věrohodné vykreslení charakteru samotného Kolumba, který je zde popsán jako zbožný muž a charismatický vůdce.

Po tragické smrti rodiny tráví svůj čas hrdina románu **Homebody** (1998) při renovaci starých domů a na cestě z města do města narazí v americkém Greensboro na dům s neméně tragickou minulostí. Neklidný a bohatý samotář z románu **Treasure Box** (1996) potkává dívku svých snů, s níž se také velmi brzy ožení, idylické štěstí však záhy pokazí setkání s její velmi podivnou rodinou.

Hrdinou fantasy románu **Enchantment** (1999) je americký student původem z Ukrajiny, jenž se po letech vrací do své domoviny a z věčného spánku probudí zakletou princeznu. S tou poté putuje do její minulosti, kde se utká se zlou čarodějnicí Babou Jagou. Planetoložka Carol Jeanne Cocciolone se spolu s rodinou a v doprovodu geneticky upravené inteligentní opičky účastní kolonizační vesmírné výpravy v chystané trilogii **Mayflower** (sp. Kathryn H. Kidd), zatím vyšel pouze první díl **Lovelock** (1994), na druhém dílu jménem **Rasputin** (dosud nepublikováno) se stále ještě pracuje. V pohádkovém příběhu pro dospělé čtenáře **Magie Mirror** (1999) kombinuje středověké motivy se současností, knihu bohatě ilustroval Nathan Andrew Pinnock. Neméně výpravně ilustrovanou knihou je krátký román **Robota** (2003), který za doprovodu obrazů Douga Chianga sleduje boj tenčící se lidské civilizace proti neúprosným robotickým zabijákům.

Fantasy **Magie Street** (2005) je příběhem zvláštního sirotka, jenž se od okolí velkoměstského prostředí afroamerické čtvrti odlišuje nejen tím, že dokáže proniknout do fantastického světa, v němž mají události přímý vliv i na všední realitu. Zajímavou politickou fikcí je román **Empire** (2006), v němž se Spojené státy propadají do krvavého konfliktu dvou politických přesvědčení, zatímco většina národa se snaží nastolit mír uprostřed hroutícího se amerického snu.

Samostatně vydaná novela **The Space Boy** (2007) je příběhem chlapce, jenž se červí dírou vydá za záchranou matky ztracené v neznámém světě. Román **Invasive Procedures** (2007, sp. Aaron Johnston) popisuje snahu zdiskreditovaného vědce vyvinout lék na celou řadu genetických chorob. Léčba je však díky své náročnosti potenciálně nebezpečná, což vede až ke snahám o zastavení přelomového výzkumu.

Do budoucna připravuje autor román pro mládež **The Bully and the Beast** (2007), jenž vznikne rozvedením jedné z jeho povídek. Zajímavějším projektem je epická fantasy **The Lost Gate** (2008), první část plánované trilogie Mithermages, v níž se vrací ke světu známému z fantasy povídek *Sandmagic* (Swords Against Darkness 4, ed. Andrew J. Offutt 1979, č. Písečná magie-Ikarie 12/94) a *Stonefather* (Wizards, ed. Jack Dann *Sz.* Gardner Dozois 2007). Chlapec Danny, dosud poklidně žijící v odlehlé Virginii, v sobě objeví sílu otevřít bránu mezi Zemí a magickým světem Westil.

Sestavil také antologie **Dragons of Light** (1980), **Dragons of Darkness** (1981), **Future on Fire** (1990, sp. Martin H. Greenberg), **Black Mist and Other Japanese Futures** (1997, sp. Keith Farrell), **Future on Ice** (1998), **Masterpieces: The Best Science Fiction of the Century** (2001 – č. Mistrovské kusy: Nejlepší SF 20. století/Laser-books 2003) a **Empire of Dreams and Miracles: The Phobos Science Fiction Anthology** (2002, sp. Keith Olexa) a **Hitting the Skids in Pixeltown: The Phobos Science Fiction Anthology 2** (2003, sp. Keith Olexa a Christian O'Toole). Historický román z amerického západu **Saints** (1984=**Woman of Destiny)** je příběhem morálně i duševně silné členky mormonské církve. Zcela přirozený život Mojžíše oproštěný od všech legend citlivě tlumočí román **Stone Tables: A Novel** (1997). V připravované trilogii historických knih čerpajících z knihy Genesis se chystá osvětlit osudy několika pozoruhodných žen té doby, patří sem romány **Sarah** (2001), **Rebekah** (2001) a **Rachel & Leah** (2004) a **The Wives of Israel** (dosud nepublikováno). Do fantastiky nepatří také antologie **Turning Hearts: Stories of Family Life** (1994) a knihy **Listen, Mom and Dad** (1978), **Ainge** (1982), **Saintspeak** (1982) a **A**

Storyteller in Zion (1993). Básnickou tvorbu shrnuje kniha **An Open Book** (2003).

V poslední době se věnuje rovněž fenoménům moderní kultury, seriálu *Lost* se věnuje jako editor nebeletristických eseji v knize **Getting Lost** (2006), naopak profesor Snape a jeho vztah k slavnému Harry Potterovi je předmětem knihy **The Great Snape Debate** (2007, sp. Amy Bernerová a Joyce Millmanová).

Jeho dílem se zabývá např. Michael R. Collings pod tituly In the Image of God: Theme, Characterization, and Landscape in the Fiction of Orson Scott Card (1990) a Storyteller: The Official Bibliography and Guide to the **Works of Orson** Scott Card (2001) či Edith S. Tysonová v knize **Orson Scott Card: Writer of the Terrible Choice** (2003).

Martin Šust

Orson Scott Card

OBRŮV STÍN

Obálka Bob Warner
Překlad Petr Kotrle
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová, Petr Kotrle
Sazba provedena v LaTeXu
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
wwwJaser-books.cz
v edici Laser jako 362. publikaci
Edice SF svazek 205.
Plzeň 2008, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 269 Kč